

การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า

โดย

นางสาวพรพิรุณ วงศ์สมุด

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารการศึกษา แบบ 2.1 ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

ภาควิชาการบริหารการศึกษา

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2565

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า

โดย
นางสาวพรพิรุณ วงศ์สมุต

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารการศึกษา แบบ 2.1 ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

ภาควิชาการบริหารการศึกษา

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2565

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

THE MANAGEMENT OF PRIVATE VOCATIONAL COLLEGES
IN THE NEXT DECADE.

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Doctor of Philosophy EDUCATIONAL ADMINISTRATION

Department of Educational Administration

Silpakorn University

Academic Year 2022

Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า
โดย นางสาวพรพิรุณ วงศ์สมุด
สาขาวิชา การบริหารการศึกษา แบบ 2.1 ปรัชญาคุณฐิบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รองศาสตราจารย์ ดร. ประเสริฐ อินทร์รักษ์
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม รองศาสตราจารย์ ดร. ศักดิ์พันธ์ ต้นวิมลรัตน์
รองศาสตราจารย์ ดร. วรกาญจน์ สุขสดเขียว

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปรัชญาคุณฐิบัณฑิต

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มาเรียม นิลพันธ์)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. วิสุทธิ วิจิตรพัชรภรณ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร. ประเสริฐ อินทร์รักษ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร. ศักดิ์พันธ์ ต้นวิมลรัตน์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร. วรกาญจน์ สุขสดเขียว)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นุชนรา รัตนศิริระประภา)

620630001 : การบริหารการศึกษา แบบ 2.1 ปรัชญาคุชฎีบัณฑิต

คำสำคัญ : การบริหารจัดการ, วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน, ทศวรรษหน้า

นางสาว พรพิรุณ วงศ์สมุด: การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : รองศาสตราจารย์ ดร. ประเสริฐ อินทร์รักษ์

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงอนาคต (EDRF) มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ผู้วิจัยคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ แบบเจาะจง แบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม จำนวน 21 คน ได้แก่ ระดับนโยบาย ระดับกลาง ระดับสถานศึกษา ระดับนักวิชาการ และระดับสถานประกอบการ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย EDRF รอบที่ 1 เป็นการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง และ EDRF รอบที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ มัธยฐาน ฐานนิยม พิสัยระหว่างควอไทล์ และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ประกอบด้วย 5 ด้าน 48 แนวทาง 1) การสร้างและผลิตกำลังคนอาชีวศึกษา มี 11 แนวทาง 2) การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่ มี 12 แนวทาง 3) การพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา มี 7 แนวทาง 4) การบริหารจัดการศึกษาในรูปแบบสมัยใหม่ มี 12 แนวทาง และ 5) การเพิ่มโอกาสทางการศึกษา มี 6 แนวทาง

620630001 : Major EDUCATIONAL ADMINISTRATION

Keyword : The Management, Private Vocational Colleges, the Next Decade

MISS Pornpiroon WONGSAMUT : The Management of Private Vocational Colleges in the Next Decade. Thesis advisor : Associate Professor Prasert Intarak, Ed.D.

This prospective study EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) aims to determine the management guidelines for private vocational colleges over the next decade. The researcher employed a purposive sampling technique to select 21 experts and specialists, divided into five groups: policy level, middle level, school level, academic level, and business level. The research instruments employed in the first round of EDFR were unstructured interviews, and in the second round of EDFR were opinionnaire. Data analysis used the median, mode, interquartile range, and content analysis.

The findings of this study were as follows:

The management guidelines for private vocational colleges over the next decade composed of 5 dimensions, 48 guidelines: 1) Creating and producing a vocational worker with 11 guidelines, 2) Development of quality education is a new learning source with 12 guidelines, 3) Development of teacher's quality and educational personnel have 7 guidelines, 4) Management of modern education in a modern format has 12 guidelines, and 5) Increase education opportunities with 6 guidelines.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความเมตตาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ประเสริฐ อินทร์รักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.ศักดิ์พันธ์ ต้นวิมลรัตน์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.วรกาญจน์ สุขสดเขียว อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ได้ให้โอกาสได้เรียนรู้และสร้างแรงบันดาลใจให้กับ ผู้วิจัยมุ่งมั่น ในการทำวิจัยครั้งนี้จนบรรลุผลสำเร็จ รวมทั้งรองศาสตราจารย์ ดร.วิสุทธิ์ วิจิตรพัชรภรณ์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นุชนรา รัตนศิริระประภา คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาเสียสละเวลา อันมีค่า พร้อมทั้งข้อเสนอแนะที่มีประโยชน์งานทำให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบคุณคณาจารย์ทุกท่านในภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งด้านความรู้ แนวคิด ที่เป็นประโยชน์ ทำให้ผู้วิจัยสามารถนำไปปฏิบัติได้เป็นอย่างดี พร้อมทั้งให้กำลังใจผู้วิจัยตลอดระยะเวลาการทำวิจัย

ขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่เสียสละเวลาในการให้สัมภาษณ์ และตอบแบบสอบถามความคิดเห็นพร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะอย่างดียิ่งเยี่ยม ดังรายนามในภาคผนวก โดยผู้วิจัยได้เรียนรู้จากประสบการณ์ของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญที่มีได้ปรากฏในตำรา ซึ่งเป็นความประทับใจและความภาคภูมิใจอย่างยิ่ง ทั้งนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ดร.บัญชา เกติมณี ดร.นภวรรณ แยมชุตติ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุไรรัตน์ แยมชุตติ ผู้บริหารมหาวิทยาลัยธนบุรี ที่ได้ให้การสนับสนุนทุนในการศึกษาในครั้งนี้ ขอขอบพระคุณ คุณแม่จันทร์ทา วงศ์สมุด คุณเจนณรงค์ วงศ์สมุด น้องชาย และ ดร.รัญญา ชูปวา พร้อมทั้งสมาชิกทุกคนในครอบครัว ที่คอยสนับสนุนช่วยเหลือ เป็นกำลังใจให้ความรักดูแลเอาใจใส่ ผลักดันให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จทางการศึกษา

ประโยชน์ คุณค่าอันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ บิดามารดา ครู อาจารย์ญาติมิตร ตลอดจนผู้มีคุณูปการต่อผู้วิจัยทุกท่าน หากมีข้อบกพร่องด้วยประการใด ๆ ผู้วิจัยขอน้อมรับไว้ด้วยความขอบคุณยิ่ง

นางสาว พรพิรุณ วงศ์สมุด

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	2
ปัญหาของการวิจัย.....	9
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	15
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	15
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	30
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	31
การบริหารจัดการการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า.....	31
เทคนิคการวิจัยเชิงอนาคต EDFR.....	86
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	100
บทที่ 3 การดำเนินการวิจัย	115
ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	115
ขั้นตอนที่ 1 การจัดเตรียมโครงการวิจัย.....	115
ขั้นตอนที่ 2 การดำเนินการวิจัย.....	115
ขั้นตอนที่ 3 การรายงานผลการวิจัย	118

ระเบียบวิธีการวิจัย	120
แผนแบบการวิจัย	120
ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ	120
ตัวแปรที่ศึกษา.....	121
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	122
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ	122
การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	123
การเก็บรวบรวมข้อมูล	123
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย	125
สรุป.....	127
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	128
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า (EDFR รอบที่ 1).....	128
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความสอดคล้องแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ใน ทศวรรษหน้า (EDFR รอบที่ 2).....	156
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะการวิจัย	181
สรุปผลการวิจัย.....	182
อภิปรายผล.....	185
ข้อเสนอแนะการวิจัย.....	193
ข้อเสนอแนะทั่วไป	193
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	194
รายการอ้างอิง	195
ภาคผนวก.....	206
ภาคผนวก ก หนังสือขอสัมภาษณ์งานวิจัยและรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ.....	207

ภาคผนวก ข ตารางกำหนดการสัมมนาผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ (EDFR รอบที่ 1).....	211
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย (EDFR รอบที่ 2).....	215
ประวัติผู้เขียน.....	227

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษา.....	52
ตารางที่ 2 โครงสร้างหลักสูตร.....	53
ตารางที่ 3 ตารางแสดงการลดลงของค่าความคลาดเคลื่อน	97
ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ใน ทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 1 การสร้างและผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษา.....	156
ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ใน ทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 2 การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่.....	161
ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ใน ทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 3 การพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา.....	167
ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ใน ทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 4 การบริหารจัดการศึกษาในรูปแบบสมัยใหม่.....	170
ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ใน ทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 5 การเพิ่มโอกาสทางการศึกษา.....	175

สารบัญแผนภูมิ

	หน้า
แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	27
แผนภูมิที่ 2 แสดงความเชื่อมโยงของแผน นโยบาย ยุทธศาสตร์และมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับการผลิต และพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษา.....	36
แผนภูมิที่ 3 แสดงสาระสำคัญของยุทธศาสตร์ชาติและแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	37
แผนภูมิที่ 4 แสดงสาระสำคัญของแผนการศึกษาแห่งชาติ.....	40
แผนภูมิที่ 5 แสดงความเชื่อมโยงของคุณวุฒิทางการศึกษากับมาตรฐานอาชีพภายใต้กรอบคุณวุฒิ แห่งชาติ	45
แผนภูมิที่ 6 แสดงมาตรฐานหลักที่เกี่ยวข้องกับการจัดการอาชีวศึกษาเพื่อนำสู่คุณภาพ	57
แผนภูมิที่ 7 แสดงแนวทางการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ	59
แผนภูมิที่ 8 กระบวนการจัดการ POLC.....	64
แผนภูมิที่ 9 กระบวนการบริหาร POLC.....	66
แผนภูมิที่ 10 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	119
แผนภูมิที่ 11 แผนแบบการวิจัยศึกษาสภาวะการณ์โดยไม่มีการทดลอง (The One shot, Non Experimental Case Study).....	120

บทที่ 1

บทนำ

โลกในยุคปัจจุบันมีความผันผวนและการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและรุนแรง โดยเฉพาะความก้าวหน้าของเทคโนโลยีที่ก่อให้เกิดนวัตกรรม ส่งผลต่อการพัฒนาและเกิดการแข่งขันขึ้นในแต่ละประเทศ ด้วยความก้าวหน้าอย่างก้าวกระโดด ส่งผลต่อสภาพเศรษฐกิจและสังคมของแต่ละประเทศ แต่ละภูมิภาคเป็นอย่างมาก ไม่เว้นแม้แต่การศึกษาที่ก้าวเข้าสู่การปฏิวัติครั้งใหญ่ โดยผู้ที่ปรับตัวเท่านั้นคือผู้ที่อยู่รอด จนทำให้เกิดช่องว่างของความเหลื่อมล้ำ แต่จะอย่างไรให้คนไทยทั้งประเทศก้าวไปข้างหน้าพร้อมกันได้ โดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการศึกษาและฝึกรวมวิชาชีพของประเทศไทย โดยเฉพาะการผลิตกำลังคนและบริการทางวิชาชีพให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน ดังนั้นการดำเนินการวิจัยเป็นกลไกวิธีการหนึ่งในการได้มาของข้อมูลพื้นฐานเพื่อกำหนดแนวทางและนโยบายการจัดการศึกษาและฝึกรวมวิชาชีพให้สามารถขับเคลื่อนตามการเปลี่ยนแปลง จากปี 2020 ที่ผ่านมานั้นถือเป็นปีที่ตลาดแรงงานได้รับผลกระทบค่อนข้างมาก สถานศึกษาในฐานะผลิตและพัฒนาากำลังคนด้านอาชีพจึงต้องเตรียมตัวให้พร้อมรับความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต ขณะเดียวกันมีการประเมินสัดส่วนการทำงานแรงงานคนอยู่ที่ 67% สัดส่วนการทำงานของเครื่องจักรอยู่ที่ 33% และคาดการณ์ว่าในปี 2025 สัดส่วนการทำงานแรงงานคนจะลดลงมาเป็น 53% และสัดส่วนการทำงานของเครื่องจักร จะเพิ่มมาอยู่ที่ 47% และการมีสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นในอนาคต¹

จากรายงานของ World Economic Forum คาดการณ์ว่าใน 5 ปีข้างหน้า โลกการทำงานจะต้องเผชิญกับภาวะ "double-disruption" ทั้งจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 และการใช้ระบบ automation เข้ามาทดแทนการจ้างคน ผลกระทบนี้อาจทำให้คนทำงานที่มีทักษะไม่ตรงกับความต้องการของตลาดที่เปลี่ยนแปลงไปมีโอกาเสี้งตงงาน โดยจากการสำรวจพบว่ามีคนทำงานกว่า 50% ที่ยังขาดทักษะที่จำเป็นสำหรับปี 2025 ซึ่งประกอบด้วยทักษะ 4 กลุ่มด้วยหลักด้วยกัน คือ ทักษะด้านการคิดวิเคราะห์ ทักษะด้านคน ทักษะด้านเทคโนโลยี และทักษะการบริหารจัดการตัวเองที่เพิ่มเข้ามาใหม่ในปี นี้ จึงส่งผลให้แรงงานในระบบเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมต้องมีความรู้ความสามารถทั้งด้านวิชาชีพและเทคโนโลยี ที่เกี่ยวข้องต่อระบบเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมนั้น²

¹ World Economic Forum, **The Future of Jobs Report 2020**. (Geneva Switzerland: 2020), 39.

² World Economic Forum, **The Future of Jobs Report 2020**. (Geneva Switzerland : 2020), 57.

ดังนั้นสถานศึกษาอาชีวศึกษาถือเป็นหน่วยงานที่สำคัญ เพราะเป็นการจัดการศึกษาเกี่ยวกับด้านวิชาชีพ เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนในระดับฝีมือ (ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือ ปวช.) ระดับเทคนิค (ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หรือ ปวส.) ในการจัดการการผลิตและพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษาทั้งด้านปริมาณและคุณภาพจึงต้องสอดคล้องกับอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ส่งผลให้ต้องมีความร่วมมือกับสถานประกอบการในการพัฒนาหลักสูตร การจัดการศึกษาและการวัดประเมินผล เพื่อให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพตามมาตรฐานอาชีพและหรือมาตรฐานสากล มีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ทักษะการคิดวิเคราะห์และแก้ปัญหา ทักษะทางภาษาและการสื่อสาร ทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น³ ซึ่งเป็นทักษะที่เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน สามารถสนองตอบความต้องการกำลังคน ตลอดจนความต้องการของผู้เรียนเองที่จะนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้ตรงตามสาขาที่เรียน รวมทั้งเปิดโอกาสให้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นได้เพื่อความก้าวหน้าตามเส้นทางอาชีพ เพราะฉะนั้นในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า จะเป็นอย่างไร ในอีก 10 ปี ข้างหน้าต่อจากนี้

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชน มีบทบาทหน้าที่ในการจัดการศึกษา ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 มาตรา 6 กำหนดว่า “การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพนั้น ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาเกี่ยวกับในด้านวิชาชีพเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคน ระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยีรวมทั้งนี้ เพื่อเป็นการยกระดับการศึกษาวิชาชีพให้สูงขึ้น โดยความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ รวมถึงแผนการศึกษาแห่งชาติ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความสามารถในทางปฏิบัติ สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และมีความสมรรถนะจนสามารถนำไปประกอบอาชีพในลักษณะผู้ปฏิบัติหรือผู้ประกอบการอิสระได้”⁴ และได้กำหนดนโยบายยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาในระยะ 15 ปี (พ.ศ. 2555-2569) ดังนี้

³ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, **การจัดการอาชีวศึกษา**. (กรุงเทพมหานคร : วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี, 2562), 1.

⁴ กระทรวงศึกษาธิการ. **พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551**. (กรุงเทพมหานคร : ราชกิจจานุเบกษา 251), เล่ม 125 ตอน 43ก.

นโยบายที่ 1 : มุ่งสร้าง/ผลิตกำลังคนอาชีวศึกษาให้ตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน

นโยบายที่ 2 : พัฒนาปริมาณและคุณภาพของครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาด้านอาชีวศึกษา

นโยบายที่ 3 : พัฒนาคุณภาพสถานศึกษาและแหล่งเรียนรู้ใหม่

นโยบายที่ 4 : การพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการใหม่ให้มีมาตรฐานในระดับสากล⁵

ตลอดจนได้จัดทำแผนแม่บทการพัฒนาสถาบันการอาชีวศึกษา 20 ปี ในรูปแบบแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579 ประกอบด้วยยุทธศาสตร์ 9 ประการ คือ 1) สร้างภาพลักษณ์สถาบันการอาชีวศึกษาสู่ความเป็นสากล 2) การผลิตและการพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาที่เป็นมาตรฐานสากลและสอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ 3) วิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ สร้างนวัตกรรม บริการวิชาการ และวิชาชีพเพื่อยกระดับการอาชีวศึกษาสู่มาตรฐานสากล 4) บริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาลและปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง 5) ส่งเสริม สนับสนุน พัฒนาครู และบุคลากรทางการศึกษา เพื่อความเป็นเลิศ ให้มีความมั่นคง และก้าวหน้าในอาชีพ 6) บูรณาการใช้ทรัพยากรร่วมกัน ด้วยพลังความร่วมมือจากทุกภาคส่วน 7) ส่งเสริมภาพลักษณ์ ขยายโอกาสการอาชีวศึกษาให้เป็นที่ยอมรับต่อสังคม 8) ทำนุบำรุงศาสนา ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ 9) ส่งเสริม สนับสนุน ให้ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการบริหารจัดการ และการจัดการเรียนการสอน⁶ เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570) “พลิกโฉมประเทศไทยสู่ สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน” ซึ่งเป็นการกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะของแผนพัฒนาฯ ในการขับเคลื่อนและวางแผนการพัฒนาประเทศ ไปสู่การบรรลุเป้าหมายในมิติต่าง ๆ เพื่อนำพาประเทศไปสู่ “ความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ในการสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ครอบคลุมตั้งแต่ระดับโครงสร้าง นโยบาย และกลไก เพื่อมุ่งเสริมสร้างสังคมที่ก้าวหน้าทันพลวัตของโลก และเกื้อหนุนให้คนไทยมีโอกาสที่จะพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ พร้อมกับการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่การขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการสร้างมูลค่าเพิ่มที่

⁵ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.ยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา นโยบาย ยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ในระยะ 15 ปี พ.ศ. 2555 - 2569. (กรุงเทพมหานคร : 2555), 28.

⁶ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560 – 2579. (กรุงเทพมหานคร : บริษัท พริกหวานกราฟฟิค จำกัด, 2560)

สูง และคำนึงถึงความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม 1) การปรับโครงสร้างการผลิตสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม โดยยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและบริการสำคัญให้สูงขึ้น และสามารถตอบโจทย์พัฒนาการของเทคโนโลยีและสังคมยุคใหม่ 2) การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ โดยพัฒนาให้คนไทยมีทักษะและคุณลักษณะที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่ ทั้งทักษะในด้านความรู้ ทักษะทางพฤติกรรม และคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม เตรียมพร้อมกำลังคนที่มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน เอื้อต่อการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ภาคการผลิตและบริการ เป้าหมายที่มีศักยภาพและผลิตภาพสูงขึ้น 3) การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม โดยลดความเหลื่อมล้ำทั้งในเชิงรายได้ ความมั่งคั่ง และโอกาสในการแข่งขันของภาคธุรกิจ 4) การเปลี่ยนผ่านไปสู่ความยั่งยืน และ 5) การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและกลไกทางสถาบันที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงสู่ดิจิทัล รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างและระบบการบริหารงานให้สามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของบริบททางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีได้อย่างทันเวลา มีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล⁷

ในการจัดการอาชีวศึกษานั้นเป็นการจัดการศึกษาในด้านวิชาชีพ เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนในระดับฝีมือ (ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือ ปวช.) ระดับเทคนิค (ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หรือ ปวส.) ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาระยะยาว และการฝึกอบรมวิชาชีพซึ่งเป็นการจัดการศึกษาระยะสั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนและผู้สำเร็จการศึกษามีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ ชุมชน ตลาดแรงงานและการประกอบอาชีพอิสระ โดยในการจัดการศึกษาเพื่อผลิตและพัฒนาากำลังคนอาชีวศึกษานั้นจะต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติ กรอบคุณวุฒิแห่งชาติ มาตรฐานการศึกษาของชาติและมาตรฐานอาชีพ ที่ได้กำหนดให้ผู้เรียนและผู้สำเร็จการศึกษาต้องมีทักษะ ความรู้และความสามารถที่เข้มแข็ง และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ มีการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยี รวมถึงมีระบบบริหารจัดการที่มีความคล่องตัว ที่ทำให้ทุกคนสามารถเข้าถึงการศึกษาอาชีวศึกษาได้อย่างกว้างขวาง การจัดการอาชีวศึกษาจึงต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของสถานประกอบการในการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการเรียนรู้สู่การปฏิบัติในการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามจุดมุ่งหมายดังกล่าว หลักสูตรและการบริหารจัดการศึกษาตาม

⁷ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 พ.ศ.2566 - 2570.** (กรุงเทพมหานคร : 2565).

หลักสูตรถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการผลิตและพัฒนากำลังคน โดยดำเนินการให้สอดคล้องกับกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ กรอบคุณวุฒิอาชีวศึกษาแห่งชาติ มาตรฐานการศึกษาของชาติ เกณฑ์มาตรฐานคุณวุฒิอาชีวศึกษาแต่ละระดับ รวมทั้งมาตรฐานอาชีพตามระดับคุณวุฒิเพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาทุกระดับคุณวุฒิมีคุณภาพทั้งด้านคุณธรรม จริยธรรมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านความสามารถในการประยุกต์ใช้และความรับผิดชอบ เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาวิชาชีพของประเภทวิชา สาขาวิชาและสาขางานที่ศึกษา ซึ่งสถานศึกษาต้องจัดให้มีการประกันคุณภาพของหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้สังคมมีความเชื่อมั่นต่อคุณภาพผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษา⁸

การสร้างเชื่อมั่นต่อคุณภาพในการบริหารจัดการศึกษาต้องการสอดรับกับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วอย่างรวดเร็ว ในยุค VUCA World ผู้บริหารการศึกษาต้องดำเนินการในการพัฒนาการศึกษาอย่างมีเป้าหมาย เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนในระดับฝีมือ ในการสร้างโอกาสทางการศึกษา ลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา สร้างโอกาสการเติบโตทางการศึกษา 1) สร้างโอกาสทางการศึกษาเพื่อให้ทุกคนได้มีโอกาสได้เรียนและสามารถเข้าถึงได้ทุกเพศ ทุกวัย ทุกกลุ่มทุกอาชีพ ทุกระดับการศึกษา 2) เพื่อความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาในการจัดการศึกษาในทุกๆระดับนั้น ปัจจุบันมีความแตกต่างกันมาก ในด้านกายภาพ จิตภาพ สังคมภาพ และผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ด้วยสภาพที่สังคมแตกต่างกัน ทั้งสังคมเมือง สังคมชนบท การบริหารจัดการศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน แม้แต่ช่องว่างของคนรวย คนจน สังคม วัฒนธรรม ก็ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา และ 3) สร้างโอกาสการเติบโตทางการศึกษา เมื่อทุกคนมีโอกาสได้เข้าถึงการศึกษาแล้วก็ทำให้ลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา เกิดความเจริญเติบโตทางการศึกษา เศรษฐกิจ สังคมก้าวหน้า ประเทศไทยสามารถก้าวสู่ความยั่งยืนได้ ไม่ว่าจะสถานการณ์จะวิกฤตหรือไม่วิกฤต ยิ่งในสถานการณ์วิกฤตเป็นโอกาสในการพัฒนาการศึกษาอย่างยั่งยืน จะเห็นว่าผู้บริหารสถานศึกษานั้น ต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และทันต่อสถานการณ์โลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว และต้องมองโลกอย่างทันเหตุการณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโลกยุค VUCA World⁹ สถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนจะต้องเตรียมพร้อมสู่โลกแห่งการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรและนวัตกรรมการเรียนรู้ เพื่อเตรียมผู้เรียนไปสู่สังคมอนาคต เพราะใน

⁸ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, **การจัดการอาชีวศึกษา**. (กรุงเทพมหานคร : วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี, 2562), 10.

⁹ มติชนออนไลน์ 16 กุมภาพันธ์ 2564. **ผู้บริหารการศึกษาหรือผู้นำในยุค VUCA World**. เข้าถึงเมื่อ: 25 พฤศจิกายน 2564. เข้าถึงจาก: <http://www.sobkroo.com/article/detail.asp?id=1966>.

ปัจจุบันความรู้นั้นจะมีอายุสั้น แต่คนนั้นจะมีอายุยืน ในการพัฒนาศักยภาพผู้เรียนให้มีความสามารถ เพื่อปรับตัวให้เข้ากับพลวัตของโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงไปพร้อมกับความเร็วของเทคโนโลยีใหม่ ๆ ตาม Passion ของตน เตรียมพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้มีทักษะ ด้านการสื่อสาร จิตอาสา และการเติบโตทางความคิด (Growth mindset) โดยมีความมุ่งมั่น (Obsessed) เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้โดยผู้เรียน Generation Alpha ที่เติบโตมากับสภาพแวดล้อมแห่งเทคโนโลยี นั้นจะทำให้เป็นบุคคลที่ขาดความอดทน พื้นนิสัยเปราะบาง มีความยืดหยุ่นทางความคิดน้อย มีจุดอ่อนด้านการสื่อสาร และทักษะทางสังคม ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยที่ทำลายที่มาพร้อมกับโอกาสในการจัดการเรียนรู้ที่จะเสริมสร้างรากฐานทางวัฒนธรรมให้สามารถแสดงอัตลักษณ์ที่ชัดเจนของผู้เรียน แต่ละคนการส่งเสริมให้ใช้ความคิดเพิ่มมากขึ้น เพื่อลดการให้ความรู้สึกให้น้อยลง สร้างเสริมลักษณะคนไทยและพลโลก เป็นบุคคลที่มีจิตอาสา สามารถมีส่วนร่วมช่วยเหลือบุคคล ชุมชน ท้องถิ่น สังคมในวงกว้างได้ Disruptive จาก VUCA นั้นผู้บริหารต้องส่งเสริมสนับสนุนให้ครูผู้สอนเน้นการทำ R & D (Research and Development) เกี่ยวกับหลักสูตร นวัตกรรมการเรียนรู้โดยตระหนักถึงความรู้นั้นมีอายุสั้น เพื่อหารูปแบบการจัดการเรียนรู้แนวใหม่อย่างสม่ำเสมอ¹⁰

การปรับตัวให้ก้าวทันความเปลี่ยนแปลง ดังที่ เวเยอร์ส (Weyers) ที่กล่าวไว้ การเพิ่มทวีปริมาณในเชิงข้อมูลและองค์ความรู้ในสังคมยุคปัจจุบันนั้น ก่อให้เกิดอิทธิพลที่ส่งผลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารองค์ความรู้ใหม่ ๆ ส่งผลต่อการกำหนดวิธีการเรียนรู้และการใช้ประโยชน์จากความรู้ที่เราได้รับเหล่านั้น ซึ่งความรู้และวิทยาการต่าง ๆ ในช่วงเวลาที่ผ่านมามีแนวโน้มก้าวไม่ทันกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ซึ่งจะมีความหลากหลายในเชิงสหวิทยาการ ดังนั้นคุณลักษณะที่สำคัญขององค์ความรู้แนวใหม่จึงต้องมีความยืดหยุ่น (Flexible) มีการวิเคราะห์และสะท้อนผล (Reflexive) และเพิ่มทวีขององค์ความรู้ที่มากขึ้นในเชิงปริมาณอย่างต่อเนื่อง (Expand and Increase)¹¹ ซึ่งสอดคล้องกับ จุง (Jung) ที่กล่าวว่า อิทธิพลของเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารที่ปรับเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ที่เห็นได้เด่นชัดคือการปรับใช้และพัฒนาสื่อดิจิทัลเพื่อการเรียนรู้ที่เพิ่มปริมาณความต้องการในการนำไปใช้ประโยชน์ในจำนวนหรือปริมาณที่เพิ่ม

¹⁰ วิชัย วงษ์ใหญ่และมารุต พัฒนาผล. การเรียนรู้ในโลก VUCA ผู้บริหารการศึกษาหรือผู้นำในยุค VUCA World สู่ Social Quotient. ศูนย์ผู้นำนวัตกรรมหลักสูตรและการเรียนรู้ (กรุงเทพมหานคร : ส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และการแบ่งปัน, 2562), 2.

¹¹ M.Weyers, "Designing Dynamic Online Learning Environment that Support Knowledge Construction." in Sutton, B. and Basiel, A. (Editors) Teaching and Learning Online: New Model of Learning for a Connect World. New York: Routledge. (2014), 117.

มากขึ้น เพื่อสนองต่อการเรียนรู้ทั้งในระบบเดิม หรือการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนแบบใหม่หรือในรูปแบบใหม่ขึ้นมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการศึกษาเรียนรู้ตลอดชีพ (Lifelong Learning) ที่มีความจำเป็นและความต้องการต่อเนื่องในสังคมแห่งฐานข้อมูลทางปัญญาและสารสนเทศที่มีอยู่มากมายมหาศาลในปัจจุบัน¹² สอดคล้องกับ Ministry of Education กล่าวว่า ปัจจุบันเรากำลังอยู่ในช่วงการเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญทางการศึกษาที่ถูกผลักดันด้วย “Technological Disruption” ที่ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงทางความคิดของเด็กรุ่นใหม่ ทำให้เกิดทางเลือก การตัดสินใจในการศึกษาต่อ เนื่องจากต้องการระยะเวลาในการเรียนที่สั้นลง และต้องการมีงานทำที่ง่ายขึ้น ทำให้ตลาดแรงงานมีความต้องการบุคลากรทางด้านทักษะและความสามารถนั้นเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง ดังนั้นระบบการศึกษาจึงจำเป็นต้องพัฒนาปรับเปลี่ยนวิธีการเรียนการสอนที่ต้องบันทึกด้วยสมุดหรือหนังสือ ควรบูรณาการเป็นการเรียนรู้ด้วยสื่อนวัตกรรม และนำเทคโนโลยีมาปรับใช้ รวมทั้งการสั่งงานหรือการบ้านเองอาจจะต้องพัฒนาไปเป็นการคิดล่วงหน้า ทั้งนี้ตัวหลักสูตรเองอาจจะต้องพัฒนาไปเป็นแนวทางเดิน โดยการสอบต้องพัฒนาไปเป็นการรายงานความก้าวหน้า และครูต้องปรับตัวเองเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียน รวมถึงโรงเรียนต้องพัฒนาไปเป็นสถานที่เรียนรู้ เพื่อให้คนทำงานหรือแรงงานต้องพัฒนาไปเป็นผู้ประกอบการ และจากลูกจ้างต้องพัฒนาไปเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านและมีความสามารถรอบด้าน¹³ ดังที่ สุกัญญา แซ่มซ้อย กล่าวถึง การบริหารจัดการการศึกษาในยุค Disruptive Change ของผู้บริหารสถานศึกษาไว้ว่า การจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มเด็กที่เกิดในยุคดิจิทัล นับเป็นความท้าทายในการบริหารการศึกษาในยุคดิจิทัลอย่างมาก ผู้บริหารสถานศึกษาต้องทำความเข้าใจว่าผู้เรียนในยุคนี้มีการเรียนรู้อย่างไร และจะทำอย่างไรให้ครูสามารถจัดการเรียนรู้ด้วยนวัตกรรม หรือแนวทางใหม่ ๆ ที่จะเชื่อมโยงความคิด ความรู้ โดยใช้เทคโนโลยีเป็นตัวส่งผ่านไปยังผู้เรียนยุคดิจิทัล จึงเป็นบทบาทที่สำคัญสำหรับครูและผู้บริหารสถานศึกษาที่ต้องเข้าใจว่า เป้าหมายที่สำคัญที่สุดในการจัดการศึกษา คือ การทำให้ผู้เรียนเกิดแรง

¹² H.K Jung, "Ubiquitous Learning: Determinants Impacting Learner's Satisfaction and Performance with Smartphone" *Language Learning and Technology*. Volume 18 Number 3 (October 2014), 97-119.

¹³ Ministry of Education, *Guidelines for decentralization of administration and education for the Board District Office of Education and Educational Institutions in accordance with Ministerial Regulations Establish criteria and methods of decentralization, administration and education management*. Bangkok: The Agricultural Cooperative Federation of Thailand. Limited. [in Thai]. (2007 : 29).

บันดาลใจที่จะเรียนรู้ ที่จะฝันและพยายามทำให้สำเร็จตามเป้าหมาย หลักในการจัดการสถานศึกษาที่ดี ต้องคำนึงถึงกิจกรรมหลัก 3 รูปแบบ คือ 1) การกำหนดทิศทางของสถานศึกษา 2) การพัฒนาบุคลากร และ 3) การทบทวนการออกแบบองค์การเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการการเปลี่ยนแปลง (redesigning the organization to meet changing demand) ในการดำเนินการให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ผู้บริหารสถานศึกษาต้องให้การยอมรับและนำมาใช้กับตนเองก่อน พร้อมทั้งสนับสนุนเผยแพร่และส่งเสริมให้ครู เพราะฉะนั้นผู้บริหารสถานศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำความเข้าใจในระบบของสถานศึกษา การนำเทคโนโลยีสู่สถานศึกษา การบูรณาการเทคโนโลยีสู่ห้องเรียน ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมของสถานศึกษาเพื่อการเป็นองค์กรแห่งนวัตกรรม ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของสถานศึกษายุคดิจิทัล¹⁴ ดังที่ นีร์และบล็อกเลอร์ (Nir & Bogler) กล่าวว่า ผู้บริหารต้องยอมรับการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาปรับวิธีการคิดตลอดจนการเรียนรู้ในขณะปฏิบัติงาน (On-the-Job-Professional Development) เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดสำหรับการพัฒนาในระยะยาวและต่อเนื่อง¹⁵ สอดคล้องกับ ชรัมและเลวิน (Schrum & Levin) ที่ได้นำเสนอวิธีการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมของสถานศึกษาในการนำเทคโนโลยีนวัตกรรมหรือการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นนั้น ต้องพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่องและการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ (Professional Development Continuum and Professional Learning Communities: PLC) ดังนั้นไม่สำคัญว่าเทคโนโลยีหรือนวัตกรมนั้นคืออะไร จะสำคัญแค่ไหน หากผู้บริหารมีการเตรียมการที่ดี เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการนำไปใช้ และโอกาสในการนำไปปฏิบัติ ส่งเสริมให้ครูเรียนรู้ ส่งเสริมเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมได้ดี สิ่งเหล่านี้ก็จะมีความสัมพันธ์กับหลักสูตร ตอบโจทย์วัตถุประสงค์ของการเรียนในการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดสมรรถนะ ผ่านการลงมือปฏิบัติจริง การเรียนรู้แก้ปัญหาในขณะปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างเพื่อนในห้องเรียน ครูประจำวิชา เพื่อนครู หรือ ผู้รู้เฉพาะทางช่วยกันแก้ปัญหา ก็จะทำให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาที่แท้จริง สอดรับกับ 10 ทักษะ ที่จำเป็นที่โลกอนาคตต้องการ และบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งจะแตกต่างจากการส่งครูไปอบรมโปรแกรมต่าง ๆ ตามหน่วยงานที่จัดขึ้น แต่เมื่อกลับมาที่สถานศึกษาก็ไม่รู้ว่าจะนำไปใช้ได้จริงอย่างไร หรือเริ่มต้นจากตรงไหน หากผู้บริหารสถานศึกษาไม่มีการออกแบบการเปลี่ยนแปลง แต่จะทำให้สิ่งเหล่านั้นสูญเปล่า ไม่คุ้มค่าในการลงทุนพัฒนาครู และยิ่งจะทำให้เกิดการต่อต้านการเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นในการนำ

¹⁴ สุกัญญา แซ่มซ้อย. *การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล*. (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2562), 41.

¹⁵ A., E. Nir., & R. ve Bogler, (2008). *The antecedents of teacher satisfaction in professional development programs*. *Teaching and Teacher Education* 24, (2008), 377-386.

เทคโนโลยีสู่สถานศึกษาในยุคดิจิทัลนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาควรจะมีความเข้าใจระบบเทคโนโลยีระบบสังคม และความสัมพันธ์ของทั้ง 2 ระบบ เพื่อให้สามารถนำเทคโนโลยีไปสู่สถานศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยกระบวนการวางแผน การออกแบบ การนำไปปฏิบัติ การประเมินผล การสะท้อนกลับ และการนำเทคโนโลยีไปสู่ห้องเรียนในยุคดิจิทัล ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ครูและบุคลากรมีความสามารถในการจัดการเรียนรู้โดยใช้ความรู้เนื้อหาสาขานวัตกรรม และเทคโนโลยี (TPACK Model)¹⁶ มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน โดยผู้บริหาร ครู และผู้เรียนควรจะมีความรู้และทักษะตามมาตรฐานการใช้เทคโนโลยีเพื่อการจัดการเรียนรู้ โดยการดำเนินการทั้งหมดนี้มีเป้าหมายเพื่อมุ่งให้สถานศึกษาเป็นองค์กรแห่งนวัตกรรมที่มีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนสอดรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอีก 10 ปี ข้างหน้า

ปัญหาของการวิจัย

จากสภาพการณ์ในปัจจุบันของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนนั้น การบริหารจัดการอาชีวศึกษาต้องให้ความสำคัญในการสร้างระบบอาชีวศึกษาและพัฒนาช่างเทคนิคที่มีความชำนาญเพื่อเตรียมผู้เรียนเข้าสู่อาชีพ ดังที่ World Economic Forum คาดการณ์โลกการทำงานจะต้องเผชิญกับภาวะ "double-disruption" การใช้ระบบ automation เข้ามาทดแทนการจ้างคน ผลกระทบนี้อาจทำให้คนทำงานที่มีทักษะไม่ตรงกับความต้องการของตลาดที่เปลี่ยนแปลงไปมีโอกาสเสี่ยงตกงาน แนวทางการบริหารจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า มีดังนี้

สถานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาในสายวิชาชีพ จึงตั้งคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยมีหน้าที่ศึกษา ติดตาม การจัดการศึกษาระดับอาชีวศึกษาในด้านต่าง ๆ วิเคราะห์ข้อมูล สภาพปัญหา อุปสรรค และแนวทางในการแก้ไขปัญหาการจัดการบริหารอาชีวศึกษาเอกชน ดังนี้

1. ด้านคุณภาพ ประกอบด้วย 1) แนวทางในการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี 2) ครูอาชีวศึกษา : การผลิต การพัฒนา และมาตรฐานครูวิชาชีพ 3) เงื่อนไขหลักของความสำเร็จในการจัดการศึกษาระบบทวิภาคี 4) การพัฒนาหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล เน้นฐานสมรรถนะ ที่ทำให้อาชีวศึกษาไทยมีคุณภาพ 5) นโยบายในการแก้ไขปัญหาการอาชีวศึกษา 6) แนวทางประยุกต์รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิด Monozukuri ในระบบ

¹⁶ สุกัญญา แซ่มซ้อย. การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล. (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2562), 96.

KOSEN ของญี่ปุ่น ให้สอดคล้องกับระบบอาชีวศึกษาของไทย 7) แนวทางการแก้ไขปัญหาการบริหารจัดการสถาบันการอาชีวศึกษา และ 8) ข้อเสนอแนะในการปฏิรูปการอาชีวศึกษา

2. ด้านการแก้ปัญหาด้านปริมาณ ประกอบด้วย 1) การสร้างแรงจูงใจให้เยาวชนเรียนอาชีวศึกษา 2) แนวทางการจัดการศึกษาเรียนรู้ร่วมหลักสูตรอาชีวศึกษาและมัธยมศึกษาตอนปลาย (ทวิศึกษา) และ 3) ข้อเสนอเชิงนโยบายในการบริหารจัดการศูนย์ข้อมูลกำลังคนอาชีวศึกษา (www.v-cop.net)¹⁷

สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปกป้อง จันวิทย์, ศุภณัฐ ศศิวิวัฒน์ และสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทุนมนุษย์เพื่อผลิตภาพ ได้ชี้ให้เห็นถึงปัญหาของระบบอาชีวศึกษาไทย ดังนี้

1. การขาดแคลนงบประมาณในระบบอาชีวศึกษา ระบบอาชีวศึกษาได้รับงบประมาณต่อหัวต่ำกว่าสายสามัญ (เปรียบเทียบระหว่าง ปวช. กับมัธยมศึกษาตอนปลาย) งบประมาณต่อหัวนักเรียน ปวช.อยู่ที่ 25,042 บาท ต่ำกว่างบประมาณต่อหัวนักเรียนมัธยมปลายที่ 28,261 บาท ทั้งที่วิทยาลัยอาชีวศึกษาน่าจะมีต้นทุนการจัดการศึกษาสูงกว่า เพราะอาชีวศึกษาต้องลงทุนเครื่องจักรและวัสดุสำหรับการฝึก การลงทุนด้านครุภัณฑ์ของระบบอาชีวศึกษายังถือว่าค่อนข้างต่ำ จนเป็นเหตุให้การเรียนการสอนไม่ทันต่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ในปีที่ผ่านมา แล้วคิดเป็นเพียงร้อยละ 7.3 ของงบประมาณทั้งหมด

2. เงินอุดหนุนรายบุคคลไม่เพียงพอ เงินอุดหนุนรายบุคคลของระบบอาชีวศึกษาไม่เพียงพอต่อการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพได้ เพราะมูลค่าเงินอุดหนุนไม่ได้ถูกปรับขึ้นนับตั้งแต่ปี 2551 ซึ่งไม่สะท้อนต้นทุนการจัดการศึกษาที่น่าจะสูงขึ้น โดยเฉพาะหากคาดหวังว่าวิทยาลัยจะใช้วัสดุฝึกที่ทันสมัย นอกจากนี้ เงินอุดหนุนรายบุคคลยังถูกคำนวณตามต้นทุนเฉลี่ยของประเภทวิชาเพียงอย่างเดียว เช่น วิทยาลัยได้รับเงินอุดหนุน 6,500 บาทต่อหัวนักเรียนในประเภทวิชาอุตสาหกรรม แต่ต้นทุนค่าวัสดุฝึกสำหรับต่างสาขามีความแตกต่างกัน เช่น ต้นทุนวัสดุฝึกสาขาช่างเชื่อมโลหะสูงกว่าสาขาวิชาอื่นในประเภทอุตสาหกรรม หากวิทยาลัยมีจำนวนนักเรียนเรียนช่างเชื่อมโลหะมาก ก็อาจขาดแคลนงบประมาณได้ หรืออาจจัดการศึกษาที่ไม่มีคุณภาพเพียงพอ รวมทั้งวิทยาลัยอาชีวศึกษาต้องใช้เงินอุดหนุนไปจ้างบุคลากรเพิ่ม 14,527 คน แบ่งเป็นครูอัตราจ้าง 6,562 คน และลูกจ้างชั่วคราวทำหน้าที่ทั่วไป 7,965 คน หากสมมติว่าบุคลากรเหล่านี้ได้ค่าจ้างเฉลี่ยเดือนละ 8,000-9,000

¹⁷ คณะอนุกรรมการการอาชีวศึกษา, สถาบันวิจัยและพัฒนาแห่งชาติ. เร่งรัดพัฒนาและแก้ไขปัญหา คือทางรอดของการอาชีวศึกษา. (มติชนออนไลน์, 2565). เข้าถึงเมื่อ : 15 มกราคม 2565. เข้าถึงได้จาก : https://www.matichon.co.th/article/news_1237921.

บาท วิทยาลัยก็จะมีค่าใช้จ่ายสูงถึง 1,394-1,568 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 51-57 ของเงินอุดหนุนรายบุคคลทั้งหมดที่สถานศึกษาได้รับเลยทีเดียว

3. การขาดแคลนครูในระบบอาชีวศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษาประสบปัญหาการขาดแคลนครูเป็นอย่างมาก ดังเห็นได้ว่า งบบุคลากรต่อหัวของอาชีวศึกษาระดับ ปวช. อยู่ที่ 6,753 บาท ต่ำกว่างบต่อหัวสายสามัญ ซึ่งอยู่ที่ 20,460 บาท ทั้งที่ครูอาชีวะและครูสายสามัญมีรายได้เท่า ๆ กัน¹⁸

ในขณะที่ ชาญณรงค์ ลักษณะียนาวิน กล่าวว่า ได้เกิดวิกฤตในการจัดการศึกษาของสถาบันอาชีวศึกษาเอกชน ดังนี้ คือ 1) อัตราการเกิดลดลงของประชากรไทย 2) การลดลงของจำนวนนักเรียนที่ศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษาเอกชน 3) โครงการพัฒนาทางการศึกษาของรัฐที่มีผลกระทบต่อจัดการศึกษาของสถาบันการศึกษาเอกชน โครงการเรียนฟรี 15 ปี ซึ่งมีความเหลื่อมล้ำกันระหว่างโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ซึ่งถ้าเป็นโรงเรียนรัฐบาล ค่าเล่าเรียนฟรี 100% ส่วนโรงเรียนเอกชนรัฐอุดหนุนให้กับนักเรียนโรงเรียนเอกชนในอัตราประมาณร้อยละ 70 4) การแข่งขันระหว่างสถาบันการศึกษาเอกชนด้วยกันเอง¹⁹

สอดคล้องกับสำนักงานเลขาธิการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยเรื่อง ยุทธศาสตร์การยกระดับคุณภาพการศึกษาไทยทั้งประเทศ ให้ก้าวกระโดดภายใต้ทรัพยากรที่จำกัด เพื่อเปิดมุมมองใหม่การศึกษาไทย ในส่วนของการจัดการอาชีวศึกษา นั้นที่เป็นหลักสูตรในการผลิตและพัฒนากำลังคนภายใต้การเปลี่ยนแปลง สิ่งสำคัญและเป็นปัญหาหลักที่ต้องรีบแก้ไข ในส่วนของการจัดหลักสูตร เพราะเป็นสิ่งที่จะทำให้การศึกษามีคุณภาพได้ คือ หลักสูตร แม้กระทรวงศึกษาธิการจะพยายามปรับเปลี่ยนหลักสูตร แต่ความเป็นจริงเนื้อหาหลักสูตรยังคงเป็นแบบเดิมแค่เปลี่ยนชื่อเรียกใหม่ หลักสูตรมีเนื้อหาอัดแน่นจนเกินไป ทำให้ผู้เรียนมีความเครียดสูง ประกอบกับพฤติกรรมของเด็กยุคใหม่ที่เปลี่ยนไปตามยุคสมัย หลักสูตรจึงควรเป็นหลักสูตรที่ทันสมัยทันต่อการเปลี่ยนแปลง ตอบโจทย์ความต้องการของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ในชีวิตจริงได้ เป็นหลักสูตรที่รองรับอาชีพใหม่ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และต้องสร้างให้เด็กมีเป้าหมายในชีวิตรู้จักคิดวิเคราะห์ เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติมากกว่าการนั่งเรียนทฤษฎี เนื่องจากสมรรถนะหรือทักษะไม่อาจเกิดขึ้นได้จากการรับความรู้เพียงอย่างเดียวแต่เกิดจากการลงมือทำ ในส่วนของหลักสูตรสถานศึกษาหรือหลักสูตรเพื่ออาชีพ สถานศึกษาควรพิจารณาตามความต้องการของผู้เรียน ชุมชนรอบโรงเรียน

¹⁸ ปกป้อง จันวิทย์ ศุภณัฐ ศศิวิวัฒน์ และสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (ทีดีอาร์ไอ). การพัฒนาทุนมนุษย์เพื่อผลิตภาพ : ปัญหาของระบบอาชีวศึกษาไทย. เข้าถึงเมื่อ : 2 มกราคม 2565, เข้าถึงได้จาก : <http://pokpong.org/writing/vocational-education/>

¹⁹ ชาญณรงค์ ลักษณะียนาวิน. การพัฒนาโลกเสมือนเพื่อเสริมสร้างทักษะที่จำเป็นของนักศึกษาอาชีวศึกษา. (กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2558) : 5.

และบริบทของพื้นที่ หลักสูตรของวิทยาลัยจะต้องตอบโจทย์เรียนจบแล้วมีงานทำอาจไม่จำเป็นต้องเรียนถึง 3 ปี ในระดับ ปวช. หรือ 2 ปี ใน ระดับ ปวส. เพราะปรัชญาการศึกษาและหลักสูตรยุคใหม่จะต้องเปลี่ยนเป็น “เรียนเร็ว เรียนตรง จบเร็ว” และ “ทำได้ มีกิน อยู่รอด”²⁰

ดั่งที่ อุษณีย์ ฉโนศวรรย์ รองเลขาธิการสภาการศึกษา กล่าวถึงความสำคัญของสภาพการณ์ในปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การยกระดับคุณภาพการศึกษาแบบค่อยเป็นค่อยไปอาจไม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ยุทธศาสตร์การยกระดับคุณภาพการศึกษาไทยทั้งประเทศให้ก้าวกระโดดภายใต้ทรัพยากรที่จำกัด จึงถือเป็นประเด็นที่วงการศึกษาคงต้องตระหนักและให้ความสำคัญ ดังนี้

1. สภาพบริบทพื้นที่ที่มีความแตกต่างกัน มีความไม่เท่าเทียมและความเหลื่อมล้ำของประชาชนมีช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจน ความแตกต่างของคนในเมืองกับคนชนบท รวมถึงบริบทพื้นที่ที่มีวัฒนธรรมค่านิยมของคนในประเทศแตกต่างกัน

2. ระบบของการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนไทยมีความซับซ้อนมาก มีหน่วยงานองค์กรภายใน ภายนอก ทั้งระดับนโยบาย หน่วยงานกำกับ ติดตาม หน่วยงานบริหารจัดการศึกษา รวมทั้งสถานศึกษาและองค์กรอื่น ๆ ซึ่งมีความรู้ความคิด ความเข้าใจแตกต่างกัน มีการทำงานซ้ำซ้อน ไม่ประสานงานกันทำให้ทรัพยากรกระจุกกระจาย การบริหารและการใช้ทรัพยากรไม่มีประสิทธิภาพ

3. กฎหมายทางการศึกษาที่ล้าสมัยและเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนา

4. ระบบการศึกษาของประเทศไทยไม่มีความพร้อม โดยเฉพาะระบบและกลไกการผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาซึ่งเป็นกลไกในการขับเคลื่อนที่สำคัญที่สุด

5. มีความเปลี่ยนแปลงในสังคมและโลกแบบพลิกผัน เกิดสังคมใหม่พฤติกรรมของคนในสังคมยุคใหม่ที่เปลี่ยนแปลงไปมาก มีความก้าวร้าวรุนแรง และขาดความสามัคคี ประองตอง มีการสร้างความขัดแย้ง รวมทั้งวัฒนธรรมประเพณีค่านิยม ที่เปลี่ยนไป ศีลธรรมจริยธรรมถดถอยลง

6. เกิดวิกฤติการณ์สังคมผู้สูงอายุและความแตกต่างระหว่างวัย

7. เกิดโรคอุบัติใหม่ โรคระบาดใหม่ เช่น โควิด-19

8. ความรู้ใหม่ เทคโนโลยี สารสนเทศ ดิจิทัล ที่ถาโถมเข้ามาอย่างรุนแรง

9. อุตสาหกรรมใหม่ เศรษฐกิจใหม่ อาชีพใหม่ ที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการพัฒนาการศึกษาตั้งแต่ต้นนโยบาย ระบบโครงสร้างองค์กรและการบริหารจัดการศึกษาการผลิตและการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา

²⁰ สำนักงานเลขาธิการศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ .ยุทธศาสตร์การยกระดับคุณภาพการศึกษาไทยทั้งประเทศ ให้ก้าวกระโดดภายใต้ทรัพยากรที่จำกัด. (กรุงเทพมหานคร : สำนักมาตรฐานการศึกษาและพัฒนารการเรียนรู้, 44.

การจัดทำหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กิจกรรมเสริมหลักสูตร สื่อเทคโนโลยี และแหล่งเรียนรู้ ตลอดจนเอกสาร หนังสือ ตำราเรียน ห้องเรียน จึงจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนการเรียนการสอนและหลักสูตรให้ทันสมัยรองรับอาชีพใหม่ที่เกิดขึ้นในอนาคต ในส่วนของสถานศึกษาควรต้องพิจารณาบริบทของผู้เรียนและพื้นที่ในส่วนของกลุ่มสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม ในขณะที่สาระพื้นฐานจะต้องสอนในเรื่องของเอกลักษณ์ความเป็นชาติ เพื่อให้ผู้เรียนมีสมรรถนะ มีความรู้และมีคุณลักษณะตามที่ชาติต้องการ และการศึกษายุคใหม่จำเป็นต้องก้าวให้ทันโลกยุค New normal รวมถึงว่า Lock Down Generatio ที่ว่าด้วยเรื่องของ Gen Z ขึ้นไป ที่มักจะไม่ค่อยมีความอดทนต่อการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ยาวนาน ต้องการอะไรที่รวดเร็ว ฉับไว มีความกล้าในการแสดงออก มีวิธีการคิดที่แตกต่างออกไปจากเดิม และใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับสมาร์โฟน จึงเกิดคำถามที่ว่า ทำอย่างไรเด็กรุ่นใหม่จะใช้สมาร์โฟนได้อย่างถูกต้อง สามารถเลือกบริโภคข้อมูลข่าวสารได้อย่างมีประสิทธิภาพสามารถแยกแยะระหว่างข่าวปลอม ข่าวจริงได้ นี่ก็คืออีกหนึ่งปัญหาของนักการศึกษาที่ต้องพิจารณาว่า จะใส่อะไรเข้าไปในระบบโรงเรียนเพื่อแก้ปัญหาเหล่านี้ การแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ การศึกษาจะต้องเลือกบุคลากรมือดีลงไปเพื่อพัฒนาโรงเรียน²¹

สอดคล้องกับ ญัฐสิฏฐ์ รักษาเกียรติวงศ์ กล่าวว่า การปฏิรูปอาชีวศึกษาของประเทศไทยว่าด้วยเรื่องปัญหาของระบบอาชีวศึกษาไทยถูกปล่อยมองข้ามทำให้เกิดคุณภาพที่ต่ำ ทำให้เกิดปัญหาภาพลักษณ์ สำคัญต่อผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ดังนี้

1. นักเรียนอาชีวศึกษา มีอีกจำนวนมากที่ยังขาดโอกาสในการประกอบอาชีพ เนื่องจากได้รับการศึกษาที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ ส่งผลให้เกิดการเปรียบเทียบระหว่างผู้ที่สำเร็จในระดับปริญญาตรีกับผู้สำเร็จการศึกษาในสายอาชีวศึกษา โดยผู้สำเร็จการศึกษาในสายอาชีวศึกษานั้นจะมีความก้าวหน้าในอาชีพการงานน้อยกว่าระดับปริญญาตรี จึงทำให้ขาดโอกาสในการเลื่อนขั้นทางสังคมของครอบครัวรายได้น้อยสำหรับเรียนอาชีวศึกษา

2. ในภาคธุรกิจนั้นก็กำลังประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานในด้านทักษะ ส่งผลให้สถานประกอบการนั้นมีการดำเนินที่ล่าช้า และต้นทุนในการดำเนินการสูงกว่าทำให้ความสามารถในการแข่งขันนั้นตกต่ำลง

3. ระบบการศึกษานั้นมีต้นทุนสูงชันและผลตอบแทนจากระบบการศึกษาลดลง เนื่องจาก “ค่านิยม” ของนักเรียนจะต้องเข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัย เพราะเนื่องจากอาชีวศึกษานั้นไม่สามารถรับประกันการได้งานที่ดีได้ ดังนั้นปรากฏการณ์นี้อาจส่งผลให้เกิดปัญหาตามมา 2 ประการ คือ 1) ระบบการศึกษาโดยรวมมีต้นทุนสูงชันเพราะต้นทุนของมหาวิทยาลัยสูงกว่าของอาชีวศึกษา

²¹ อุษณีย์ ธโนศวรรย์ รองเลขาธิการสภาการศึกษา .การศึกษาไทยทำไมต้องปฏิรูป. (กรุงเทพมหานคร : สำนักมาตรฐานการศึกษาและพัฒนาระบบการเรียนรู้, 2564), 6-10.

และ 2) การลงทุนภาคการศึกษาให้ผลตอบแทนที่น้อยลงในภาพรวม เนื่องจากการศึกษาในมหาวิทยาลัยมักจะเน้นความรู้เชิงวิชาการมากกว่าปฏิบัติ²²

สอดคล้องกับ อนุสรณ์ แสงนันทกุล ประธานอนุกรรมการเฉพาะกิจด้านอาชีวศึกษา ในคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (กอปศ.) ว่าด้วยสถานการณ์การจัดการอาชีวศึกษา ซึ่งประเทศไทยมีความต้องการคนจบอาชีวะจำนวนมาก แต่มีผู้เรียนอาชีวะในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประมาณ 7 แสนกว่าคนเท่านั้น อยู่ในภาคดูแลของสถานศึกษารัฐ 70 % เอกชน 30 % อีกทั้งปัจจุบันมีสัดส่วนผู้เรียนสายสามัญ 67% เรียนอาชีวะ 33 % ซึ่งการเพิ่มสัดส่วนไปให้ถึง 50 % ให้เท่ากันนั้นคงอีกไกล หากไม่แก้ไขปัญหาของอาชีวะที่มีปัญหาใหญ่ ๆ อยู่หลายประเด็นสำหรับการจัดการอาชีวศึกษา คือ 1) การขาดแคลนครูอย่างต่อเนื่อง ครูไม่เก่งในเชิงปฏิบัติจึงไม่สามารถสอนเด็กให้เก่งในเชิงปฏิบัติได้ 2) หลักสูตร ไม่ตรงและไม่ตอบโจทย์กับความต้องการของผู้ประกอบการ 3) ขาดแคลนวัสดุและครุภัณฑ์ที่ทันสมัย 4) การจัดการศึกษาทวิภาคี รู้ว่าดีแต่ก็มีผู้เรียนในระบบทวิภาคีเพียง 14% จากผู้เรียนอาชีวะทั้งหมด ขาดแรงจูงใจให้สถานประกอบการเข้าร่วม 5) ผลิตบุคคลากรได้ไม่ตรงความต้องการของตลาดแรงงาน และ 6) การบริหารจัดการอาชีวศึกษา ยังขาดกระบวนการสร้างคนและสร้างเทคโนโลยีควบคู่กันไปอย่างครบวงจร ไม่มีนโยบายส่งเสริมการลงทุนจัดการศึกษาอาชีวะเอกชนที่ชัดเจน และภาพลักษณ์นักเรียนอาชีวศึกษาไม่ดีเกี่ยวกับปัญหาทะเลาะวิวาท²³

จากปัญหาดังกล่าว พบว่า การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน นั้นมีความสำคัญในการขับเคลื่อนประเทศ เศรษฐกิจ สังคม และเป็นฟันเฟืองหนึ่งที่สำคัญในด้านการผลิตและพัฒนาแนวทางในการส่งเสริมการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ อันส่งผลต่อภาพลักษณ์ของสถานศึกษาในแต่ละพื้นที่ ให้เป็นที่ไว้วางใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการจัดการอาชีวศึกษาให้มีคุณภาพได้อย่างยั่งยืน สอดรับการปรับตัวสู่ปรากฏการณ์ Digital transformation พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

²² ณัฐสิฏฐิ รักรักษ์เกียรติวงศ์. การปฏิรูปอาชีวศึกษาของประเทศไทย. (กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศไทย (ทีดีอาร์ไอ), 2564), 1-2.

²³ เติลินิวส์. การศึกษา. **คลีปัญหาอาชีวศึกษาไทย**. คณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (กอปศ.). เข้าถึงเมื่อ: วันที่ 10 มีนาคม 2565, เข้าถึงได้จาก: <https://d.dailynews.co.th/education/632314/>.

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อทราบแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า

ข้อคำถามของการวิจัย

การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า เป็นอย่างไร

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าศึกษาหลักการและแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดของการวิจัยตามหลักการ แนวคิดทฤษฎีและข้อค้นพบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ดังนี้

1. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 มาตรา 6 ซึ่งกำหนดว่าการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพนั้น เป็นการจัดการศึกษาในด้านวิชาชีพให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ รวมถึงแผนการศึกษาแห่งชาติ เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนในด้านวิชาชีพ ระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยี ในการยกระดับการศึกษาวิชาชีพให้สูงขึ้น ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

แนวทางการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 มาตรา 10 กำหนดให้ค่านึงเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ 1) การมีอิสระด้านนโยบายและให้มีความหลากหลายในทางปฏิบัติ โดยมีการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่สถานศึกษาอาชีวศึกษา 2) การศึกษาในด้านวิชาชีพของผู้เรียนและวัยทำงานต้องสอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจอย่างทั่วถึงจนถึงเนื้อเรื่องในระดับปริญญาตรี 3) การมีส่วนร่วมของชุมชน สังคม รวมทั้งสถานประกอบการ ร่วมกันในการกำหนดนโยบายเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคน รวมทั้งการกำหนดมาตรฐานการอาชีวศึกษา 4) การศึกษามีความยืดหยุ่น ที่หลากหลาย มีระบบการเทียบโอนผลการเรียนรวมถึงระบบเทียบประสบการณ์การทำงานของบุคคลเพื่อให้ได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง 5) มีระบบการจูงใจให้สถานประกอบการนั้นเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ 6) มีการระดมทรัพยากรทั้งในภาครัฐและเอกชนต่อการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ

อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม และ 7) มีระบบในการพัฒนาครูของการอาชีวศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี²⁴

นโยบายยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาในระยะ 15 ปี (พ.ศ. 2555-2569) ดังนี้ นโยบายที่ 1 : มุ่งสร้างและผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน นโยบายที่ 2 : พัฒนาปริมาณและคุณภาพของครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาด้านอาชีวศึกษา นโยบายที่ 3 : พัฒนาคุณภาพสถานศึกษาและแหล่งเรียนรู้ใหม่ นโยบายที่ 4 : การพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการใหม่ให้มีมาตรฐานในระดับสากล²⁵

แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560 – 2579 ประกอบด้วยยุทธศาสตร์ 9 ประการ คือ 1) สร้างภาพลักษณ์สถาบันการอาชีวศึกษาสู่ความเป็นสากล 2) การผลิตและการพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาที่เป็นมาตรฐานสากลและสอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ 3) วิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ สร้างนวัตกรรม บริการวิชาการ และวิชาชีพเพื่อยกระดับการอาชีวศึกษาสู่มาตรฐานสากล 4) บริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาลและปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง 5) ส่งเสริม สนับสนุน พัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา เพื่อความเป็นเลิศ ให้มีความมั่นคง และก้าวหน้าในอาชีพ 6) บูรณาการใช้ทรัพยากรร่วมกัน ด้วยพลังความร่วมมือจากทุกภาคส่วน 7) ส่งเสริมภาพลักษณ์ ขยายโอกาสการอาชีวศึกษาให้เป็นที่ยอมรับต่อสังคม 8) ทำนุบำรุงศาสนา ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ 9) ส่งเสริมสนับสนุน ให้ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการบริหารจัดการ และการจัดการเรียนการสอน²⁶

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) ประกอบด้วยยุทธศาสตร์ที่ 1 : การจัดการศึกษาเพื่อความมั่นคงของสังคมและประเทศชาติ และยุทธศาสตร์ที่ 6 : การพัฒนาประสิทธิภาพของระบบบริหารจัดการศึกษา มีเป้าหมาย ด้าน โครงสร้าง บทบาท และระบบการบริหารจัดการการศึกษามีความคล่องตัวชัดเจน และสามารถตรวจสอบได้ ด้านระบบการบริหารจัดการศึกษามีประสิทธิภาพและประสิทธิผลส่งผลต่อคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา โดยทุกภาคส่วนของสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาที่ตอบสนองความต้องการของประชาชนและพื้นที่

²⁴ กระทรวงศึกษาธิการ. **พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551.** (กรุงเทพมหานคร : ราชกิจจานุเบกษา 251), เล่ม 125 ตอน 43ก.

²⁵ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. **ยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา นโยบาย ยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ในระยะ 15 ปี พ.ศ. 2555 - 2569.** (กรุงเทพมหานคร : 2555), 28.

²⁶ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. **แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560 – 2579.** (กรุงเทพมหานคร : บริษัท พริกหวานกราฟฟิค จำกัด, 2560), 32.

มีกฎหมายและรูปแบบการบริหารจัดการทางการศึกษาที่ได้มีการรองรับลักษณะของผู้เรียน สถานศึกษา ที่แตกต่างกัน สอดรับกับความต้องการกำลังแรงงานของประเทศ ดังนั้นระบบบริหารงาน บุคคลของครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษามีความเป็นธรรมสร้างขวัญกำลังใจ เพื่อส่งเสริมให้ ปฏิบัติงานได้อย่างเต็มตามศักยภาพ²⁷

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570) “พลิกโฉมประเทศไทยสู่ สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน” ซึ่งเป็นการกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ในการขับเคลื่อนและวางแผนการพัฒนาประเทศ ไปสู่การบรรลุเป้าหมายใน มิติต่าง ๆ ในระดับโครงสร้าง นโยบาย และกลไก เพื่อมุ่งเสริมสร้างสังคมที่ก้าวหน้าพลวัตของโลก ดังนี้ 1) การปรับโครงสร้างการผลิตสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม 2) การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ โดยพัฒนาให้คนไทยมีทักษะและคุณลักษณะที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่ 3) การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาส และความเป็นธรรม 4) การเปลี่ยนผ่านไปสู่ความยั่งยืน และ 5) การเสริมสร้างความสามารถของ ประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่²⁸

กรอบคุณวุฒิแห่งชาติ กำหนดไว้ดังนี้ 1) สร้างความเชื่อมโยงผลลัพธ์การเรียนรู้ของผู้ที่สำเร็จ การศึกษาจากสถาบันการศึกษากับสมรรถนะในการปฏิบัติงานตามความต้องการของภาคการผลิต และบริการ 2) พัฒนาระบบการทดสอบ วัดและประเมินความรู้ ทักษะและเทียบโอนประสบการณ์ที่ เปิดกว้าง ยืดหยุ่น หลากหลาย 3) เพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถของสถาบันการศึกษาในการ บริหารและจัดการศึกษาเพื่อสนองตอบความต้องการของภาคการผลิตและบริการ 4) พัฒนาศักยภาพ ของผู้บริหาร คณาจารย์ ครูและบุคลากรทางการศึกษา และผู้ควบคุมการฝึกปฏิบัติในสถาน ประกอบการ และ 5) สร้างความเข้มแข็งให้แก่สถานประกอบการในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา/วิชาชีพ รวมทั้งสถาบัน/องค์กรวิชาชีพในการให้การรับรองสมรรถนะแกนกลางและสมรรถนะอาชีพ²⁹

มาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2561 ประกอบด้วย 3 ด้าน 1) โครงสร้างองค์กร ต้องมี ความยืดหยุ่น คล่องตัว โดยสามารถเชื่อมโยงฐานข้อมูลสารสนเทศทั่วทั้งองค์กร และแบ่งความ รับผิดชอบตามสายงาน เพื่อมุ่งหาพันธมิตรร่วมและสร้างเครือข่ายทางการศึกษา 2) หลักสูตร ต้องมี

²⁷ สำนักงานแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564)**. 30 ธันวาคม 2559.ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 133 ตอนที่ 115 ก. หน้า 1 – 215.

²⁸ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ.2566-2570)**. กรุงเทพมหานคร : 32.

²⁹ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. **กรอบคุณวุฒิแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง**. (กรุงเทพมหานคร : บริษัทพริกหวานกราฟฟิค จำกัด, 2560), 112.

การบูรณาการวิชาการกับการนำไปประกอบอาชีพ ให้มีการเรียนรู้และยอมรับความแตกต่างได้ เพื่อเตรียมพร้อมสู่โลกการทำงานจริง ปรับ Mindset เรียนรู้ แก้ปัญหา คิดวิเคราะห์ ได้อย่างสร้างสรรค์ ตรงประเด็น เป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมตนเอง (วินัยในตนเอง) และ 3) การวัดประเมินผล ต้องวัดตามตัวชี้วัดหรือสภาพความเป็นจริง สามารถใช้เครื่องมือวิธีการวัดอย่างหลากหลาย เข้าใจและสะท้อนศักยภาพของแต่ละบุคคลได้³⁰

จิณฉัตร ปะโคทั้ง กล่าวถึง การบริหารจัดการสถานศึกษา ไว้ดังนี้ 1) มีการใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอน 2) มีการใช้เทคโนโลยีในการบริหารงาน 3) มีการใช้เทคโนโลยีในการวัดผลและการประเมินผล และ 4) มีจริยธรรมในการใช้เทคโนโลยี³¹

สุกัญญา แซ่มซ้อย กล่าวถึง การบริหารจัดการการศึกษาในยุค Disruptive Change ของผู้บริหารสถานศึกษาไว้ว่า การจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มเด็กที่เกิดในยุคดิจิทัล นับเป็นความท้าทายในการบริหารการศึกษาในยุคดิจิทัลอย่างมาก หลักในการจัดการสถานศึกษาที่ดี ต้องคำนึงถึงกิจกรรมหลัก 3 รูปแบบ คือ 1) การกำหนดทิศทางของสถานศึกษา (setting direction) 2) การพัฒนาบุคลากร (developing people) และ 3) การทบทวนการออกแบบองค์กรเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการการเปลี่ยนแปลง (redesigning the organization to meet changing demand)³²

ศศิมา สุขสว่าง กล่าวว่า แนวทางรับมือกับยุค VUCA world สำหรับผู้นำองค์กรหรือผู้นำทีม ประกอบด้วย 4 ด้านหลัก คือ 1) วิสัยทัศน์ (Vision) 2) การทำความเข้าใจ (Understanding) 3) ชัดเจนกระจ่าง (Clarify) และ 4) ความว่องไว (Agility)³³

³⁰ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. **มาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2561**. (กรุงเทพมหานคร : บริษัท พริกหวานกราฟฟิค จำกัด., 2561).

³¹ จิณฉัตร ปะโคทั้ง. **ภาวะผู้นำยุคดิจิทัล สำหรับผู้บริหารสถานศึกษามีอาชีพ**. (อุบลราชธานี: โรงพิมพ์ศิริธรรมออฟเซ็ท, 2561), 108-109.

³² สุกัญญา แซ่มซ้อย. **การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล**. (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2562), 41.

³³ ศศิมา สุขสว่าง. **9 Thinking Skills**. เข้าถึงเมื่อ 29 มีนาคม 2564. เข้าถึงจาก: <https://www.sasimasuk.com/16805006/การคิดเชิงนวัตกรรม-innovative-thinking-และนวัตกรรมในรูปแบบต่างๆ>, 2562.

บาร์โทล (Bartol) กล่าวถึง การบริหารการเปลี่ยนแปลงต้องมีระบบและมีแบบแผนโดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 คือ 1) ด้านโครงสร้าง (structure) 2) ด้านเทคโนโลยี (Technology) 3) ด้านคน (people) และ 4) ด้านวัฒนธรรม (Culture)³⁴

วิลสันและไทเกอร์ (Wilson and Tiger) ได้สรุปแนวคิดบริหารความเสี่ยง คือ 1) การค้นหาความเสี่ยง (Risk identification) 2) การวิเคราะห์ความเสี่ยง (Risk Analysis) 3) วิธีการจัดการความเสี่ยง (Risk Treatment) 4) การประเมินผล (Risk Evaluation)³⁵

สมิทและเมอร์ริท (Smith and Merrit) ได้สรุปแนวคิดบริหารความเสี่ยง คือ เป็นกระบวนการ 5 ขั้นตอน คือ 1) ระบุความเสี่ยงโดยพิจารณาจากผลกระทบและโอกาส 2) วิเคราะห์ความเสี่ยงโดยพิจารณาความน่าจะเป็นและผลรวมของความเสียหาย 3) จัดลำดับความเสี่ยงและทำแผนความเสี่ยง 4) การแยกวิเคราะห์ความเสี่ยงโดยวางแผนในการแยกประเภทความเสี่ยงต่อการหลีกเลี่ยงความเสี่ยง ถ่ายโอนความเสี่ยง ความเสี่ยงส่วนที่เหลือการลดความเสี่ยงหรือทำความเสี่ยงให้เบาบางลง 5) การดูแลความเสี่ยงโดยการประเมินสถานภาพและความเสี่ยงในการยกเลิกเป้าหมาย³⁶

บล็องชาร์ด (Blanchard) ได้เสนอการบริหารความเสี่ยง กล่าวถึง แนวทางหรือกิจกรรมหลักในการบริหารความเสี่ยง ประกอบด้วย ดังนี้ 1) การประเมินระดับความเสี่ยง (Assessment) 2) การวิเคราะห์เพื่อหาสาเหตุของความเสี่ยง (Analysis) และ 3) การรองรับและควบคุมความเสี่ยง (Abatement)³⁷

ซรั้มและเลวิน (Schrum & Levin) ต้องพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่องและการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ (Professional Development Continuum and Professional Learning Communities: PLC)³⁸

³⁴ Bartol, M. Kathryn and Martin, C. David., **Management**. (New York: McGraw-Hill, 1998), 371-374.

³⁵ Wilson and J. Tiger, **Clinical Risk Modification: A Route to Clinical Governance** (Oxford: Butterworth-Heinemann, 1999), 34.

³⁶ P. Smith and Merrit, **Proactive Risk Management : Controlling Uncertainty in Product Development** (Proactive Risk Management, 2002), 41-43.

³⁷ B.S. Blanchard, **Logistics Engineering and Management**, ed. 6th (Upper Saddle River, N. J. : Pearson Prentice Hall, 2004), 42.

³⁸ L.Schrum & B.Levin, **Leading 21st century schools: Harnessing technology for engagement and achievement**. (California: United States of America, 2009), 44.

ปาปา (Papa, R.) ได้นำเสนอแนวคิดในการจัดการบริหารสถานศึกษา โดยมุ่งเน้นไปที่การสร้างชุมชนนักปฏิบัติ (Community of Practice) ประกอบด้วย 1) วางแผน (Plan) 2) การออกแบบ (Design) 3) การนำไปปฏิบัติ (Implement) และ 4) การประเมินผลเทคโนโลยี (Evaluation)³⁹

เชอร์เนียร์ (Sheninger) ได้นำเสนอเสาหลักของผู้นำในยุคดิจิทัล (The Pillars of Digital Leadership) นั่นคือแนวทางในการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการสถานศึกษาในยุคดิจิทัล ดังต่อไปนี้ 1) การสื่อสาร (Communication) 2) การประชาสัมพันธ์ (Public Relations) 3) การสร้างภาพลักษณ์ (Branding) 4) ความผูกพันและการเรียนรู้ของผู้เรียน (Student Engagement or Learning) 5) การพัฒนาสู่ความเป็นมืออาชีพ (Professional growth or development) 6) การปรับวิสัยทัศน์สิ่งแวดล้อมและพื้นที่การเรียนรู้ (re-envisioning Learning spaces and environments) และ 7) การสร้างโอกาส (Opportunity)⁴⁰

โทมัส วิลแลน (Thomas L. Wheelen) กล่าวว่ากลยุทธ์ในการบริหารจัดการ ไว้ดังนี้ 1) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (Environmental Scanning) 2) การกำหนดกลยุทธ์ (Strategy Formulation) 3) การปฏิบัติตามกลยุทธ์ (Strategy Implementation) และ 4) การประเมินและควบคุม (Evaluation and Control)⁴¹

2. แนวคิดทฤษฎีของการบริหารการจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ของต่างประเทศ

การจัดการอาชีวศึกษาประเทศของออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ Australia and New Zealand Institute of Information Literacy ได้สรุปแนวคิดบริหารความเสี่ยงของออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ (Australia/New Zealand Standard) ประกอบด้วย 6 ขั้นตอนสำคัญ ได้แก่ 1) การกำหนดบริบทขององค์กร 2) ระบุความเสี่ยง 3) การวิเคราะห์ความเสี่ยง 4) การประเมินความเสี่ยง 5) จัดการกับความเสี่ยง 6) การตรวจสอบทบทวน⁴²

³⁹ R. Papa, **Technology leadership for school improvement**. Thousand (Oaks:Sage Publications, 2011), 55.

⁴⁰ E. Sheninger, **Digital Leadership: Changing paradigms for changing times**. (California: United States of America, 2014), 41.

⁴¹ Thomas L. Wheelen, and Hunger, J. David. **Strategic Management and Business**. (Policy. New Jersey : Prentice Hall. (2018), 15.

⁴² Australia and New Zealand Institute of Information Literacy (ANZILL), "Australian and New Zealand Information Literacy Framework : Principles and Practice", Retrieved December 19, 2009 from <http://www.anzill.org/resources.pdf>.

การจัดการอาชีวศึกษาประเทศไต้หวันสำหรับประเทศไต้หวัน นโยบายคล้ายคลึงกับของประเทศไทย โดยมีลักษณะการจัดการแบบ (Comprehensive High School) เพื่อกระตุ้นการพัฒนาการศึกษาระดับมัธยมศึกษา โดยการผสมผสานการสอบอาชีวศึกษาและเนื้อหาวิชาการเข้าด้วยกัน ปัจจัยความสำเร็จที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยปัจจัย 9 ประการ คือ 1) ภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษา 2) สภาพแวดล้อมและทรัพยากรที่เอื้อต่อการเรียนรู้ในสถานศึกษา 3) ความพอใจในงานของครู 4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน 5) บรรยากาศสถานศึกษา 6) การสอนและการประเมินผลของครู 7) การนำหลักสูตรไปใช้ 8) ความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับผู้ปกครองและชุมชน และ 9) การสนับสนุนของผู้บริหาร ทั้งนี้ในการจัดการอาชีวศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐจะให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการ ความถนัด ความสนใจ ทักษะคิดและเป้าหมายของผู้เรียนเป็นสำคัญ ลักษณะที่สำคัญ ได้แก่ 1) การสร้างหลักสูตรคู่ขนานทั้งสายสามัญ (สถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย) และสายวิชาชีพอาชีวศึกษา (สถาบันอาชีวศึกษา) 2) เพิ่มทางเลือกให้ผู้เรียนและผู้ปกครองในการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อ 3) สิทธิในการเข้าเรียนของผู้เรียน ในสถานศึกษา 4) ทำเลที่ตั้งของสถานศึกษาและสถาบันอาชีวศึกษา โดยมีรูปแบบของการลงทะเบียนให้ครบตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 5) เกณฑ์การวัดและประเมินคุณภาพของการเรียนตามมาตรฐานของวิชาสายสามัญและวิชาสายอาชีพ 6) มีการเทียบโอนรายวิชาและหน่วยกิต เพื่อได้รับประกาศนียบัตรเมื่อครบตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และ 7) ความรับผิดชอบในต้นทุนและค่าใช้จ่ายของการเรียนในสถานศึกษา โรงเรียนและสถาบันอาชีวศึกษา ซึ่งในการจัดการอาชีวศึกษาของประเทศออสเตรเลีย (Vocational Education and Training; VET in School หรือ VETis) เป็นการจัดการศึกษาเพื่อให้นักเรียนในสายสามัญมัธยมศึกษาได้รับประกาศนียบัตรวุฒิการศึกษาสายวิชาชีพโดยเป็นไปตามเกณฑ์และมาตรฐานสมรรถนะของผู้เรียนตามมาตรฐานอุตสาหกรรม ซึ่งปัจจัยในความสำเร็จ ประกอบด้วย 7 ประการ ได้แก่ 1) ความพร้อมและความหลากหลายของหลักสูตร 2) สร้างความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ ภาครัฐบาล ภาคเอกชน รวมถึงทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง 3) การเตรียมความพร้อมในด้านคุณภาพของสถานศึกษา 4) การสร้างแรงจูงใจให้กับสถาบันการจัดฝึกอบรมเพื่อเตรียมทักษะให้แก่ผู้เรียน 5) การรักษาคุณภาพการฝึกอบรมให้คงอยู่ในระดับสูง 6) ความพร้อมด้านการประกันคุณภาพของผู้เรียนทั้งด้านความรู้ ความสามารถ ฝีมือ และทักษะในระดับสูง และ 7) มีทิศทางและเป้าประสงค์ที่ชัดเจนในการเรียนต่อสายวิชาชีพ โดยมีเส้นทางเข้าสู่อาชีพของผู้เรียน⁴³

การจัดการอาชีวศึกษาในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน การจัดการอาชีวศึกษามีความเข้มแข็งของการร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการในรูปแบบทวิภาคี ปัจจัยที่

⁴³ กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. **รายงานการศึกษาการพัฒนา** มาตรฐานการศึกษาของต่างประเทศไต้หวัน. (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์-สกศ. 2559), 8-21.

เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ประกอบด้วย ปัจจัย 3 ประการ 1) สร้างความตระหนักให้เห็นคุณค่าของการเข้าสู่ระบบอาชีวศึกษา 2) ภาครัฐกิจเห็นความสำคัญในการลงทุนทางการศึกษาเพื่อการพัฒนาแรงงานในอนาคต และ 3) การให้ความสำคัญกับ Work-based learning⁴⁴

การบริหารจัดการของประเทศญี่ปุ่น โยคุโอะ มุระตะ ได้อธิบายว่า ประเทศญี่ปุ่นรักษามาตรฐานการศึกษาโดยมีระบบประเมินหลายระดับ คือ 1) การประเมินโรงเรียน (School evaluation) เป็นการตรวจสอบตนเองแบบ Self-inspection และ Self-evaluation ของโรงเรียน เพื่อประเมินการบรรลุผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและประสิทธิผลของการบริหารจัดการโรงเรียน 2) การประเมินครู (Teacher evaluation) เป็นการประเมินความสำเร็จของครูในการจัดกิจกรรมทางการศึกษา รวมทั้งคุณสมบัติและความสามารถของครู 3) การประเมินหลักสูตร (Curriculum evaluation) เป็นการประเมินหลักสูตรสถานศึกษา และการวางแผนการเรียนการสอน ประจำปี และ 4) การประเมินชั้นเรียน (Class evaluation) เป็นการศึกษาระดับชั้นเรียนและการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน นิยมใช้เทคนิคที่เรียกว่า “การศึกษาชั้นเรียน” (Lesson Study) ซึ่งในภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า Jukyokukenkyuu⁴⁵

การบริหารจัดการของประเทศจีน เมืองเซินเจิ้นโมเดล และ EEC Model ที่มุ่งเน้นการบริหารจัดการโดยอาศัยความร่วมมือของเครือข่ายการศึกษาในพื้นที่และภาคอุตสาหกรรมมาจับมือเป็นพันธมิตรกัน เพื่อนำไปถ่ายทอดให้กับนักศึกษาในระดับ ปวช. และ ปวส. ได้พัฒนาทักษะฝีมือมากขึ้นกว่าการเรียนในระดับปกติทั่วไป นอกจากนั้นคณาจารย์ในพื้นที่ต้องเข้าใจในความเปลี่ยนแปลงและมองเห็นเป้าหมายเดียวกัน พร้อมทั้งจะถ่ายทอดองค์ความรู้ระหว่างกัน แลกเปลี่ยนประสบการณ์ร่วมกัน โดยมีภาคอุตสาหกรรมเข้ามาสนับสนุนอุปกรณ์เครื่องมือสำหรับการเรียนการสอน เพื่อให้ประสบความสำเร็จ โดยมุ่งเน้นแนวคิดพื้นฐาน 8 ประการ ได้แก่ 1) คุณธรรมนำหน้า 2) พัฒนาคอนอย่างรอบด้าน 3) เข้าถึงการศึกษาโดยทั่วถึง 4) เรียนรู้ตลอดชีวิต 5) เรียนรู้ตามศักยภาพและความสนใจของ

⁴⁴ Cedefop. Vocational education and training in Germany Short description. (Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2020), 5-6.

⁴⁵ Murata, et. al.. Education in Contemporary Japan, (A Bilingual Text, 2010), 6-8.

ผู้เรียน 6) ตระหนักรู้จากภายในสู่การลงมือปฏิบัติ 7) พัฒนาแบบบูรณาการ และ 8) ร่วมสร้างและแบ่งปัน⁴⁶

การบริหารจัดการของประเทศสิงคโปร์ เป็นการจัดการศึกษาที่โดยกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารการศึกษาทุกระดับ โดยมาตรฐานการศึกษาปฐมวัยรับผิดชอบร่วมกับกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงพัฒนาชุมชน เยาวชน และกีฬา ระดับประถมศึกษามีหลักสูตรแห่งชาติ ซึ่งมุ่งสร้างทักษะชีวิต โดยมีลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ และความเป็นพลเมืองดี และสอบวัดความรู้มาตรฐาน เรียกว่า PSLE วิชามาตรฐาน (ภาษาอังกฤษ ภาษาแม่ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์) วิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาษาแม่พื้นฐาน วิทยาศาสตร์พื้นฐาน) และวิชาเลือก (ภาษาแม่ระดับสูงขึ้น) ในส่วนของการจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาได้กำหนดมาตรฐานโดยแบ่งเป็น 3 สาย ได้แก่ สายพิเศษ/เร่งรัด สายสามัญวิชาการ และสายเทคนิค แบ่งสายตามผลการ สอบ PSLE ในส่วนของการจัดการอาชีวศึกษานั้นจะมุ่งเน้นในเรื่องของการสร้างโปรเจ็คเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร ออกแบบมาเพื่อให้นักเรียนมีโอกาสในการค้นหาความสัมพันธ์ของความรู้เฉพาะทางต่างๆ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์และทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ปรับปรุงทักษะการสื่อสาร (ทั้งด้านการพูดและเขียน) ปลูกฝังการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และพัฒนาความอยากรู้อยากเห็นด้วยตนเอง และทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยมีสถาบันศึกษาด้านเทคนิค (ITE - Institute of Technical Education) (อายุ 17 ปี ขึ้นไป) สถาบันนี้จะให้ความรู้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมที่จะออกไปประกอบอาชีพหรือผู้ที่ทำงานแล้วให้มีทั้งความรู้และทักษะการทำงานด้านเทคนิคที่เป็นที่ต้องการของอุตสาหกรรมภาคต่าง ๆ สถาบันมีทั้งหลักสูตรการอบรมองค์กรแบบเต็มเวลาการฝึกงานสำหรับนักเรียน และการศึกษาต่อเนื่องสำหรับผู้ทำงานอยู่⁴⁷

⁴⁶ ขนิษฐา จีรวีรวงศ์, สำนักนโยบายความร่วมมือกับต่างประเทศ. **ยุทธศาสตร์การศึกษา** **จีน สู่ความทันสมัย ปี 2035**. เข้าถึงเมื่อ : วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2565. เข้าถึงได้จาก : <http://www.onec.go.th/th.php/page/view/Outstand/4387>.

⁴⁷ กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. **รายงานการศึกษาการพัฒนา** **มาตรฐานการศึกษาของต่างประเทศสิงคโปร์** (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์-สกศ. 2559), 111-121.

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วชิน อ่อนอ้าย ได้นำเสนอองค์ประกอบสำคัญของการบริหารจัดการโรงเรียนเอกชนสู่ความเป็นองค์กรแห่งนวัตกรรม ไว้ดังนี้ 1) การจัดโครงสร้างที่ยืดหยุ่น 2) การสร้างกลยุทธ์เชิงนวัตกรรม 3) การจัดระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร 4) การสร้างวัฒนธรรมองค์การและบรรยากาศ 5) ภาวะผู้นำเชิงนวัตกรรมของผู้บริหาร 6) การสร้างทีม และ 7) เครือข่ายความร่วมมือ⁴⁸

แววตา พูลสวัสดิ์ และคณะ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการการอาชีวศึกษาเพื่อเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขัน ในยุคการศึกษาไทย 4.0 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีซีเทคแปซิฟิก โดยใช้แนวคิดของการบริหารแบบสมดุล (Balance Scorecard :BSC) ภายใต้มุมมอง 4 ด้าน ดังนี้ 1) มุมมองประสิทธิผล 2) มุมมองความพึงพอใจของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง 3) มุมมองกระบวนการภายใน และ 4) มุมมองการเรียนรู้และพัฒนา ซึ่งตรงกับหลักการบริหารแบบ POLC ประกอบด้วย 1) P – Planning การวางแผน 2) O – Organizing การจัดองค์กร 3) L – Leading การนำ และ 4) C – Controlling การควบคุม ให้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย รวมถึงการกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ 4 ด้าน คือ 1) ด้านยุทธศาสตร์ด้านประสิทธิผล 2) ด้านยุทธศาสตร์ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง 3) ด้านยุทธศาสตร์ด้านกระบวนการภายใน และ 4) ด้านยุทธศาสตร์ด้านการเรียนรู้และพัฒนา และการควบคุมคุณภาพโดยใช้วงจรเดมมิง (PDCA)⁴⁹

จิราพร สุพิสิงห์ และคณะ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง กระบวนการบริหารสถานศึกษาในยุคการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล ผลวิจัยพบว่า ปัจจัยที่สนับสนุนต่อการประสบความสำเร็จ และการจัดการคือ ทฤษฎี 4 M ดังนี้ Man, Money, Material, Management และ โครงสร้างพื้นฐานของกระบวนการทัศน์ การบริหารสถานศึกษาในยุคการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล⁵⁰

⁴⁸ วชิน อ่อนอ้าย และคณะ. รูปแบบพัฒนาโรงเรียนเอกชนสู่ความเป็นองค์กรนวัตกรรม. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร 17 (2) : (2558) 74-84.

⁴⁹ แววตา พูลสวัสดิ์ และคณะ. “การบริหารจัดการการอาชีวศึกษาเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันยุคการศึกษาไทย 4.0 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีซีเทคแปซิฟิก”. วารสารวิจัยและพัฒนา วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, ปีที่ 13 ฉบับที่ 1 (มกราคม – เมษายน 2561): 8.

⁵⁰ จิราพร สุพิสิงห์ และคณะ. “กระบวนการบริหารสถานศึกษาในยุคการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล”. วารสารวิชาการการทบทวนการวิจัยแบบสหวิทยาการ, ปีที่ 16 ฉบับที่ 2) มีนาคม – เมษายน 2564): 19-25.

พงศ์ศักดิ์ วงษ์ป้อม และคณะฯ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสู่มาตรฐานสากลของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้วิจัยสรุปสาระสำคัญ ได้ 8 ประเด็น ได้แก่ 1) ด้านผู้เรียน 2) ด้านครู 3) ด้านผู้บริหาร 4) ด้านการบริหารจัดการ 5) ด้านการพัฒนาหลักสูตร 6) ด้านการจัดการเรียนการสอน 7) ด้านความร่วมมือและการบริการวิชาชีพ และ 8) ด้านการจัดสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก⁵¹

สงบ อินทรมณี ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล ประเด็นสำคัญในการบริหารการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา 3 ประเด็น ได้แก่ 1) การสร้างวัฒนธรรมสถานศึกษาที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลง 2) การจัดการความรู้ในสถานศึกษายุคดิจิทัล และ 3) การทำงานอย่างเป็นเครือข่าย ส่วนการบริหารเทคโนโลยีสำหรับสถานศึกษา ได้แก่ การยอมรับเทคโนโลยี นวัตกรรมและการเปลี่ยนแปลง รวมทั้งการเข้าถึงเทคโนโลยี โดยผู้บริหารสถานศึกษาที่มีสมรรถนะในการเชื่อมโยงความคิดและความรู้ให้กับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มคนที่เกิดในยุคดิจิทัล⁵²

วันทิตา โพธิสาร ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง คุณลักษณะผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาสู่ความเป็นเลิศ ซึ่งประกอบด้วยคุณลักษณะ 2 ประการ คือ ประการที่ 1 ด้านภาวะผู้นำทางบุคลิกภาพ ได้แก่ การทุ่มเทและมุ่งมั่น มีการเอาใจใส่โดยมีคุณธรรมจริยธรรม และซื่อสัตย์ยุติธรรม เพื่อให้มีระเบียบวินัย พร้อมทั้งมีทักษะในด้านการสื่อสาร มีความคิดสร้างสรรค์ บุคลิกภาพที่ดีอีกทั้งยังมีความคิดบวก และ ประการที่ 2 ด้านภาวะผู้นำทางการบริหาร ได้แก่ ต้องมีความรู้ ความสามารถทางวิชาชีพ เพื่อพัฒนาตนเองให้เป็นคนรอบรู้ทันสมัย พร้อมทั้งมีวิสัยทัศน์และมาตรฐานในการบริหารงานสูง สามารถทำงานได้เป็นระบบโดยมีการบริหารจัดการเวลาที่ดีส่งเสริมสนับสนุนในการประสานความร่วมมือให้มีการถ่ายทอดและสอนงาน โดยมีการคิดเชิงกลยุทธ์ประกอบกับการตัดสินใจเพื่อที่จะสร้างแรงบันดาลใจ⁵³

⁵¹ พงศ์ศักดิ์ วงษ์ป้อม และคณะ. “รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสู่มาตรฐานสากลของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา”. วารสารมหาจุฬานาครทรรณ, ปีที่ 6 ฉบับที่ 8 (ตุลาคม 2562): 3827-3840.

⁵² สงบ อินทรมณี. “การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล”. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น, ปีที่ 16 ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน 2562): 353.

⁵³ วันทิตา โพธิสาร. “คุณลักษณะผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาสู่ความเป็นเลิศ”. วารสารสังคมศาสตร์และมานุษยวิทยาเชิงพุทธ, ปีที่ 5 ฉบับที่ 5 (พฤษภาคม 2563): 328-343

ชัยณรงค์ คัชมาตย์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารจัดการสถานศึกษา ตามแนวทางการรวมสถานศึกษา ภาครัฐและเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ประกอบด้วย 7 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบที่ 1 ด้านโครงสร้างการบริหารจัดการ องค์ประกอบที่ 2 ด้านวางแผนและกำหนดนโยบาย องค์ประกอบที่ 3 ด้านบริหารหลักสูตร องค์ประกอบที่ 4 ด้านบริหารงบประมาณ องค์ประกอบที่ 5 ด้านบริหารบุคลากรและวัสดุ องค์ประกอบที่ 6 ด้านประสานงานและการมีส่วนร่วม และ องค์ประกอบที่ 8 ด้านประเมิน ตรวจสอบ และรายงานผล เพื่อให้มีรูปแบบการบริหารจัดการสถานศึกษา ตามแนวทางการรวมสถานศึกษาภาครัฐและเอกชน⁵⁴

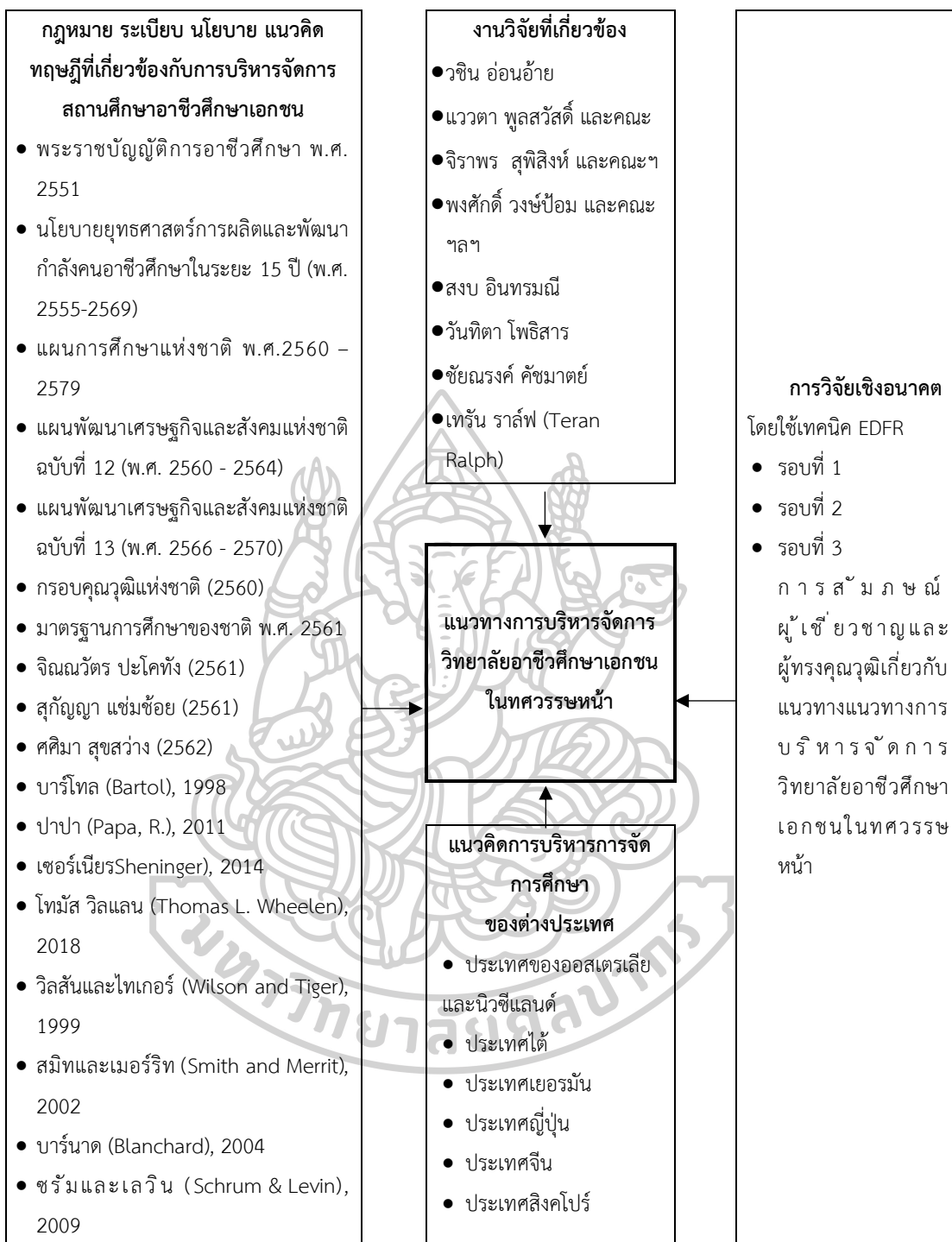
เทริน ราล์ฟ (Teran Ralph) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การวางแผนกลยุทธ์ระบบการศึกษาของโรงเรียนในเขตเมือง ผลการวิจัยพบว่า การวางแผนกลยุทธ์ของโรงเรียนส่งผลดีต่อโรงเรียนและทำให้ผู้บริหารโรงเรียนมีความตั้งใจ กระตือรือร้น มุ่งมั่นในการบริหารจัดการโรงเรียนทำให้เกิดวัฒนธรรมความร่วมมือพัฒนางานกับผู้นำชุมชนมากยิ่งขึ้น แต่ยังพบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการวางแผนเชิงกลยุทธ์ของโรงเรียนในเขตเมือง คือ การคัดเลือกและการฝึกอบรมผู้รับผิดชอบและขนาดของกลุ่มใหญ่เกินไป⁵⁵

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวสามารถนำมาประกอบเป็นขอบข่ายของการวิจัยที่ผู้วิจัยใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ ดังแผนภูมิที่ 1

⁵⁴ ชัยณรงค์ คัชมาตย์. “รูปแบบการบริหารจัดการสถานศึกษา ตามแนวทางการรวมสถานศึกษา ภาครัฐและเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา”. **วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยวิทยาเชิงพุทธ**, ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 (กุมภาพันธ์ 2564): 205-218.

⁵⁵ Teran Ralph, “ A case Study of Strategic Planning A Large Urban School District, Urban Education,” *Dissertation Abstracts International* 10, 45 (January 2011): 1771.

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ. พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551. (กรุงเทพมหานคร : ราชกิจจานุเบกษา 251), เล่ม 125 ตอน 43ก.

: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. **ยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา นโยบาย ยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ในระยะ 15 ปี พ.ศ. 2555 - 2569.** (กรุงเทพมหานคร : 2555).

: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. **แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560 – 2579.** (กรุงเทพมหานคร : บริษัท พริกหวานกราฟฟิค จำกัด, 2560)

: สำนักงานแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564).** 30 ธันวาคม 2559.ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 133 ตอนที่ 115 ก.

: สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ.2566-2570).** กรุงเทพมหานคร.

: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. **กรอบคุณวุฒิแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง.** (กรุงเทพมหานคร : บริษัทพริกหวานกราฟฟิค จำกัด, 2560).

: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. **มาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2561.** (กรุงเทพมหานคร : บริษัท พริกหวานกราฟฟิค จำกัด., 2561).

: จินฉวีตร ปะโคทัง. **ภาวะผู้นำยุคดิจิทัล สำหรับผู้บริหารสถานศึกษามีอาชีพ.** (อุบลราชธานี: โรงพิมพ์ศิริธรรมออฟเซ็ท, 2561).

: สุกัญญา แซ่มซ้อย. **การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล.** (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2562).

: ศศิมา สุขสว่าง. **9 Thinking Skills.** เข้าถึงเมื่อ 29 มีนาคม 2564. เข้าถึงจาก: <https://www.sasimasuk.com/16805006/การคิดเชิงนวัตกรรม-innovative-thinking-และนวัตกรรมในรูปแบบต่างๆ>. 2562.

: Bartol, Kathryn M. and Martin, David C. **Management.** (New York: McGraw-Hill, 1998).

: Wilson and Tiger. J, **Clinical Risk Modification: A Route to Clinical Governance** (Oxford: Butterworth-Heinemann, 1999).

: Smith P. and Merrit, **Proactive Risk Management : Controlling Uncertainty in Product Development** (Proactive Risk Management, 2002).

: B.S. Blanchard, **Logistics Engineering and Management,** ed. 6th (Upper Saddle River, N. J. : Pearson Prentice Hall, 2004).

: Schrum, L. , & Levin, B. , B. **Leading 21st century schools: Harnessing technology for engagement and achievement.** (California: United States of America, 2009).

: R. Papa, **Technology leadership for school improvement.** Thousand (Oaks:Sage Publications, 2011).

: E. Sheninger, **Digital Leadership: Changing paradigms for changing times.** (California: United States of America, 2014).

: Thomas L. Wheelen, and Hunger, J. David. **Strategic Management and Business.** (Policy. New Jersey : Prentice Hall. (2018).

: Australia and New Zealand Institute of Information Literacy (ANZIIL), **"Australian and New Zealand Information Literacy Framework : Principles and Practice"**, Retrieved December 19, 2009 from <http://www.anziil.org/resources.pdf>.

: กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. **รายงานการศึกษาการพัฒนา** **มาตรฐานการศึกษาของต่างประเทศได้หวั่น.** (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์-สกศ. 2559).

: Cedefop. **Vocational education and training in Germany Short description.** (Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2020).

: Murata, et.al.. **Education in Conwtemporary Japan,** (A Bilingual Text, 2010).

ญี่ปุ่น

: ขนิษฐา จีรวีริยวงศ์, สำนักนโยบายความร่วมมือกับต่างประเทศ. **ยุทธศาสตร์การศึกษา** **จีน สู่ความทันสมัย ปี 2035.** เข้าถึงเมื่อ : วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2565. เข้าถึงได้จาก : <http://www.onec.go.th/th.php/page/view/Outstand/4387>. จีน

: กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. **รายงานการศึกษาการพัฒนา** **มาตรฐานการศึกษาของต่างประเทศสิงคโปร์** (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์-สกศ. 2559).

: Murata, et.al.. **Education in Conwtemporary Japan,** (A Bilingual Text, 2010).

: วชิณ อ่อนอ้าย และคณะ. **รูปแบบพัฒนาโรงเรียนเอกชนสู่ความเป็นองค์กรนวัตกรรม.** **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร 17 (2) : (2558).**

: แววดา พูลสวัสดิ์และคณะ. “การบริหารจัดการการอาชีวศึกษาเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันยุคการศึกษาไทย 4.0 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีซีเทคแปซิฟิก”. **วารสารวิจัยและพัฒนา** **วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, ปีที่ 13 ฉบับที่ 1** (มกราคม – เมษายน 2561).

: จีราพร สุพิสิงห์ และคณะ. “กระบวนการบริหารสถานศึกษาในยุคการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล”. **วารสารวิชาการการทบทวนการวิจัยแบบสหวิทยาการ**, ปีที่ 16 ฉบับที่ 2 (มีนาคม – เมษายน 2564).

: พงศ์ศักดิ์ วงษ์ป้อม และคณะ. “รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสู่มาตรฐานสากลของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา”. **วารสารมหาจุฬานาครธรรม์**, ปีที่ 6 ฉบับที่ 8 (ตุลาคม 2562).

: สงบ อินทรมณี. “การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล”. **วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น**, ปีที่ 16 ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน 2562).

: วันทิศา โปธิสาร. “คุณลักษณะผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาสู่ความเป็นเลิศ”. **วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยวิทยาเชิงพุทธ**, ปีที่ 5 ฉบับที่ 5 (พฤษภาคม 2563).

: ชัยณรงค์ คัชมาตย์. “รูปแบบการบริหารจัดการสถานศึกษา ตามแนวทางการรวมสถานศึกษา ภาครัฐและเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา”. **วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยวิทยาเชิงพุทธ**, ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 (กุมภาพันธ์ 2564).

: Teran Ralph, “A case Study of Strategic Planning A Large Urban School District, Urban Education,” *Dissertation Abstracts International* 10, 45 (January 2011): 1771.

นิยามศัพท์เฉพาะ

การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า หมายถึง การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานศึกษาอาชีวเอกชนตามภาระหน้าที่ให้มีความทันสมัยเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี เพื่อสร้างความเข้มแข็งในการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพได้อย่างยั่งยืน เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ตามนโยบาย วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนที่มีความอิสระ คล่องตัวในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนภายใต้มาตรฐานที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ โดยดำเนินงานในรูปแบบธุรกิจการศึกษาที่มุ่งหวังกำไรเพื่อนำมาจัดสรรทรัพยากรให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ใน ช่วงเวลา 10 ปี โดยเริ่มตั้งแต่ พุทธศักราช 2565 ถึง ปี พุทธศักราช 2574

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า” ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากตำรา เอกสาร หนังสือ ข้อมูลออนไลน์ หลักการการบริหารจัดการอาชีวศึกษา วารสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับหลักการ แนวคิดและทฤษฎี ที่เกี่ยวกับงานวิจัย โดยสามารถจำแนกเป็นประเด็นในการนำเสนอ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า
2. เทคนิคการวิจัยเชิงอนาคต EDFR
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การบริหารจัดการการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า

ความหมายของการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน

คำว่า “การบริหาร” มากจากคำภาษาอังกฤษว่า “Administration” แปลว่า การกระทำในการจัดการของรัฐบาลหรือกิจการสถาบัน “The act of management of government or institutional affairs” ส่วนคำว่า “การจัดการ” มากจากคำภาษาอังกฤษว่า “Management” แปลว่า การกระทำศิลปะ หรือท่าทางของการจัดการ การจัดแจง การควบคุม การชี้แนะ ฯลฯ “The act, art. Or manner of managing, handling, controlling, directing, etc.” (Oxford Dictionary)

คำว่า “การบริหาร” และ “การจัดการ” ตามที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ความหมายคล้ายกัน ดังที่นักวิชาการหลายคนได้กล่าวไว้ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน ระบุว่า บริหาร หมายถึง การปกครอง การดำเนินการ การจัดการ⁵⁶

เซอร์จิโอวานนี (Sergiovanni) กล่าวไว้ว่า การบริหาร หมายถึง กระบวนการทำงานกับผู้อื่นและโดยผู้อื่น เพื่อการบรรลุเป้าหมายขององค์อย่างมีประสิทธิภาพ⁵⁷

ปีเตอร์ เอฟ. ดรึคเกอร์ (Peter F. Drucker) กล่าวไว้ว่า การบริหาร หมายถึง ศิลปะที่ใช้ในการทำงานร่วมกับผู้อื่นเพื่อบรรลุเป้าหมายในการทำงานต่าง ๆ ให้ลุล่วงไป ต้องอาศัยบุคคลากร

⁵⁶ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. (กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์, 2546). 609.

⁵⁷Thomas J. Sergiovanni, Martin Burlingame and Fred S. Coombs. **Educational Governance and Administration**. 2nd. (New Jersey : Eglewood Cliffs. 1987).4.

หลายๆ ดังนั้นทรัพยากรด้านบุคคลจึงเป็นทรัพยากรหลักสำคัญขององค์กรที่เข้ามาร่วมกันทำงานในองค์กร มีการใช้เครื่องจักร อุปกรณ์วัตถุดิบ เงินทุน ข้อมูลสนเทศต่าง ๆ ร่วมกัน เพื่อผลิตสินค้าและการบริการออกจำหน่ายเพื่อตอบสนองความพอใจให้กับสังคม⁵⁸

บาร์โทล และมาร์ติน (Bartol and Martin) กล่าวว่าไว้ว่า การบริหาร หมายถึง การจัดการเป็นกระบวนการในการดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร โดยการทำหน้าที่หลัก 4 ประการ ได้แก่ การวางแผน การจัดการองค์กร การชี้นำและการควบคุมองค์กร⁵⁹

เซอร์โต (Certo) กล่าวว่าไว้ว่า การบริหาร หมายถึง การกระบวนการของการมุ่งสู่เป้าหมายขององค์กรจากการทำงานร่วมกัน โดยใช้บุคคลและทรัพยากรอื่น ๆ หรือเป็นกระบวนการออกแบบและรักษาสภาพแวดล้อมที่บุคคลทำงานร่วมกันในกลุ่มให้ บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ⁶⁰

เชอร์เมอร์ฮอร์น (Schermerhorn) กล่าวว่าไว้ว่า การบริหาร หมายถึง การมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินงานขององค์กรการที่องค์กรจะประสบผลสำเร็จหรือไม่เพียงใด องค์กรจะอยู่รอดและมีความมั่นคงขึ้นอยู่กับการบริหารจัดการที่ดีแต่ถ้าองค์กรใดขาดการบริหารจัดการที่ดีแล้วจะทำให้องค์กรนั้นต้องล่มสลายไปหรือไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้ การบริหารจัดการนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับกระบวนการทำงานกับบุคคลอื่นและผ่านบุคคลอื่นให้บรรลุประสิทธิผลอย่างมีประสิทธิภาพในองค์กรซึ่งทำหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารทรัพยากร และกิจการอื่นๆ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้⁶¹

กิบฟิน (Griffin) กล่าวว่าไว้ว่า การบริหารจัดการ หมายถึง การกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบ ทิศทางในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร รวมถึงการใช้ทรัพยากรทั้งหลายอย่างเฉลียวฉลาดและคุ้มค่าเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ รวมถึงการตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว เพื่อให้การดำเนินงานไปตามกระบวนการที่ได้วางแผนไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการบริหารงานจำเป็นต้องมีทั้งประสิทธิภาพและประสิทธิผลควบคู่กันไป⁶²

⁵⁸F. Drucker Peter, **Ten Year of Peter Drucker the Father of Management.** (New York: Harper Collins, 1993), 190.

⁵⁹K. M. Bartol, & D. C. Martin, **Management.** (New York :McGraw-Hill., 1998), 6.

⁶⁰S. C. Certo, **Modern management.** 8th ed. (New Jersey : Prentice Hall., 2000), 5.

⁶¹J. R. Schermerhorn, **Management.** 7th ed. (New York : John Wiley & Sons., 2000), 2.

⁶² M.Griffin John, **Are the Frma and French factors global or country-specific? The Review of Financial Studies.** (2002), 4.

รูและเบอร์ (Rue and Byars) กล่าวไว้ว่า การจัดการ หมายถึง รูปแบบของงานซึ่งเกี่ยวข้องกับ การประสานทรัพยากรต่าง ๆ ขององค์กร เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร⁶³

โรบิน และดีเซนโซ (Robbins and DeCenzo) กล่าวไว้ว่า การจัดการ หมายถึง ขบวนการที่ทำให้งานกิจกรรมต่าง ๆ สำเร็จลงได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล ด้วยคนและทรัพยากรขององค์กร ประกอบด้วย การวางแผนการจัดองค์การ (process) ประสิทธิภาพ (efficiency) และประสิทธิผล (effectiveness)⁶⁴

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยสรุปได้ว่า การบริหารจัดการ หมายถึง กระบวนการในการดำเนินงาน การกำหนดทิศทาง วิสัยทัศน์ ภารกิจ และเป้าหมาย ให้มีความทันสมัยเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เป็นที่ไว้วางใจของชุมชนในการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพได้อย่างยั่งยืน พัฒนาสถานศึกษาในการผลิต สร้าง และใช้นวัตกรรมใหม่ คำนึงถึงเป้าหมายและยุทธศาสตร์ของสถานศึกษาเป็นหลัก เพื่อสร้างความเข้มแข็งในการจัดการศึกษา อาชีวศึกษาเอกชน

ความสำคัญของการบริหาร

ในการศึกษาศาสตร์แห่งการบริหารจัดการนั้น จำเป็นจะต้องเข้าใจถึงความสำคัญของการบริหารจัดการ โดยมีนักวิชาการหลายคนได้กล่าวถึงความสำคัญของการบริหาร ดังนี้

เออร์เนสต์ เดล (Ernest Dale) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการบริหาร ไว้ดังนี้

1. มีกระบวนการจัดการที่ดีทำให้องค์การประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้
2. การจัดการเป็นเทคนิคที่ทำให้สมาชิกในองค์การเกิดจิตสำนึกร่วมกันในการปฏิบัติงาน มีความตั้งใจ
3. การจัดการเป็นกำหนดขอบเขตการทำงานของสมาชิกในองค์การ
4. การจัดการเป็นการแสวงหาวิธีการที่ดีที่สุดในการปฏิบัติงาน⁶⁵

ฮาร์โรลด์ ดี คูนซ์ (Harold D. Koontz) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการบริหาร ไว้ดังนี้

1. ช่วยลดความเสี่ยงจากการดำเนินงาน เนื่องจากมีติดตามควบคุมอยู่เสมอ
2. ช่วยให้การดำเนินงานเป็นไปตามแผนงานที่วางไว้อย่างเป็นลำดับ

⁶³ Leslie W. Rue, and Byars, Lloyd L. **Human resource management.** (Irwin : McGraw Hill., 2002), 25.

⁶⁴ Robbins, S.P. & DeCenzo. **Management.** 6 th ed. (New York : Prentice-Hill., 2005), 34.

⁶⁵ Dale Ernest. **Management : Theory and Practice.** McGraw-Hill Book Company, (New York : 1968), 127-128.

3. ทำให้เกิดความเชื่อมั่นว่าทุกงาน หรือทุกกิจกรรมดำเนินไปตามทิศทางที่กำหนดไว้ เนื่องจากมีการวางแผนทุกกิจกรรมไว้มาเป็นอย่างดี
4. ช่วยทำให้เกิดการประสานงานและความร่วมมือเป็นระบบ
5. เมื่อเกิดปัญหาระหว่างการปฏิบัติงาน ทำให้สามารถปรับแผนหรือแก้ปัญหาได้ทันทั่วทั้งที่
6. สามารถตรวจสอบผลสำเร็จการดำเนินงานได้ตลอดเวลา ซึ่งช่วยให้การดำเนินงานมีความโปร่งใส⁶⁶

การบริหารจัดการอาชีวศึกษาเอกชน

ปัจจุบันการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศได้รับการส่งเสริมและมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก และเนื่องจากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในอนาคตมีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีด้วย จึงส่งผลให้แรงงานในระบบเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม ต้องมีความรู้ความสามารถทั้งด้านวิชาชีพและเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องตามที่ระบบเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมนั้น ๆ ต้องการ ดังนั้นการผลิตและพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษาทั้งด้านปริมาณและคุณภาพจึงต้องสอดคล้องกับอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ส่งผลให้ต้องมีความร่วมมือกับสถานประกอบการในการพัฒนาหลักสูตร การจัดการศึกษาและการวัดประเมินผล เพื่อให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพตามมาตรฐานอาชีพและหรือมาตรฐานสากล มีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ทักษะการคิดวิเคราะห์และแก้ปัญหา ทักษะทางภาษาและการสื่อสาร ทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งเป็นทักษะที่เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน สามารถสนองตอบความต้องการกำลังคน ตลอดจนความต้องการของผู้เรียนเองที่จะนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้ตรงตามสาขาที่เรียน รวมทั้งเปิดโอกาสให้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นได้เพื่อความก้าวหน้าตามเส้นทางอาชีพ⁶⁷

แนวคิดการบริหารจัดการอาชีวศึกษาเอกชน

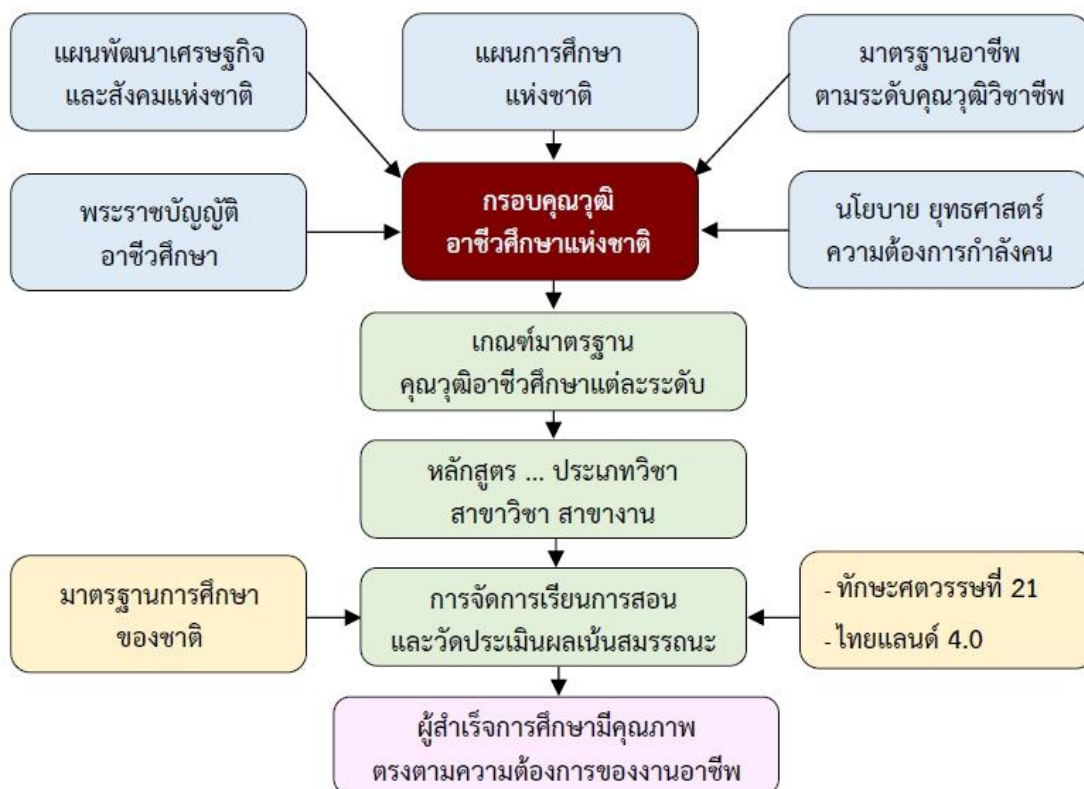
การบริหารจัดการอาชีวศึกษาเอกชนเป็นการจัดการศึกษาในด้านวิชาชีพ เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนในระดับฝีมือ (ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือ ปวช.) ระดับเทคนิค (ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หรือ ปวส.) และระดับเทคโนโลยี (ระดับปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือ

⁶⁶ Harold D. Koontz, & O'Donnell Cyril. **Principle of Management.** (New York: McGraw - Hill 1972), 52.

⁶⁷ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, **การจัดการอาชีวศึกษา.** (กรุงเทพมหานคร : วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี, 2562), 1.

สายปฏิบัติการ หรือ ทล.บ.) ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาระยะยาว และการฝึกอบรมวิชาชีพซึ่งเป็นการจัดการศึกษาระยะสั้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนและผู้สำเร็จการศึกษามีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ ชุมชน ตลาดแรงงานและการประกอบอาชีพอิสระ โดยในการจัดการศึกษาเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษานั้นจะต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติ กรอบคุณวุฒิแห่งชาติ มาตรฐานการศึกษาของชาติและมาตรฐานอาชีพ ที่ได้กำหนดให้ผู้เรียนและผู้สำเร็จการศึกษาต้องมีทักษะ ความรู้และความสามารถที่เข้มแข็ง และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ มีการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยี รวมถึงมีระบบบริหารจัดการที่มีความคล่องตัว ที่ทำให้ทุกคนสามารถเข้าถึงการศึกษาอาชีวศึกษาได้อย่างกว้างขวาง การจัดการอาชีวศึกษาจึงต้องให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของสถานประกอบการในการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการเรียนรู้สู่การปฏิบัติในการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามจุดมุ่งหมายดังกล่าว หลักสูตรและการบริหารจัดการศึกษาตามหลักสูตรถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการผลิตและพัฒนากำลังคน โดยต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ กรอบคุณวุฒิอาชีวศึกษาแห่งชาติ มาตรฐานการศึกษาของชาติ เกณฑ์มาตรฐานคุณวุฒิอาชีวศึกษาแต่ละระดับ รวมทั้งมาตรฐานอาชีพตามระดับคุณวุฒิเพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาทุกระดับคุณวุฒิมีคุณภาพทั้งด้านคุณธรรม จริยธรรมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านความสามารถในการประยุกต์ใช้และความรับผิดชอบ เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาวิชาชีพของประเภทวิชา สาขาวิชาและสาขางานที่ศึกษา ซึ่งสถานศึกษาต้องจัดให้มีการประกันคุณภาพของหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้สังคมมีความเชื่อมั่นต่อคุณภาพผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษาด้วย⁶⁸ ดังแผนภูมิที่ 2

⁶⁸ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, **การจัดการอาชีวศึกษา**. (กรุงเทพมหานคร : วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี, 2562), 1-2.

แผนภูมิที่ 2 แสดงความเชื่อมโยงของแผน นโยบาย ยุทธศาสตร์และมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและพัฒนาากำลังคนด้านอาชีวศึกษา

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, การจัดการอาชีวศึกษา. (กรุงเทพมหานคร : 2562), 2.

แผนนโยบาย ยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการผลิตและพัฒนาากำลังคนด้านอาชีวศึกษา

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564)

ยุทธศาสตร์ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 มีทั้งหมด 10 ยุทธศาสตร์ โดยมี 6 ยุทธศาสตร์ตามกรอบยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และอีก 4 ยุทธศาสตร์ที่เป็นปัจจัยสนับสนุนการผลิตและพัฒนาากำลังคนด้านอาชีวศึกษา ดังแผนภูมิที่ 3

แผนภูมิที่ 3 แสดงสาระสำคัญของยุทธศาสตร์ชาติและแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ที่มา : สำนักงานแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564)**. 30 ธันวาคม 2559. ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 133 ตอนที่ 115 ก. หน้า 1 - 215.

1. การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์ ทุนมนุษย์ของประเทศไทยยังมีปัญหาในด้านคุณภาพคนในแต่ละช่วงวัย โดยผลลัพธ์ทางการศึกษาของเด็กวัยเรียนค่อนข้างต่ำ การพัฒนาความรู้ ความสามารถทักษะของแรงงานไม่ตรงกับตลาดงานในขณะที่คนไทยจำนวนไม่น้อยยังไม่สามารถคัดกรองและเลือกรับวัฒนธรรมได้อย่างเหมาะสม ซึ่งส่งผลต่อวิกฤตค่านิยม ทศนคติ ตลอดจนพฤติกรรมในการดำเนินชีวิต สำหรับการพัฒนาในระยะต่อไปนั้น ควรให้ความสำคัญในการวางรากฐานของการพัฒนามนุษย์ให้มีความสมบูรณ์ ให้เกิดทัศนคติรวมถึงพฤติกรรมที่ดีในสังคม ทั้งนี้จะต้องได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพสูงตามมาตรฐานสากล โดยให้เกิดเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง รวมถึงมีสุขภาวะที่ดีขึ้น ในคนทุกช่วงวัย เกิดทักษะ ความรู้และความสามารถเพิ่มขึ้น รวมทั้งสถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งและมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศเพิ่มขึ้น

2. ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม การพัฒนาในช่วงที่ผ่านมาทำให้สังคมไทยก้าวหน้าไปหลายด้าน แต่การแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมในสังคมไทยมีความคืบหน้าช้า ทั้งเรื่องความแตกต่างของรายได้ระหว่างกลุ่มประชากร ความแตกต่างของคุณภาพการบริการภาครัฐ รวมทั้งข้อจำกัดในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและเทคโนโลยีของกลุ่มผู้ด้อยโอกาสและกลุ่มที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกล ดังนั้นการพัฒนาในระยะต่อไป จึง

จำเป็นต้องมุ่งลดปัญหาความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ของกลุ่มคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมที่แตกต่าง กัน แก้ไขปัญหาความยากจน เพิ่มโอกาสการเข้าถึงบริการพื้นฐานทางสังคมของภาครัฐ รวมทั้งเพิ่ม ศักยภาพชุมชนและเศรษฐกิจฐานรากให้มีความเข้มแข็ง เพื่อให้ชุมชนพึ่งพาตนเองและได้รับส่วนแบ่ง ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจมากขึ้น

3. ยุทธศาสตร์การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน เศรษฐกิจ ไทยขยายตัวต่ำกว่าศักยภาพอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาหลายปี ทั้งจากผลกระทบของเศรษฐกิจโลกซบเซา และข้อจำกัดภายในประเทศเองที่เป็นอุปสรรคต่อการเพิ่มผลิตภาพและขีดความสามารถในการ แข่งขัน รวมทั้งฐานเศรษฐกิจภายในประเทศขยายตัวช้า

4. ยุทธศาสตร์การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ปัจจุบันสภาพ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกำลังเป็นจุดอ่อนสำคัญต่อการรักษาฐานการผลิตและการ ให้บริการ รวมทั้งการดำรงชีวิตของคนไทยนั้น ได้ส่งผลและเกิดปัญหาของการลดลงของพื้นที่ป่าไม้ ทรัพยากรดินเสื่อมโทรม ความหลากหลายทางชีวภาพถูกคุกคาม ความเสี่ยงในการขาดแคลน ทรัพยากรน้ำในอนาคต จึงทำให้ปัญหาสิ่งแวดล้อมนั้นเพิ่มสูงขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจและ ชุมชนเมือง รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ ยังมีความผันผวนและ รุนแรงมากขึ้นส่งผลต่อแนวทางการพัฒนาประเทศในอนาคต

5. ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างความมั่นคงแห่งชาติเพื่อการพัฒนาประเทศสู่ความมั่งคั่ง และยั่งยืน ภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบันมีแนวโน้มส่ง ผลกระทบต่อความมั่นคงและเสถียรภาพของประเทศไทยในหลายมิติ ทั้งภัยคุกคามภายนอก และภัย คุกคามภายในประเทศ อาทิเช่น การเห็นต่างทางความคิดและอุดมการณ์ของคนในชาติ และการ คุกคามทางเศรษฐกิจโดยอาชญากรรมคอมพิวเตอร์

6. ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการในภาครัฐ การป้องกันการทุจริตประพฤตินิชอบและธรร มาภิบาลในสังคมไทย ระบบการบริหารจัดการในภาครัฐที่ขาดประสิทธิภาพเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อ การพัฒนาประเทศมาอย่างต่อเนื่อง ทั้งการให้บริการประชาชนยังไม่ได้มาตรฐานสากล การบังคับใช้ กฎหมายที่ขาดประสิทธิภาพ การบริหารจัดการและการให้บริการของท้องถิ่นขาดความโปร่งใส ระบบ และกระบวนการยุติธรรมไม่สามารถอำนวยความสะดวกได้อย่างเสมอภาคและเป็นธรรม รวมทั้งการ ทุจริตประพฤตินิชอบในสังคมไทย

7. ยุทธศาสตร์การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ ที่ผ่านมาการพัฒนา โครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ของประเทศประสบปัญหาด้านความต่อเนื่องในการดำเนินการ

และปัญหาเชิงปริมาณ คุณภาพ และการบริหารจัดการการให้บริการที่สอดคล้องกับมาตรฐานสากล ทำให้มีข้อจำกัดในการสนับสนุนการพัฒนาประเทศให้มีประสิทธิภาพ

8. ยุทธศาสตร์การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัยและนวัตกรรม การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาต้องอาศัยการเพิ่มประสิทธิภาพจากปัจจัยความได้เปรียบด้านแรงงาน ด้านทรัพยากรธรรมชาติ และการนำเข้าเทคโนโลยีที่สำเร็จรูปจากต่างประเทศมากกว่าการสะสมองค์ความรู้ในการพัฒนาเทคโนโลยีด้วยตนเอง จึงทำให้เกิดส่วนแบ่งผลประโยชน์ทางด้านเทคโนโลยีซึ่งมีมูลค่าเพิ่มสูงไปตกอยู่กับประเทศที่เป็นเจ้าของทางด้านเทคโนโลยีนั้น ๆ อีกทั้งการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนานั้นก็ยังไม่เพียงพอในการที่จะขับเคลื่อนประเทศสู่สังคมนวัตกรรมได้

9. ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ประเทศไทยนั้นมีความจำเป็นในการใช้ประโยชน์จากศักยภาพและภูมิสังคมเฉพาะพื้นที่ ในการดำเนินยุทธศาสตร์เชิงรุกเพื่อเสริมจุดเด่นในแต่ละระดับภาค ระดับจังหวัดเพื่อเป็นฐานการผลิตและบริการที่สำคัญ โดยประกอบกับการขยายตัวของประชากรในเขตเมืองที่จะเป็นโอกาสสำหรับการกระจายความเจริญและยกระดับรายได้ของประชาชน โดยเน้นการพัฒนาเมืองให้เป็นเมืองนำอยู่ มีศักยภาพพร้อมรองรับการค้ำการลงทุน เพื่อลดแรงกดดันจากการกระจุกตัวในการพัฒนากรุงเทพมหานคร และภาคกลางไปสู่ภูมิภาค นอกจากนี้การเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนยังเป็นโอกาสในการเปิดพื้นที่เศรษฐกิจใหม่บริเวณชายแดน และเชื่อมโยงการค้าการลงทุนในภูมิภาคของไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน

10. ยุทธศาสตร์ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา การพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศของไทยในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ยึดหลักคิดเสรีเปิดเสรีและเปิดโอกาส โดยมุ่งเน้นการพัฒนาและขยายความร่วมมือทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม ความมั่นคงและอื่น ๆ กับมิตรประเทศ และเป็นการขับเคลื่อนต่อเนื่องจากการดำเนินการภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 โดยกำหนดเป็นแนวทางการดำเนินนโยบายการค้าและการลงทุนที่เสรี เปิดกว้างและเป็นธรรม ดำเนินยุทธศาสตร์เชิงรุกในการแสวงหาตลาดใหม่ ๆ ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการไทยไปลงทุนในต่างประเทศ และส่งเสริมความร่วมมือเพื่อการพัฒนาทั้งกับประเทศในอนุภูมิภาคและภูมิภาครวมทั้งประเทศนอกภูมิภาค

แผนการศึกษาแห่งชาติ

ยุทธศาสตร์ในแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 12 มีทั้งหมด 6 ยุทธศาสตร์ ดังแผนภูมิที่ 4

ยุทธศาสตร์ที่ 1	การจัดการศึกษาเพื่อความมั่นคงของสังคมและประเทศชาติ
ยุทธศาสตร์ที่ 2	การผลิตและพัฒนากำลังคน การวิจัยและนวัตกรรมเพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ
ยุทธศาสตร์ที่ 3	การพัฒนาศักยภาพคนทุกช่วงวัย และการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้
ยุทธศาสตร์ที่ 4	การสร้างโอกาส ความเสมอภาค และความเท่าเทียมทางการศึกษา
ยุทธศาสตร์ที่ 5	การจัดการศึกษาเพื่อสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
ยุทธศาสตร์ที่ 6	การพัฒนาประสิทธิภาพของระบบบริหารจัดการศึกษา

แผนภูมิที่ 4 แสดงสาระสำคัญของแผนการศึกษาแห่งชาติ

ที่มา : สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564). 30 ธันวาคม 2559.ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 133 ตอนที่ 115 ก. หน้า 1 - 215.

ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การจัดการศึกษาเพื่อความมั่นคงของสังคมและประเทศชาติ มีเป้าหมายดังนี้

1.1 ส่งเสริมให้คนทุกช่วงวัยรักในสถาบันของชาติ โดยยึดมั่นการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

1.2 ส่งเสริมให้คนทุกช่วงวัยในเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้และพื้นที่พิเศษ ได้รับการศึกษาอย่างมีคุณภาพ

1.3 ส่งเสริมให้คนทุกช่วงวัยได้รับการศึกษา การดูแลและป้องกันจากภัยคุกคามในชีวิตรูปแบบต่าง ๆ

ยุทธศาสตร์ที่ 2 : การผลิตและพัฒนากำลังคน การวิจัยและนวัตกรรม เพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ มีเป้าหมาย ดังนี้

- 2.1 กำลังคนมีทักษะที่สำคัญจำเป็นและมีสมรรถนะตรงตามความต้องการของตลาดงานและการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ
- 2.2 สถาบันการศึกษาและหน่วยงานที่จัดการศึกษาผลิตบัณฑิตที่มีความเชี่ยวชาญและเป็นเลิศเฉพาะด้าน
- 2.3 การวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมที่สร้างผลผลิตและมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ

ยุทธศาสตร์ที่ 3 : การพัฒนาศักยภาพคนทุกช่วงวัย และการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ มีเป้าหมาย ดังนี้

- 3.1 ผู้เรียนมีทักษะและคุณลักษณะพื้นฐานของพลเมืองไทย และทักษะและคุณลักษณะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21
- 3.2 คนทุกช่วงวัยควรมีทักษะ ความรู้ความสามารถ สมรรถนะตามมาตรฐานการศึกษาและมาตรฐานวิชาชีพ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตได้ตามศักยภาพ
- 3.3 สถานศึกษาทุกระดับชั้นควรสามารถจัดกิจกรรมการศึกษาที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ตามหลักสูตรอย่างมีคุณภาพและมาตรฐาน
- 3.4 ควรมีแหล่งเรียนรู้ สื่อตำราเรียน นวัตกรรม และสื่อการเรียนรู้มีคุณภาพ มาตรฐาน เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้โดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่
- 3.5 ระบบและกลไกการวัด การติดตาม และประเมินผลมีประสิทธิภาพ
- 3.6 ระบบการผลิตครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ได้มาตรฐานระดับสากล
- 3.7 ครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ได้รับการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐาน

ยุทธศาสตร์ที่ 4 : การสร้างโอกาส ความเสมอภาคและความเท่าเทียมทางการศึกษามีเป้าหมาย ดังนี้

- 4.1 ผู้เรียนทุกคนได้รับโอกาสและความเสมอภาคในการเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพ
- 4.2 การเพิ่มโอกาสทางการศึกษาผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อการศึกษาสำหรับคนทุกช่วงวัย
- 4.3 ระบบข้อมูลรายบุคคลและสารสนเทศทางการศึกษาที่ครอบคลุม ถูกต้องเป็นปัจจุบัน เพื่อการวางแผนการบริหารจัดการศึกษา การติดตามประเมิน และรายงานผล

ยุทธศาสตร์ที่ 5 : การจัดการศึกษาเพื่อสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีเป้าหมาย ดังนี้

5.1 สนับสนุนให้ทุกช่วงวัยนั้นมีจิตสำนึกในการรักษาสีเขียวสิ่งแวดล้อม เกิดคุณธรรม จริยธรรม สามารถนำแนวคิด ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติ

5.2 สร้างหลักสูตร และแหล่งเรียนรู้ รวมทั้งสื่อการเรียนรู้ในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เกิดคุณธรรม จริยธรรม สามารถการนำแนวคิดตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติ

5.3 ในการวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้และสร้างนวัตกรรมด้านการคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ที่ 6 : การพัฒนาประสิทธิภาพของระบบบริหารจัดการศึกษา มีเป้าหมาย ดังนี้

6.1 ด้านโครงสร้าง บทบาท และระบบการบริหารจัดการการศึกษาต้องมีความคล่องตัว ชัดเจน สามารถตรวจสอบได้

6.2 ระบบการบริหารจัดการศึกษาต้องมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพราะมีผลต่อคุณภาพมาตรฐานในการจัดการศึกษา

6.3 การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในการจัดการศึกษาที่ตอบสนองความต้องการของประชาชนและสถานประกอบการ

6.4 มีกฎหมายและรูปแบบการบริหารจัดการทรัพยากรทางการศึกษาในการรองรับลักษณะที่แตกต่างกันของผู้เรียน สถานศึกษา และความต้องการกำลังแรงงานของประเทศ

6.5 มีระบบบริหารงานบุคคลให้มีความเป็นธรรมสร้างขวัญกำลังใจ และส่งเสริมให้ปฏิบัติงานได้อย่างเต็มตามศักยภาพ⁶⁹

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566-2570)

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 มีจุดมุ่งหมายสูงสุดเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศให้สามารถบรรลุผลตามเป้าหมายการพัฒนาระยะยาวที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ โดยมุ่งหวังให้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570) ทาหน้าที่เป็นกลไกในการขับเคลื่อนที่มีลำดับความสำคัญสูงต่อการ

⁶⁹ สำนักงานแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564)**. 30 ธันวาคม 2559.ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 133 ตอนที่ 115 ก. หน้า 1 – 215.

พัฒนาประเทศในระยะเวลา 5 ปี และเพื่อผลักดันให้ประเทศสามารถก้าวข้ามความท้าทายต่าง ๆ เพื่อขับเคลื่อนสู่ความเจริญเติบโตที่ทุกภาคส่วนได้รับประโยชน์อย่างเท่าเทียมกัน โดย (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ได้กำหนดทิศทางและเป้าหมายของการพัฒนาบนพื้นฐานของหลักการและแนวคิดที่สำคัญ 4 ประการ ได้แก่

1. หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยการสืบสาน รักษา ต่อยอดการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของความพอประมาณ ความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันที่ดี ควบคู่กับการใช้เงื่อนไข 2 ประการเพื่อกำกับการกำหนดทิศทางและประเด็นการพัฒนาในส่วนต่าง ๆ ได้แก่ เงื่อนไขความรู้ โดยการใช้องค์ความรู้ทางวิชาการที่รอบด้าน และเงื่อนไขคุณธรรม โดยยึดถือผลประโยชน์ของประชาชนและความเป็นธรรมในทุกมิติของสังคม

2. แนวคิด Resilience ซึ่งเป็นแนวคิดที่มุ่งเน้นการลดความเปราะบางต่อความเปลี่ยนแปลง อันประกอบด้วยการพัฒนาความสามารถใน 3 ระดับ ได้แก่ (1) การพร้อมรับ (Cope) หมายถึง ความสามารถในการบริหารจัดการภายใต้สภาวะวิกฤติ ให้สามารถยืนหยัดและต้านทานความยากลำบาก รวมถึงฟื้นคืนกลับสู่สภาวะปกติได้อย่างรวดเร็ว (2) การปรับตัว (Adapt) หมายถึง การปรับทิศทาง รูปแบบ และแนวทางการพัฒนาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลง พร้อมกระจายความเสี่ยงและปรับตัวอย่างเท่าทันเพื่อแสวงหาประโยชน์จากสิ่งที่เกิดขึ้น และ (3) การเปลี่ยนแปลงเพื่อพร้อมเติบโตอย่างยั่งยืน (Transform) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างและปัจจัยพื้นฐานให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลง

3. เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสหประชาชาติ ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของแนวคิด “ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง” โดยมุ่งเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับประชาชนทุกกลุ่ม ทั้งในมิติของการมีปัจจัยที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตขั้นพื้นฐานที่เพียงพอ การมีสภาพแวดล้อมที่ดี การมีปัจจัยสนับสนุนให้มีสุขภาพที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ การมีโอกาสที่จะใช้ศักยภาพของตนในการสร้างความ เป็นอยู่ที่ดี รวมถึงการมุ่งส่งต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ดีไปยังคนรุ่นต่อไป

4. โมเดลเศรษฐกิจ BCG ซึ่งเป็นแนวคิดการพัฒนาเศรษฐกิจใน 3 รูปแบบควบคู่กัน ได้แก่ เศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน และเศรษฐกิจสีเขียว โดยอาศัยฐานศักยภาพและความเข้มแข็งของประเทศอันประกอบด้วยความหลากหลายทางชีวภาพและความหลากหลายทางวัฒนธรรม พร้อมกับการใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมในการสร้าง

มูลค่าเพิ่ม เพื่อผลักดันให้ประเทศมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน และสามารถกระจายรายได้ โอกาส และความมั่งคั่งได้อย่างทั่วถึง⁷⁰

กรอบคุณวุฒิแห่งชาติ

1. กรอบคุณวุฒิแห่งชาติพัฒนาขึ้นภายใต้หลักการสำคัญ ดังนี้

1.1 สร้างความเชื่อมโยงผลลัพธ์การเรียนรู้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันการศึกษา กับสมรรถนะในการปฏิบัติงานตามความต้องการของภาคการผลิตและบริการ ซึ่งกรอบคุณวุฒิแห่งชาติกำหนดสมรรถนะแกนกลางและสมรรถนะอาชีพ และใช้สมรรถนะที่ได้รับการยอมรับร่วมกันดังกล่าวมาพัฒนาและกำหนดหลักสูตร รวมทั้งออกแบบระบบการเรียนการสอน พัฒนาผู้บริหาร คณาจารย์ ครู ผู้ควบคุมการฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ (ภาคอุตสาหกรรม เกษตรกรรม ธุรกิจ และบริการ) และบุคลากรทางการศึกษา ส่งเสริมสนับสนุนด้านวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องจักร เพื่อเตรียมความพร้อมของสถานศึกษาและสถานประกอบการในการจัดการเรียนการสอนที่สนองตอบความต้องการของภาคการผลิตและบริการ

1.2 พัฒนาระบบการทดสอบ วัดและประเมินความรู้ ทักษะและเทียบโอนประสบการณ์ที่เปิดกว้าง ยืดหยุ่น หลากหลาย เพื่อให้ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ง่าย สะดวกและตลอดเวลาเป็นการยกระดับความรู้ความสามารถและคุณวุฒิทางการศึกษาของผู้ที่อยู่ในตลาดแรงงาน

1.3 เพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถของสถาบันการศึกษาในการบริหารและจัดการศึกษาเพื่อสนองตอบความต้องการของภาคการผลิตและบริการ ซึ่งจำเป็นต้องบริหารและจัดการโดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย 3 ฝ่าย ทั้งฝ่ายสถาบันศึกษาในฐานะผู้ผลิตกำลังคน ฝ่ายผู้ผลิตสินค้าและบริการในฐานะผู้ใช้ประโยชน์ และฝ่ายกำลังแรงงานที่เป็นผลผลิตจากหน่วยงานทางด้านการศึกษา

1.4 พัฒนาศักยภาพของผู้บริหาร คณาจารย์ ครูและบุคลากรทางการศึกษา และผู้ควบคุมการฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ ให้มีความรู้ความเข้าใจและสามารถจัดการเรียนการสอนรูปแบบที่หลากหลาย โดยเน้นสมรรถนะอาชีพและทักษะการคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหา

1.5 สร้างความเข้มแข็งให้แก่สถานประกอบการในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา/วิชาชีพ รวมทั้งสถาบัน/องค์กรวิชาชีพในการให้การรับรองสมรรถนะแกนกลางและสมรรถนะอาชีพ อันเป็นกลไกสำคัญในการสร้างแรงจูงใจให้เกิดการพัฒนาการเรียนการสอนตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ ผ่านการ

⁷⁰ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ.2566-2570)**. กรุงเทพมหานคร : 32.

กำหนดค่าตอบแทนที่สะท้อนศักยภาพ ความสามารถและสมรรถนะในการปฏิบัติงานในแต่ละระดับ
คุณวุฒิภายใต้กรอบคุณวุฒิแห่งชาติ⁷¹ ดังแผนภูมิที่ 5

แผนภูมิที่ 5 แสดงความเชื่อมโยงของคุณวุฒิทางการศึกษากับมาตรฐานอาชีพภายใต้กรอบคุณวุฒิแห่งชาติ

ที่มา : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. **กรอบคุณวุฒิแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง.** (กรุงเทพมหานคร : บริษัทพริกหวานกราฟฟิค จำกัด, 2560).

นโยบาย ยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ในระยะ 15 ปี (พ.ศ. 2555 - 2569)

ในการจัดทำนโยบาย เป้าหมาย ยุทธศาสตร์ โดยมีเป้าหมายของการผลิตและแผนพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษามุ่งเน้นความสำคัญในเรื่องคุณภาพผู้สำเร็จอาชีวศึกษาเป็นสำคัญ เพื่อมุ่งปรับปรุงปัจจัยสนับสนุนรวมถึงกระบวนการในการจัดอาชีวศึกษาให้เกิดคุณภาพ ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านสารสนเทศนั้นจะเป็นตัวสำคัญในการบ่งชี้แนวทางของการพัฒนากำลังคนในระดับโลก ระดับภูมิภาค ระดับประเทศ ระดับกลุ่มจังหวัด และระดับจังหวัด

⁷¹ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. **กรอบคุณวุฒิแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง.** (กรุงเทพมหานคร : บริษัทพริกหวานกราฟฟิค จำกัด, 2560), 5-7.

2. ให้ความสำคัญกับครูและผู้บริหารสถานศึกษาซึ่งเป็นปัจจัยแห่งความสำเร็จ โดยมุ่งเพิ่มพูนขีดความสามารถของครูในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้ครูสามารถจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ยกย่องคุณภาพการจัดการเรียนการสอนที่ สอดคล้องและเชื่อมโยงกับสถานประกอบการโดยเน้นความร่วมมือในการจัดอาชีวศึกษา ระบบทวิภาคี และการฝึกงาน

4. เตรียมความพร้อมกำลังคนรองรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในส่วนของ การตั้งรับและเชิงรุก ได้แก่ การเพิ่มขีดความสามารถทางภาษาและสมรรถนะกำลังคนอาชีวศึกษาให้มีมาตรฐานในระดับสากลในการดำเนินการดังกล่าวให้บรรลุวัตถุประสงค์ ได้มีการกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์ของการพัฒนา ประกอบด้วย 4 นโยบาย 10 ยุทธศาสตร์และ 28 กลยุทธ์ดังต่อไปนี้

ยุทธศาสตร์ของการพัฒนา ประกอบด้วย 4 นโยบาย 10 ยุทธศาสตร์ และ 28 กลยุทธ์ดังต่อไปนี้

นโยบายที่ 1 : มุ่งสร้าง/ผลิตกำลังคนอาชีวศึกษา ให้ตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน

เป้าหมาย : ผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาภายใต้บริบทความร่วมมือกับสถานประกอบการให้ได้ตามเป้าหมายของการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สองและฝึกอบรมวิชาชีพกำลังคนอาชีวศึกษาที่อยู่นอกระบบให้เพิ่มขึ้น ประกอบด้วย 4 ยุทธศาสตร์ คือ

ยุทธศาสตร์ที่ 1 มุ่งพัฒนาคุณภาพและปริมาณผู้เรียนให้สัมพันธ์กับความต้องการของตลาดแรงงานในประเทศและระดับสากล มี 4 กลยุทธ์ ได้แก่

กลยุทธ์ที่ 1 ผลิตและพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงานและสังคมทั้งในประเทศ ภูมิภาค อาเซียนและระดับสากล

กลยุทธ์ที่ 2 ส่งเสริมและพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพด้วยรูปแบบที่หลากหลายทั้งการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และระบบทวิภาคี

กลยุทธ์ที่ 3 ส่งเสริม สนับสนุนและเร่งรัดการจัดการอาชีวศึกษาด้านความร่วมมือผลิตและพัฒนากำลังคนร่วมกันระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ โดยเฉพาะการศึกษาระบบทวิภาคีและการฝึกประสบการณ์วิชาชีพตามสาขาวิชาที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน

กลยุทธ์ที่ 4 ปรับภาพลักษณ์ ทักษะคิดและสร้างการยอมรับของสังคมที่มีต่อการเรียนสายอาชีพด้วยกระบวนการเชิงคุณภาพให้กับนักเรียน กลุ่มผู้ปกครองและชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การเพิ่มโอกาสการเรียนรู้และการฝึกอบรมวิชาชีพอาชีวศึกษาให้กับกลุ่มผู้
อยู่นอกระบบ มี 3 กลยุทธ์ ได้แก่

กลยุทธ์ที่ 1 ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพให้ผู้อยู่นอกระบบการศึกษา ให้สามารถสร้างงาน
สร้างรายได้

กลยุทธ์ที่ 2 ส่งเสริม สนับสนุนและร่วมมือพัฒนาการจัดอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพ
ตลอดชีวิตให้แก่ผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบการและผู้อยู่นอกระบบ

กลยุทธ์ที่ 3 ส่งเสริม สนับสนุนอบรมวิชาชีพเพื่อการพัฒนาต่อยอดอาชีพเดิมหรือสร้าง
อาชีพใหม่สำหรับผู้ประกอบอาชีพอิสระ

ยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาระบบการประเมินมาตรฐานวิชาชีพตามระบบคุณวุฒิวิชาชีพ มี 2
กลยุทธ์ ได้แก่

กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาหลักสูตรให้มี ผลลัพธ์การเรียนรู้ เป็นไปตามสมรรถนะของกรอบ
คุณวุฒิวิชาชีพ

กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาระบบประเมินมาตรฐานวิชาชีพตรงตามคุณวุฒิวิชาชีพ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 สร้างระบบการจูงใจให้เกิดการตัดสินใจเข้าศึกษาต่ออาชีวศึกษา มี 4 กล
ยุทธ์ ได้แก่

กลยุทธ์ที่ 1 ปรับระบบกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษาต่ออาชีวศึกษา

กลยุทธ์ที่ 2 จัดหาแหล่งเงินสนับสนุนทุนการศึกษาให้ผู้ที่สนใจและคนเก่งได้ศึกษาใน
ระดับ ปวช. ปวส. และปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ

กลยุทธ์ที่ 3 สนับสนุนแหล่งเงินทุนเพื่อการประกอบอาชีพอิสระหลังจบการศึกษา สร้าง
ความมั่นคงในชีวิต

กลยุทธ์ที่ 4 มาตรการทางด้านภาษีอากรเพื่อการจูงใจให้สถานประกอบการให้ความ
ร่วมมือในการจัดการอาชีวศึกษา

**นโยบายที่ 2 : พัฒนาปริมาณและคุณภาพของครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา
ด้านอาชีวศึกษา**

เป้าหมาย : 1) มีปริมาณครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาด้านอาชีวศึกษาพอเพียง
ต่อการจัดการศึกษาระดับ ปวช. ระดับ ปวส. และระดับปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ
และการฝึกอบรมวิชาชีพ และ 2) พัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาด้านอาชีวศึกษาให้
มีคุณภาพและได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สม่่าเสมอ ประกอบด้วย 3 ยุทธศาสตร์ คือ

ยุทธศาสตร์ที่ 1 สร้างเสริมปริมาณครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาด้านอาชีวศึกษา มี 2 กลยุทธ์ ได้แก่

กลยุทธ์ที่ 1 การสนับสนุนบุคลากรทางการศึกษาด้านอาชีวศึกษาจากภาครัฐ

กลยุทธ์ที่ 2 การสนับสนุนบุคลากรทางการศึกษาด้านอาชีวศึกษาจากภาคเอกชนและชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ 2 สร้างเสริมสมรรถนะและประสบการณ์เพื่อคุณภาพของครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาด้านอาชีวศึกษา มี 2 กลยุทธ์ ได้แก่

กลยุทธ์ที่ 1 ส่งเสริมการศึกษาต่อ การฝึกอบรมและการปฏิบัติงาน

กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรอาชีวศึกษา

ยุทธศาสตร์ที่ 3 สร้างโอกาสและความร่วมมือในการสร้างเสริมคุณภาพครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาด้านอาชีวศึกษา มี 2 กลยุทธ์ ได้แก่

กลยุทธ์ที่ 1 สร้างโอกาสและความร่วมมือกับภาครัฐ

กลยุทธ์ที่ 2 สร้างโอกาสและความร่วมมือกับภาคเอกชนและชุมชน

นโยบายที่ 3 : พัฒนาคูณภาพสถานศึกษาและแหล่งเรียนรู้ใหม่

เป้าหมาย : สถานศึกษาของอาชีวศึกษามีมาตรฐานในด้านการจัดการเรียนการสอนในระดับ ปวช. ปวส. และปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ และเป็นแหล่งเรียนรู้ของชุมชน โดยความร่วมมือทางวิชาการระหว่างหน่วยงาน สถานศึกษา สถานประกอบการทั้งภายในและต่างประเทศ ประกอบด้วย 4 ยุทธศาสตร์ คือ

ยุทธศาสตร์ที่ 1 ยกกระดับมาตรฐานสถานศึกษาของอาชีวศึกษาในด้านการจัดการเรียนการสอนในระดับ ปวช. ปวส. และปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ และเพิ่มศักยภาพให้เป็นแหล่งเรียนรู้วิชาชีพและฝึกอบรมวิชาชีพของชุมชน มี 5 กลยุทธ์ ได้แก่

กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาโครงสร้างและเครือข่ายการเรียนรู้

กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาระบบการจัดการบริหาร

กลยุทธ์ที่ 3 ร่วมมือกับสถานประกอบการในการเปิดสอนระดับปวช. ปวส. และปริญญาตรี สายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ

กลยุทธ์ที่ 4 เร่งรัดการจัดเตรียมความพร้อมของสถานศึกษาในการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ

กลยุทธ์ที่ 5 ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนานักวิจัยและนวัตกรรมอาชีวศึกษา ภายใต้วรรวมมือกับสถานประกอบการและชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ 2 ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการจัดทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการระหว่างหน่วยงาน สถานศึกษาทั้งภายในและต่างประเทศ มี 1 กลยุทธ์ ได้แก่

กลยุทธ์ที่ 1 เจริญแสวงหาความร่วมมือทั้งในประเทศและต่างประเทศ

นโยบายที่ 4 : การพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการใหม่

เป้าหมาย : ผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษามีทักษะการบริหารอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการมีส่วนร่วม ประกอบด้วย 1 ยุทธศาสตร์ คือ

ยุทธศาสตร์ที่ 1 ยกกระดับคุณภาพการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพ มี 3 กลยุทธ์ ได้แก่

กลยุทธ์ที่ 1 ส่งเสริมและพัฒนาเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพผู้บริหาร

กลยุทธ์ที่ 2 ส่งเสริมและสนับสนุนการใช้อุปกรณ์ เครื่องมือ นวัตกรรม องค์ความรู้ ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการบริหารจัดการ

กลยุทธ์ที่ 3 สนับสนุนให้มีการวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายในการลงทุนทางการศึกษา⁷²

คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษา

คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาทุกระดับคุณวุฒิอาชีวศึกษา ประเภทวิชาและสาขาวิชา ต้องครอบคลุมอย่างน้อย 4 ด้าน คือ

1. ด้านคุณธรรม จริยธรรมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ หมายถึง ความเป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ เจตคติและกิจนิสัยที่ดี ภูมิใจและรักษาเอกลักษณ์ของชาติไทย เคารพกฎหมาย เคารพสิทธิของผู้อื่น พร้อมทั้งมีความรับผิดชอบตามบทบาทหน้าที่ของตนเอง ตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข โดยมีจิตสำนึกรักษ์สิ่งแวดล้อม

2. ด้านความรู้ หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริง หลักการ ทฤษฎีและแนวปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่เรียนหรือทำงาน โดยเน้นความรู้เชิงทฤษฎีและหรือข้อเท็จจริงเป็นหลัก

3. ด้านทักษะ หมายถึง ความสามารถปฏิบัติงานซึ่งบุคคลนั้นควรทำได้เมื่อได้รับมอบหมาย โดยสามารถเลือกใช้วิธีการจัดการและแก้ปัญหาการทำงานด้วยทักษะ ด้านกระบวนการคิดที่เกี่ยวข้อง

⁷² สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. **ยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา นโยบาย ยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ในระยะ 15 ปี พ.ศ. 2555 - 2569.** (กรุงเทพมหานคร : 2555), 28-35.

กับการใช้ตรรกะ ทักษะการหยั่งรู้และความคิดสร้างสรรค์ ทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต หรือทักษะการปฏิบัติหรือวิธีปฏิบัติที่มีความคล่องแคล่วและความชำนาญในการปฏิบัติตามเกณฑ์มาตรฐานคุณวุฒิอาชีวศึกษาแต่ละระดับ

4. ด้านความสามารถในการประยุกต์ใช้และความรับผิดชอบ หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ การใช้ความรู้ ทักษะทางสังคมในการทำงานหรือการศึกษาบรวมเพื่อการพัฒนาวิชาชีพของบุคคล ซึ่งประกอบไปด้วยความสามารถในการสื่อสาร ภาวะผู้นำ ความรับผิดชอบและความเป็นอิสระในการดำเนินการต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง เช่น ความสามารถในการตัดสินใจ และความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น

ทั้งนี้ คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาในแต่ละด้านของแต่ละระดับคุณวุฒิ จะเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานคุณวุฒิอาชีวศึกษาแต่ละระดับ ซึ่งสอดคล้องกับระดับคุณวุฒิวิชาชีพที่เชื่อมโยงกับระดับคุณวุฒิอาชีวศึกษา⁷³

การจัดการศึกษาแต่ละระดับคุณวุฒิอาชีวศึกษา

รูปแบบการจัดการศึกษา โครงสร้างหลักสูตร ชื่อคุณวุฒิ จำนวนหน่วยกิต ระยะเวลา ในการศึกษา และการเทียบโอนผลการเรียนในแต่ละระดับคุณวุฒิอาชีวศึกษา ต้องเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานคุณวุฒิอาชีวศึกษาแต่ละระดับที่คณะกรรมการการอาชีวศึกษากำหนด

ชื่อคุณวุฒิการศึกษา

ระดับ ปวช. • ประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ระดับ ปวส. • ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง⁷⁴

⁷³ เรื่องเดียวกัน, 20.

⁷⁴ เรื่องเดียวกัน, 22.

คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ดังตารางที่ 1

คุณภาพ	ระดับ ปวช.	ระดับ ปวส.
คุณธรรม จริยธรรม และ คุณลักษณะ ที่พึงประสงค์	<ul style="list-style-type: none"> มีคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณ วิชาชีพ เจตคติและกิจนิสัยที่ดี ภูมิใจ และรักษาเอกลักษณ์ของชาติไทย เคารพ กฎหมาย เคารพสิทธิของผู้อื่น มีความรับผิดชอบตามบทบาทหน้าที่ของตนเองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีจิตสาธารณะ และมี จิตสำนึก รักรักษ์ สิ่งแวดล้อม 	<ul style="list-style-type: none"> มีคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณ วิชาชีพ เจตคติและกิจนิสัยที่ดี ภูมิใจ และรักษาเอกลักษณ์ของชาติไทย เคารพ กฎหมาย เคารพสิทธิของผู้อื่น มีความรับผิดชอบตามบทบาทหน้าที่ ของตนเองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ ทรงเป็นประมุข มีจิตสาธารณะและมี จิตสำนึกรักรักษ์สิ่งแวดล้อม
ด้านความรู้	<ul style="list-style-type: none"> ความรู้ในหลักการทั่วไปของงานอาชีพ เฉพาะ และการวิเคราะห์เบื้องต้น รวมทั้งมีความรู้ภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่สามารถใช้ในการสื่อสารเบื้องต้นได้ 	<ul style="list-style-type: none"> ความรู้ทางทฤษฎีและเทคนิคเชิงลึกภายใต้ขอบเขตของงานอาชีพ รวมทั้งความรู้ภาษาอังกฤษ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในระดับที่เชื่อมโยงกับการทำงาน
ด้านทักษะ	<ul style="list-style-type: none"> ทักษะการเลือกและประยุกต์ใช้วิธีการ เครื่องมือและวัสดุขั้นพื้นฐานในการปฏิบัติงาน ทักษะการสื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศ ทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต ทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา และทักษะด้านสุขภาวะและความปลอดภัย 	<ul style="list-style-type: none"> ทักษะในการปรับใช้กระบวนการปฏิบัติงานให้เหมาะสม ทักษะด้านความปลอดภัยที่เชื่อมโยงกันในการทำงานที่หลากหลาย ทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต ทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา ทักษะในการวางแผน การบริหารจัดการ การประสานงาน และการประเมินผลในการปฏิบัติงานด้วยตนเอง

คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ดังตารางที่ 1 (ต่อ)

คุณภาพ	ระดับ ปวช.	ระดับ ปวส.
<p>ด้าน ความสามารถ ในการ ประยุกต์ใช้ และความ รับผิดชอบ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • สามารถปฏิบัติงานตามแบบแผนปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงที่ไม่ซับซ้อนให้คำแนะนำพื้นฐานที่ต้องใช้การตัดสินใจ วางแผนและแก้ไขปัญหาโดยไม่อยู่ภายใต้การควบคุมในบางเรื่อง • ประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะทางวิชาชีพ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการแก้ปัญหาและการปฏิบัติงานในบริบทใหม่ รวมทั้งรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น 	<ul style="list-style-type: none"> • สามารถปฏิบัติงานตามแบบแผนและปรับตัวภายใต้ความเปลี่ยนแปลงสามารถแก้ปัญหาที่ไม่คุ้นเคยหรือซับซ้อนและเป็นนามธรรมเป็นบางครั้ง

ตารางที่ 1 คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษา

ที่มา : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. **มาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2561.**

(กรุงเทพมหานคร : บริษัท พริกหวานกราฟฟิค จำกัด, 2561).

วัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษา

ระดับ ปวช.

- เป็นการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพและยกระดับการศึกษาวินิจฉัยของบุคคลให้สูงขึ้น สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติ เป็นไปตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ มาตรฐานการศึกษาของชาติ และกรอบคุณวุฒิอาชีวศึกษาแห่งชาติ โดยเน้นการเรียนรู้สู่การปฏิบัติ เพื่อพัฒนาสมรรถนะกำลังคนระดับฝีมือรวมทั้งคุณธรรมจริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ และกิจนิสัยที่เหมาะสมในการทำงานให้สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนของตลาดแรงงาน ชุมชน สังคม และสามารถประกอบอาชีพอิสระได้

ระดับ ปวส.

- เป็นการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพและยกระดับการศึกษาวินิจฉัยของบุคคลให้สูงขึ้น สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติ เป็นไปตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ มาตรฐานการศึกษาของชาติ และกรอบคุณวุฒิอาชีวศึกษาแห่งชาติ โดยเน้นการเรียนรู้สู่การปฏิบัติ เพื่อพัฒนาสมรรถนะกำลังคนระดับเทคนิครวมทั้งคุณธรรม จริยธรรม

จรรยาบรรณวิชาชีพ และกิจนิสัยที่เหมาะสมในการทำงานให้สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนของ ตลาดแรงงาน ชุมชนและสังคม และสามารถประกอบอาชีพอิสระได้⁷⁵

รูปแบบการจัดการศึกษา

ระดับ ปวช. และระดับ ปวส.

- การจัดการศึกษาในระบบและระบบทวิภาคี ให้ใช้ระบบทวิภาคี โดยกำหนดให้ 1 ปี การศึกษาแบ่งเป็น 2 ภาคเรียน และใน 1 ภาคเรียน มีระยะเวลาจัดการศึกษารวมการวัดผล 18 สัปดาห์

- การจัดการศึกษาในรูปแบบอื่น สถาบันการอาชีวศึกษาหรือสถานศึกษาจะต้องแสดง รายละเอียดเกี่ยวกับระบบการศึกษานั้นให้ชัดเจน ประกอบด้วย การแบ่งภาคเรียนระยะเวลาการศึกษา ในแต่ละภาคเรียน การคิดหน่วยกิตรายวิชา รวมทั้งการเทียบเคียงหน่วยกิตระบบ ดังกล่าวกับระบบ ทวิภาคี

โครงสร้างหลักสูตร ดังตารางที่ 2

โครงสร้างหลักสูตร	ปวช. 2562	ปวส. 2563
1. หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง	ไม่น้อยกว่า 21 หน่วยกิต	ไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต
2. หมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า 69 หน่วยกิต	ไม่น้อยกว่า 56 หน่วยกิต
2.1 กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐาน	(ไม่น้อยกว่า 19 หน่วยกิต)	(ไม่น้อยกว่า 15 หน่วยกิต)
2.2 กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ	(ไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต)	(ไม่น้อยกว่า 21 หน่วยกิต)
2.3 กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเลือก	(ไม่น้อยกว่า 18 หน่วยกิต)	(ไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต)
2.4 ฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ	(4 หน่วยกิต)	(4 หน่วยกิต)
2.5 โครงการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพ	(4 หน่วยกิต)	(4 หน่วยกิต)
		3. หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 10 หน่วยกิต ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า 10 หน่วยกิต	ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต
4. กิจกรรมเสริมหลักสูตร (2 ชม.ต่อสัปดาห์ ทุกภาคเรียน)		
หน่วยกิตรวม	100 – 110 หน่วยกิต	80 – 90 หน่วยกิต

ตารางที่ 2 โครงสร้างหลักสูตร

⁷⁵ เรื่องเดียวกัน, 23-24.

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, **การจัดการอาชีวศึกษา**. (กรุงเทพมหานคร : 2562), 25.

ทั้งนี้ ในการกำหนดให้เป็นสาขาวิชาใด ต้องมีจำนวนหน่วยกิตของกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพ พื้นฐานและกลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะในสาขาวิชานั้น รวมกันไม่น้อยกว่า 35 หน่วยกิต ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ และไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

หมายเหตุ การพัฒนาหลักสูตรโดยสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ให้เป็นไปตามความเห็นชอบของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เพื่อเป็นหลักสูตรแกนกลางที่สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานคุณวุฒิอาชีวศึกษาแต่ละระดับ สำหรับสถานศึกษาและสถาบันนำไปใช้⁷⁶

การพัฒนาคุณภาพการจัดการอาชีวศึกษาและการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน

ระดับ ปวช. และ ระดับ ปวส.

- สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันที่มีความร่วมมือในการจัดการศึกษากับ สถานประกอบการ สามารถจัดได้ใน 2 ลักษณะ ได้แก่ การฝึกอาชีพในการศึกษาระบบทวิภาคี และการฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพในการศึกษาในระบบ ตามหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติที่คณะกรรมการการอาชีวศึกษากำหนด

- สถานศึกษาต้องจัดเตรียมความพร้อมในด้านอาคารสถานที่ ครุภัณฑ์ ครูและบุคลากรทางการศึกษาให้เหมาะสม สอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนในแต่ละลักษณะการผลิตและการพัฒนาผู้เรียน

- สถานศึกษาต้องกำหนดวิธีการพัฒนาคุณภาพการจัดการอาชีวศึกษาและการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณลักษณะให้ตรงตามศักยภาพของผู้เรียน และระดับคุณวุฒิของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

- สถานศึกษาต้องจัดการเรียนการสอนที่เน้นการเรียนรู้สู่การปฏิบัติ โดยให้ผู้เรียนจัดทำโครงการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพที่สอดคล้องกับสาขาวิชาที่เรียน

- สถานศึกษาต้องจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อส่งเสริมสมรรถนะแกนกลางและสมรรถนะวิชาชีพ ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ระเบียบวินัย ปลูกฝังจิตสำนึกและจิตอาสา เสริมสร้างการเป็นพลเมืองไทยและพลโลกในด้านการรักชาติ เทิดทูนพระมหากษัตริย์ ส่งเสริมการ

⁷⁶ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, **การจัดการอาชีวศึกษา**. (กรุงเทพมหานคร : 2562), 25.

ปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ทุนบำรุงศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม ภูมิปัญญาไทย อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมส่งเสริมการกีฬาและนันทนาการ ส่งเสริมการดำรงตน ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และส่งเสริมการทำงานโดยใช้กระบวนการกลุ่มในการบริการ วิชาการ วิชาชีพหรือทำประโยชน์ต่อชุมชนและสังคม

- สถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนได้รับการประเมินมาตรฐานวิชาชีพ
- การจัดการศึกษา การประเมินผลการเรียน และการสำเร็จการศึกษา

1. การจัดการศึกษาและการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตร ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการจัดการศึกษาและการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตร โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2. การสำเร็จการศึกษา ต้องได้จำนวนหน่วยกิตสะสมครบถ้วนตามโครงสร้างที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00 จากระบบ 4 ระดับคะแนนและผ่านเกณฑ์การประเมินมาตรฐานวิชาชีพ

- การประกันคุณภาพของหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ให้สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษา และสถานศึกษา กำหนดระบบการประกันคุณภาพของหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาที่เปิดสอน โดยมีองค์ประกอบในการประกันคุณภาพอย่างน้อย 4 ด้าน คือ

1. หลักสูตรที่ยึดโยงกับมาตรฐานอาชีพ
2. ครู ทรัพยากรและการสนับสนุน
3. วิธีการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล
4. ผู้สำเร็จการศึกษา⁷⁷

การพัฒนาคุณภาพการจัดการอาชีวศึกษา

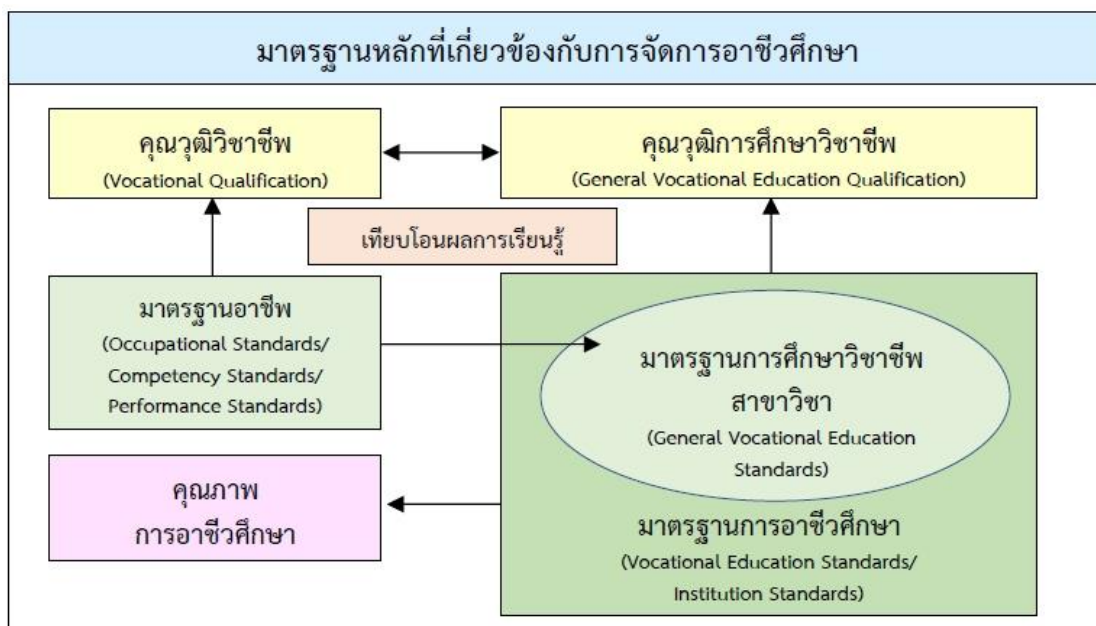
การจัดการศึกษาอาชีวศึกษาต้องพัฒนาคุณภาพผู้เรียนและผู้สำเร็จการศึกษาให้มีคุณภาพ สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ ชุมชน และตลาดแรงงาน โดยต้องผลิตและพัฒนา กำลังคนอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและมาตรฐานการศึกษา แห่งชาติ ที่ได้กำหนดให้ผู้เรียนและผู้สำเร็จการศึกษาต้องมีทักษะ ความรู้และความสามารถที่เข้มแข็ง และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ มีการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยี รวมถึงมีระบบ

⁷⁷ เรื่องเดียวกัน, 27.

บริหารจัดการที่มีความคล่องตัว ที่ทำให้ทุกคนสามารถเข้าถึงการศึกษาอาชีวศึกษาได้อย่างกว้างขวาง โดยสถานศึกษาอาชีวศึกษาต้องมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมกับสถานประกอบการในการพัฒนาหลักสูตร การจัดฝึกอาชีพและฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพสนับสนุนครุภัณฑ์การเรียนการสอนและการเตรียมความพร้อมในด้านสภาพแวดล้อมทางการศึกษาต่าง ๆ การพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา และการจัดการเรียนการสอนต้องมุ่งเน้นการเรียนรู้สู่การปฏิบัติ มีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร รวมถึงมีการประเมินมาตรฐานวิชาชีพผู้เรียนอาชีวศึกษาทุกคนก่อนสำเร็จการศึกษา โดยจัดทำเป็น แผนพัฒนาการจัดการศึกษาของสถานศึกษาและนำไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและ ประสิทธิผล

การพัฒนาหลักสูตรในแต่ละระดับคุณวุฒิต้องมีการดำเนินการให้สอดคล้องกับกรอบคุณวุฒิ แห่งชาติ กรอบคุณวุฒิอาชีวศึกษาแห่งชาติ มาตรฐานการศึกษาของชาติ มาตรฐานอาชีพและเกณฑ์ มาตรฐานคุณวุฒิอาชีวศึกษาแต่ละระดับ เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณภาพทั้งด้านคุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านความสามารถ ประยุกต์ใช้และความรับผิดชอบ ตามประเภทวิชาและสาขาวิชาที่ศึกษา โดยต้องมีการประกันคุณภาพ ของหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้สังคมมีความเชื่อมั่นต่อคุณภาพผู้สำเร็จการศึกษา อาชีวศึกษา ทั้งนี้ โดยคาดหวังว่าการพัฒนาหลักสูตรที่สอดคล้องกับมาตรฐานอาชีพและความต้องการ ในงานอาชีพตามระดับคุณวุฒิวิชาชีพ การบริหารหลักสูตรของสถานศึกษา การจัดการเรียนรู้และวัด ประเมินผลที่มุ่งเน้นสมรรถนะ รวมทั้งการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ควบคู่การเรียนการสอน จะส่งผลให้ผู้เรียนผู้เรียนและผู้สำเร็จการศึกษามีความรู้ สมรรถนะและ คุณลักษณะตรงตามมาตรฐานอาชีพ อย่างน้อยตามระดับคุณวุฒิวิชาชีพ ที่เทียบเคียงกับระดับคุณวุฒิ อาชีวศึกษา ตลอดจนสามารถเปิดโอกาสให้มีการเทียบโอนความรู้และประสบการณ์เพื่อเพิ่มวุฒิ การศึกษาและความก้าวหน้าในงานอาชีพด้วย⁷⁸ ดังแผนภูมิที่ 6

⁷⁸ เรืองเดียวกัน, 29.

แผนภูมิที่ 6 แสดงมาตรฐานหลักที่เกี่ยวข้องกับการจัดการอาชีวศึกษาเพื่อนำสู่คุณภาพ

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, **การจัดการอาชีวศึกษา**. (กรุงเทพมหานคร : 2562), 30.

เป้าหมายของการจัดการอาชีวศึกษา

พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 มาตรา 6 ได้กล่าวว่าการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพนั้น เป็นการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นในการผลิตและพัฒนากำลังคน ด้านวิชาชีพ ระดับฝีมือระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยี ให้มีคุณภาพมาตรฐาน สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ความต้องการของตลาดแรงงาน สภาพเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม โดยนำความรู้ทางทฤษฎีที่เป็นสากล รวมถึงภูมิปัญญาไทยมาพัฒนาผู้รับการศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในทางปฏิบัติ ให้มีสมรรถนะสามารถนำไปประกอบอาชีพในลักษณะผู้ปฏิบัติหรือประกอบอาชีพโดยอิสระได้ โดยกำหนดรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาดังนี้

รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษา

การจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 สามารถจัดในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง หรือหลายรูปแบบรวมกัน ดังนี้

1. การศึกษาในระบบ เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่เน้นการศึกษาในสถานศึกษาหรือสถาบันการอาชีวศึกษาเป็นหลัก โดยมีการกำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษา หลักสูตรระยะเวลา การวัดและการประเมินผลที่เป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน

2. การศึกษานอกระบบ เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่มีความยืดหยุ่น ในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการศึกษา ระยะเวลา การวัดและการประเมินผล โดยมีเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษา รวมถึงเนื้อหา หลักสูตรนั้นจะต้องมีความเหมาะสม ให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาความต้องการของบุคคลแต่ละกลุ่ม

3. การศึกษาระบบทวิภาคี เป็นการจัดการศึกษาวิชาชีพที่ได้ทำข้อตกลงกันระหว่างสถาบันทางสถานศึกษากับสถานประกอบการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐในเรื่องการจัดหลักสูตร เป็นการจัดการการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล ที่ผู้เรียนต้องใช้เวลาส่วนหนึ่งในสถานศึกษา และเรียนภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ ทั้งนี้ ในการจัดการอาชีวศึกษาได้กำหนดให้สถานศึกษาอาชีวศึกษาและสถาบันมุ่งเน้นการจัดการศึกษาระบบทวิภาคีเป็นสำคัญ เพื่อประโยชน์ในการผลิตและพัฒนากำลังคนได้ตรงความต้องการของสถานประกอบการ⁷⁹

แนวทางการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา

การจัดการศึกษาอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพให้บรรลุวัตถุประสงค์ พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 มาตรา 10 กำหนดให้คํานึงเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. การมีอิสระด้านนโยบายและให้มีความหลากหลายในทางปฏิบัติ โดยมีการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่สถานศึกษาอาชีวศึกษา

2. การศึกษาในด้านวิชาชีพผู้เรียนและวัยทำงานต้องกับความถนัดและความสนใจอย่างทั่วถึงต่อเนื่องจนถึงระดับปริญญาตรี

3. การมีส่วนร่วมชุมชน สังคม และสถานประกอบการ ในการกำหนดนโยบายเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคน รวมทั้งการกำหนดมาตรฐานการอาชีวศึกษาร่วมกัน

4. การศึกษามีความยืดหยุ่น ที่หลากหลาย มีระบบการเทียบโอนผลการเรียนรวมถึงระบบเทียบประสบการณ์การทำงานของบุคคลเพื่อให้ได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพนั้นอย่างต่อเนื่อง

⁷⁹ เรื่องเดียวกัน, 3.

5. มีระบบการจูงใจให้สถานประกอบการนั้นเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการอาชีวศึกษา และการฝึกอบรมวิชาชีพ

6. มีการระดมทรัพยากรทั้งในภาครัฐและเอกชนต่อการจัดการอาชีวศึกษาและการ ฝึกอบรมวิชาชีพ อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

7. มีระบบในการพัฒนาครูของการอาชีวศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทันต่อความ เปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี⁸⁰ ดังแผนภูมิที่ 7

แผนภูมิที่ 7 แสดงแนวทางการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, **การจัดการอาชีวศึกษา**. (กรุงเทพมหานคร : 2562), 32.

⁸⁰ เรื่องเดียวกัน, 4.

หลักสูตรอาชีวศึกษา

พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 มาตรา 9 กำหนดให้การจัดการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพ ต้องจัดตามหลักสูตรที่คณะกรรมการการอาชีวศึกษากำหนด ประกอบด้วย

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ใช้ระยะเวลาในการศึกษา 3 ปีการศึกษา โดยรับผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) หรือเทียบเท่า

2. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ใช้ระยะเวลาในการศึกษา 2 ปีการศึกษา สำหรับผู้เข้าเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือเทียบเท่า ในประเภทวิชาและสาขาวิชาตามที่หลักสูตรกำหนด ส่วนผู้เข้าเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) หรือเทียบเท่า และผู้เข้าเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่า ต่าง ประเภทวิชาและสาขาวิชาที่กำหนด ใช้ระยะเวลาประมาณ 3 ปีการศึกษา⁸¹

นอกจากนี้ คณะกรรมการการอาชีวศึกษาอาจกำหนดหลักสูตรที่จัดขึ้นเพื่อความรู้ หรือทักษะในการประกอบอาชีพหรือการศึกษาต่อ ซึ่งจัดขึ้นเป็นโครงการหรือสำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ ได้ทั้งนี้ ในการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาได้จัดแบ่งกลุ่มสายวิชาชีพสำหรับการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนเป็นประเภทวิชา ได้แก่

- ประเภทวิชาอุตสาหกรรม
- ประเภทวิชาพาณิชยกรรม (ระดับ ปวช.) หรือประเภทวิชาบริหารธุรกิจ (ระดับ ปวส.)
- ประเภทวิชาศิลปกรรม
- ประเภทวิชาคหกรรม
- ประเภทวิชาเกษตรกรรม
- ประเภทวิชาประมง
- ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- ประเภทวิชาอุตสาหกรรมสิ่งทอ
- ประเภทวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
- ประเภทวิชาอุตสาหกรรมบันเทิงและดนตรี
- ประเภทวิชาพาณิชยนาวิ

⁸¹ เรื่องเดียวกัน, 4.

ในแต่ละประเภทวิชา จะแบ่งเป็นสาขาวิชาและสาขางาน เพื่อให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ เมื่อจบการศึกษาแล้วมีความรู้ ทักษะ และความสามารถในการประยุกต์ใช้และความรับผิดชอบเฉพาะทาง ตลอดจนมีคุณธรรม จริยธรรมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตรงตามความต้องการของงานอาชีพ มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาวิชาชีพของสาขาวิชาและสาขางานที่เรียนสามารถนำไปประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อได้⁸²

การพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาและการจัดการเรียนการสอน

ในการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาและการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้สามารถผลิตผู้สำเร็จการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือของสถานประกอบการ หน่วยงานภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ แหล่งวิทยากร ตลอดจนภูมิปัญญาท้องถิ่น ทั้งในด้านการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะการฝึกอาชีพและการฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ ทั้งนี้ ในการบริหารการจัดการศึกษาตามหลักสูตรที่เปิดสอน สถานศึกษา อาชีวศึกษาและสถาบันควรดำเนินการ ดังนี้

1. จัดการศึกษาให้มีความทันสมัย ยืดหยุ่น สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน สถานประกอบการและการประกอบอาชีพอิสระ เพื่อการดำรงชีวิตตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม ท้องถิ่น วัฒนธรรม เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม มุ่งเน้นการปฏิบัติงานจริงตามความพร้อมและศักยภาพของสถานศึกษา
2. จัดการศึกษาโดยประสานความร่วมมือกับสถานศึกษาและหน่วยงานอื่น ทั้งในด้านการจัดการวิชาการ การใช้บุคลากรและทรัพยากรร่วมกัน
3. จัดการศึกษาโดยการระดมทรัพยากรด้านการเงิน ทรัพย์สินและบุคลากร ทั้งจากรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น บุคคล ครอบครั้ว ชุมชน องค์กรชุมชน เอกชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ สถาบันสังคมอื่น รวมทั้งความร่วมมือในการจัดกิจกรรม และการจัดการทุนเพื่อพัฒนาการอาชีวศึกษา
4. จัดการศึกษาให้ผู้เรียนเป็นผู้มีสมรรถนะทางวิชาชีพ สามารถประกอบอาชีพ เป็นพลเมืองดีของสังคม มีความสามารถในการคิด เรียนรู้ วางแผนและพัฒนาตนเอง
5. เป็นศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการให้บริการวิชาชีพแก่ชุมชนและท้องถิ่น
6. วิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ เทคโนโลยีและนวัตกรรม

⁸² เรื่องเดียวกัน, 33.

7. ทำนุบำรุงศาสนา ศิลปะวัฒนธรรม ประเพณี ส่งเสริมการกีฬา พละนาฏยและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

8. ส่งเสริมการจัดการศึกษาเชิงธุรกิจ การรับงานการค้า และการรับจัดทำ รับบริการ รับจ้างผลิตเพื่อจำหน่ายที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนสำหรับการจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษา อาชีวศึกษาและสถาบันนั้น จำเป็นต้องดำเนินการในรูปของคณะกรรมการและการมีส่วนร่วมของหน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ในเรื่องต่าง ๆ ได้แก่

8.1. การจัดทำเอกสาร คู่มือ แนวปฏิบัติ ประกาศ ระเบียบ ปฏิทินงานต่าง ๆ ของสถานศึกษา

8.2. การวางแผนการบริหารจัดการศึกษา ได้แก่ การจัดซื้อ จัดหา จัดเตรียมความพร้อมด้านอาคารสถานที่ ทรัพยากรการเรียนการสอน ครูและบุคลากร การจัดหาและพัฒนาแหล่งความรู้ สนับสนุนการเรียนการสอน การแสวงหาความร่วมมือภาครัฐและเอกชนเพื่อเป็นสถานที่ฝึกอาชีพและหรือฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ

8.3. การจัดทำแผนการเรียน ตารางเรียน ตารางสอน ตารางการใช้ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ

8.4. การพัฒนา ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้และวัดประเมินผลการพัฒนาสื่อประกอบการเรียนการสอน

8.5. การนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผลการจัดการเรียนการสอน⁸³

ทั้งนี้ การจัดการศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนดังกล่าว ให้เป็นไปตามหลักสูตรของคณะกรรมการการอาชีวศึกษากำหนดได้แก่ 1) ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) 2) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และ 3) ปริญญาสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ และเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพนั้นโดยคำนึงถึงการมีเอกภาพ ด้านนโยบาย โดยมีความหลากหลายในทางปฏิบัติ เพื่อให้มีการกระจายอำนาจจากส่วนกลางลงไปสู่สถานศึกษาอาชีวศึกษา และสถาบันการศึกษาด้านวิชาชีพสำหรับประชาชน วิทยาลัย และวิทยาลัยทำงาน ตามความถนัด ความสนใจอย่างทั่วถึง โดยให้ชุมชนและสถานประกอบการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคน รวมถึงการกำหนดมาตรฐานการอาชีวศึกษา ทั้งนี้เพื่อให้การศึกษานั้นมีความยืดหยุ่น และหลากหลาย รวมไปถึงการมีระบบเทียบโอนผลการเรียนหรือเทียบโอนประสบการณ์การทำงานของบุคคล เพื่อให้ได้เข้ารับการศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการจูงใจให้สถาน

⁸³ เรื่องเดียว, 33-34.

ประกอบการมีส่วนร่วมในการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ ร่วมกันการระดมทรัพยากร ทั้งจากภาครัฐ ภาคเอกชน ในการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ โดยคำนึงถึงการ ประสานประโยชน์อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม รวมถึงการมีระบบการพัฒนาครูและคณาจารย์ของการ อาชีวศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี⁸⁴

ในปัจจุบัน การดำเนินงานของสถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชน อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) โดยมีหน่วยงานต้นสังกัด คือ สำนักบริหารการ อาชีวศึกษาเอกชน (สอช.) ซึ่งมีพันธกิจในการส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาการอาชีวศึกษาเอกชนให้มี คุณภาพและได้มาตรฐาน มีสถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนในระบบ จำนวน 482 แห่ง แบ่งตาม 5 ภูมิภาค ได้แก่ 1) กรุงเทพมหานคร จำนวน 78 แห่ง 2) ภาคกลางและภาคตะวันออก จำนวน 111 แห่ง 3) ภาคเหนือ จำนวน 52 แห่ง 4) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 187 แห่ง และ 5) ภาคใต้ จำนวน 54 แห่ง รวมถึงการแบ่งขนาดสถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชน ดังนี้

สถานศึกษาขนาดเล็ก	มีนักเรียนไม่เกิน 1,000 คน
สถานศึกษาขนาดกลาง	มีนักเรียนไม่เกิน 1,001 – 2,000 คน
สถานศึกษาขนาดใหญ่	มีนักเรียนไม่เกิน 2,001 คนขึ้นไป ⁸⁵

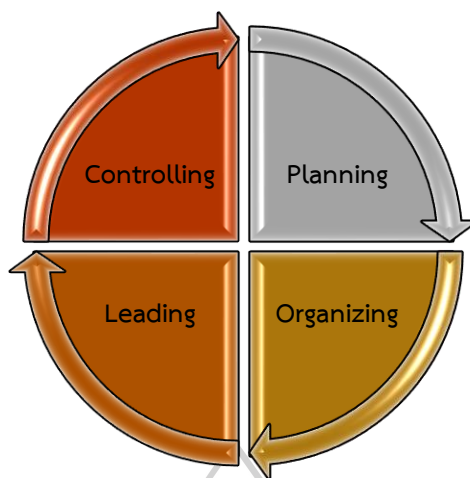
หลักการและแนวคิดการบริหารจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า

เมื่อโลกมีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ผู้บริหารการศึกษา ต้องพัฒนาการศึกษาอย่างมี เป้าหมาย เพื่อสร้างโอกาสทางการศึกษา ความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา สร้างโอกาสการเติบโตทาง การศึกษา โดยสามารถปฏิบัติได้ดังนี้

ปีเตอร์ ดรักเกอร์ (Peter F. Drucker) ได้กล่าวว่า การบริหารจัดการสมัยใหม่นั้น “ในยุค เศรษฐกิจปัจจุบันทรัพยากรที่สำคัญที่สุดจะไม่ใช่เรื่องแรงงาน เงินทุนหรือที่ดินอีกต่อไปแต่จะเป็นเรื่อง ความรู้” โดยมีหลักการกระบวนการจัดการ POLC ซึ่งประกอบด้วย ดังแผนภูมิที่ 8

⁸⁴ “พระราชบัญญัติ การอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551.” ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 125, ตอนที่ 43 ก (5 มีนาคม 2551): 1-19.

⁸⁵ สำนักบริหารการอาชีวศึกษาเอกชน, ข้อมูลสถานศึกษาอาชีวศึกษาภาคเอกชน, เข้าถึง เมื่อ 7 กุมภาพันธ์ 2564, เข้าถึงได้จาก <https://vecp.vec.go.th/Portals/68/Doc/School/Private%20Vocational%20School%202565%20.pdf?ver=2565-08-25-150332-610>

แผนภูมิที่ 8 กระบวนการจัดการ POLC

ที่มา : Drucker. P.F. Management: Tasks, responsibilities, practices. (New York: Truman Talley Books. 2005).160.

1. Planning การวางแผน เป็นการกำหนดหน้าที่การทำงานที่ต้องปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร โดยกำหนดว่าจะดำเนินการอย่างไรและดำเนินการเมื่อไร เพื่อให้สำเร็จตามแผนที่วางไว้ การวางแผนต้องครอบคลุมทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

2. Organizing การจัดองค์การ เป็นการมอบหมายงานให้บุคลากรในแผนกหรือฝ่ายได้ปฏิบัติเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามแผนที่วางไว้ เมื่อแผนกหรือฝ่ายประสบความสำเร็จก็จะทำให้องค์กรประสบความสำเร็จไปด้วย

3. Leading การนำเป็นการจูงใจ การชักนำ การกระตุ้นและชี้ทิศทางให้ดำเนินไปสู่การบรรลุเป้าหมาย โดยการเพิ่มผลผลิตและเน้นมนุษย์สัมพันธ์ ทำให้เกิดระดับผลผลิตในระยะยาวที่สูงกว่าภาวะงาน เพราะคนมักไม่ค่อยชอบภาวะงาน

4. Controlling การควบคุม เป็นภาระหน้าที่ของผู้บริหาร ที่จะต้อง 1) รวบรวมข้อมูลเพื่อประเมินผลดำเนินงาน 2) เปรียบเทียบผลงานปัจจุบันกับเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ และ 3) การตัดสินใจเป็นไปตามเกณฑ์หรือไม่ เครื่องมือนี้ใช้เพื่อการวางแผน กำหนดแนวทางไปสู่จุดหมายปลายทาง โดยทั่วไปเราวางแผนด้านการเงิน , กลยุทธ์ ปัจจุบันเราวางแผนกลยุทธ์เพื่อการแข่งขัน วางแผนใช้วิธีการ กำหนดเป้าหมาย ผู้บริหารระดับสูงกำหนดและถ่ายทอดไปยังระดับรอง ๆ (หน่วยงานต่าง ๆ นำไปใช้) และเครื่องมือที่ใช้คือ MBO (Management by Objective) Goal คือเป้าหมายใหญ่ มีรายละเอียดคือ Objective ถ่ายทอดแต่ละระดับ ซึ่งจะมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของฝ่าย โดยสอดคล้องกับ Objective ระดับบน และระดับ Business Unit , ระดับ Functional ก็ต้องมี

Objective ซึ่งต้องสอดคล้องกับระดับฝ่าย เป้าหมายของผู้บริหารสูงสุดถูกถ่ายทอดออกมาเป็น Objective เราจะรู้สึกว่าจะได้วางแผนไว้เมื่ออยู่ในระดับล่างแล้วสามารถทำได้หรือไม่ เราจะต้องมีการประเมินผล (Feed Back) กลับไป ซึ่งเครื่องมือที่ใช้คือ MBO แต่เมื่อ 10 ปีที่ผ่านมา มีเครื่องมือที่ดีกว่า คือ Balance Scorecard เป็นตัวที่ถ่ายทอดกลยุทธ์และวิสัยทัศน์ของผู้บริหารออกมาเป็นแผนหลักของผู้บริหารอีกเครื่องมือหนึ่ง ซึ่ง MBO จะกำหนด Obj. ไว้กว้าง เวลาวัดผลจะให้ Feed Back แต่ Balance Scorecard จะมี Measurement เป็นตัววัดที่ค่อนข้างได้ผลแน่นอน เป็นกรอบเครื่องมือที่เชื่อถือได้และได้ผลดีกว่า Balance Scorecard จะมี Obj. ในมุมมองแต่ละด้าน เช่น ด้าน Finance, ลูกค้า, กระบวนการภายใน, Learning Innovation โดยการนำหลักการของ MBO ไปทำให้ดีขึ้น กลยุทธ์ คือแผนระยะยาว (Long Length Plan)

แผนกลยุทธ์ เป็นการมองไปในระยะยาวข้างหน้า 3-5 ปี เป็นการได้เปรียบทางการแข่งขัน ซึ่งจะต้องนำไปใช้ให้เป็นคือ เมื่อวางแผนแล้วต้องมีการจัดองค์กร จัดคน และสามารถ Control ได้

ข้อดีและข้อเสีย Peter F. Drucker เขียนไว้ว่า "การตัดสินใจที่มีประสิทธิผล จะตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเข้าใจในแนวความคิดระดับสูงสุด แต่มีผลในทางปฏิบัติได้จริงและง่ายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้" สำหรับการนำมาใช้ในการทำงานให้มีประสิทธิผล ต้อง

1. ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเข้าใจในแนวความคิดระดับสูงสุด
2. ปฏิบัติได้จริงและง่ายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

จากทฤษฎีการบริหารจัดการสมัยใหม่ของ Peter F. Drucker ได้นำมาเทียบเคียงกับการบริหารงานในโรงเรียนสถานศึกษา ดังต่อไปนี้

1. การวางแผน : ถือว่าเป็นส่วนสำคัญของการทำงานของแต่ละฝ่ายในแต่ละปีการศึกษา "ปฏิทินโรงเรียน" เป็นปฏิทินที่บอกถึงการจัดกิจกรรมสำคัญ ๆ ในปีการศึกษาหนึ่ง วันไหน เดือนอะไร ถูกจัดและบริหารกรอบเวลาที่จะไม่กระทบต่อวันหยุดนักขัตฤกษ์ เพื่อให้แต่ละฝ่ายงานได้เตรียมความพร้อมทำงานตามกรอบปฏิทินโรงเรียนที่ได้ตั้งไว้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนั้น ๆ

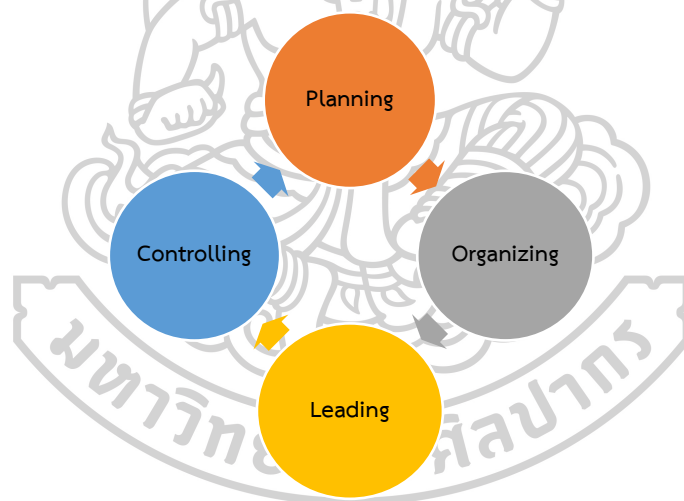
2. การจัดองค์กร : เมื่อมีกำหนดการจัดกิจกรรมต่าง ๆ แล้ว ทางผู้บริหารก็เรียกประชุมของหัวหน้าฝ่ายงานทั้งหมดเพื่อรับทราบความพร้อมของแต่ละฝ่าย และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อโรงเรียน จากนั้นหัวหน้าฝ่ายก็จะไปชี้แจงและมอบหมายบทบาทหน้าที่ให้บุคลากรในฝ่ายได้ไปปฏิบัติหน้าที่เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามแผนที่วางไว้

3. การชี้แนะและการจูงใจ : จากความคิดที่ว่า ถ้าองค์กรประหนึ่งเป็นหุ่นยนต์ บุคลากรทุกฝ่ายก็ถือว่าเป็นกลไกสำคัญที่จะทำให้หุ่นยนต์นั้นมีชีวิตและก้าวเดินไปข้างหน้าได้ ในทฤษฎีข้อนี้ Leanding Peter F. Drucker ได้ให้ความสำคัญของคำว่า "มนุษย์สัมพันธ์" ถ้าองค์กรเป็นหุ่นยนต์ บุคลากรเป็นกลไก คำว่า มนุษย์สัมพันธ์ เป็นน้ำมันที่หล่อลื่นให้กลไกทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการเกิดมนุษย์สัมพันธ์ได้นั้นเชื่อว่าเพียงแต่พูดคุยทักทายเพียงอย่างเดียว การร่วมมือในการทำงานที่อยู่

ในกรอบของคำว่าหน้าที่ ใ่ว่าจะเกิดมนุษยสัมพันธ์ขึ้นมาได้ เชื่อว่ามันเกิดขึ้นได้ถ้าทุกฝ่ายเปิดใจเข้าหากันร่วมมือกัน โดยไม่มีกรอบของงานหรือทำไปเพราะมันคือหน้าที่เข้ามาเกี่ยวข้อง การจัดโครงการสัมมนาบุคลากรเจ้าหน้าที่จึงเกิดขึ้น ในการจัดโครงการสัมมนาบุคลากรมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือ ความสามัคคี ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้บุคลากรทุกสายงานได้ร่วมสนุก สร้างสรรค์กิจกรรม ร่วมใช้ความคิดแก้ปัญหาช่วยเหลือกันในกิจกรรมนั้น ๆ ทำให้เกิดความรักในสังคมองค์กร และเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้องค์กรเกิดประสิทธิภาพในระบบหน่วยงานที่จะทำให้เกิดความร่วมมือร่วมใจในการทำงานของแต่ละฝ่ายเพื่อองค์กรที่จะบรรลุเป้าหมายอย่างสูงสุด

4. การควบคุม : การประเมินผลการทำงานในปีการศึกษา โดยตรวจสอบจากเอกสารการติดต่อไม่ว่าจะเป็นการติดตั้งเครื่องเสียง การบริการถ่ายภาพถ่ายวิดีโอ อัปเดตเสียง ตรวจสอบ ฯลฯ งานบริการในฝ่ายโสตฯ ทั้งหมด แล้วมาทำเป็นสถิติการให้บริการของปีการศึกษาว่าปีได้มีคนขอรับบริการส่วนใดมากน้อยแค่ไหน⁸⁶

ดาร์ฟ (Dalr) ได้กล่าวถึงกระบวนการบริหาร POLC ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรม 4 ประการ ดังแผนภูมิที่ 9

แผนภูมิที่ 9 กระบวนการบริหาร POLC

ที่มา : Daft, R.L., The new are of management. Mason, OH: Thomson South-Western, 2006)

⁸⁶ P.F. Drucker, **Management: Tasks, responsibilities, practices.** (New York: Truman Talley Books. 2005). 160.

1. การวางแผน (Planning) ประกอบด้วย การกำหนดขอบเขตของธุรกิจ ตั้งเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ตลอดจนกำหนดวิธีการเพื่อให้สามารถดำเนินงานได้ตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่ตั้งไว้

2. การจัดองค์การ (Organizing) ประกอบด้วย การจัดงานบุคคล แบ่งแผนงาน และจัดสรรทรัพยากรต่าง ๆ ให้เหมาะสมสอดคล้องกับแผนงาน เพื่อให้องค์กรสามารถดำเนินการตามแผนให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนด การวางแผนและการจัดการองค์การนี้จัดได้ว่าอยู่ในส่วนของการคิด ซึ่งเป็นนามธรรมเพื่อให้ส่วนการคิดนี้นำไปสู่การกระทำที่สำเร็จเป็นรูปธรรมจะต้องอาศัยสมาชิกในองค์กร ซึ่งหมายถึงตนเองและผู้อื่นร่วมกันทำงาน และเพื่อให้สมาชิกสามารถทำงานได้ตามความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่และบรรลุวัตถุประสงค์

3. การชี้นำ (Leading) ประกอบด้วยเนื้อหา 2 เรื่องสำคัญ คือ ภาวะผู้นำ (Leadership) ซึ่งเกี่ยวกับการพัฒนาตัวผู้บริหารเอง และการจูงใจ (Motivation) ซึ่งเกี่ยวกับการชักจูง หรือการกระตุ้นให้ผู้อื่นทำงานได้เต็มที่ตามความรู้ความสามารถ

4. การควบคุมองค์การ (Controlling) เป็นการควบคุมองค์การให้การดำเนินงาน ต่าง ๆ ภายในองค์กร เป็นไปตามแผนงาน ความคาดหวังหรือมาตรฐานที่กำหนด⁸⁷

บาร์โธล (Bartol) กล่าวโดยสรุปไว้ว่า การบริหารการเปลี่ยนแปลงองค์การประกอบด้วย การเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

1. ด้านโครงสร้าง (structure)
2. ด้านเทคโนโลยี (technology)
3. ด้านคน (people)
4. ด้านวัฒนธรรม (culture)

โดยการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน การเปลี่ยนแปลงในด้านใดด้านหนึ่งอาจจะทำให้ด้านอื่นมีการเปลี่ยนแปลงด้วย ดังรายละเอียดดังนี้

1. ด้านโครงสร้าง (structure) โครงสร้างองค์การเป็นรูปแบบของการมีส่วนร่วมและการทำงานร่วมกันที่เน้นการจัดการเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างหน้าที่ของบุคคลและกลุ่ม เพื่อให้องค์การประสบความสำเร็จ โครงสร้างยังรวมถึงปัจจัยต่าง ๆ ในการทำงานที่สอดคล้องกับการสื่อสาร ทั้งแนวตั้งและแนวนอน เนื่องจากโครงสร้างต้องมีการปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์ การปฏิรูปจึงเป็น

⁸⁷ R.L. Daft, **The new are of management.** Mason, (OH: Thomson South-Western, 2006), 114-122.

เรื่องปกติ การปฏิรูปมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลง โดยการเลือกรูปแบบของการมีส่วนร่วมและการทำงานร่วมกัน

2. ด้านเทคโนโลยี (technology) เทคโนโลยีเกี่ยวข้องกับองค์ความรู้ เครื่องมือ อุปกรณ์ และเทคนิคการทำงานที่นำมาใช้ในองค์การที่เกี่ยวข้องกับสินค้าและบริการ การเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีจะสะท้อนถึงสินค้าและบริการใหม่ ๆ เช่น เครื่องสแกนคอมพิวเตอร์ การเชื่อมโยงอินเทอร์เน็ต ฯลฯ นวัตกรรมด้านเทคโนโลยีเป็นทางเลือกสำหรับวิธีการทำงานในองค์การ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีจึงส่งผลต่อจำนวนความต้องการองค์การ

3. ด้านคน (people) การเปลี่ยนแปลงด้านตัวบุคคลในองค์การ มีเป้าหมายในการเลือกองค์ความรู้ ทักษะ กระบวนการทางความคิด และพฤติกรรมที่จำเป็นต่อการทำงาน การเปลี่ยนแปลงของบุคคลขึ้นอยู่กับกิจกรรมการฝึกอบรมและพัฒนา ซึ่งอาจมีการประเมินผลด้านศักยภาพ และระบบการมอบรางวัล เพื่อสนับสนุนพฤติกรรมการทำงาน

4. ด้านวัฒนธรรม (culture) วัฒนธรรมองค์การ เป็นระบบของค่านิยมร่วม การคาดการณ์ ความเชื่อ และมาตรฐานที่รวมอยู่ในสมาชิกขององค์การ สมาชิกขององค์การ การเปลี่ยนแปลงด้านวัฒนธรรมตามพื้นฐานของปัจจัยต่าง ๆ เช่น วิสัยทัศน์ของผู้นำหรือการดำเนินการเพื่อความอยู่รอดขององค์การ⁸⁸

เอกชัย กี่สุขพันธ์ กล่าวว่า การบริหารจัดการการศึกษาในยุค Disruptive Change ของผู้บริหารสถานศึกษา ต้องมีทัศนคติต่อเทคโนโลยีดิจิทัล เนื่องจากมีผลกระทบต่อการทำงานของสถานศึกษาในด้านต่าง ๆ และต้องทำตนให้เป็นอย่างที่ตี ในการใช้เทคโนโลยีในปัจจุบันของผู้บริหารสถานศึกษาที่ถูกต้องย่อมมีผลทำให้การลงทุนและการใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ มีผลกระทบต่อการบริหารงานของสถานศึกษาในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการบริหารงานวิชาการ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอน การบริหารทรัพยากรบุคคล การบริหารอาคารสถานที่ สภาพแวดล้อม และการบริหารกิจการนักเรียนในการสร้างความสัมพันธ์ร่วมกันกับชุมชน ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษาควรมีระบบในการจัดการฐานข้อมูลของให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง เพราะในยุคปัจจุบันนั้นสื่อสังคมออนไลน์มีอิทธิพลต่อทัศนคติ พฤติกรรม และความเชื่อ ของคนในสังคมเป็นอย่างมาก ดังนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาควรเลือกใช้สื่อสังคมออนไลน์เหล่านั้นให้ถูกต้องเหมาะสมกับลักษณะงานในการบริหารของสถานศึกษา เช่น ใช้กลุ่มไลน์ (LINE) เพื่อการสื่อสารที่รวดเร็วทั่วถึงเฉพาะกลุ่มในการสื่อสารข้อมูล

⁸⁸ M. Bartol, Kathryn and Martin, C. David, **Management**. (New York: McGraw-Hill, 1998), 371-374.

ความรู้ความเข้าใจในการทำงานที่ไม่เป็นทางการ แต่ไม่ควรใช้ในการสั่งงานหรือการบริหารที่เป็นทางการ เป็นต้น⁸⁹

จิณฉัตร ปะโคทัง กล่าวถึง การบริหารสถานศึกษายุคดิจิทัล ไว้ว่า ทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้บริหารสถานศึกษามืออาชีพ คือ ทักษะทางด้านไอทีอย่างน้อย 6 ด้าน ด้วยกัน

ทักษะแรก คือ การยกระดับความสามารถใน “การใช้เครื่องมือที่มีอยู่เทคโนโลยี” (Tools & Technologies) ต่าง ๆ อาจเป็นเรื่องยากที่เราจะสามารถตามทันเทคโนโลยีได้ทั้งหมด เพราะเทคโนโลยีมีเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็น ฮาร์ดแวร์ (Hardware) และ ซอฟต์แวร์ (Software) ว่ามีกระบวนการทำงานอย่างไร ความสามารถของเทคโนโลยี

ทักษะที่สอง คือ “การค้นหา และใช้งาน” (Find & Use) ทักษะของการค้นหา และนำไปใช้งานนี้ ไม่ใช่แค่เพียงการเข้าค้นหาข้อมูลจาก “กูเกิล” (Google) หรือ “เสิร์ชเอนจิน” (Search Engine) ต่าง ๆ แต่รวมไปถึงทักษะความสามารถในการที่จะนำไปวิเคราะห์ และตัดสินใจ นำข้อมูล ที่มีอยู่มากมายในโลกอินเทอร์เน็ตมาใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิภาพ โดยเข้าใจถึงลิขสิทธิ์ของข้อมูล และการนำไปใช้

ทักษะที่สาม คือ “การสอน และเรียนรู้” (Teach & Learn) เป็นทักษะที่ต้องอาศัยความร่วมมือกัน เพราะแน่นอนว่าไม่มีใครสามารถรู้ หรือเชี่ยวชาญเทคโนโลยีไปได้ทุกอย่าง จึงต้องจำเป็นต้องมีการแบ่งปันองค์ความรู้ ความเชี่ยวชาญ ทั้งผู้เรียน และผู้สอน จำเป็นต้องมีทักษะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลที่ถูกต้องอยู่แล้วในระดับหนึ่ง รวมถึงการใช้เครื่องมือในการนำเสนอ (Presentation Tools) ได้เป็นอย่างดี

ทักษะที่สี่ คือ “การสื่อสาร และความร่วมมือ” (Communication and Collaborate) ทุกวันนี้เราคงยากที่ปฏิเสธการอยู่ในโลกของดิจิทัลได้ยาก เนื่องจากเทคโนโลยีได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต และสร้างให้เกิดสังคมใหม่ ๆ ที่แบ่งแยกออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ มากขึ้น และยิ่งเทคโนโลยีทำให้ทุกคนเชื่อมต่อกัน สื่อสารกันได้ง่ายขึ้น ดังนั้นคนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้เพิ่มในเรื่องทักษะในการทำงานแบบใหม่ ด้วยการใช้เครื่องมือต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น อีเมล (E-mail) วิดีโอ คอนเฟอเรนซ์ (Video Conference) วิกี (Wiki) แมสเสจจิง (Messaging) และเครื่องมือทางเทคโนโลยี (Collaborations Tools) ในการแชร์ข้อมูล เพื่อที่จะให้สามารถทำงานร่วมกันได้ในสถานที่ต่าง ๆ ได้อย่างสะดวก และรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

ทักษะที่ห้า คือ “สร้าง และนวัตกรรม” (Create and Innovate) ความก้าวอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีดิจิทัล เป็นเรื่องง่ายมากขึ้นที่ทำได้ที่จะสร้างนวัตกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ที่

⁸⁹ เอกชัย กี่สุขพันธ์. **หลักมนุษยสัมพันธ์กับการบริหาร**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2559. 237.

สามารถตอบสนองต่อการทำงานได้ดีมากขึ้น ทั้งในรูปของ ข้อความ รูปภาพ ซอฟต์แวร์ หรือบริการต่าง ๆ ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น “ดิจิทัล อิมเมจ” (Digital Images) “กราฟฟิก ดีไซน์” (Graphics Design) ยังหมายถึงการเขียนโปรแกรม (Programming) หรือการเขียนโค้ด (Coding) ด้วย เพราะเป็นทักษะที่สามารถหยิบเอาสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ ทั้งจากภายในองค์กร และภายนอกมาสร้างนวัตกรรมสิ่งใหม่ ๆ ได้

ทักษะที่หก คือ “อัตลักษณ์ และสุขภาวะ” (Identity & Wellbeing) หากแปลความหมายตรงตัวอาจจะเข้าใจไปได้ว่าเป็นเรื่องของการแสดงตัวตน และเรื่องของความสุขภาพจิตใจที่ดี แต่ในความจริงแล้วมันหมายถึง “การเข้าสู่โลกยุคดิจิทัล อย่างมีความปลอดภัย” มากกว่า เพราะยิ่งเทคโนโลยีเจริญก้าวหน้ามากเท่าใด ย่อมหมายถึงการที่เราจะได้พบเจอกับความเสี่ยงต่อการใช้งาน⁹⁰

สุกัญญา แซ่มซ้อย กล่าวถึง การบริหารจัดการการศึกษาในยุค Disruptive Change ของผู้บริหารสถานศึกษาไว้ว่า การจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มที่เกิดในยุคดิจิทัลนั้น โดยครูและผู้บริหารสถานศึกษาที่เป็นกลุ่มบุคคลที่เกิดก่อน นับเป็นความท้าทายในการบริหารการศึกษาในยุคดิจิทัลอย่างมาก เนื่องจากผู้บริหารสถานศึกษาเองจะต้องทำความเข้าใจว่าผู้เรียนในยุคนี้มีการเรียนรู้ได้อย่างไร และจะอย่างไรให้ครูสามารถจัดการเรียนรู้ด้วยนวัตกรรม หรือแนวทางใหม่ ๆ เนื่องจากในปัจจุบันมีการใช้ดิจิทัลอย่างแพร่หลาย และจะเชื่อมโยงความคิด ความรู้ โดยใช้เทคโนโลยีเป็นตัวส่งผ่านไปยังผู้เรียนยุคดิจิทัลได้อย่างไร ซึ่งการใช้เทคโนโลยีเป็นสิ่งที่ทำให้การเรียนรู้มีความน่าสนใจ หลากหลาย แปลกใหม่ ตื่นเต้นยิ่งขึ้น ดังนั้นบทบาทที่สำคัญสำหรับครูและผู้บริหารสถานศึกษาที่ต้องเข้าใจว่า เป้าหมายที่สำคัญที่สุดในการจัดการศึกษา คือ การทำให้ผู้เรียนเกิดแรงบันดาลใจที่จะเรียนรู้ที่จะฝันและพยายามทำให้สำเร็จตามเป้าหมาย หลักการการจัดการสถานศึกษาที่ดี ต้องคำนึงถึงกิจกรรมหลัก 3 รูปแบบ คือ

1. การกำหนดทิศทางของสถานศึกษา (setting direction)

2. การพัฒนาบุคลากร (developing people)

3. การทบทวนการออกแบบองค์กรเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการการเปลี่ยนแปลง (redesigning the organization to meet changing demand) ในการดำเนินการให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ผู้บริหารสถานศึกษาต้องให้การยอมรับและนำมาใช้กับตนเองก่อน ก่อนที่จะเผยแพร่หรือส่งเสริมให้ครูใช้ การจัดการสถานศึกษายุคดิจิทัล ผู้บริหารสถานศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำความเข้าใจในระบบของสถานศึกษา การนำเทคโนโลยีสู่สถานศึกษา การบูรณาการ

⁹⁰ จินณวัตร ปะโคทัง. *ภาวะผู้นำยุคดิจิทัล สำหรับผู้บริหารสถานศึกษามีอาชีพ*. อุบลราชธานี: โรงพิมพ์ศิริธรรมออฟเซ็ท, 2561. 273-280.

เทคโนโลยีสู่ห้องเรียน ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมของสถานศึกษาเพื่อการเป็นองค์กรแห่งนวัตกรรม ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของสถานศึกษายุคดิจิทัล⁹¹

พัชรารัตน์ ดวงชื่น กล่าวว่า การบริหารจัดการการศึกษาในยุค Disruptive Change ของผู้บริหารสถานศึกษานั้น ต้องรู้ทันการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร และเทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อใช้ในการกำหนดวิสัยทัศน์ กลยุทธ์ และทิศทางขององค์กร ให้เป็นไปตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ เนื่องจากโลกมีความพลิกผันอย่างมาก อันเป็นผลมาจากเทคโนโลยีที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้นำต้องผันตัวเองเป็น Disruptive Leadership โดยมีการบริหารจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐานที่สามารถใช้งานได้มีประสิทธิภาพ รวมถึงระบบเครือข่ายไร้สายต่าง ๆ ในสถานศึกษาควรให้ครู อาจารย์ บุคลากรและนักเรียนทุกคนสามารถใช้งานได้อย่างรวดเร็ว และเข้าถึงได้ง่าย พร้อมทั้งการสร้างวัฒนธรรมการทำงานและบรรยากาศในสถานศึกษาให้มีการใช้เทคโนโลยีการสื่อสารและเทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างแพร่หลาย ในการฝึกอบรมพัฒนาบุคลากรของสถานศึกษาให้มีความรู้ความสามารถด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร และเทคโนโลยีดิจิทัลอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ และส่งเสริมสนับสนุนสร้างแรงจูงใจครูอาจารย์ บุคลากรทุกคนของสถานศึกษาให้นำความรู้ความสามารถ ด้านเทคโนโลยีการสื่อสารและเทคโนโลยีดิจิทัล รวมถึงเทคโนโลยีอื่น ๆ ที่สถานศึกษาจัดให้มาสร้างนวัตกรรมใหม่ในการจัดการเรียนรู้หรือการปฏิบัติงาน จัดให้มีระบบการกำกับติดตามและการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีการสื่อสารและเทคโนโลยีดิจิทัลของสถานศึกษาทั้งครู-อาจารย์ บุคลากรทุกคน และนักเรียนว่าสามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นไปตามนโยบายอย่างถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ จำเป็นต้องมีทักษะทางด้านการจัดการ อาทิ การมีความรอบรู้และเชี่ยวชาญในศาสตร์ด้านการบริหารจัดการต่าง ๆ ด้านการจัดการทุกด้าน ทักษะในการบริหารทรัพยากร ทุน วัตถุดิบ สินค้า รวมถึงเทคนิคการแก้ไขปัญหาและขั้นเชิงด้านกลยุทธ์ ทักษะทางการคิดเชิงระบบ ด้านการคิดเชิงวิเคราะห์, เชิงวิพากษ์และเชิงสังเคราะห์ คือ การขยายมุมมองให้กว้างเข้าใจแก่นแท้ของปัญหาหรืออุปสรรค แล้วค้นหาวิธีแก้อย่างเป็นระบบและให้ตรงจุดของปัญหา เพื่อป้องกันการแก้ปัญหาที่ไม่เกิดผลพร้อมทั้งสูญเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์⁹²

อมรรัตน์ เตชะนอก กล่าวว่า การบริหารจัดการการศึกษาในยุค Disruptive Change ของผู้บริหารสถานศึกษา ประกอบด้วย

1. การมีวิสัยทัศน์ความสามารถทางวิชาการ การสื่อสาร และเทคโนโลยี

⁹¹ สุกัญญา แซ่มซ้อย. การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล. (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2562), 125-126.

⁹² พัชรารัตน์ ดวงชื่น. การบริหารจัดการศึกษารับความปกติใหม่หลังวิกฤตโควิด - 19. วารสารศิลปการจัดการ, 2563. 132.

2. การเป็นนักริเริ่มสร้างสรรค์และเป็นนักสร้างพลัง และแรงบันดาลใจเชิงบวก
3. เป็นต้นแบบที่ดี และการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้⁹³

สุพจน์ อิงอาจ กล่าวว่า ในด้านการศึกษา ผู้นำการศึกษายุค VUCA World :

1. Volatility ความผันผวน
2. Uncertainty ความไม่แน่นอน
3. Complexity ความสลับซับซ้อน
4. Ambiguity ความคลุมเครือ

ยุค VIUCA World ดังนี้

1. โอกาสทางการศึกษา ให้ทุกคนมีโอกาสได้รับ ได้เรียน เข้าถึงทางการศึกษาเป็นอันดับแรก ทุกเพศ ทุกวัย ทุกกลุ่มทุกอาชีพ ทุกระดับการศึกษา

2. ความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา การจัดการศึกษาในทุกระดับ ปัจจุบันนี้มีความแตกต่างกันมาก ทั้งในด้านกายภาพจิตภาพ สังคมภาพ และผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ด้วยสภาพที่สังคมแตกต่างกัน ทั้งสังคมเมือง สังคมชนบท การบริหารจัดการศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน แม้แต่ช่องว่างของคนรวย คนจน สังคม วัฒนธรรม ก็ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา

3. สร้างโอกาสการเติบโตทางการศึกษา เมื่อทุกคนมีโอกาสได้เข้าถึงการศึกษา ทำให้ลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา จะทำให้การเจริญเติบโตทางการศึกษาตามมา เศรษฐกิจ สังคมก้าวหน้า ประเทศชาติก้าวสู่ความยั่งยืน ไม่ว่าจะสถานการณ์จะวิกฤตหรือไม่วิกฤต ยิ่งในสถานการณ์วิกฤตเป็นโอกาสในการพัฒนาการศึกษาอย่างยั่งยืน

จะเห็นว่าผู้นำหรือผู้บริหารการศึกษานั้น ต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และทันต่อสถานการณ์โลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว รุดหน้ามียิ่ง และต้องมองโลกอย่างทันเหตุการณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโลกยุค VUCA World⁹⁴

ศศิมา สุขสว่าง กล่าวว่า แนวทางรับมือกับยุค VUCA world สำหรับผู้นำองค์กรหรือผู้นำทีม ประกอบด้วย 4 ด้านหลัก ไว้ดังนี้

1. วิสัยทัศน์ (Vision) ต้องมีวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนและทันต่อเหตุการณ์ เพื่อให้สามารถตัดสินใจได้ โดยอย่างรวดเร็ว ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนอย่างรวดเร็ว มีการสื่อสารที่ชัดเจน คนในองค์กรเห็นเป้าหมาย และวิสัยทัศน์ทิศทางเดียวกัน เกิดเชื่อมั่น ในตัวเองและบุคคลอื่น ส่งเสริมให้การ

⁹³ ออมรรัตน์ เตชะนอก และคณะ. *การจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21*. (วารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2563), 372.

⁹⁴สุพจน์ อิงอาจ. *ผู้นำการศึกษายุค VUCA World*. มติชน. เข้าถึงเมื่อ 26 สิงหาคม 2564. เข้าถึงจาก https://www.matichon.co.th/education/news_2578997

สนับสนุนการเติบโตทั้งทางความคิด การทำงานสไตล์ใหม่ ๆ สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ และกลยุทธ์ขององค์กร

2. การทำความเข้าใจ (Understanding) ทำความเข้าใจจุดแข็ง จุดอ่อนขององค์กร ชัดความสามารถและกลยุทธ์ขององค์กร ในการรับมือกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วได้ เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง มี stakeholder เพื่อที่จะได้ข้อมูลใหม่ ๆ นำมาพัฒนาองค์กรได้อย่างสร้างสรรค์และต่อเนื่อง

3. ชัดเจนกระจ่าง (Clarify) ในการบริหารนั้นสิ่งสำคัญก็คือการมีนโยบายและกลยุทธ์ที่ชัดเจน ในการสร้างแนวทางในการตัดสินใจเพื่อทันต่อเหตุการณ์ ลดความซับซ้อนของระบบ และเน้นประเด็นหลักขององค์กร ตระหนักว่า ใช้สัญชาตญาณ และประสบการณ์ในการทำงาน มีการตัดสินใจ การคิดเชิงระบบ เพื่อให้ได้มุมมองแบบองค์รวม ลงมาแยกย่อยออกมาเป็นส่วนต่าง ๆ เพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจน

4. ความว่องไว (Agility) ผู้นำต้องมีความยืดหยุ่น ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จะสามารถรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉินได้ สอดรับกับเป้าหมาย วิสัยทัศน์ขององค์กร ส่งเสริมการพัฒนานวัตกรรม เรียนรู้ปัญหา การให้อำนาจ สร้างเครือข่ายในการทำงานร่วมกัน⁹⁵

จากที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า หลักการและแนวคิดการบริหารจัดการอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า นั้นผู้บริหารสถานศึกษา ต้องสร้างโอกาสทางการศึกษา ลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา สร้างโอกาสการเติบโตทางการศึกษา โดยผู้บริหารจะต้องมีวิสัยทัศน์ที่ชัดเจน และทันต่อเหตุการณ์ เพื่อให้สามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว ทำความเข้าใจ เข้าใจจุดแข็ง จุดอ่อนของสถานศึกษา ชัดความสามารถและกลยุทธ์ของสถานศึกษา มีความกระจ่างชัด สร้างเสริมความชัดเจนในนโยบายและกลยุทธ์มีความว่องไวต่อการเปลี่ยนแปลง ปรับตัวและรับมือกับสถานการณ์ได้ เป็นผู้นำการบริหารการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา โดยนำความฉลาดรู้เท่าทันดิจิทัลมาใช้ส่งเสริมและพัฒนากระบวนการคิดของผู้เรียนตามแนวทางการพัฒนาในทศวรรษหน้า เพื่อเผชิญกับความท้าทายของชีวิตดิจิทัล และสามารถปรับตัวให้เข้ากับชีวิตดิจิทัลในยุคโลกพลิกผันได้

⁹⁵ ศศิมา สุขสว่าง. 9 Thinking Skills. เข้าถึงเมื่อ 29 มีนาคม 2564. เข้าถึงจาก: <https://www.sasimasuk.com/16805006/การคิดเชิงนวัตกรรม-innovative-thinking-และนวัตกรรมในรูปแบบต่างๆ. 2562>.

การจัดการอาชีวศึกษาในต่างประเทศ

การจัดการอาชีวศึกษาประเทศไต้หวัน สำหรับประเทศไต้หวันนั้นได้จัดการศึกษาทวิศึกษาที่เป็นสถานศึกษาทางเลือก (Comprehensive High School) โดยเป็นการจัดการศึกษาที่เน้นให้ผู้เรียนสำรวจ และค้นพบตัวเอง ว่าผู้เรียนต้องการศึกษาในสายสามัญหรือสายอาชีพ โดยสถานศึกษาเองจะต้องมีความพร้อมในการดำเนินการอย่างมาก เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการศึกษาและประสบการณ์ที่ตอบสนองความสนใจของผู้เรียนและตรงตามวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษา ซึ่งการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในประเทศไทยและประเทศไต้หวัน มีนโยบายคล้ายคลึงกับของประเทศไทย โดยมีลักษณะการจัดการเพื่อกระตุ้นการพัฒนาการศึกษาระดับมัธยมศึกษา โดยการผสมผสานการสอบอาชีวศึกษาและเนื้อหาวิชาการเข้าด้วยกัน มีเป้าหมายสำคัญที่สุด 3 ประการ คือ 1) เพื่อสร้างทางเลือกให้กับผู้เรียนที่ไม่พร้อมในการประกอบอาชีพ หรือไม่พร้อมศึกษาต่อตามระบบเดิมที่มีอยู่ 2) บูรณาการการศึกษาระดับมัธยมศึกษาสายวิชาการและอาชีวศึกษาเข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ที่ดีขึ้น และเป็นโอกาสทางการศึกษาที่มากขึ้น และ 3) เพื่อลดความแตกต่างของระบบการเรียนของผู้เรียน

แนวคิดนี้จะเป็นลักษณะการจัดการศึกษาแบบทางเลือก จากเดิมมีเพียงสองรูปแบบ คือ แบบมัธยมศึกษาสายวิชาการ และมัธยมศึกษาสายอาชีวศึกษา เป้าหมาย คือ ผู้เรียนหลังจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (เกรด 10) ที่ต้องเลือกศึกษาต่อว่าจะเป็นสายวิชาการหรือสายอาชีวศึกษา หากยังไม่รู้ตัวเองหรือไม่สามารถเลือกสายใดสายหนึ่งก็สามารถเลือกการศึกษาทางเลือกได้ สามารถแบ่งย่อยออกเป็นอีก 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) Bilateral high school ที่เป็นการศึกษาแบบบูรณาการระหว่างสายวิชาการและสายอาชีวศึกษา 2) Comprehensive Junior-Senior School ที่ปีแรกของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นการเรียนวิชาการล้วน ส่วนชั้นปีที่สอง ผู้เรียนจะได้เรียนวิชาเฉพาะด้านเทคนิคและการจัดการโดยใช้ระยะเวลาในการศึกษา 2 ปี หลังจากจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือใช้เวลา 5 ปี หลังจากจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งทุกลักษณะของ Comprehensive high School ผู้เรียนจะสามารถเลือกเรียนต่ออาชีวศึกษา หรือ มหาวิทยาลัยได้เช่นเดียวกัน 3) General Senior High School with Vocational Programs คล้ายคลึงกับแบบที่ 2 แต่จะมีหลักสูตรอาชีวศึกษาเฉพาะในบางสาขาให้กับนักเรียนได้เลือกเรียน โดยมีการแบ่งหลักสูตรและกลุ่มผู้เรียนอย่างชัดเจน ทั้งนี้ ผู้ที่จบการศึกษาจากโรงเรียนทั้ง 3 แบบ จะมีโอกาสเท่าเทียมกับผู้จบจากโรงเรียนสามัญ เพื่อให้สามารถเลือกต่อในระดับมหาวิทยาลัยทั่วไป (Academic University) หรือในมหาวิทยาลัยทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (University & College of Science and Technology) ปัจจัยความสำเร็จที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยปัจจัย 9 ประการ คือ 1) ภาวะผู้นำของ

ผู้บริหารสถานศึกษา 2) สภาพแวดล้อมและทรัพยากรที่เอื้อต่อการเรียนรู้ในสถานศึกษา 3) ความพอใจในงานของครู 4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน 5) บรรยากาศสถานศึกษา 6) การสอนและการประเมินผลของครู 7) การนำหลักสูตรไปใช้ 8) ความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับผู้ปกครองและชุมชน และ 9) การสนับสนุนของผู้บริหาร⁹⁶

การจัดการอาชีวศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา จะให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษา เพื่อตอบสนองความต้องการ ความถนัด ความสนใจ ทักษะและเป้าหมายของผู้เรียนเป็นสำคัญ จึงทำให้ได้รับความสนใจจากทุกภาคส่วนในการผลิตผู้เรียนในสายอาชีพเข้าสู่ตลาดแรงงาน ประกอบกับการได้รับค่าตอบแทนหลังจากสำเร็จการศึกษาในสายอาชีพ ผู้เรียนจะได้รับค่าตอบแทน และ/หรือ ผลประโยชน์ต่าง ๆ สูงกว่าผู้เรียนที่จบการศึกษาจากสายสามัญ รวมถึงการบริหารจัดการศึกษาในสายอาชีพในสหรัฐอเมริกาทั้งในระดับนโยบาย และระดับสถานศึกษาที่คำนึงถึงความสำคัญกับการเรียนสายอาชีพ ประเทศสหรัฐอเมริกามีความหลากหลายของการนำอาชีวศึกษาเข้ามาจัดการเรียนการสอน ในสถานศึกษาในระดับมัธยมศึกษาสายสามัญ หลายรูปแบบ ได้แก่ การสร้างระบบของการฝึกงาน (Dual Apprenticeship System) และระบบความร่วมมือแบบทวิภาคีระหว่างสถานประกอบการ และสถานศึกษา (Dual System) เพื่อให้ผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีทางเลือกในการตัดสินใจได้หลากหลายทางเลือกมากขึ้น โดยการตัดสินใจเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น นอกจากนั้นสถานศึกษายังมีการจัดเรียนการสอนแบบเรียนควบคู่กัน หรือเรียนคู่ขนานกันระหว่าง โรงเรียนและสถาบันอาชีวศึกษา เรียกว่า Dule Enrollment System เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญสามารถลงทะเบียนเรียนควบคู่กัน หรือเรียนคู่ขนานกันระหว่างโรงเรียนและสถาบันอาชีวศึกษาที่เรียนกว่า Dule Enrollment System ประกอบด้วย ลักษณะที่สำคัญของการตกลงร่วมกัน ได้แก่ 1) การสร้างหลักสูตรคู่ขนานทั้งสายสามัญ (สถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย) และสายวิชาชีพอาชีวศึกษา (สถาบันอาชีวศึกษา) 2) เพิ่มทางเลือกให้ผู้เรียนและผู้ปกครองในการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อ 3) สิทธิในการเข้าเรียนของผู้เรียน ในสถานศึกษา 4) ทำเลที่ตั้งของสถานศึกษาและสถาบันอาชีวศึกษา โดยมีรูปแบบของการลงทะเบียนให้ครบตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 5) เกณฑ์การวัดและประเมินคุณภาพของการเรียนตามมาตรฐานของวิชาสายสามัญและวิชาสายอาชีพ 6) มีการเทียบโอนรายวิชาและหน่วยกิต เพื่อได้รับประกาศนียบัตรเมื่อครบตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และ 7) ความรับผิดชอบในต้นทุนและค่าใช้จ่ายของการเรียนในสถานศึกษา โรงเรียน และสถาบันอาชีวศึกษาของรัฐบาล อีกรูปแบบ คือ การจัดหลักสูตรสถานศึกษา

⁹⁶ กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. รายงานการศึกษาการพัฒนา มาตรฐานการศึกษาของต่างประเทศประเทศไทย. (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์-สกศ. 2559), 8 - 10.

ในระดับมัธยมศึกษาสายสามัญให้มีการผสมผสานการเรียนการสอนและการฝึกอบรมอาชีวศึกษาในโรงเรียน (School-Based Vocation Training) กับการประสานความร่วมมือกับสถานประกอบการในการจัดการฝึกอบรมให้กับผู้เรียน (Company-Based Vocational Training หรือ Firm-Based Training System) เพื่อเพิ่มทางเลือกให้แก่ผู้เรียนมากขึ้น และสำหรับให้ผู้เรียนมีโอกาสพัฒนาทักษะที่ใช้สำหรับการทำงานต่อไปในอนาคต เน้นการจัดการเรียนการสอนที่เพิ่มทักษะที่เพียงพอให้แก่ผู้เรียน และเตรียมผู้เรียนให้ตรงความต้องการและความจำเป็นของนายจ้าง (สถานประกอบการ) ปัจจัยความสำเร็จของการจัดการอาชีวศึกษาในสถานศึกษาในระดับมัธยมศึกษาสายสามัญ ประกอบด้วย 5 ประการ 1) ความต้องการแรงงานที่มีฝีมือในตลาดแรงงานระดับโลกมีสูงขึ้น ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาในสถานศึกษา ควรเตรียมความพร้อมผู้เรียนให้มีทักษะที่เหมาะสมกับความต้องการของตลาดแรงงาน 2) ความสนใจทัศนคติของผู้ประกอบการ สหภาพแรงงาน นักเรียน ผู้ปกครอง และผู้มีส่วนได้เสียที่มีต่อการเรียนการสอนอาชีวศึกษาในสถานศึกษา 3) การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเป็นแรงผลักดันช่วยให้การจัดการอาชีวศึกษาในสถานศึกษาเติบโตอย่างยั่งยืน 4) การปฏิรูปการเรียนการสอนการจัดการอาชีวศึกษาในสถานศึกษาในการใช้ทรัพยากรให้คุ้มค่าต้นทุนต่ำในการบริหารจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาในระดับมัธยมศึกษาสายสามัญ และ 5) การลงทุนภาครัฐและภาคเอกชน การใช้ทรัพยากรคุ้มค่า ต้นทุนต่ำในการบริหารจัดการเรียนการสอน VET ในสถานศึกษา⁹⁷

การจัดการอาชีวศึกษาในประเทศออสเตรเลีย เนื่องจากประเทศนี้ผู้เรียนมีความแตกต่างของทาง เชื้อชาติ ศาสนา และ วัฒนธรรม มีลักษณะบริบทที่เป็น Multicultural Country รัฐมีเป้าประสงค์ของการจัดการศึกษาที่เพิ่มทางเลือกให้แก่ผู้เรียนที่มีโอกาสและความพร้อมที่แตกต่างกัน ทั้งที่อยู่ในระบบการศึกษาและนอกระบบการศึกษา สำหรับการจัดการอาชีวศึกษารัฐตั้งสถาบัน TAFE (Technical and Further Education Institution) เป็นหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญในการบริหารจัดการการศึกษาในสายอาชีพ เพื่อเป็นทางเลือกอื่น ๆ นอกเหนือจากการศึกษาในสายสามัญ เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกเรียนในสายอาชีพและมีวุฒิปริญญาที่สามารถไปประกอบอาชีพได้ต่อไป ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในประเทศออสเตรเลียสามารถเลือกเรียนต่ออาชีวศึกษาในระบบอาชีวศึกษาโดยเรียนทั้งสายสามัญและสายวิชาชีพ-อาชีวศึกษาในสถานศึกษา หรือเข้าศึกษาต่อในสถาบัน TAFE (Teaching and Further Education Institute--TAFE) โดยการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษามีการจัดการศึกษาโดยใช้หลักสูตรจาก TAFE และ/หรือบูรณาการหลักสูตรวิชาชีพ

⁹⁷ กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. รายงานการศึกษาการพัฒนามาตรฐานการศึกษาของต่างประเทศประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐ. (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์-สกศ. 2559), 15-18.

อาชีวศึกษาเข้ากับหลักสูตรสถานศึกษาในระดับมัธยมศึกษา บทบาทของ TAFE กับการจัดการเรียน การสอนสายวิชาชีพอาชีวศึกษาในประเทศ-ออสเตรเลีย จะเห็นว่ากลุ่มเป้าหมายหลักของผู้สมัครเรียน หลักสูตร TAFE ได้แก่ 1) วัยทำงาน 2) วัยที่มีอายุสูงกว่าวัยเรียนวัยผู้ใหญ่ โดยมีวัตถุประสงค์หลักของ TAFE 1) เพื่อให้การศึกษาแก่แรงงานไร้ฝีมือในตลาดแรงงาน 2) ช่วยผู้เรียนที่ออกจากกลางคันหรือเรียนไม่ จบหลักสูตรในโรงเรียนปกติ เพื่อกลับเข้ามาสู่ระบบการศึกษาหรือเข้าสู่ การทำงานในตลาดแรงงาน ที่ น่าสนใจ คือ ในประเทศออสเตรเลียนีมีทางเลือกที่หลากหลายให้แก่ผู้ที่ออกจากระบบการศึกษาทั้ง สำหรับบุคคลในวัยเรียน วัยรุ่น (อายุ ระหว่าง 15-19 ปี) วัยทำงาน หรือผู้สูงวัย หรือสำหรับผู้ไม่จบ การศึกษาหรือออกจากระบบโรงเรียนก่อนจบ (ออกกลางคัน) โดยประกอบด้วยรูปแบบ สถาบันการศึกษาประเภท โรงเรียน (school providers) หรือสถาบันที่ไม่ใช่โรงเรียน (non-school providers) เช่น สถาบัน TAFE หรือ ACE (Adult and Community Education Sector) โดย สถาบันการศึกษาเหล่านี้มีทั้งหลักสูตรวิชาชีพอาชีวศึกษา (Accredited VET Programs) และ หลักสูตรวิชาการทั่วไป (non-VET programs) เพื่อจะเพิ่มทางเลือกให้ผู้สนใจ หรือผู้ที่ จะออกจาก ระบบโรงเรียนให้เข้ามาเรียน หรือเข้ามารับการอบรมในช่วงวัย ช่วงอายุที่แตกต่างกัน หรือเป็น ทางเลือกเพื่อทดแทนการเรียนเต็มเวลาของผู้เรียนวัยทำงานที่ออกจากระบบโรงเรียน ซึ่งในการจัดการ อาชีวศึกษาของประเทศออสเตรเลีย (Vocational Education and Training: VET in School หรือ VETis) เป็นการจัดการศึกษาเพื่อให้นักเรียนในสายสามัญมัธยมศึกษาได้รับประกาศนียบัตรวุฒิ การศึกษาสายวิชาชีพโดยเป็นไปตามเกณฑ์และมาตรฐานสมรรถนะของผู้เรียนตามมาตรฐาน อุตสาหกรรม ซึ่งปัจจัยในความสำเร็จ ประกอบด้วย 7 ประการ ได้แก่ 1) ความพร้อมและความ หลากหลายของหลักสูตร 2) ความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ ภาครัฐบาล ภาคเอกชน รวมถึงทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง 3) การเตรียมความพร้อมในด้านคุณภาพของสถานศึกษา 4) การสร้างแรงจูงใจให้กับสถาบันการจัดฝึกอบรมเพื่อเตรียมทักษะให้แก่ผู้เรียน 5) การรักษาคุณภาพ การฝึกอบรมให้คงอยู่ในระดับสูง 6) ความพร้อมด้านการประกันคุณภาพของผู้เรียนทั้งด้านความรู้ ความสามารถ ฝีมือ และทักษะในระดับสูง และ 7) มีทิศทางและเป้าประสงค์ที่ชัดเจนในการเรียนต่อ สายวิชาชีพ โดยมีเส้นทางเข้าสู่อาชีพของผู้เรียน⁹⁸

การจัดการอาชีวศึกษาในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน การจัดการอาชีวศึกษามี ความเข้มแข็งของการร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและสถาน ประกอบการในรูปแบบทวิภาคี ตั้งแต่การ พัฒนาหลักสูตรร่วมกัน การจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นทั้งความรู้ ทักษะ ความสามารถและมี

⁹⁸ กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. รายงานการศึกษาการพัฒนา มาตรฐานการศึกษาของต่างประเทศประเทศออสเตรเลีย. (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์-สกศ. 2559), 19-21.

การฝึกงาน ฝึกทักษะในสถานประกอบเพื่อให้ผู้เรียนมีสมรรถนะที่ตรงกับความต้องการของ ตลาดแรงงานและมีช่องทางในการประกอบอาชีพในสถานประกอบการต่อไปในอนาคต รวมถึงมี กระบวนการวัดและประเมินผลที่รองรับกับการเรียนทั้งสายสามัญและสายอาชีพเพื่อให้ผู้เรียนมี สมรรถนะที่พร้อมเข้าสู่สถานประกอบการต่อไปการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ เกี่ยวข้องกับการจัดการในประเทศไทย ของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน มีนโยบายการจัด การศึกษาที่กำหนดแนวทางการศึกษาของคนในประเทศไว้อย่างชัดเจน กำหนดเป้าหมายผู้เรียนหลัง จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ว่าควรเข้าเรียนต่อโรงเรียนประเภทใด กลุ่มที่มีผลการเรียนดีจะเข้าเรียนต่อ ในโรงเรียนที่เน้นวิชาการเพื่อศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัย ส่วนกลุ่มที่มีผลการเรียนปานกลางจะเข้า เรียนต่ออาชีวศึกษาและอาชีพเฉพาะ ที่สามารถเรียนต่อสายวิชาชีพหรือศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัย ได้ ส่วนกลุ่มที่มีผลการเรียนอ่อนจะเข้าเรียนในระดับอาชีวศึกษาเพื่อป้อนตลาดแรงงาน การแบ่งสาย การศึกษาดังกล่าวจะเข้มงวดมาก และจะไม่มี การเปลี่ยนสายระหว่างกลุ่ม หากผู้เรียนต้องการเปลี่ยน สายการเรียน จะต้องได้รับอนุมัติเป็นรายบุคคล ดังนั้น ระบบอาชีวศึกษาของสหพันธ์เยอรมันเน้นการ จัดการศึกษาระบบทวิภาคี ที่สอนความรู้และทักษะทางวิชาชีพให้กับผู้เรียนที่ลดความแตกต่าง ระหว่างความต้องการของตลาดแรงงานที่แท้จริงกับระบบการผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษาที่เป็นอยู่ โดยเน้นการผสมผสานเข้ากับการทำงานของสถานประกอบการ เน้นที่การดำเนินการระหว่างสองส่วน ได้แก่ ระบบผู้ประกอบการ และระบบการอาชีวศึกษาแบบเข้าเรียนบางส่วน สถานศึกษาอาชีวศึกษา ต้องจัดให้ผสมผสานในหลักสูตรอย่างกลมกลืนกับการฝึกงานในสถานประกอบการ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับ ความสำเร็จของการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ประกอบด้วย ปัจจัย 3 ประการ 1) สร้างความตระหนักให้เห็นคุณค่าของการเข้าสู่ระบบอาชีวศึกษา 2) ภาคธุรกิจเห็น ความสำคัญในการลงทุนทางการศึกษาเพื่อการพัฒนาแรงงานในอนาคต และ 3) การให้ความสำคัญ กับ Work-based learning⁹⁹

การจัดการอาชีวศึกษาในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ประธานาธิบดีสี จิ้นผิง กล่าวว่า “ การศึกษา คือรากฐานในการพัฒนาประเทศ เราจึงต้อง มุ่งเน้นไปที่การสร้างเยาวชนคนรุ่นใหม่” ได้ประกาศยุทธศาสตร์ดังกล่าว เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2020 เพื่อชี้แนะทิศทางไปสู่ความทันสมัยในอีก 15 ปีข้างหน้า ยิ่งโลกเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ หลายประเทศต่าง พัฒนาเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง จีนก็ยิ่งเร่งส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการสร้างสรรค เทคโนโลยีอย่างไม่หยุดยั้งเช่นกัน ทั้งด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ระบบอัตโนมัติ และปัญญาประดิษฐ์ (AI) ฯลฯ ปัจจุบัน จีนมีความล้ำหน้าด้านเทคโนโลยีไปไกลเกินความคาดหมายอย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งนี้ ปฏิเสธ

⁹⁹ Cedefop. Vocational education and training in Germany Short description. (Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2020), 5-6.

ไม่ได้ว่า เป็นเพราะผู้นำจีนให้ความสำคัญกับการพัฒนาการศึกษามาโดยตลอด ทางการเงินกำหนดให้ทุกหน่วยงานทุกพื้นที่ต้องบูรณาการไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจัง ยุทธศาสตร์ใหม่ล่าสุดนี้ มุ่งเน้นแนวคิดพื้นฐาน 8 ประการ ได้แก่ 1) คุณธรรมนำหน้า 2) พัฒนาคนอย่างรอบด้าน 3) เข้าถึงการศึกษาโดยทั่วถึง 4) เรียนรู้ตลอดชีวิต 5) เรียนรู้ตามศักยภาพ/ความสนใจของผู้เรียน 6) ตระหนักถึงจากภายในสู่การลงมือปฏิบัติ 7) พัฒนาแบบบูรณาการ และ 8) ร่วมสร้างและแบ่งปัน โดยยึดมั่นการดำเนินงานตาม “ลักษณะเฉพาะแบบจีน” เพื่อบรรลุเป้าหมายไปสู่ความทันสมัย ให้ประเทศจีนมีการศึกษาที่เข้มแข็ง เป็นประเทศแห่งการเรียนรู้ มีความเข้มแข็งด้านพลังทรัพยากรมนุษย์ มีรากฐานที่มั่นคงสร้างประเทศสังคมนิยมที่ทันสมัย มั่งคั่ง เป็นประชาธิปไตยที่มีอารยธรรม ความสามัคคีและความสวยงาม ในช่วงกลางศตวรรษที่ 21 มีจุดมุ่งเน้นที่โดดเด่นยุทธศาสตร์การศึกษาจีนสู่ความทันสมัย 2035 โดย 10 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1: ศึกษาแนวคิดสังคมนิยมแบบเฉพาะของจีนยุคใหม่ ตามแนวคิดของผู้นำสี่จี๋ผิงที่บรรจุไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันเพื่อนำจีนไปสู่ยุคใหม่ โดยเน้นประโยชน์ของประชาชนและประเทศชาติเป็นหลัก มีการพัฒนาทฤษฎีและแนวทางปฏิบัติใหม่ๆ มุ่งเน้นให้ประชาชนร่วมมือกันสร้างชีวิตที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่องเพื่อฟื้นฟูประเทศครั้งยิ่งใหญ่และผลักดันให้จีนเป็นประเทศที่มีความเจริญรุ่งเรืองตามความฝันของชาวจีน โดยการนำแนวคิดดังกล่าวเข้าสู่ห้องเรียนและเข้าถึงจิตใจของผู้เรียนในทุกระดับการศึกษา

ยุทธศาสตร์ที่ 2: พัฒนาการศึกษามีคุณภาพสูงระดับโลกด้วยลักษณะเฉพาะแบบจีน โดยการสร้างทรัพยากรมนุษย์ที่เพียบพร้อมด้วยศีลธรรมและสติปัญญา รักษาวัฒนธรรม ปลูกฝังความรักชาติ ส่งเสริมอุดมการณ์และจิตสำนึกทางการเมือง มีจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ เพิ่มความเข้มแข็งด้านคุณภาพ เน้นการศึกษาแบบบูรณาการ โดยส่งเสริมด้านสุขภาพเป็นอันดับแรก ต่อด้วยสุนทรียศาสตร์ จิตวิญญาณในการทำงาน ปลูกฝังทักษะด้านการปฏิบัติ ด้านความร่วมมือและด้านนวัตกรรม ปรับปรุงระบบมาตรฐานคุณภาพการศึกษาที่ครอบคลุมทุกระดับ/ประเภทการศึกษาและส่งผลกระทบต่อมาตรฐานระดับโลก

ยุทธศาสตร์ที่ 3: ผลักดันการศึกษาให้มีคุณภาพสูงในทุกระดับการศึกษา ยกกระดับการพัฒนาการศึกษาโดยรวมของชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชนบท สร้างระบบการบริหารจัดการและระบบการลงทุนในการศึกษาระดับปฐมวัยทั้งของภาครัฐและเอกชน ยกกระดับการศึกษาภาคบังคับ (9 ปี ตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือ ปวช.) ให้มีคุณภาพสูง ควบคุมการออกจากโรงเรียนกลางคัน ส่งเสริมการพัฒนาที่สอดรับกันระหว่างมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายกับอาชีวศึกษา ให้ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความหลากหลายและมีอัตลักษณ์ พื้นที่การศึกษา ระดับอุดมศึกษาในภาคกลางและภาคตะวันตกซึ่งส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ทุรกันดาร

ยุทธศาสตร์ที่ 4: เน้นความเท่าเทียมด้านบริการสาธารณะขั้นพื้นฐานทางการศึกษา โดยสร้างมาตรฐานโรงเรียนด้วยกลยุทธ์ระยะยาว พัฒนาการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเมืองและชนบทบนพื้นฐานความสมดุลทางการศึกษา ส่งเสริมการเข้าเรียนของเด็กอพยพจากต่างถิ่น/เด็กยากไร้ให้ได้รับสิทธิประโยชน์เท่าเทียมกับเด็กในเมือง มีการขยายเขตเมือง ปรับปรุงระบบความช่วยเหลือด้านการเงินเพื่อจัดความยากจน จัดการศึกษาพิเศษให้มีประสิทธิภาพโดยบูรณาการทางการแพทย์กับการศึกษาเพื่อดูแลเด็กและเยาวชนที่มีความพิการ

ยุทธศาสตร์ที่ 5: สร้างระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อปวงชน โดยสร้างสภาพแวดล้อมของระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิตสำหรับปวงชน จัดตั้งและปรับปรุงระบบเครดิตธนาคารแห่งชาติ ระบบรับรองผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ส่งเสริมการศึกษาต่อเนื่องเพื่อพัฒนาพนักงานประจำ บริการสังคมโดยการฝึกอบรมทั้งในระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา จัดหาทรัพยากรทางการศึกษาให้แก่ชุมชน เร่งพัฒนาการศึกษาของผู้สูงอายุทั้งในชุมชนเมืองและชนบท และสร้างองค์กรแห่งการเรียนรู้ให้หลากหลาย

ยุทธศาสตร์ที่ 6: ยกกระตือรือร้นเฉพาะผู้มีความสามารถพิเศษ ในระดับอุดมศึกษา กำหนดนโยบายการพัฒนาอุดมศึกษาทุกประเภท/สาขา สร้างกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาชั้นเยี่ยมระดับโลก พัฒนาอัตลักษณ์ของสถาบัน ๆ ปรับระบบการสร้างสรรค์นวัตกรรมแบบใหม่และแบบดั้งเดิม สร้างกลุ่มนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีไปสู่ระดับโลก สร้างเครือข่ายด้านนวัตกรรมแบบครบวงจร ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างโรงงานอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัย การวิจัย และการประยุกต์ใช้ เน้นการวิจัยด้านปรัชญาและสังคมศาสตร์ ปรับปรุงการศึกษาระดับปริญญาตรีในท้องถิ่น ในระดับอาชีวศึกษา เร่งพัฒนาการอาชีวศึกษาให้ทันสมัย สร้างกลุ่มวิทยาลัยอาชีวศึกษา ที่มีคุณภาพระดับสูง ปรับปรุงโครงสร้างและรูปแบบการอาชีวศึกษาให้เหมาะสม บูรณาการระหว่างการอาชีวศึกษากับการพัฒนาอุตสาหกรรม สำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ ให้เพิ่มประสิทธิภาพการบ่มเพาะและการฝึกอบรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้มีความสามารถในด้านนวัตกรรมขั้นยอด ปรับปรุงแผนการรับนักเรียน/นักศึกษา ข้อเสนอการจ้างงาน งบประมาณ มาตรฐาน การประเมินผลและอื่นๆ เพื่อเป็นแนวทางให้สถาบันอุดมศึกษาและวิทยาลัยอาชีวศึกษาปรับสาขาวิชาและโครงสร้างวิชาชีพได้อย่างทันท่วงที่ มุ่งเน้นความสามารถด้านทักษะ เทคนิคและการประยุกต์ใช้ สร้าง Think tank ที่มีลักษณะเฉพาะแบบจีน ปรับปรุงระบบการวิจัยเพื่อความสำเร็จทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ยุทธศาสตร์ที่ 7: สร้างกลุ่มครุมีอาชีพและนวัตกรรมที่มีคุณภาพสูง กำหนดให้จรรยาบรรณและรูปแบบของครูเป็นเกณฑ์อันดับแรกในการประเมินคุณภาพครู เลื่อนตำแหน่งครูตามลำดับที่จัดเรียงไว้ในบัญชีคุณสมบัติครู ปรับปรุงระบบคุณสมบัติครู ชื่อตำแหน่งและการประเมินผลงานของครู บ่มเพาะกลุ่มครูที่มีคุณภาพสูง แก้ปัญหาการขาดแคลนครู ปรับปรุงระบบการศึกษาวิชาชีพครูให้มีลักษณะเฉพาะแบบจีน ส่งเสริมการประสานงาน โดยกำหนดให้ ‘วิทยาลัยครู’ เป็นหน่วยงานหลัก

วิทยาลัยอื่นๆ ที่มีคุณภาพสูงเข้าไปมีส่วนร่วม ให้โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ประถมศึกษาและโรงเรียนอนุบาลที่มีคุณภาพสูงเป็นฐานปฏิบัติการ รวมระบบพัฒนาวิชาชีพครูทั้งการฝึกอบรมครูก่อนเข้ารับราชการ การพัฒนาครูประจำการ และการพัฒนาวิชาชีพครูโดยอิสระ ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต ปรับปรุงระบบการประกันผลประโยชน์ของครู และกลไกระยะยาวสำหรับเงินเดือนครู กำหนดนโยบายให้เงินอุดหนุนเพื่อการดำรงชีพอย่างเต็มที่ในพื้นที่ที่มีความยากจนเป็นพิเศษ รวมทั้งยกระดับสถานะวิชาชีพครูในระบบการเมืองและสังคม

ยุทธศาสตร์ที่ 8: เร่งปฏิรูปการศึกษาในยุคข้อมูลข่าวสาร สร้างวิทยาเขตอัจฉริยะ ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อเร่งขับเคลื่อนการปฏิรูปการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาให้เก่งทางด้านดิจิทัล เพื่อเตรียมการจัดการเรียนการสอนผ่านดิจิทัลแพลตฟอร์มทั้งการฝึกอบรมขนาดใหญ่ และการฝึกอบรมรายบุคคล ปรับรูปแบบใหม่ในบริการทางการศึกษา สร้างกลไกการแบ่งปันทรัพยากรทางการศึกษาในรูปแบบดิจิทัล การแบ่งสรรผลประโยชน์ การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา การปฏิรูปวิธีการกำกับดูแลการศึกษาและติดตามที่ทันสมัย ส่งเสริมระบบการจัดการที่แม่นยำและการตัดสินใจตามวิธีทางวิทยาศาสตร์

ยุทธศาสตร์ที่ 9: สร้างรูปแบบใหม่ของการศึกษาที่เปิดกว้างสู่ภายนอก ยกย่องการแลกเปลี่ยนทางการศึกษาและความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศและสถาบันวิชาชีพ การยอมรับในวุฒิการศึกษา มาตรฐานและประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกันระหว่างจีนกับต่างประเทศ ขับเคลื่อนการดำเนินงานด้านการศึกษาตามโครงการ "Belt and Road" การศึกษาต่อในต่างประเทศ การกำหนดแผน/คุณภาพและกลไกการประกันคุณภาพสำหรับนักเรียนต่างชาติที่เข้ามาเรียนในจีน การแลกเปลี่ยนบุคลากรระดับสูงของจีนกับต่างประเทศ การพัฒนา 'สถาบันขงจื่อ' และ 'ห้องเรียนขงจื่อ' การสร้างโรงเรียนนานาชาติในต่างประเทศ ให้วิทยาลัยอาชีวศึกษาสร้าง "Luban Workshops" ในต่างประเทศ ส่งเสริมการวิจัย กำหนดเกณฑ์มาตรฐาน ระบบการประเมินผลการศึกษาในระดับสากล และปรับปรุงกลไกความช่วยเหลือด้านการศึกษา

ยุทธศาสตร์ที่ 10: ส่งเสริมความทันสมัยและความสามารถในการกำกับดูแลการศึกษา สร้างระบบกฎหมายและระเบียบข้อบังคับทางการศึกษาให้สมบูรณ์ ยกย่องความสามารถของภาครัฐในการใช้กฎหมาย มาตรฐาน บริการข้อมูลและวิธีการกำกับดูแลยุคใหม่อื่นๆ ปรับปรุงโครงสร้างการกำกับดูแลโรงเรียน สร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันอุดมศึกษา ส่งเสริมการปฏิรูประบบโรงเรียนเอกชนยุคใหม่และสร้างสรรค์นวัตกรรม ส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางสังคมในการจัดการศึกษา ปรับปรุงการมีส่วนร่วมของสังคมในการบริหารจัดการโรงเรียน ตลอดจนสร้างกลไกการประเมินและการกำกับติดตามการศึกษา

ยุทธศาสตร์การศึกษาจีนสู่ความทันสมัย ปี 2035 มีวิธีการดำเนินงานที่ชัดเจนและทันสมัย ดังนี้ 1) วางแผนภาพรวมและแบ่งเขตการส่งเสริม โดยแต่ละเขตการศึกษาสามารถสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ

ที่ทันสมัยตามสภาพความเป็นจริงภายใต้กรอบการพัฒนาของแผนแม่บทในเขตการศึกษาของแต่ละเขต 2) ปรับปรุงและออกแบบเป้าหมายการพัฒนาอย่างเป็นวิทยาศาสตร์โดยคำนึงถึงความทันสมัยและความแตกต่างในแต่ละขั้นตอน 3) มีนโยบายที่แม่นยำและกลไกการประสานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาภูมิภาคตะวันออกที่มีความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจและภาคตะวันตกที่ยังต้องการการพัฒนา โดยการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้นในภูมิภาค 4) เริ่มด้วยการปฏิรูปแล้วต่อการส่งเสริมอย่างเป็นระบบเพื่อให้โรงเรียนทุกระดับ/ทุกประเภทมีความกระตือรือร้นในการสร้างสรรค์นวัตกรรม กล้าทดลองสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ มีความเป็นพลวัต มีประสิทธิภาพและเปิดกว้าง มีระบบและกลไกการศึกษาที่เอื้อต่อการพัฒนาคุณภาพที่สูงขึ้น เพื่อให้ยุทธศาสตร์การศึกษาจีนสู่ความทันสมัย ปี 2035 บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย

จีนได้สร้างหลักประกันความสำเร็จไว้ 3 ประการ คือ 1) เสริมสร้างความเป็นผู้นำของพรรคคอมมิวนิสต์ด้านการศึกษา กล่าวคือ คณะกรรมการพรรคฯ ทุกระดับต้องนำเรื่องการปฏิรูปและพัฒนาการศึกษาไว้ในวาระการประชุม 2) ปรับปรุงระบบสนับสนุนด้านการศึกษา อาทิ การลงทุนทางการศึกษาระยะยาว โดยจัดสรรงบประมาณค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาเพิ่มขึ้นทุกปี ในสัดส่วนที่ไม่น้อยกว่าร้อยละ 4 ของ GDP 3) ปรับปรุงกลไกการดำเนินงาน โดยมุ่งเน้นการประสานงานข้ามหน่วยงาน การติดตามประเมินผลการพัฒนาการศึกษาและกลไกการกำกับดูแล รับผิดชอบ และประสานงานการส่งเสริมความทันสมัยทางการศึกษาอย่างรอบด้าน¹⁰⁰

จะเห็นได้ว่า “ยุทธศาสตร์การศึกษาจีนสู่ความทันสมัย ปี 2035” เกิดจากวิสัยทัศน์อันยาวไกลของประธานาธิบดีสี จิ้นผิง ผู้นำจีนที่กำลังมีชื่อเสียงโด่งดังซึ่งได้วางแผนไปสู่อนาคตอย่างชัดเจนและผลักดันให้เกิดความพยายามก้าวไปให้ถึงการศึกษายุคใหม่โดยยึดลักษณะเฉพาะแบบจีนเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญ

การจัดการอาชีวศึกษาในประเทศสิงคโปร์

สาธารณรัฐสิงคโปร์ ได้รับการจัดลำดับให้เป็นประเทศที่มีระบบการศึกษาที่มีประสิทธิภาพสูงเป็นลำดับต้น ๆ ของโลก และที่ดีที่สุดในกลุ่มประเทศอาเซียน ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อคุณภาพของการศึกษาของสิงคโปร์สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ปัจจัยหลัก ดังนี้

1. วิสัยทัศน์ของผู้นำประเทศ แม้ว่าประเทศสิงคโปร์จะมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย แต่เป็นประชาธิปไตยที่มีวิถีปฏิบัติแตกต่างจากแนวคิดแบบตะวันตกทั่วไป กล่าวคือ มีการใช้อำนาจของรัฐอย่างเด็ดขาดในการควบคุมสิทธิเสรีภาพของพลเมืองอย่างเข้มงวด โดยผ่านกลไกต่าง ๆ ในการ

¹⁰⁰ ชนิษฐา จิรวินัยวงศ์, สำนักนโยบายความร่วมมือกับต่างประเทศ. ยุทธศาสตร์การศึกษาจีน สู่ความทันสมัย ปี 2035. เข้าถึงเมื่อ : วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2565. เข้าถึงได้จาก : <http://www.onec.go.th/th.php/page/view/Outstand/4387>.

ควบคุมพฤติกรรมและความคิด เช่น การปลูกฝังแนวคิดเรื่อง ประชาคมนิยม ของรัฐบาล ที่เชิดชูความเป็นชาติเหนือกว่าปัจเจกบุคคล เพื่อบรรณคดีเรื่อง ความสามัคคีเป็นหนึ่งในเดียวกันของคนในชาติ และยังส่งผลให้ขจัดค่านิยมการรับสินบนของปัจเจกบุคคลได้อีกด้วย แนวคิดนี้ทำให้พลเมืองต้องปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดเพื่อรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของชาติ จึงนำมาซึ่งความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเป็นอย่างมาก วิสัยทัศน์ของผู้นำประเทศที่ชัดเจนและก้าวไกล มีผลอย่างมาก

ต่อการพัฒนาระบบการศึกษาในสิงคโปร์ ด้วยข้อจำกัดในเรื่องขนาดของพื้นที่ที่มีขนาดเล็ก ส่งผลให้เกิดการขาดแคลนทรัพยากรธรรมชาติอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทรัพยากรมนุษย์ จึงเป็นเพียงต้นทุนเดียวที่จะสามารถช่วยขับเคลื่อนประเทศไปข้างหน้าให้เหนือกว่าประเทศอื่น ๆ ได้ ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยจึงให้ความสำคัญต่อการลงทุนในการสร้างประชากรที่มีคุณภาพที่จะตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานในอนาคตด้วยอย่างเช่น รัฐบาลของนายโก๊ะ จัก ตง ที่ได้ประกาศวิสัยทัศน์ที่มุ่งเน้นการสร้างประเทศให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ และมีโรงเรียนที่สอนให้นักเรียนเป็นนักคิด หรือ Thinking Schools, Learning Nation (TSLN) จนกระทั่งมาถึงรัฐบาลในยุคปัจจุบันของ นาย ลี เซียน ลุง ที่มุ่งหวังจะนำพาประเทศไปสู่ Smart Nation โดยการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมาเป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจและเพิ่มขีดความสามารถของประเทศตั้งแต่ช่วงปี.ศ. 2557 เพื่อให้ประชาชนสามารถใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยที่สุดของโลกมาเป็นประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ และให้สิงคโปร์มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและมีกำลังคนที่มีคุณภาพ สร้างโอกาสให้แก่ ประชาชน และให้สังคมมีความมั่นคงและยั่งยืน โดยนโยบายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่โดดเด่น คือโครงการ Skills Future ซึ่งเริ่มเมื่อปี 2559 ใช้งบประมาณกว่า 400 ล้าน ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อปี ในด้านการศึกษาต่อเนื่องตลอดชีวิต เพื่ออุดหนุนทางด้านทักษะอาชีพ โดยชาวสิงคโปร์ที่มีอายุ 25 ปีขึ้นไปจะได้รับ Skill Future Credit เริ่มที่ 500 ดอลลาร์สิงคโปร์และรัฐบาลจะเติมให้อย่างสม่ำเสมอ ไม่มีวันหมดอายุ ทั้งนี้ใช้ได้เฉพาะสำหรับการสมัครเรียนหลักสูตรอบรมทักษะอาชีพเพิ่มเติมที่ปัจจุบันรัฐบาลเห็นชอบราว 12,500 หลักสูตร นอกจากนี้ ตั้งแต่ปี 2560 ชาวสิงคโปร์ทุกคน ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษา จะมี Learning Portfolio ออนไลน์เป็นของตนเอง ที่จะประเมินลักษณะเฉพาะของบุคคล และช่วยแนะนำด้านการวางแผนการศึกษา การทำงานและการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งเห็นได้ว่าวิสัยทัศน์ต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนมุ่งไปให้ทิศทางเดียวกัน คือ การพัฒนาความเป็นเลิศของประชากรที่จะสามารถแข่งขันกับประเทศอื่นได้ และนำพาประเทศชาติสู่ความเป็นหนึ่งในระดับเวทีโลกให้ได้

2. นโยบายด้านการศึกษา ด้วยวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนและเป็นไปในแนวทางเดียวมาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ส่งผลให้เกิดนโยบายทางด้านการศึกษาที่สำคัญออกมามากมายยกตัวอย่างเช่น นโยบายสร้างความเป็นเลิศในด้านหลักสูตรและนวัตกรรมโดยได้กำหนดหลักสูตรแกนกลางสองภาษา คือ ภาษาอังกฤษ และภาษาแม่ตามเชื้อชาติของตนเอง (จีน หรือทมิฬ) และการทดสอบระดับชาติ

(Primary School Leaving Examination : PSLE) ที่ประกอบด้วย ภาษาอังกฤษ ภาษาแม่ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ตั้งแต่ระดับประถมปลาย เพื่อคัดแยกกลุ่มนักเรียนให้ได้รับแผนการศึกษาที่เหมาะสมกับระดับความสามารถเฉพาะบุคคล โดยนักเรียนที่ได้คะแนนสูง จะได้รับการส่งเสริมให้เรียนในระดับมหาวิทยาลัย เพื่อเป็นนวัตกร รวมถึงผู้นำประเทศและครู ซึ่งบุคคลเหล่านี้จะได้รับค่าตอบแทนสูง เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนที่มีคะแนนไม่สูง ซึ่งจะได้รับการฝึกฝนผ่านสถาบันเทคนิคหรืออาชีวศึกษา ให้มีทักษะที่ตอบสนองต่อความต้องการตลาดแรงงานในอนาคต รวมถึงนโยบาย Teach Less, Learn More (TLLM) ที่เน้นการสอนให้น้อยลงแต่ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้มากขึ้น ซึ่งนโยบายนี้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียนการสอน ได้แก่ (1) การเปลี่ยนบทบาทของครู จาก การเป็นผู้ให้ (Lecturer) สู่การเป็นผู้อำนวยความสะดวก(Facilitator) ในการเรียนการสอน คอยให้คำชี้แนะ ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง (2) การเปลี่ยนวิธีการสอนที่เน้นการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงผ่านโครงงาน (Project-based learning) ที่มุ่งแก้ปัญหา(Problem-based learning) หรือวิธีการที่มีความสร้างสรรค์ และนำไปสู่การสร้างนวัตกรรมใหม่ มากกว่าการเลือกคำตอบที่ถูกต้องแบบเดิม ๆ ที่สำคัญนโยบายนี้ทำให้ครูมีอิสระในการพัฒนาวิธีการสอนที่เหมาะสมกับความแตกต่างเฉพาะบุคคลของนักเรียนได้อีกด้วย นอกจากนี้ สิงคโปร์ยังมีเป้าหมายที่เป็นศูนย์กลางด้านการศึกษา (Global Schoolhouse) โดยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 รัฐบาลได้จัดทำโครงการ World Class University (WCU) เพื่อดึงดูดให้สถาบันที่มีชื่อเสียงระดับโลก อย่างเช่น Massachusetts Institute of Technology: MIT, University of Pennsylvania, University of Chicago และอื่น ๆ เข้ามาจัดตั้งสาขาในสิงคโปร์ หรือผ่านหลักสูตร Joint Program ทำให้ประชากรของตนได้มีโอกาสเข้าถึงและแลกเปลี่ยนความรู้ในระดับสากล อีกทั้งยังสามารถดึงดูดนักเรียนนักศึกษาจากประเทศเพื่อนบ้านได้อีกด้วย นโยบายทางการศึกษาที่ชัดเจนเหล่านี้ส่งผลต่อการปรับปรุงและปฏิรูประบบการศึกษาของประเทศอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก¹⁰¹

จะเห็นได้ว่าการบริหารจัดการของประเทศสิงคโปร์นั้น เป็นการจัดการศึกษาที่โดยกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารการศึกษาทุกระดับ โดยมาตรฐานการศึกษาปฐมวัย รับผิดชอบร่วมกับกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงพัฒนาชุมชน เยาวชน และกีฬา ระดับประถมศึกษา มีหลักสูตรแห่งชาติ ซึ่งมุ่งสร้างทักษะชีวิต โดยมีลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ และความเป็นพลเมืองดี และสอบวัดความรู้มาตรฐาน เรียกว่า PSLE วิชามาตรฐาน (ภาษาอังกฤษ ภาษาแม่ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์) วิชาพื้นฐาน (ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาษาแม่พื้นฐาน วิทยาศาสตร์พื้นฐาน)

¹⁰¹ กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. **รายงานการศึกษาการพัฒนามาตรฐานการศึกษาของต่างประเทศสิงคโปร์**. (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์-สกศ. 2559), 111-121.

และวิชาเลือก (ภาษาแม่ระดับสูงขึ้นไป) ในส่วนของการจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาขึ้นไปได้กำหนดมาตรฐานโดยแบ่งเป็น 3 สาย ได้แก่ สายพิเศษ/เร่งรัด สายสามัญวิชาการ และสายเทคนิค แบ่งสายตามผลการ สอบ PSLE ในส่วนของการจัดการอาชีวศึกษานั้นจะมุ่งเน้นในเรื่องของการสร้างโปรเจ็คเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรออกแบบมาเพื่อให้นักเรียนมีโอกาสในการค้นหาความสัมพันธ์ของความรู้เฉพาะทางต่างๆ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์และทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ปรับปรุงทักษะการสื่อสาร (ทั้งด้านการพูดและเขียน) ปลุกฝังการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และพัฒนาความอยากรู้อยากเห็นด้วยตนเอง (self-directed inquiry) และทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต (life-long learning skills) โดยมีสถาบันศึกษาด้านเทคนิค (ITE - Institute of Technical Education) (อายุ 17 ปี ขึ้นไป) สถาบันนี้จะให้ความรู้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมที่จะออกไปประกอบอาชีพหรือผู้ที่ทำงานแล้วให้มีทั้งความรู้และทักษะการทำงานด้านเทคนิคที่เป็นที่ต้องการของอุตสาหกรรมภาคต่าง ๆ สถาบันมีทั้งหลักสูตรการอบรมองค์กรแบบเต็มเวลาการฝึกงานสำหรับนักเรียน และการศึกษาต่อเนื่องสำหรับผู้ทำงานอยู่โพลีเทคนิค (อายุระหว่าง 17 - 19 ปี) สิงคโปร์โพลีเทคนิค แอนโพลีเทคนิค เตมาเส็กโพลีเทคนิค นานยางโพลีเทคนิค และ รีพับลิกโพลีเทคนิค ตั้งเพื่อจัดหลักสูตรการศึกษาฝึกอบรมที่หลากหลายให้แก่นักศึกษาที่ต้องการฝึกปฎิบัติมือในระดับประกาศนียบัตร เพื่อรองรับนักศึกษาที่สอบผ่าน GCE O และ A Level และนักศึกษาจาก ITE โพลีเทคนิคทั้ง 5 มีหลักสูตรที่หลากหลาย เช่น วิศวกรรมศาสตร์บริหารธุรกิจบัญชี พาณิชยน์าวิ วารสารศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ เทคโนโลยีชีววิทยา เคมี วิศวกรรมศาสตร์ การออกแบบสื่อดิจิตอล วิทยาศาสตร์ประยุกต์ การออกแบบผลิตภัณฑ์และการสื่อสารโทรคมนาคม เป็นต้น

จากการศึกษาแนวคิดการจัดการอาชีวศึกษาของประเทศไทยและต่างประเทศ ผู้วิจัยสรุปได้ว่าเป็นการบริหารจัดการอาชีวศึกษาที่ให้ความสำคัญเร่งสร้างระบบอาชีวศึกษาและพัฒนาช่างเทคนิคที่มีความชำนาญในการเตรียมผู้เรียนเพื่อเข้าสู่อาชีพ 10 ประเด็น ด้วยกันดังนี้ 1) ในจัดทำแผนพัฒนาการอาชีวศึกษาไทยระยะยาว ต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนปฏิรูปประเทศ โดยสร้างความร่วมมือกับภาคเอกชน 2) สนับสนุนให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมพัฒนาอาชีวศึกษา 3) ปรับโครงสร้างการบริหารงานอาชีวศึกษาทุกระดับให้มีความยืดหยุ่น 4) รัฐบาลช่วยสนับสนุนอุปกรณ์การเรียน เครื่องมือ ที่เหมาะสมเพียงพอ 5) จัดสรรงบประมาณและทรัพยากรให้เป็นพิเศษสำหรับสถานศึกษาที่ห่างไกล สถานศึกษาขนาดเล็ก เพื่อกระจายโอกาสให้ประชาชนเข้าถึงอาชีวศึกษามากขึ้น 6) มีการจัดทุนการศึกษาสายอาชีพทุกระดับ 7) พัฒนาระบบการถ่ายโอนการเรียนรู้ของผู้เรียนสายสามัญและสายอาชีพ 8) จัดให้มีครูที่มีคุณภาพในจำนวนที่เหมาะสมเพียงพอ โดยครูต้องเข้ารับการฝึกอบรมในสถานประกอบการทุกปี 9) พัฒนาและจัดตั้งวิทยาลัยอาชีวศึกษารูปแบบพิเศษประเภทต่าง ๆ เช่น วิทยาลัยอาชีวศึกษาภาคภาษาต่างประเทศ และ 10) ขยายความร่วมมือด้านอาชีวศึกษากับประเทศที่ประสบความสำเร็จทั่วโลก

จากที่กล่าวข้างต้นนี้ผู้วิจัยสรุปได้ว่า แนวทางการบริหารจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ใน ทศวรรษหน้า นั้นผู้บริหารมีบทบาทสำคัญในการดำเนินการ ต้องมีการวางแผน มีกลยุทธ์กำหนด ทิศทาง วิสัยทัศน์ ภารกิจ เป้าหมายและกระบวนการให้มีความทันสมัยเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมใน การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เป็นที่ไว้วางใจของชุมชนในการจัดการศึกษาที่มี คุณภาพได้อย่างยั่งยืน พัฒนาสถานศึกษาในการผลิต สร้าง และใช้นวัตกรรมใหม่ คำนึงถึงเป้าหมาย เพื่อสร้างความเข้มแข็งในการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาเอกชน 1) โครงสร้างองค์กร ต้องมีความยืดหยุ่น คล่องตัว โดยสามารถเชื่อมโยงฐานข้อมูลสารสนเทศทั่วทั้งองค์กร และแบ่งความรับผิดชอบตามสาย งาน เพื่อมุ่งหาพันธมิตรร่วมและสร้างเครือข่ายทางการศึกษา 2) หลักสูตร ต้องมีการบูรณาการวิชาการ การนำไปประกอบอาชีพ ให้มีการเรียนรู้และยอมรับความแตกต่างได้ เพื่อเตรียมพร้อมสู่โลกการ ทำงานจริง ปรับ Mindset เรียนรู้ แก้ปัญหา คิดวิเคราะห์ ได้อย่างสร้างสรรค์ตรงประเด็น เป้าหมาย ที่ตั้งไว้โดยมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมตนเอง (วินัยในตนเอง) และ 3) การวัด ประเมินผลให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง วัดตามตัวชี้วัดหรือสภาพความเป็นจริง สามารถใช้เครื่องมือ วิธีการวัดอย่างหลากหลาย เข้าใจและสะท้อนศักยภาพของแต่ละบุคคลได้

เทคนิคการวิจัยเชิงอนาคต EDFR

เป็นการรวบรวมเพื่อนำเสนอความรู้ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัยอนาคต และแนะนำ เทคนิคการวิจัย EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) ดังนี้

แนวคิดเกี่ยวกับอนาคตศึกษา (EDFR)

คำว่า “อนาคต” แปลว่า ยังไม่ถึง ซึ่งก็หมายความว่าสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น โดยมนุษย์ส่วนใหญ่ เชื่อว่าอนาคตเป็นภาพในฝันเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน เป็นสิ่งที่คาดเดา หรือการคาดคะเนไม่ได้ อนาคตไม่ สามารถจะทำนายได้ชัดเจน มนุษย์ไม่สามารถจะทำให้อนาคตนั้นเป็นไปตามที่ตนเองกำหนดไว้ แต่ มนุษย์ก็ยิ่งที่จะมุ่งหวังในการพยากรณ์ หรือความคาดคะเน ทำนายอนาคตมาโดยตลอด

ความหมายของการวิจัยเชิงอนาคต (EDFR)

การวิจัยอนาคตเป็นเทคนิคการวิจัยแบบใหม่ที่ได้รับ ความสนใจพร้อม ๆ กับอนาคตศาสตร์ และมีระเบียบวิธีในการศึกษา (Methodology) การศึกษาอนาคตศาสตร์โดยนิยามการวิจัยอนาคต เป็นระเบียบวิธีการค้นคว้าทางความรู้เกี่ยวกับอนาคตด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ (Scientific Approach) ความรู้ของอนาคตศาสตร์ประกอบด้วยภารกิจและงานของมนุษย์ในทุกด้าน เช่น ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา ทั้งนี้เพื่อต้องการเปลี่ยนความคิดเห็นที่ว่า “ทุกคนกำลังเดินไปสู่

อนาคตที่ควบคุมไม่ได้” ซึ่งแท้จริงแล้วอนาคตมีหลายทางเลือกที่เราสามารถจะหลบหลีกอนาคตที่ไม่พึงประสงค์และเพื่อจะขยายแนวความคิดของการพยากรณ์แบบง่ายไปสู่การอภิปรายผลของกิจกรรมที่จะเกิดขึ้นเพื่อเป็นช่องทางที่จะสามารถกำหนดนโยบายที่มีประสิทธิภาพและสามารถหาเงื่อนไขเพื่อให้เกิดอนาคตที่พึงประสงค์และสิ่งที่ต้องตระหนักก็คือ 1) การวิจัยอนาคตจะไม่บอกว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคตแต่จะบอกว่าอะไรน่าจะเกิดขึ้น ถ้ามีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้น 2) ในการจัดทำแผนที่ต้องอาศัยการวิจัยอนาคตจะต้องมองยาวกว่าปกติซึ่งอาจจะยาว 10-30 ปี และ 3) อนาคตไม่ใช่เรื่องที่จะคิดค้นขึ้นในทันทีแต่สามารถบอกสัญญาณว่าอนาคตจะมีรูปร่างอย่างไร ดังนั้นการวิจัยอนาคต (Future Research: FR) จึงหมายถึงวิธีศึกษาอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับทางเลือกอนาคตต่าง ๆ ที่เป็นไปได้หรือน่าจะเป็นของกลุ่มประชากรหรือกลุ่มสังคมใดกลุ่มหนึ่ง โดยมีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. บรรยายอนาคตในรูปแบบต่าง ๆ (Alternative Futures) ที่จะเป็นไปได้หรือน่าจะเป็นของกลุ่มประชากรที่ศึกษา
2. ประเมินสถานการณ์ในปัจจุบันเกี่ยวกับความรู้ต่าง ๆ ที่เรามีอยู่เกี่ยวกับอนาคตที่เป็นไปได้แต่ละทาง
3. บ่งชี้ผลกระทบและผลต่อเนื่องที่เป็นไปได้ต่าง ๆ ของแต่ละอนาคต
4. ให้สัญญาณเตือนภัยล่วงหน้าเกี่ยวกับอนาคตที่ไม่พึงประสงค์อาจเกิดขึ้นได้
5. เข้าใจเบื้องหลังของกระบวนการการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ

การวิจัยอนาคตมีความแตกต่างจากการวิจัยแบบเดิมในด้านมิติของเวลา ซึ่งมุ่งศึกษาปรากฏการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอีก 10-30 ปีข้างหน้า เช่น การศึกษาไทยในอีก 10 ปีข้างหน้าและแนวโน้มการวิจัยการศึกษาในทศวรรษหน้าเป็นต้น ซึ่งถ้าหากการวิจัยเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ก็จะอยู่กับสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วเป็นเวลานาน (อดีต) แต่ถ้าหากเกี่ยวกับสถานการณ์ปัจจุบันก็จะเป็นการวิจัยร่วมสมัย ส่วนลักษณะที่สำคัญของการวิจัยอนาคตจะต้องสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในประเด็นที่มุ่งเน้นเกี่ยวกับการตัดสินใจ การวางแผน การกำหนดนโยบาย ซึ่งถึงทางเลือกที่เป็นไปได้หลายวิธี มีมุมมองทั้งในด้านดี (Utopia) และในด้านร้าย (Dystopia) การวิจัยอนาคตมุ่งพัฒนาอนาคตที่ควรจะเป็น (Probabilistic Future) และพยายามทำความเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ในอนาคตจะเป็นอย่างไรและมีกระบวนการเปลี่ยนแปลงอย่างไร ดังนั้น นักวิจัยอนาคต (Futures Researcher) จึงแตกต่างจากนักวิจัยโดยทั่วไปตรงที่เขามีมุมมองที่ก้าวไกลและลึกซึ้งกว่านักวิจัยทั่วไป ทั้งนี้การวิจัยอนาคตจะไม่เป็นเพียงสำรวจและสังเคราะห์เนื้อหาเท่านั้นแต่จะสะท้อนถึงแนวความคิดที่ได้จากการศึกษาว่าอะไรควรจะเป็น ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำหรับการวางแผนและการกำหนดนโยบาย

วิโรจน์ สารรัตนะ ให้ความหมายของการศึกษาอนาคต ในความหมายของการทำนาย (Forecasting) ว่าเป็นวิธีดำเนินการที่เป็นระบบระเบียบ สำหรับกำหนดความเป็นไปได้ของอนาคตเพื่อที่จะให้เรามุ่งไปยังอนาคตได้นอกเหนือการเดาอย่างบริสุทธิ์ โดยกล่าวถึงความแตกต่างระหว่าง

การพยากรณ์ (Predicting) กับการทำนาย (Forecasting) คือ การพยากรณ์ เป็นการตั้งข้อความในลักษณะว่า อะไรจะเกิดขึ้น ในขณะที่การทำนายเป็นการตั้งข้อความในลักษณะอะไรจะเกิดขึ้น โดยมีเงื่อนไขอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องเช่นเงื่อนไขการศึกษาอดีตเพื่อทำนายอนาคตวิโรจน์ สารรัตน์ ยังได้ให้ความหมายของการทำนาย ไปเทียบเคียงกับความหมายของการดูโชคชะตาว่า การดูโชคชะตาจะเกี่ยวข้องกับการเป็นอนาคตของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง¹⁰²

นาวาเอกสุขสวัสดิ์ สบายใจ ได้แสดง ความคิดว่าอนาคตเป็นส่วนต่อเนื่องมาจากอดีตและปัจจุบัน จึงมีคำกล่าวที่ว่า หากต้องการทราบ อนาคตที่ไกลออกไปเท่าใด ก็จะต้องย้อนอดีตไปให้ไกลเท่านั้น และประวัติศาสตร์ย่อมซ้ำรอยอยู่เสมอ ดังนั้นอดีตอาจจะเป็นสิ่งบอกเหตุไปสู่การล่วงรู้อนาคตก็เป็นได้ และยังกล่าวต่อไปอีกว่า ศาสตร์และ ศิลป์ ของการล่วงรู้อนาคตเป็นการผสมผสานทั้งวิทยาศาสตร์ ตรีศศาสตร์ และ การวิเคราะห์เชิงสถิติ โดยเฉพาะในยุคปัจจุบันที่เทคโนโลยีสารสนเทศก้าวล้ำไปไกล สามารถที่จะประมวลผลข้อมูลได้อย่าง มหาศาล อีกทั้งมีหน่วยความจำที่เกือบจะไม่มีขีดจำกัดในการบันทึกข้อมูลจากอดีต ทำให้มนุษย์เข้าใจ ใกล้กับคำตอบในการล่วงรู้อนาคตเข้าไปทุกขณะ จนอาจกล่าวได้ว่า อนาคตของประเทศชาติสามารถ กำหนดได้ หากล่วงรู้ นิยามของสภาพแวดล้อมและอิทธิพลที่มีผลกระทบต่อประเทศชาติ¹⁰³

จากข้อมูลที่กล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่านักวิชาการต่างให้ความหมายของอนาคตศึกษาที่คล้ายคลึงกันคือ การศึกษาแนวคิดทฤษฎีและระเบียบวิธีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอนาคต ไม่ว่าจะในแง่ของการศึกษาถึงแนวโน้ม ทิศทาง ทางเลือกต่าง ๆ ที่มีความเป็นไปได้ในอนาคต โดยผู้ศึกษาหรือนักอนาคตนั้น มีศึกษาศึกษาอย่างมีหลักการ เป็นระบบ โดยอาศัยเหตุและผลหรือการศึกษาเชิงตรรกะมีเหตุผลรองรับ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าแนวทางอนาคตศึกษานี้สอดคล้องสำหรับการนำมาใช้ในการศึกษาแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า

ลักษณะของอนาคตศึกษา

อนาคตศึกษา มีลักษณะที่ควรสังเกตอยู่หลายประเภทตามทัศนะของนักอนาคตศึกษาหรือนักวิชาการได้ให้ข้อสังเกตไว้ ดังนี้เช่น จุมพล พูลภัทรชีวิน กล่าวถึงลักษณะของการวิจัยเชิงอนาคตในเรื่องเกี่ยวกับการพิจารณาในการเลือกช่วงเวลาของการวิจัยเชิงอนาคตนั้น สามารถแบ่งออก 3 ช่วงเวลา โดยจะเลือกช่วงใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับเป้าหมายในการวิจัยครั้งนั้น ๆ ดังนี้ สำหรับในช่วงระยะเวลาที่ 1 คือ 5 -10 ปี เรียกว่าอนาคตระยะสั้น (Short Range Forecasting) เป็นระยะของการ

¹⁰² วิโรจน์ สารรัตน์, อนาคตทางการศึกษา แนวคิด ทฤษฎี และบทวิเคราะห์. (กรุงเทพมหานคร อักษรพิพัฒน์, 2542), 3.

¹⁰³ สุขสวัสดิ์ สบายใจ, อนาคตศึกษากับความมั่นคงแห่งชาติ, วารสารนาวิกาธิปไตยสาร: คลังปัญญาพัฒนาผู้นำ, 2551), 7-8.

มอง อนาคตใกล้ตัว ส่วนใหญ่จะเกี่ยวเนื่องกับปัญหาปัจจุบัน สำหรับในช่วงระยะเวลาที่ 2 คือ 10 - 20 ปี เรียกว่า อนาคตระยะ กลาง (Middle Range Forecasting) เป็นช่วงที่นิยมทำการวิจัยเชิง อนาคตมากที่สุด เพราะสามารถนำผลการศึกษาไปวางแผนปฏิบัติให้เกิดประโยชน์ได้ สามารถมองเห็น การเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ ได้ ชัดเจนอย่างน้อย 1 ช่วงของอายุคน และสำหรับในช่วงระยะเวลาที่ 3 คือ มากกว่า 20 ปี เรียกว่าอนาคตระยะยาว (Long Range Forecasting) การศึกษาวิจัยในระยะนี้ ผลที่ ได้อาจขาดแรงจูงใจ เนื่องจากเป็นระยะเวลาที่ ยาวนานมากเกินไป ใกล้ตัวมากเกินไปแม้ว่าเหตุการณ์ นั้นอาจเกิดขึ้นจริงก็เป็นได้เป้าหมายหลักของ การศึกษาและการวิจัยอนาคต อยู่ที่การสำรวจและ ศึกษาแนวโน้มที่เป็นไปได้ หรือน่าจะเป็น ของเรื่อง ที่ศึกษาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ทั้งที่พึง ประสงค์และไม่พึงประสงค์ เพื่อหาทางทำให้แนวโน้มที่พึง ประสงค์เกิดขึ้น และหลีกเลี่ยงแนวโน้มที่ไม่ พึงประสงค์ โดยหลักการสำคัญของอนาคตนิยมอยู่ที่การ สร้างอนาคต ที่พึงประสงค์มากกว่าการตาม แก่ปัญหาที่เกิดขึ้น¹⁰⁴

จากการรวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับการใช้เทคนิคการวิจัยอนาคตในรูปแบบต่าง ๆ นั้น จะเห็นได้ว่าเทคนิควิธีในการศึกษาอนาคต หรือวิจัยอนาคตนั้นมีมากมายหลายวิธี ซึ่งในการวิจัยครั้ง นี้ผู้วิจัยเห็นว่า เทคนิควิจัยอนาคตแบบ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) ซึ่งเป็น รูปแบบที่ใช้เทคนิคการวิจัยอนาคตแบบ EFR (Ethnographic Future Research) และเทคนิคการ วิจัยแบบเดลฟาย (Delphi) โดยผสมผสานเข้าด้วยกันซึ่งพัฒนาโดย จุมพล พูลภัทรชีวิน เป็นเทคนิคที่ นำมาใช้สำหรับการศึกษาอนาคตในบริบททางการศึกษาของไทยอย่างแพร่หลาย ดังนั้นผู้วิจัยจึง นำมาใช้เป็นระเบียบวิธีวิจัยเรื่อง แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษ หน้า ในส่วนของเทคนิควิจัยอนาคต EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) มี สาระสำคัญโดยสังเขปดังต่อไปนี้

สาระสำคัญของเทคนิคการวิจัยอนาคต EDFR (Ethnographic Delphi Future Research)

จุมพล พูลภัทรชีวิน กล่าวว่า จุดมุ่งหมายหลักในการวิจัยอนาคตนั้น มิใช่การทำนายที่ถูกต้อง แม่นยำแต่ต้องการสำรวจเพื่อศึกษาแนวโน้มที่เป็นไปได้ ทั้งที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อที่จะหาทางทำให้แนวโน้มที่จะพึงประสงค์เกิดขึ้น และป้องกันแนวโน้มที่ไม่พึง ประสงค์ให้หมด หรือถ้าทราบว่าจะไม่สามารถจะขจัดให้หมดไปได้ ก็หาวิธีการทำอย่างไรจึงจะ “เผชิญหน้า” ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าหากว่าแนวโน้มที่ไม่พึงประสงค์นั้นเกิดขึ้นจริง ๆ จุดมุ่งหมาย หลักดังกล่าวนี้ได้ย้ำความเชื่อพื้นฐานว่าต้องเน้นการควบคุมและการจัดการอนาคตที่เน้นว่าจะสามารถ

¹⁰⁴ จุมพล พูลภัทรชีวิน. การวิจัยอนาคตด้วย EDFR. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2554.: เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, (สำนักวิชาการ, 2562)

สร้างอนาคตได้ตั้งแต่ปัจจุบันดังคำว่า “The Future is Now” อนาคต คือ ปัจจุบัน เพราะฉะนั้น ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยอนาคตจึงจะมีประโยชน์โดยตรงต่อการกำหนดนโยบายและการวางแผนการตัดสินใจตลอดจนไปถึงวิธีการปฏิบัติที่จะนำไปสู่การสร้างอนาคตที่พึงประสงค์นี้เป็นจุดหมายหลักของการวิจัยอนาคตเท่าที่พอสรุปให้ได้ตามความเข้าใจและตามประสบการณ์ที่มี

เทคนิคการวิจัยอนาคตแบบไหนก็ตามโดยเฉพาะแบบ EDFR ที่เป็นทั้งระเบียบวิธีในการวิจัย หรือการคาดการณ์อนาคตและเป็นทั้งเทคนิคการสื่อสารระหว่างผู้เชี่ยวชาญนั่นเองเป็นทั้ง Research Technique หรือ Research Methodology และเป็นทั้ง Educating Process หรือเป็นทั้ง Communicating ระหว่างกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งกลุ่มผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่แล้วนั้นมักจะไม่มีความว่างที่จะมานั่งแลกเปลี่ยนประสบการณ์โดยตรงโดยมีวิธีการประชุมสัมมนา ระดมสมองหรือ Focus group นั่นเอง

ดังนั้นเทคนิคการวิจัยแบบ EDFR รวมไปถึง Delphi จะเปิดโอกาสให้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ความเชี่ยวชาญระหว่างกันทำให้ความเชี่ยวชาญเพิ่มขึ้นทำให้มีความเชื่อในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพิ่มขึ้นเพราะฉะนั้นแนวโน้มที่จะทำให้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญตัดสินใจหรือกำหนดนโยบายที่จะทำอย่างใดอย่างหนึ่งจึงเกิดขึ้นเร็วขึ้นซึ่งเป็นผลที่ต่อเนื่องกันอยู่ตลอดเวลา โดยจุดมุ่งหมายหลักของการวิจัยอนาคตนั้นมิใช่การทำงานที่ถูกต้องแม่นยำเพียงแต่ต้องการสำรวจทางเลือกและศึกษาแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้ทางที่ประสงค์และไม่พึงประสงค์ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้เพื่อสร้างอนาคตที่พึงประสงค์ป้องกันและทำลายอนาคตที่ไม่พึงประสงค์หรือประเชิญหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพถ้าหากเกิดขึ้นจริงไม่ใช่เรื่องของ Prediction ที่ถูกในแง่ของสถิติ

โดยจะมีช่วงระยะเวลาในการวิจัยหรือการศึกษาอนาคต มิติของเวลาในการ วิจัยอนาคต เป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะว่าการวิจัยธรรมดา ๆ ที่ศึกษากันมาในอดีตจนถึงปัจจุบันนั้น มิติของเวลา เป็นมิติที่ถูกละเลยมากที่สุด ยิ่งไปกว่านั้น นักวิจัยมักจะทึกทักว่าผลการค้นคว้าของตนเอง ในอดีตหรือปัจจุบันนั้น สามารถที่จะเอาไปใช้ได้ในอนาคต จุมพล พลภัทรชีวิน กล่าวถึงช่วงเวลา สำหรับการวิจัยไว้ว่า การเลือกช่วงเวลาสำหรับการวิจัย อาจแบ่งได้เป็น 3 ช่วงเวลา จะเลือกช่วงใดก็ ขึ้นกับเป้าหมายของการวิจัยในครั้งนั้น ๆ ช่วงเวลาอาจประกอบด้วย

ช่วงแรก 5 - 10 ปี เรียกว่า อนาคตสั้น (Short Range Forecasting) เป็นระยะของการมองอนาคตใกล้ตัว ส่วนใหญ่จะเกี่ยวเนื่อง กับปัญหาปัจจุบัน

ช่วงที่สอง 10 - 20 ปี เรียกว่า อนาคตระยะกลาง (Middle Range Forecasting) เป็นช่วงที่นิยมทำการวิจัยเชิงอนาคตมากที่สุด เพราะสามารถนำผลการศึกษาไปวางแผนปฏิบัติให้เกิดประโยชน์ได้ สามารถมองเห็นการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ ได้ชัดเจนอย่างน้อย 1 ช่วงของอายุคน

ช่วงที่ สาม มากกว่า 20 ปี เรียกว่าอนาคตระยะยาว (Long Range Forecasting) การศึกษาวิจัยในระยะนี้ ผลที่ได้อาจขาดแรงจูงใจ เนื่องจากเป็นระยะที่ยาวมากไป ใกล้ตัวมากเกินไปแม้ว่าเหตุการณ์นั้นอาจจะ เกิดขึ้นจริงก็เป็นได้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ช่วงระยะเวลา 5 ปี ภายในช่วงเวลา 5 ปีนี้ นักอนาคตนิยมถือว่าเป็นการทำนายหรือการวางแผนระยะกระชั้นชิด ถ้าเป็นเรื่องของการแก้ปัญหา ก็เป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเป็น immediate problem solving, immediate forecasting, immediate planning แต่มีใช้หมายความว่า นักอนาคตจะไม่ศึกษาอนาคตในช่วงนี้ เพียงแค่ทำการศึกษาแล้วชี้ให้เห็นว่าช่วงระยะเวลาค่อนข้างใกล้ตัวและกะทันหันเกินไป จนแทบจะไม่มีโอกาสที่จะหลุดออกไปจากอดีตและปัจจุบันได้ ส่วนใหญ่มักจะวนอยู่กับปัญหาของปัจจุบัน จนทำให้ไม่สามารถที่จะวางแผนระยะยาวได้

ช่วงระยะเวลา 5-10 ปี เป็นช่วงที่นักอนาคตนิยมเรียกว่า short range forecasting หรือ Short range planning ก็เป็นการทำนายหรือการวางแผน หรือการศึกษาอนาคตในระยะสั้น

ช่วงระยะเวลา 10-15 ไปจนถึง 20 ปี เป็นระยะกลาง middle range forecasting หรือ Planning นักอนาคตนิยมส่วนใหญ่จำนวนมากนิยม ที่จะศึกษาอนาคตของสังคมของวัฒนธรรมของหน่วยงานหรือองค์กรหนึ่งใด ในช่วงระยะเวลานี้ ถ้าผลการศึกษา ออกมาอย่างหนึ่งอย่างใด จะนำผลการศึกษานั้นมาปฏิบัติอย่างจริงจัง ก็จะได้ผล ผลที่เกิดขึ้นมีผลกระทบในวงกว้าง มีผลกระทบที่หนักแน่นพอ อย่างที่กล่าวแล้วว่าสามารถที่จะเปลี่ยนคนรุ่นหลังได้ทั้งรุ่นโดยเปลี่ยน generation ภายในช่วง 15-20 ปี ซึ่งจะเห็นชัด ถ้าจะเปลี่ยนคนยุคใหม่ และลงทุน รอผลภายในช่วง 15-20 ปี หมายความว่า คนในชาติโดยเฉพาะผู้บริหารเห็นพ้องต้องกัน แล้วก็เริ่มปลูกฝังอุดมคติหรืออุดมการณ์ อะไรอย่างหนึ่งอย่างใด ว่าชาติต้องการให้คนไทยยุคใหม่ใน 15-20 ปีข้างหน้าเป็นอย่างหนึ่งอย่างใดมีคุณลักษณะอย่างใด ก็สามารถที่จะทำได้ แล้วก็เห็นผลกระทบอย่างจริงจังภายในระยะเวลาที่ ค่อนข้างจะสั้นคือ 15 หรือ 20 ปี เช่นเดียวกับที่ญี่ปุ่นหรือที่อเมริกาทำ

ช่วงเวลาระยะยาว คือ 20 หรือ 25 ปีขึ้นไป นักอนาคตนิยมกลุ่มหนึ่งนิยมที่จะทำวิจัยช่วงอนาคตในระยะยาวนั้น ยังมีอีกกลุ่มบอกว่ายาวเกินไป เช่น 50 ปีขึ้นไป หรือ 100 ปีขึ้นไป ข้อมูลที่ได้ผลที่ได้อาจจะขาดความสนใจ คือข้อมูลที่ได้อาจจะไกลเกินตัวกับคนรุ่นปัจจุบัน มีนักอนาคตนิยมอยู่บาง พวก ที่เขาทำนายอนาคตของโลก 200 ปี ข้างหน้า ซึ่งดูน่าสนใจมากแต่อ่านไปรู้สึกเหมือนนวนิยายจนเกินไป ไกลตัวเกินไป แต่เหตุการณ์นั้นอาจเกิดขึ้นจริงก็ได้ เพียงแต่ภายใน 200 ปีนั้นระยะเวลาค่อนข้างไกลมาก ดังนั้นการกำหนดช่วงเวลาขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการวิจัยและองค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งไม่มีข้อจำกัดใด ๆ ทั้งสิ้น

การเลือกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์และวิธีการเลือกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เป็นเรื่องที่สำคัญมากที่สุด เรื่องหนึ่งของการวิจัยอนาคต เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในอนาคต มักจะมีแนวโน้มที่จะ เกิดขึ้นค่อนข้างจะรวดเร็ว กะทันหัน และทำให้เตรียมตัวไม่ค่อยทัน เรื่องของการเปลี่ยนแปลงของ สังคมในอนาคตจึงเป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะสลับซับซ้อน มีความเป็นไปได้หลายรูปแบบ นี่เป็นเหตุผล หนึ่งที่ทำให้ต้องเลือกผู้เชี่ยวชาญ เป็นกลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการศึกษาอนาคต เพราะมีความเชื่อว่า ผู้เชี่ยวชาญนั้น น่าจะเป็นบุคคลที่

มองหรือคาดการณ์อนาคตได้ชัดเจนถูกต้องมากกว่าคนธรรมดา หากพิจารณาในแง่ของสถิติ ก็มีความเชื่อว่าการคาดการณ์ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญนั้น น่าจะเชื่อถือได้ มากกว่าการคาดการณ์ของคนทั่ว ๆ ไป ที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ในสังคมหรือในหน่วยงานใดนั้น บุคคลที่อยู่เบื้องหลังการเปลี่ยนแปลงที่ปฏิเสธไม่ได้ มักจะเป็นกลุ่ม ผู้เชี่ยวชาญนั่นเอง ซึ่งอาจจะหมายรวมถึงกลุ่มของผู้บริหาร กลุ่มผู้ที่มีอำนาจ ผู้ที่รู้เรื่องดี ผู้ที่เป็นผู้นำ ซึ่งก็คือกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ การเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญอยู่เบื้องหลังทั้งสิ้น ดังนั้นถ้า จุดมุ่งหมายของการศึกษา ต้องการให้มีผลถึงการเปลี่ยนแปลง จำเป็นที่จะต้องใช้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญใน การศึกษา ซึ่งผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนก็มีความ ต้องการที่จะรับรู้ข้อมูล แลกเปลี่ยนความเชี่ยวชาญซึ่งกันและกัน เพื่อประกอบการตัดสินใจ เพื่อประกอบการวางแผน การกำหนดนโยบายการวิจัยอนาคต จึง นิยมกำหนดผู้เชี่ยวชาญเป็นกลุ่ม ผู้ให้ข้อมูล

สำหรับเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญนั้น หากผู้วิจัยหรือคณะผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายต้องการให้ข้อมูลที่ได้สรุปอ้างอิงไปยังประชากรโดยรวม ก็คงจะต้องทำตามขั้นตอนของการวิจัยโดยทั่วไปนั่น คือ มีการสุ่มตัวอย่างผู้เชี่ยวชาญ ในกรณีนี้หมายถึงผู้วิจัยต้องการใช้ข้อมูลเชิงสถิติโดยตรง และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีอยู่นั้น (กลุ่มประชากร) มีขนาดมากพอที่จะทำการสุ่ม (random) กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ออกมาได้ แต่ในความเป็นจริงแล้วการวิจัยอนาคต จะมีลักษณะที่แตกต่างไปจากการวิจัยธรรมดา เพราะต้องเน้นด้านคุณสมบัติ และความเชี่ยวชาญเฉพาะของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ดังนั้นการเลือกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญจึงมีลักษณะที่เป็นแบบเจาะจงเลือกมากกว่าการสุ่ม ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้การกำหนดกลุ่มผู้เชี่ยวชาญจึงจะเป็นแบบเลือกแบบเจาะจง (purposive) มากกว่าการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง (random sampling) และ จากผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายที่จะให้เกิดผลในการเปลี่ยนแปลงองค์กร หน่วยงานหรือสังคมที่กำลังศึกษาอยู่ ก็ต้องมีกลวิธีพิเศษในการเลือกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ตัวอย่างในการเลือกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ที่ต้องการจะทำให้ผลการวิจัยเกิดผลจริง ๆ ก็ควรจะเลือก ผู้บริหารในหน่วยงานนั้น และผู้ที่มีศักยภาพจะเป็นผู้บริหารถัดมา ผนวกเข้ากับกลุ่มนักวิชาการ ทั้งจากภายในและภายนอกหน่วยงาน ซึ่งในที่นี้อาจจะรวมไปถึงผู้ใช้บริการด้วย เพราะฉะนั้นผู้วิจัยจะต้องพิจารณาอย่างถี่ถ้วนว่าจะกำหนดผู้เชี่ยวชาญเป็นใครบ้าง โดยอัตราส่วนหรือสัดส่วนระหว่างกลุ่มผู้เชี่ยวชาญต่าง ๆ ผู้วิจัยจะต้องเป็นผู้กำหนด หากต้องการเน้นเรื่องใด ก็เลือกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญส่วนนั้นมากกว่าส่วนอื่น ซึ่งโดยมารยาท และ จรรยาบรรณ นักวิจัยต้องยึดความเป็นกลาง เกณฑ์ในการเลือกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญนักวิชาการน่าจะได้รับ การคัดเลือกเข้าเป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ในเรื่องที่ตนเองศึกษาเสมอ นั่นคือนักวิชาการในสาขาที่ตนเองศึกษา เพราะว่ากลุ่มนักวิชาการนั้นเป็นกลุ่มที่ค่อนข้างจะมีความคิดเห็นที่อิสระ มีความคิดสร้างสรรค์ ความคิดหลายรูปแบบ เพราะฉะนั้นในประเด็นที่ศึกษานั้น ก็น่าจะได้รายละเอียดในมุมมองที่เป็น วิชาการ ได้แนวโน้มที่เป็นไปได้หรือน่าจะเป็น หลายๆ รูปแบบมากที่สุดการที่มีกลุ่มนักวิชาการเข้าไป

เป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญนั้น ช่วยทำให้ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นนักบริหารได้รับข้อมูลใหม่ทันสมัย ซึ่งอาจจะยอมรับว่าเป็นสิ่งที่ดี ทำให้ตัดสินใจอย่างหนึ่งอย่างใด ได้รวดเร็วขึ้นด้วยวิธี EDF นั้น ไม่ใช่เป็นแต่วิธีวิจัยเท่านั้นแต่ยังเป็นวิธีให้การศึกษากับกลุ่ม ผู้เชี่ยวชาญด้วยกันเป็น Communicating และก็ เป็น educating process ไปในตัว

วิธีการเลือกผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยอาจจะเจาะจงเลือกกว่าใครจะเป็นผู้เชี่ยวชาญ หากว่ารู้ว่าใครผู้เชี่ยวชาญในเรื่องที่ตนเองศึกษาหรือที่เกี่ยวข้อง หรือมีจุดมุ่งหมายเฉพาะอย่างหนึ่งอย่างใดลงไปก็ เจาะจงเลือกได้ ในกรณีที่รู้จักผู้เชี่ยวชาญ แต่หากไม่รู้ว่าใครเป็นผู้เชี่ยวชาญในหน่วยงานนั้นบ้างสิ่งที่ จะต้องทำ คือ snowball วิธีโยนลูก คืออาจจะเริ่มต้นจากคนในหน่วยงานนั้น เช่น ผู้บริหารระดับหนึ่ง ระดับใด ก็อนุมานว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญแล้ว ขอให้คนเอ่ยชื่อบุคคลที่คิดว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องที่ ตนเองกำลังศึกษา หรือในหน่วยงานนั้น เอ่ยชื่อ 3 ชื่อที่เด่น ๆ หรือจะ 5 ชื่อก็ได้ แล้วก็ตามไปหาคน เหล่านั้นขอให้บอกชื่อผู้เชี่ยวชาญอีก 5 คน แล้วก็ตามไปเรื่อย ๆ ก็จะได้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญอีกกลุ่มหนึ่ง วิธีในการเลือกอาจจะมีเกณฑ์ เช่น จะเลือกผู้เชี่ยวชาญ ที่มีกลุ่มผู้เชี่ยวชาญคนอื่น ๆ พุดถึง 3 คนขึ้นไป หรือ 5 คนขึ้นไปมาเป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เป็นระบบระเบียบลดปัญหาเรื่องความลำเอียงไปได้ เพราะ ให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นฝ่ายเลือก

ประเด็นหนึ่งในการกำหนดกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ คือผู้วิจัยควรคำนึงว่าผู้เชี่ยวชาญที่เชี่ยวชาญ จริง ๆ นั้นมักจะเป็นผู้ที่มีคนนับหน้าถือตาเป็นคนที่ได้รับการยอมรับ มีตำแหน่งหน้าที่การงานสูง มี งาน มาก มักมีเวลาไม่แน่นอน สถานที่ไม่แน่นอน ความร่วมมือในการตอบคำถามไม่สม่ำเสมอ ผู้วิจัย ควร กำหนดเพื่อไว้ในการทำวิจัยแบบ EDFA หรือการวิจัยอนาคตโดยทั่ว ๆ ไปว่ามักกินเวลาช่วงหนึ่ง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ แต่ละรอบจึงไม่จำเป็นจะต้องเท่าเดิม แต่ในการคำนวณต้องระมัดระวังหาก ต้องการเน้นการหาแนวโน้มที่เป็นไปได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ นั่นคือผู้วิจัยมุ่งเน้นในด้านรายละเอียด กลุ่มผู้เชี่ยวชาญในรอบแรกควรจะมีจำนวนมาก ยังมีผู้เชี่ยวชาญมากในรอบแรกแนวโน้มที่จะได้ข้อมูลที่ ครบถ้วนก็ยิ่งมากขึ้น ในรอบที่ 2 อาจลดจำนวนลงไปบ้างตามสถานการณ์แต่อย่างน้อยไม่ควร ลดต่ำกว่า 17 คน ส่วนในรอบที่ 3 สามารถใช้จำนวนมากกว่าได้ เพราะรอบที่ 3 นั้น เป็นรอบที่จะ ช่วยการยืนยันผลการศึกษาเพิ่ม เพราะฉะนั้นหากมีจำนวนผู้เชี่ยวชาญในรอบที่ 3 มากขึ้นก็จะยิ่งส่งผล ดีต่อผลการวิจัย

ในเรื่องของการวิจัยอนาคตนั้นจะเปิดให้มีโอกาสของความผิดพลาดสูงกว่าการทำนายอย่าง นักสถิติโดยทั่ว ๆ ไปใช่และเข้าใจกัน การระบุผู้เชี่ยวชาญ เรื่อง acknowledgment หรือ กิตติกรรมประกาศมีความสำคัญและจำเป็น การระบุหรือลงชื่อกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในงานวิจัยควรลงชื่อ เป็น group ว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีกี่รายเป็นใครบ้าง อาจประกาศในหน้าแรก หรือไม่ก็เป็น ภาคผนวก หรือในบทที่เขียน เกี่ยวกับวิธีดำเนินการวิจัยในเรื่องกลุ่มตัวอย่างกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ

การเตรียมตัวกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Preparing Subjects)

เป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะมีผลกระทบต่อผลการวิจัยตลอดเวลา เนื่องจากการวิจัยอนาคต โดยเฉพาะ EDFR หรือ Delphi นั้นใช้ เวลามาก จึงต้องได้รับความร่วมมืออย่างเต็มที่จากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ดังนั้นจะต้องมีการติดต่อล่วงหน้า ก่อน และจะต้องอธิบายถึงจุดมุ่งหมาย ขั้นตอน และระเบียบวิธีการวิจัย รวมทั้งเวลาที่จะใช้ในแต่ละ รอบ ย้ำให้เห็นความสำคัญของการวิจัยอย่างชัดเจน ทั้งจุดมุ่งหมาย และประโยชน์ของการวิจัย ผู้เชี่ยวชาญจะ เข้าใจและให้ความร่วมมือ การเตรียมตัวผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับการติดต่อ นอกจากจะเป็น เครื่องยืนยันว่าจะ ได้รับความร่วมมือแล้ว ยังเปิดโอกาสให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนได้ใช้ความเชี่ยวชาญ เต็มที่ ผู้เชี่ยวชาญจะมีเวลาคิดล่วงหน้าว่าจะให้ข้อมูลกับ ผู้วิจัยในลักษณะใด ปัญหาที่อาจพบได้คือ ผู้เชี่ยวชาญบางคนอาจให้ความร่วมมือดี ให้ความคิดเห็นในรอบที่ 1 ดีเยี่ยม แนวโน้มที่ได้จึงมาก แบบสอบถามรอบที่ 2 และรอบที่ 3 จึงมากขึ้น ผู้เชี่ยวชาญตอบไม่ไหว ผู้วิจัยก็ต้องหาทางแก้ปัญหา เพราะมีฉะนั้นกลุ่มตัวอย่างจะขาด ไป ดังนั้นผู้วิจัยต้องคิดในประเด็นเหล่านี้ล่วงหน้า

จำนวนรอบในการเก็บข้อมูล เป็นการระบุจำนวนรอบหรือจำนวนคน ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมาย งบประมาณ เวลา และกำลังคน ของการวิจัย โดยภาพรวมแล้วการที่นักวิจัยจะกำหนดที่รอบหนึ่งรอบ ใดนั้น การวิจัยอนาคตจะดูว่าคำตอบที่ได้ในรอบต่าง ๆ มีความเป็นเอกพันธ์แล้วหรือไม่ หรือมีฉันทามติ (consensus) ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่ครอบคลุมเรื่องที่ศึกษามากพอแล้วหรือยัง หากมีมากพอก็ อาจจะหยุดได้ในรอบที่ 2 แต่ถ้าต้องการให้มีความหนักแน่นก็ทำรอบที่ 3 จำนวนรอบไม่ได้เป็นเกณฑ์ มาตรฐานเหมือนกับจำนวนคน โดยปกติทำประมาณ 3 รอบ แต่ EDFR นั้นเปิดโอกาสให้ทำ 2 รอบได้ ถ้าตอบสนองจุดมุ่งหมาย ซึ่งจะเรียกว่าเป็น mini EDFR กล่าวได้ว่าจุดมุ่งหมายมีอิทธิพลต่อจำนวน รอบ

จุดมุ่งหมายของการวิจัยอนาคตก็คือต้องการสำรวจ หรือเป็นการศึกษาแนวโน้มที่เป็นไปได้ ทั้งที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ นั่นคือจุดมุ่งหมายหลัก ส่วนจำนวนรอบ นั้น จะมีส่วนช่วยในแง่ของสถิติ จะมีส่วนช่วยในแง่ของการกรองความคิดของผู้เชี่ยวชาญ (Refine Consensus ของ Experts) นั่นคือ ถ้าผู้วิจัยพบว่าได้มีการกรองมาอย่างดี มีความสอดคล้องแล้วก็สามารถจบกระบวนการได้ แต่ถ้าข้อคิดเห็นยังกระจัดกระจาย เพราะเรื่องสลับซับซ้อนมากจำนวน รอบอาจจะเพิ่มขึ้น

การเขียนรายงานการวิจัยอนาคตแบบ EDFR

มีความยืดหยุ่นได้เช่นกัน นั่นคืออาจเลือกเขียนรายงานออกเป็นภาพๆ เป็นอนาคต 3 อนาคตภาพ คือ อนาคตภาพทางบวก ลบ แล้วตามด้วย ภาพที่เป็นไปได้มากที่สุด ซึ่งเป็นทางเลือก ทางหนึ่ง การเลือกอยู่ที่จุดมุ่งหมายของการวิจัย ถ้าต้องการ ที่จะย้ำถึงแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้ ค่อนข้างสูงระดับหนึ่งก็อาจกำหนดค่า median ในกรณีที่ แบบสอบถาม เป็น rating scale มี 5

scale อาจจะทำหาค่า median ระดับมากคือ 3.5 ขึ้นไปเป็น เกณฑ์ในการนำ แนวโน้มมารายงาน แล้วดูความสอดคล้องของคำตอบ โดยพิจารณาจาก interquartile range (ควอไทล์ที่ 3-01) ไม่เกิน 1.5 บวก mode-median ไม่เกิน 1 ซึ่งหลักการตัวนี้ก็ไม่ จำเป็นต้องเป็นตามนี้เสมอไป อาจจะเลือก ทำเฉพาะ interquartile range ไม่พิจารณา mode median ก็ได้ข้อสำคัญคือจะต้องมีเกณฑ์ เพื่อจะ ได้รายงานได้อย่างเป็นระบบ เชื่อมถือได้ อีกรูปแบบ หนึ่งก็คือ รายงานแนวโน้มที่มีความเป็นไปได้ ตาม เกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ระดับหนึ่ง เช่น ระดับมาก หรือมากที่สุด แล้วอาจวงเล็บกำกับว่าแนวโน้มใดที่ ผู้เชี่ยวชาญก็เปอร์เซ็นต์เห็นว่าไม่พึงประสงค์ภาษา ที่ใช้ในการเขียนรายงานการวิจัย อาจจะเขียน ด้วย ภาษาที่เป็นทางการ มีศัพท์กะทัดรัดชัดเจนเหมือน การเขียนรายงานวิจัยทั่ว ๆ ไป หรือจะใช้ภาษาที่ ค่อนข้างจะเป็นภาษาธรรมดาๆ สละสลวยอ่านมี ความรู้สึกกว่าราบรื่น มีใช้ภาษาวิชาการมากไป คือคน ทั่ว ๆ ไปอ่านแล้วรู้เรื่องเข้าใจ และสามารถนำ รายงานการวิจัยไปเขียนตามหนังสือพิมพ์ ให้คนทั่วไป อ่านได้ ฟังได้ เข้าใจได้

การวิจัยอนาคตนั้นมิได้มีจุดมุ่งหมายที่การทำนายนั้นจะถูกต้อง แต่จุดมุ่งหมายอยู่ที่การ สืบค้น แนวโน้มที่เป็นไปได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เมื่อจุดมุ่งหมายต่างกัน assumption ก็ต่างกันไป เกือบทุก ประเด็น ฉะนั้นเมื่อกล่าวถึง ความตรงและความเที่ยงอาจจะเป็นคนละ concept ถ้าจะใช้ เกณฑ์ของ validity และ reliability ที่นักวิจัย นักสถิติรูปแบบเดิมทำกันอยู่มาทำกับการวิจัยอนาคต ซึ่งก็สามารทำได้ แต่จำนวนข้อกระทงของแบบสอบถามนั้นแปรเปลี่ยนได้ ความคิดเห็นของผู้ เชี่ยวชาญอาจจะได้รับ อิทธิพลบางส่วนจากผู้เชี่ยวชาญคนอื่น ๆ ความคิดเห็นก็อาจจะแปรเปลี่ยนได้ ในรอบที่ 3 assumption ของผู้วิจัยคือ ต้องการให้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญตอบตรงตามที่ตอบ ไม่ว่าจะวัดที่ ครั้งคำตอบก็คงเดิม หรือต้องการให้ผู้เชี่ยวชาญนั้น พิจารณาคำตอบเดิมเปรียบเทียบกับของกลุ่มแล้ว ประเมินใหม่ นั่นคือพิจารณาคำตอบเดิม ผนวกเข้ากับข้อมูลใหม่ ซึ่งเป็นข้อมูลของผู้เชี่ยวชาญมิใช่ ข้อมูลสะเปะสะปะ แล้วให้พิจารณาคำตอบอีก 1 รอบ (reconsider)

รูปแบบต่าง ๆ (variations) ของ EDFR

มีหลายรูปแบบแต่ปรัชญาพื้นฐานยังคงเดิมโดยรูปแบบแปรเปลี่ยนไปขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมาย ของการวิจัย งบประมาณ และเวลา มีด้วยกัน 3 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 อาจทำตามขั้นตอนปกติ คือ สัมภาษณ์ จากนั้นใช้แบบสอบถาม 2 หรือ 3 รอบ จุดมุ่งหมายของจำนวนรอบคือต้องการการรองการคาดการณ์ของผู้เชี่ยวชาญ (refine Consensus) ถ้ามี ความสอดคล้องและครอบคลุมจุดมุ่งหมายของงานวิจัยแล้วก็หยุดได้

รูปแบบที่ 2 เป็นรูปแบบที่เรียกว่า mini EDFR ซึ่งยังตอบสนองปรัชญาการวิจัยอนาคตอยู่ คือ การสัมภาษณ์แบบ EDFR ผนวกกับการส่งแบบสอบถามอีกเพียงรอบเดียวแล้วก็หยุด ถ้าเลือกทำ วิธีนี้ โดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะอย่างหนึ่งอย่างใดก็ตาม สิ่งหนึ่งซึ่งควรจะทำก็คือการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ทางสถิติ (statistical feedback) ในรอบที่ 2 อย่างน้อยที่สุดก็คือค่าความถี่ของคำตอบของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ป้อนกลับไปยังกลุ่มผู้เชี่ยวชาญให้เขาไปพิจารณาเป็นข้อมูลในการตัดสินใจในรอบที่ 2 ของเขา ซึ่งเป็นลักษณะเด่นอันหนึ่งของวิธีเดลฟาย หลังจากนั้นก็นำข้อมูลมาวิเคราะห์และเสนอผลเช่นเดียวกับ EDFR เต็มรูปเท่านั้น เป็นการประหยัดงบประมาณ ประหยัดเวลา

รูปแบบที่ 3 เป็นแบบ EDFR เต็มรูปแต่มีการปรับแบบสอบถามในรอบที่ 3 ให้สั้นลง ในกรณีที่ การวิจัยได้ข้อมูลในแง่รายละเอียดมาจากการสัมภาษณ์ในรอบแรกแล้วทำแบบสอบถามรอบที่ 2 ซึ่งจะได้แบบสอบถามที่ยาวมาก หลังจากนั้นก็คิดคำนวณวิเคราะห์ข้อมูลทุกชนิดเป็นแบบ rating scale หรือ รูปแบบอื่นที่สามารถตอบสนองจุดมุ่งหมายการวิจัยได้ แล้วรอบที่ 3 ก็พิจารณาเลือกเฉพาะแนวโน้มที่มี ระดับความเป็นไปได้มากหรือมากที่สุดมาศึกษาในรอบที่ 3 เพื่อย่อความยาวของแบบสอบถาม (ควรเผื่อ เอาไว้ เช่น ถ้าสนใจจะศึกษาเฉพาะแนวโน้มระดับ 3.5 ก็ควรจะเลือกแนวโน้มที่มีค่าตั้งแต่ 3.25 ขึ้นไป เป็นต้น เพราะแนวโน้มที่เลือกเผื่อไว้นี้อาจมีค่าเพิ่มในรอบที่ 3 ถ้าลดลงหรือเพิ่มไม่ถึง 3.5 ก็ไม่มีปัญหา สามารถตัดทิ้งได้ แต่ถ้าไม่เผื่อไว้ แนวโน้มที่มีค่าตั้งแต่ 3.25 จะไม่มีโอกาสขึ้นไปถึง 3.5 ในรอบที่ 3 เพราะตัดทิ้งไปก่อนแล้ว ฉะนั้นจึงควรเลือกเผื่อไว้) หรืออาจเลือกเฉพาะแนวโน้มที่เกือบถึงเกณฑ์มาดำเนินการรอบสุดท้ายได้¹⁰⁵

ตั้งที่ แมคมิลแลน (Macmillan) ได้ศึกษาและเสนอผลการวิจัยเกี่ยวกับจำนวนผู้เชี่ยวชาญในการวิจัยตามเทคนิคเดลฟาย (Delphi technique) พบว่าหากมีผู้เชี่ยวชาญตั้งแต่ 17 คนขึ้นไป อัตราการลดของความคลาดเคลื่อน (Error) จะมีน้อยมาก และจะเริ่มคงที่ ที่ระดับความคลาดเคลื่อน 0.02^{106} ดังตารางที่ 3

¹⁰⁵ จุมพล พูลภัทรชีวิน, "ปฏิบัติการวิจัยด้วย EDFR". วารสารบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น (1, 2), 2548, 19-31.

¹⁰⁶ Macmillan, Thomas T. The Delphi Technique. Paper Presented at The Annual Meeting of the California Junior Colleges Associations Committee on Research and Development. (Ca : Monterey, 1971). May 3-5.

จำนวนผู้เชี่ยวชาญ (panel size)	ความคลาดเคลื่อน (error reduction)	ความคลาดเคลื่อน (net change)
1 - 5	1.20 - 0.70	0.5
5 - 9	0.70 - 0.58	0.12
9 - 13	0.58 - 0.54	0.04
13 - 17	0.54 - 0.50	0.04
▶ 17 - 21	0.50 - 0.48	0.02
21 - 25	0.48 - 0.46	0.02
25 - 29	0.46 - 0.44	0.02

ตารางที่ 3 ตารางแสดงการลดลงของค่าความคลาดเคลื่อน

ที่มา : Macmillan, Thomas T. The Delphi Technique. Paper Presented at The Annual Meeting of the California Junior Colleges Associations Committee on Research and Development. (Ca : Monterey, 1971). May 3-5.

ศาสตราจารย์กล่าวว่า เทคนิควิธีที่คิดขึ้นมานั้นมีจุดมุ่งหมายของการคิดขึ้นมาอาจจะมีจุดมุ่งหมายเฉพาะบางอย่าง แต่ถ้าหากว่ามีประโยชน์นั้น จะต้องตอบสนองจุดมุ่งหมายของการวิจัยลักษณะอื่นถือว่าระเบียบวิธีนั้นเป็นสากล ก็จะสามารถนำไปใช้รูปแบบใดก็ได้ ถ้าหากว่านำไปใช้แล้วผลสามารถตอบสนอง จุดมุ่งหมาย ให้ผลที่ดีขึ้น เพราะฉะนั้นสามารถจะเอาระเบียบวิธีวิจัย EDFR ไปใช้เพื่อการกำหนดนโยบายไปวิจัยเพื่อการวิเคราะห์หาสาเหตุ หาปัญหา ถ้าหากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญให้ความร่วมมือในการวิจัยลักษณะนี้คือการเจาะจงหาสาเหตุโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยโดยยึดความเชี่ยวชาญของผู้เชี่ยวชาญเป็นหลัก ซึ่งก็จะถือว่าระเบียบวิธีแบบนี้ น่าจะเป็นระเบียบวิธีวิจัยที่ช่วยให้ผู้วิจัยได้คำตอบที่ชัดเจนมาก และช่วยเสริมสร้างการวิจัยธรรมดาให้น่าเชื่อถือมากกว่าการส่งแบบสำรวจไปถามปัญหาธรรมดาเพียงรอบเดียวซึ่งไม่สามารถมั่นใจว่าใครตอบเพราะ EDFR นั้นจะมีกระบวนการของการปรับแต่งคำตอบอย่างประณีต (Refine) และมีกระบวนการ ของการใช้ความเชี่ยวชาญของผู้เชี่ยวชาญเข้ามาจับ เพราะฉะนั้นก็น่าจะได้เรื่องราวที่ชัดเจน ที่แน่นอนมากกว่า จึงสามารถนำระเบียบวิธีวิจัย EDFR ไปใช้ในวิจัยธรรมดา การคิดวิเคราะห์ปัญหา การตัดสินใจปัญหาได้ หากหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง มีเรื่องที่ต้องตัดสินใจปัญหาใดปัญหาหนึ่ง ก็น่าจะใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบ

ย่อหรือวิจัยเต็มรูปแบบ (Full Sacle) ก็ได้ การทำอย่างนี้จะทำให้มีความเชื่อมั่นได้ค่อนข้างสูงว่าการตัดสินใจนั้น จะมีประสิทธิภาพมากกว่ากระบวนการตัดสินใจที่ปราศจาก ข้อมูลที่น่าเชื่อถือ¹⁰⁷

ประโยชน์ของการวิจัยเชิงอนาคต (EDFR)

การศึกษาและการวิจัยอนาคตมีประโยชน์หลายประการดังต่อไปนี้

1. การศึกษาและการวิจัยอนาคตช่วยให้ได้ข้อมูลที่สำคัญและจำเป็นเกี่ยวกับแนวโน้มในอนาคตที่สามารถจะนำมาใช้ในกระบวนการตัดสินใจ การกำหนดนโยบายและการวางแผน เพราะการศึกษาและการวิจัยอนาคตมักจะทำให้หรือนำไปสู่สิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 1.1 ให้กรอบสำหรับการตัดสินใจหลายรูปแบบ
- 1.2 บ่งชี้ถึงอันตรายและโอกาสต่าง ๆ
- 1.3 แนะนำวิธีแก้ปัญหาแบบต่าง ๆ
- 1.4 ช่วยประเมินนโยบายและการปฏิบัติต่าง ๆ
- 1.5 ช่วยให้เห็นและเข้าใจปัจจุบันและอดีตดีขึ้น
- 1.6 ช่วยเพิ่มทางเลือก
- 1.7 กำหนดจุดหมายและแสวงหาวิธีที่จะบรรลุจุดหมาย

2. ช่วยเตรียมมนุษย์ให้มีความพร้อมที่จะเผชิญกับโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องโดยการ

2.1 ให้ประสบการณ์ล่วงหน้า (Pre-experience) แก่มนุษย์ว่าอนาคตอาจจะเป็นอย่างไร เพื่อจะได้เตรียมพร้อมว่าควรจะทำตัวอย่างไรจะได้ไม่เกิดหรือลดอาการ Future Shock

2.2 ให้การรับรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตบนโลกที่เต็มไปด้วยการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วและสับสน การรับรู้หรือมโนทัศน์ดังกล่าว ได้แก่

- การเปลี่ยนแปลงเป็นกระบวนการปกติตามธรรมชาติ
- การเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยอาจจะกลายเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ต่อมา
- การเลือก (Choice) เป็นสิ่งจำเป็น การปฏิเสธที่จะเลือกก็คือการเลือก
- โลกในอนาคตน่าจะแตกต่างอย่างสิ้นเชิงในหลาย ๆ ด้านจากโลกปัจจุบัน
- มนุษย์มีความรับผิดชอบต่ออนาคตของเขา อนาคตมิใช่เป็นเพียงสิ่งที่ปรากฏขึ้นต่อหน้า

เขาเท่านั้น วิธีการที่ได้ผลในอดีตอาจจะไม่ได้ผลในอนาคตเพราะสภาพการณ์มันเปลี่ยนไป

2.3 กระตุ้นให้มนุษย์ทำการศึกษอนาคตอย่างมี “สติ” และดำเนินชีวิตในปัจจุบันอย่างมีสติ

¹⁰⁷ สาคร มหาหิงค์, การวิจัยเชิงอนาคต (Futurres Researcg), เข้าถึงเมื่อ : 10 มีนาคม 2565 เข้าถึงได้จาก :<http://doctor sakorn.gagto.om/?cid=98067>

3. ช่วยให้นักวิจัยเห็นถึงความสำคัญและความสัมพันธ์ของระบบต่าง ๆ ทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างกันมากขึ้น
4. ช่วยชี้แนะและเสริมสร้างความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และความคิด
5. ช่วยให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เพราะไม่ติดอยู่กับปัญหาในอดีตและปัจจุบัน
6. ช่วยกระตุ้นให้นักวิจัย (ทั้งเด็กและผู้ใหญ่) ใฝ่หาความรู้โดยการเป็นผู้สร้างความรู้มากกว่าเรียนสิ่งที่ผู้อื่นบอกหรือทำมาแล้วแต่เพียงอย่างเดียว
7. ให้แนวคิดในการพัฒนาปรัชญาชีวิตที่ผสมกลมกลืนกับแนวโน้มในอนาคต
8. อื่น ๆ เช่น ให้ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ให้ความท้าทาย¹⁰⁸

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปสาระสำคัญของเทคนิคการวิจัยแบบ EDFR (Ethnographic Delphi Futures Research) นั้น ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องเข้าใจถึงวิธีการอย่างทองแท้เพื่อความสมบูรณ์ของการวิจัยผู้วิจัยจึงต้องเข้าใจรายละเอียดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องดังนี้ คือ การแบ่งเวลา การเลือกกลุ่มตัวอย่างเกณฑ์และวิธีการระบุผู้เชี่ยวชาญ การเตรียมกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ การสัมภาษณ์แบบ EDFR การเขียนแนวโน้มในแบบสอบถาม ปัญหาของแบบสอบถามและวิธีแก้ รายงานผล จำนวนรอบ การเขียนรายงานแบบ EDFR ฯลฯ ซึ่งเหล่านี้นั้นจะทำให้ปัญหาของการวิจัยที่เกิดขึ้นมีแนวทางป้องกันและแก้ไขเพื่อให้สามารถดำเนินไปด้วยความราบรื่นได้ ดังนั้นในการดำเนินการวิจัยต้องละเอียดถี่ถ้วนเพื่อจะช่วยให้การวิจัยเชิงอนาคตเรื่อง “การบริหารจัดการสถานวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า” ได้ผลวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

¹⁰⁸ จุมพล พูลภัทรชีวิน, **บทความบรรยายเรื่อง การวิจัยเชิงอนาคต (Future Reserch)**, โรงแรมเซ็นทาราแกรนด์และบางกอกคอนเวนชันเซ็นเตอร์ เซ็นทรัลเวิลด์ กรุงเทพมหานคร, 20 สิงหาคม 2559.

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมและศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ แนวทางการบริหารจัดการสถาน วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ทั้งงานวิจัยในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ ดังจะขอ นำเสนอต่อไปนี้

งานวิจัยในประเทศ

วชิณ อ่อนอ้าย และคณะฯ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง รูปแบบการพัฒนาโรงเรียนเอกชนสู่ความเป็น องค์กรแห่งนวัตกรรม ผลการวิจัยพบว่า 1. องค์ประกอบที่สำคัญของการพัฒนาโรงเรียนเอกชนสู่ ความเป็นองค์กรแห่งนวัตกรรม แบ่งออกเป็น 7 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) การจัดโครงสร้างแบบยืดหยุ่น 2) การสร้างกลยุทธ์เชิงนวัตกรรม 3) การจัดระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสารที่เอื้อต่อการ สร้างนวัตกรรม 4) การสร้างวัฒนธรรมองค์กรและบรรยากาศที่เอื้อต่อการสร้างนวัตกรรม 5) ภาวะ ผู้นำเชิงนวัตกรรมของผู้บริหารสถานศึกษา 6) การสร้างทีมงานเฉพาะกิจ และ 7) เครือข่ายความ ร่วมมือที่หลากหลาย 2. รูปแบบที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาโรงเรียนเอกชนสู่ความเป็นองค์กรแห่ง นวัตกรรม โดยมีรูปแบบการบริหารเชิงระบบ 8 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านปัจจัย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) โครงสร้างองค์กรแบบยืดหยุ่น เอื้อต่อการสร้างนวัตกรรม 2) ภาวะผู้นำเชิงนวัตกรรมของผู้บริหาร สถานศึกษา 3) ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสารที่เอื้อต่อการสร้างนวัตกรรม 4) เครือข่าย ความร่วมมือที่หลากหลาย ด้านกระบวนการ ด้านกระบวนการ 2 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การสร้างกล ยุทธ์เชิงนวัตกรรม และ 2) การสร้างทีมงานเฉพาะกิจที่เอื้อต่อการสร้างนวัตกรรม ด้านสิ่งแวดล้อมของ องค์กร และ ด้านสิ่งแวดล้อม 2 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) วัฒนธรรมองค์กรที่เอื้อต่อการสร้าง นวัตกรรม และ 2) บรรยากาศองค์กรที่เอื้อต่อการสร้างนวัตกรรม¹⁰⁹

พัชราภรณ์ ดวงชื่น ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง องค์ประกอบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์สู่ความ เป็นเลิศของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย ผลการวิจัย พบว่า องค์ประกอบ การบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์สู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศ ไทย ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ คือ 1) การวิเคราะห์ระบบการบริหารจัดการ 2) การบริหารจัดการ ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ 3) การกำหนดทิศทางการบริหารจัดการ 4) การวางแผนและพัฒนา

¹⁰⁹ วชิณ อ่อนอ้าย และคณะฯ. รูปแบบพัฒนาโรงเรียนเอกชนสู่ความเป็นองค์กรนวัตกรรม. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร 17 (2) : (2558), 74-75.

ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการ 5) การบริหารจัดการงบประมาณ และ 6) การกำหนดกลยุทธ์การบริหารจัดการ 2. องค์ประกอบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์สู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทยมีความเหมาะสม มีความเป็นไปได้ มีความเป็นประโยชน์ และมีความถูกต้องครอบคลุม สอดคล้องกับทฤษฎี หลักการ แนวคิดตามกรอบการวิจัย¹¹⁰

กฤษณพงศ์ เลิศบำรุงชัย ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ดิจิทัลตามแนวคิดคอนเนกติวิสต์ผ่านคลาวด์เทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมสื่อสร้างสรรค์ ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนรู้ ผ่านการสังเคราะห์แล้วเรียกว่า "PPAC Model" มี 4 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การวางแผน ประกอบด้วย 1) สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ดิจิทัล 2) สื่อและเนื้อหา 3) ผู้สอนและผู้เรียน และ 4) วัตถุประสงค์การเรียนรู้ องค์ประกอบที่ 2 กระบวนการ ประกอบด้วย 1) ชั้นปฐมนิเทศ 2) ชั้นเชื่อมต่อการเรียนรู้ดิจิทัล ประกอบด้วย 2.1 ชั้นเรียนรู้ 2.2 ชั้นสืบค้นความรู้ 2.3 ชั้นลงมือสร้างสื่อสร้างสรรค์ 2.4 ชั้นค้นพบปัญหา 2.5 ชั้นค้นหาวิธีการแก้ปัญหา และ 2.6 ชั้นค้นพบการแก้ปัญหา 3) ชั้นประเมินผล องค์ประกอบที่ 3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และองค์ประกอบที่ 4 นวัตกรรมสื่อสร้างสรรค์ ผลการประเมินความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ 7 คน พบว่า PPAC Model มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด (Mean = 4.70, S.D. = 0.63)¹¹¹

แววตา พูลสวัสดิ์ และคณะ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการการอาชีวศึกษาเพื่อเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขัน ในยุคการศึกษาไทย 4.0 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีซีเทคแปซิฟิกนั้น ผลการวิจัยพบว่า วิทยาลัยเทคโนโลยีซีเทคแปซิฟิกมีการบริหารจัดการตามแนวคิดการบริหารแบบสมดุล (Balance Scorecard :BSC) ภายใต้มุมมอง 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านประสิทธิผล 2) ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง 3) ด้านกระบวนการภายใน และ 4) ด้านการเรียนรู้และพัฒนา เพื่อต้องการยกระดับความสามารถในการแข่งขันในยุคการศึกษาไทย 4.0 ให้มีคุณภาพและ ประสิทธิภาพ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาในทุกมิติภายใต้หลักการการบริหารแบบ POLC ประกอบด้วย 1) การวางแผน 2) การจัดองค์กร 3) การนำ และ 4) การควบคุม ให้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย รวมถึงการกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ 4 ด้าน คือ 1) ด้านยุทธศาสตร์ด้านประสิทธิผล 2) ด้านยุทธศาสตร์

¹¹⁰ พัชราภรณ์ ดวงชื่น. “องค์ประกอบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์สู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย”. วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน, ปีที่ 22 ฉบับที่ 4 (ตุลาคม-ธันวาคม) 2559.: 551-552.

¹¹¹ กฤษณพงศ์ เลิศบำรุงชัย. “รูปแบบการเรียนรู้ดิจิทัลตามแนวคิดคอนเนกติวิสต์ผ่านคลาวด์เทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมสื่อสร้างสรรค์”. วารสารมหาวิทยาลัยธนบุรี, ปีที่ 21 ฉบับที่ 29 เดือนกันยายน - ธันวาคม 2561: 221-228.

ด้านความพึงพอใจของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง 3) ด้านยุทธศาสตร์ด้านกระบวนการภายใน และ 4) ด้านยุทธศาสตร์ด้านการเรียนรู้และพัฒนา และการควบคุมคุณภาพโดยใช้วงจรเดมมิ่ง (PDCA)¹¹²

พัชรารัตน์ ดวงชื่น ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง เปลี่ยนมุมมองการบริหารองค์กรการศึกษาในโลก Disruptive Change views on corporate governance in the Disruptive World Disruptive World เป็นการเปลี่ยนแปลงของโลกที่สิ่งหนึ่งเข้ามาแทนที่อีกสิ่งหนึ่ง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และรุนแรง อันเป็นผลมาจากการเข้าถึงนวัตกรรม เทคโนโลยีดิจิทัล ความสะดวก ความเร็ว ข้อมูล และ พฤติกรรมนอกกรอบ ตลอดจนจนถึงข้อมูลที่มีอยู่จำนวนมากในโลกออนไลน์ การเตรียมตัวเข้าสู่ยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงด้วยเทคโนโลยีอย่างก้าวกระโดด และความจำเป็นที่ต้องมีการนำนวัตกรรมมาใช้ในการพัฒนาตนเอง องค์กร รวมถึงความก้าวไกลของประเทศชาติในปัจจุบัน การเปลี่ยนมุมมองการบริหารองค์กรการศึกษาในยุค Disruptive World จึงเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างมากในการบริหารองค์กรการศึกษาเพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกที่กำลังเข้าสู่ยุค “ดิจิทัลเปลี่ยนโลกการศึกษา” อย่างเต็มตัว องค์กรการศึกษายุค Disruptive World จึงต้องมีการพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา นอกจากนี้คุณลักษณะสำคัญของยุคดิจิทัลมีผลต่อการบริหารจัดการสถานศึกษาเป็นอย่างมากในเรื่องของระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารและการจัดการความรู้ ทักษะติดต่อเทคโนโลยี ประกอบกับความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในปัจจุบันของผู้บริหารสถานศึกษาต้องมีความถูกต้องแม่นยำ เพราะทำให้มีผลต่อการลงทุนในการใช้เทคโนโลยีของสถานศึกษา ได้อย่างเหมาะสมเกิดความคุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุดต่อองค์กรการศึกษาในยุค Disruptive World รวมถึงการพัฒนาองค์กรให้เป็นการจัดการการศึกษาสมัยใหม่ โดยมีลักษณะสำคัญ ดังนี้ ต้องเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ โดยอาศัยความเข้าใจและความมุ่งมั่น ในการขับเคลื่อนและพัฒนาองค์กร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างแรงจูงใจให้ผู้บริหารการศึกษา ได้ปรับทัศนคติ เปลี่ยนวิธีคิด และเปลี่ยนมุมมองการบริหารการศึกษา เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว และรุนแรงของโลก¹¹³

วาสนี จินดี ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารสถานศึกษาเพื่อให้เกิดประสิทธิผลทางการศึกษา การบริหารสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพย่อมอยู่คู่กลยุทธ์ปรับปรุงการบริหาร บริหารให้เกิด

¹¹² แววดา พูลสวัสดิ์ และคณะ. “การบริหารจัดการการอาชีวศึกษาเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันยุคการศึกษาไทย 4.0 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีซีเทคแปซิฟิก”. **วารสารวิจัยและพัฒนา วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**, ปีที่ 13 ฉบับที่ 1 (มกราคม – เมษายน 2561): 8.

¹¹³ พัชรารัตน์ ดวงชื่น. “เปลี่ยนมุมมองการบริหารองค์กรการศึกษาในโลก”. **วารสารบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร**, ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 (มกราคม-มิถุนายน 2561): 248 – 256.

ประสิทธิผลซึ่งมีความสำคัญต่อการดำเนินงานของโรงเรียนให้ประสบความสำเร็จในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาและผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนให้สูงขึ้นนั้น มี 8 ประการ ได้แก่ 1) การกำหนดเป้าหมาย 2) การเพิ่มเวลาเรียน 3) การสนับสนุนเพิ่มให้กับนักเรียน 4) การเปลี่ยนแปลงการจัดองค์ประกอบของชั้นเรียน 5) การเปลี่ยนแปลงวิธีการเรียนการสอน 6) การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร 7) การปรับปรุงแนวปฏิบัติของการให้ที่บ้าน 8) การทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมกับโรงเรียนมากขึ้นโดยเลือกกลยุทธ์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเชื่อมโยงเทคโนโลยีและสารสนเทศ เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารกลยุทธ์การปรับปรุงแนวปฏิบัติการใช้ที่บ้าน และกลยุทธ์การทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมกับโรงเรียนมากขึ้น ตามลำดับ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. กลยุทธ์การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Use of ICT)
2. กลยุทธ์การปรับปรุงแนวปฏิบัติการใช้ที่บ้าน
3. กลยุทธ์การทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมกับโรงเรียนมากขึ้น¹¹⁴

อร่าม วัฒนะ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ผลการวิจัยพบว่า 1. การวิเคราะห์องค์ประกอบการบริหารสถานศึกษาสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ 7 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ภาวะผู้นำของผู้บริหาร 2) คุณภาพครู 3) การวางแผนกลยุทธ์ 4) เครือข่ายความร่วมมือ 5) คุณภาพนักเรียน 6) การบริหารจัดการ 7) การพัฒนาบุคลากร 2. รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ส่วนนำ ส่วนที่ 2 ส่วนเนื้อหาประกอบด้วย องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสถานศึกษาสู่ความเป็นเลิศ และกระบวนการบริหารสถานศึกษาสู่ความเป็นเลิศ ส่วนที่ 3 เงื่อนไขความสำเร็จ 3. การประเมินรูปแบบการบริหารสถานศึกษาสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียน สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด มีความถูกต้อง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับมากที่สุด¹¹⁵

พงศ์ศักดิ์ วงษ์ป้อม และคณะฯ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสู่มาตรฐานสากลของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่า 1)

¹¹⁴ วาสนี จินดี. “การบริหารสถานศึกษาเพื่อให้เกิดประสิทธิผลทางการศึกษา”. **การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ครั้งที่ 2, “GRADUATE SCHOOL CONFERENCE 2018”** (2561): 737.

¹¹⁵ อร่าม วัฒนะ. “รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียน สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด”. วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, 2561.

ผลสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับผู้บริหารสถานศึกษาจำนวน 3 คน ผู้วิจัยสรุปสาระสำคัญไว้ 8 ประเด็น ดังนี้ 1) ผู้เรียน 2) ครู 3) ผู้บริหาร 4) การบริหารจัดการ 5) การพัฒนาหลักสูตร 6) การจัดการเรียนการสอน 7) ความร่วมมือและการบริการวิชาชีพ และ 8) การจัดสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก ส่วนความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับรูปแบบการจัดอาชีวศึกษามาตรฐานสากลในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ทั้ง 8 ด้าน อยู่ในระดับ เห็นด้วยอย่างยิ่ง และผลจากความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา โดยภาพรวม 8 ด้าน มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก 2) การตรวจสอบยืนยันรูปแบบการจัดอาชีวศึกษามาตรฐานสากลของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาโดยการประชุมผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 12 คน ในด้านความเป็นประโยชน์ ด้านความเป็นไปได้ ด้านความเหมาะสม และด้านความถูกต้องแม่นยำ พบว่า อยู่ในระดับมากที่สุด¹¹⁶

สงบ อินทรมณี ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล เป็นการบริหารการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา และการบริหารเทคโนโลยีสำหรับสถานศึกษาไปพร้อมกัน ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงที่ไม่สามารถหยุดยั้งได้ รวมทั้งมีการนิเทศ ติดตาม ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลให้สอดคล้องกับนโยบายและเป้าหมายที่ครอบคลุมภารกิจของสถานศึกษา ประเด็นสำคัญในการบริหารการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา ได้แก่ การสร้างวัฒนธรรมสถานศึกษาที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลง การจัดการความรู้ในสถานศึกษายุคดิจิทัล และการทำงานอย่างเป็นเครือข่าย ส่วนการบริหารเทคโนโลยีสำหรับสถานศึกษา ได้แก่ การยอมรับเทคโนโลยี นวัตกรรมและการเปลี่ยนแปลง รวมทั้งการเข้าถึงเทคโนโลยี เพื่อให้ผู้บริหารสถานศึกษาเกิดสมรรถนะสำหรับการเชื่อมโยงความคิดและความรู้ให้กับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มคนที่เกิดในยุคดิจิทัล และในขณะที่ครูและผู้บริหารสถานศึกษาเป็นกลุ่มคนที่อพยพเข้ามาสู่ยุคดิจิทัล ให้บรรลุเป้าหมายสำคัญของการศึกษา คือ คนไทยทุกคนได้รับการศึกษาและเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ ในการดำรงชีวิตอย่างเป็นสุข ประสบความสำเร็จในการทำงาน ส่งผลต่อการพัฒนาชุมชน สังคม และประเทศชาติ สามารถแข่งขันกับนานาประเทศ โดยรักษาเอกลักษณ์ ศิลปะ วัฒนธรรม รวมทั้งคุณธรรม จริยธรรมตามหลักศาสนา อย่างยั่งยืน สอดคล้องกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคดิจิทัล¹¹⁷

¹¹⁶ พงศ์ศักดิ์ วงษ์ป้อม และคณะ. “รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสู่มาตรฐานสากลของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา”. *วารสารมหาจุฬานาครธรรมศน์*, ปีที่ 6 ฉบับที่ 8 (ตุลาคม 2562): 3827-3840.

¹¹⁷ สงบ อินทรมณี. “การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล”. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น*, ปีที่ 16 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2562: 353

ชรพงศ์ไชย วดีศิริศักดิ์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนากลยุทธ์การบริหารสถานศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดสกลนคร ผลการวิจัยพบว่า 1. กลยุทธ์การบริหารสถานศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดสกลนคร มี 4 กลยุทธ์ คือ 1) การเรียนรู้ร่วมกัน 2) การมีค่านิยมและวิสัยทัศน์ร่วม 3) การทำงานเป็นทีมแบบรวมพลัง และ 4) ภาวะผู้นำแบบสนับสนุน 2. การใช้กลยุทธ์การบริหารสถานศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดสกลนครมีความถูกต้องด้านเนื้อหาและมีความเหมาะสมในการนำไปใช้โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด¹¹⁸

สิน งามประโคน ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารการศึกษา: แนวคิด ทฤษฎีและรูปแบบการบริหารจัดการ ผลวิจัยพบว่า 1) แนวคิด ทฤษฎีการบริหารการศึกษาเกี่ยวกับงานวิชาการจัดดำเนินงานเกี่ยวกับการเรียนการสอนและประเมินผลด้วยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศการบริหารงานบุคคลเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยผลักดันให้องค์กรมีประสิทธิภาพด้วยมีการกำหนดภารกิจหน้าที่และความรับผิดชอบของบุคลากรโดยมุ่งพัฒนาบุคลากรให้มีคุณธรรม เพิ่มความรู้ความสามารถงบประมาณเป็นส่วนส่งเสริมการบริหารองค์กรให้บริหารบรรลุวัตถุประสงค์ และด้านสภาพแวดล้อมในสถานศึกษามีส่วนร่วมในการบริหารการศึกษาเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้การดำเนินงานตามนโยบายและแผนงาน 2) รูปแบบการบริหารจัดการศึกษา โดยยึดตามกรอบแนวคิดของกระทรวงศึกษาธิการ 4 ด้าน ได้แก่ การบริหารงานวิชาการ การบริหารงบประมาณ การบริหารงานบุคคล การบริหารงานทั่วไป สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ และสถานการณ์ปัจจุบัน Thailand 4.0 โดยพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน สร้างโอกาส ความเสมอภาค และการลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา เสริมสร้างคุณภาพชีวิตประชาชนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พัฒนาระบบและการบริหารจัดการ 3) วิเคราะห์แนวโน้มเชิงทฤษฎีและรูปแบบการบริหารการศึกษา ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การบริหารงานวิชาการการบริหารงบประมาณ การบริหารงานบุคคล การบริหารงานทั่วไป สู่การปฏิบัติเพื่อสร้างความมั่นคงความปรองดองและสมานฉันท์ให้สอดคล้องกับการบริหารยุคใหม่ในอนาคตด้วยนวัตกรรม Social Network โดยใช้การ

¹¹⁸ ชรพงศ์ไชย วดีศิริศักดิ์. “การพัฒนากลยุทธ์การบริหารสถานศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดสกลนคร”. วารสารสังคมศาสตร์และมานุษยวิทยาเชิงพุทธวารสารมหาจุฬานาครธรรม์, ปีที่ 6 ฉบับที่ 10 (ธันวาคม 2562): 5927- 5928.

บริหารจัดการศึกษาในยุคดิจิทัลบูรณาการด้วยพุทธศาสนาเป็นผู้บริหารแบบมีอาชีพในสถานการณ์ปัจจุบัน¹¹⁹

วันทิตา โปธิสาร ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง คุณลักษณะของผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาสู่ความเป็นเลิศ วัตถุประสงค์เพื่อศึกษา คุณลักษณะผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาสู่ความเป็นเลิศ เงื่อนไข กระบวนการเกิด การดำรงอยู่ และผลที่ตามมา การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อสร้างทฤษฎีฐานราก พื้นที่ในการศึกษาเป็นสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาที่ผู้บริหารได้รับการยอมรับว่า มีผลสัมฤทธิ์การบริหารสถานศึกษาที่โดดเด่นและประสบผลสำเร็จ เก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก การวิเคราะห์เอกสาร การสังเกต รวมทั้งตรวจสอบคุณภาพของข้อมูล การเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักใช้วิธีเลือกแบบเจาะจงและแบบลูกโซ่ ประกอบด้วย ผู้บริหาร ครู นักเรียน และผู้ที่มีบทบาทเกี่ยวข้อง จำนวน 30 คน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การแปลความ ตีความหมาย และสร้างมโนทัศน์ โดยใช้โปรแกรมประยุกต์ ผลการวิจัยพบว่า คุณลักษณะผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาสู่ความเป็นเลิศ ประกอบด้วยคุณลักษณะ 2 ด้าน ดังนี้ คุณลักษณะที่ 1 ด้านภาวะผู้นำทางบุคลิกภาพ ประกอบด้วย การทุ่มเทและมุ่งมั่น, การเอาใจใส่, มีคุณธรรมจริยธรรม, ซื่อสัตย์ยุติธรรม, ระเบียบวินัย ทักษะการสื่อสาร, ความคิดสร้างสรรค์, บุคลิกภาพที่ดี และมีความคิดด้านบวก โดยคุณลักษณะที่ 2 ด้านภาวะผู้นำทางการบริหาร ประกอบด้วย มีความรู้ ความสามารถทางวิชาชีพ สามารถพัฒนาตนเอง ให้มีความรอบรู้ทันสมัย ตลอดจนมีวิสัยทัศน์ เพื่อสร้างมาตรฐานในการบริหารงานสูงและทำงานเป็นระบบ สามารถบริหารจัดการเวลาได้ และประสานความร่วมมือ มีการสอนงาน ภายใต้การเชิงกลยุทธ์ เพื่อประกอบในการตัดสินใจในการสร้างแรงบันดาลใจ สำหรับเงื่อนไขกระบวนการเกิดคุณลักษณะผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาสู่ความเป็นเลิศ ได้แก่ ภูมิหลังทางสังคม ประสบการณ์ และคุณวุฒิ การศึกษาทางวิชาชีพ การดำรงอยู่ ได้แก่ นโยบายสถานศึกษา ความมั่นคง และความรักองค์กร และผลที่ตามมา ได้แก่ คุณภาพของสถานศึกษา และคุณภาพของครูและบุคลากรทางการศึกษามีความเป็นเลิศ¹²⁰

สุภัทรศักดิ์ คำสามารถ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการบริหารการศึกษาในยุคดิจิทัล สรรบับชั้นเทคโนโลยีการศึกษามีบทบาทสำคัญในการปฏิรูปและพัฒนาการปรับโครงสร้างของประเทศ ไทยให้ก้าวเข้าสู่ยุค Thailand 4.0 เป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยวิธีการทางการศึกษา การปรับปรุง

¹¹⁹ สีน งามประโคน, “การบริหารการศึกษา: แนวคิด ทฤษฎีและรูปแบบการบริหารจัดการ ,” วารสารครุศาสตร์ปริทรรศน์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย 6, 3 (กันยายน-ธันวาคม 2562): 134-135.

¹²⁰ วันทิตา โปธิสาร. “คุณลักษณะผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาสู่ความเป็นเลิศ”. วารสารสังคมศาสตร์และมานุษยวิทยาเชิงพุทธ, ปีที่ 5 ฉบับที่ 5 (พฤษภาคม 2563): 328-343

ประสิทธิภาพของการศึกษาให้สูงขึ้นเทคโนโลยีทางการศึกษา สิ่งสำคัญคือต้องเร่งการพัฒนาและเตรียมความพร้อมให้กับคนรุ่นใหม่ มีการเชื่อมโยงการขยายแนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เนื่องจากการศึกษาเกี่ยวกับการใช้ตาหูฟัง อุปกรณ์ในสมัยก่อนมักเน้นการใช้ประสาทสัมผัสด้านการฟังและการดูเป็นหลัก การใช้เทคโนโลยีเข้ากับการบริหารจัดการด้านการศึกษาที่มีความจำเป็นต้องใช้เทคโนโลยี การศึกษาในการปฏิรูปการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียนการสอน การพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21 การพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา เป็นการศึกษาที่สอดคล้องกับพฤติกรรมของผู้เรียนที่เปลี่ยนไปการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นเครื่องกระตุ้นการเรียนรู้ มุ่งเน้นผู้เรียนให้มีความสร้างสรรค์นวัตกรรม เพื่อให้ประเทศมีทรัพยากรมนุษย์ที่มีทักษะ พัฒนานวัตกรรมเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการรองรับการแข่งขันที่เพิ่มสูงขึ้นต่อไป ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงที่มาจากกระบวนการแห่งเหตุผลสามขั้นตอนด้วยกัน กล่าวคือ การแสวงหาความคิดเชิงกลยุทธ์ที่แปลกใหม่ซึ่งถือเป็นการยุติและล้มล้างแนวทางปฏิบัติเก่า ๆ ทิ้งไป แล้วจึงเริ่มเปรียบเทียบหักล้างด้วยความคิดใหม่ให้แตกต่างโดยสิ้นเชิงที่เรียกกันว่า ดิสรัปชัน (Disruption) การปฏิรูปหรือเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยี ฉะนั้นเด็กไทยควรได้รับการพัฒนาในด้านต่างๆ เพื่อตั้งศักยภาพ และสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันระดับนานาชาติต่อไป¹²¹

ชัยณรงค์ คัชมาตย์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารจัดการสถานศึกษา ตามแนวทางการรวมสถานศึกษา ภาครัฐและเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่า 1) องค์ประกอบของการบริหารจัดการสถานศึกษา ตามแนวทางการรวมสถานศึกษาภาครัฐและเอกชน ประกอบด้วย 7 องค์ประกอบ คือ มีโครงสร้างในการบริหารจัดการ, มีการวางแผนในการกำหนดนโยบายและการบริหารหลักสูตรให้ตรงกับการบริหารงบประมาณ และด้านการบริหารบุคลากร โดยมีกระบวนการเพื่อให้มีส่วนร่วมในการประเมิน สามารถตรวจสอบได้และรายงานผล 2) รูปแบบการบริหารจัดการสถานศึกษา ตามแนวทางการรวมสถานศึกษาภาครัฐและเอกชน ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ส่วนนำ ประกอบด้วย แนวคิดพื้นฐานและวัตถุประสงค์ของรูปแบบ ส่วนที่ 2 เนื้อหา ประกอบด้วย โครงสร้างการบริหารจัดการ การวางแผนและกำหนดนโยบาย การบริหารหลักสูตร การบริหารงบประมาณ การบริหารบุคลากรและวัสดุ การประสานงานและการมีส่วนร่วมการประเมินตรวจสอบ และรายงานผล ส่วนที่ 3 เจ็อนไขความสำเร็จ 3) ผลการประเมินรูปแบบการบริหารจัดการสถานศึกษา ตามแนวทางการรวมสถานศึกษาภาครัฐและเอกชน ใน

¹²¹ สุภัทรศักดิ์ คาสามารถ. “แนวทางการบริหารการศึกษาในยุคดิจิทัลดิสรัปชัน”. *Journal of Modern Learning Development*, ปีที่ 5 ฉบับที่ 3 ประจำเดือนพฤษภาคม – มิถุนายน 2563: 245-258.

ภาพรวมมีความถูกต้อง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับมากที่สุด¹²²

จิราพร สุพิสิงห์ และคณะฯ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง กระบวนการบริหารสถานศึกษาในยุคการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล สรุปผลจากการศึกษางานวิจัยครั้งนี้พบว่า 1) ประกอบไปด้วยส่วนประกอบพื้นฐาน 5 ส่วน และส่วนประกอบย่อย ๆ อีก 13 ส่วน ซึ่งส่วนประกอบดังกล่าวสามารถนำไปใช้ได้จริง 2) พบปัญหา 5 ด้าน และการแก้ปัญหาในส่วนประกอบพื้นฐาน ปัจจัยที่สนับสนุนต่อการประสบความสำเร็จ และการจัดการ คือ ทฤษฎี 4 M ดังนี้ Man, Money, Material, Management 3) โครงสร้างพื้นฐาน 5 โครงสร้าง ของกระบวนการทัศน์ การบริหารสถานศึกษาในยุคการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัลได้รับการตรวจสอบ, ประเมินผล และได้รับการแนะนำจนเสร็จสมบูรณ์ โครงสร้างแต่ละโครงสร้างประกอบไปด้วย หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ วิธีการดำเนินการ และกิจกรรม รวมทั้งปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จ 4) ข้อเสนอแนะนโยบาย และข้อเสนอภาคปฏิบัติ ประกอบไปด้วย บทบาทของผู้บริหาร, เป้าหมาย, การปฏิบัติการ, การวัดและประเมินผลแห่งความสำเร็จ และเป็นแนวปฏิบัติทางตรง และตรวจสอบสอดคล้องกับข้อเสนอแนะต่าง ๆ¹²³

วรรณชัย รังษี ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ระบบการบริหารจัดการศึกษาของจังหวัดในราชการบริหารส่วนภูมิภาค ผลการวิจัยพบว่า ระบบการบริหารจัดการศึกษาของจังหวัดในราชการบริหารส่วนภูมิภาค แบ่งได้เป็น 9 ด้าน 80 ประเด็น ได้แก่ 1) ด้านบริบทการบริหารจัดการศึกษา 2) ด้านโครงสร้างการบริหารจัดการศึกษา 3) ด้านการบริหารวิชาการ 4) ด้านการบริหารงบประมาณ 5) ด้านการบริหารงานบุคคล 6) ด้านการบริหารทั่วไป 7) ด้านประสิทธิภาพและประสิทธิผลการดำเนินงานการจัดการศึกษา 8) ด้านผลลัพธ์ ที่เกิดกับผู้เรียน และ 9) ด้านการตรวจประเมิน โดยมีประเด็นสำคัญ คือ การปรับปรุง กฎหมาย ระเบียบ ให้ชัดเจน สอดคล้อง เชื่อมโยง ส่งเสริมภารกิจซึ่งกันและกัน ให้มีสำนักงาน การศึกษาจังหวัดเป็นหน่วยงานการบริหารจัดการศึกษาสูงสุดในระดับจังหวัด และให้มีสำนักงานการศึกษาอำเภอ ผู้ตรวจการศึกษา ศักยภาพเทศก์ ศูนย์สื่อนวัตกรรมการบริหารจัดการศึกษา

¹²² ชัยณรงค์ คัชมาตย์. “รูปแบบการบริหารจัดการสถานศึกษา ตามแนวทางการรวมสถานศึกษา ภาครัฐและเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา”. **วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยวิทยาเชิงพุทธ**, ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 (กุมภาพันธ์ 2564): 205-218.

¹²³ จิราพร สุพิสิงห์ และคณะฯ. “กระบวนการบริหารสถานศึกษาในยุคการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล”. **วารสารวิชาการการทบทวนการวิจัยแบบสหวิทยาการ**, ปีที่ 16 ฉบับที่ 2) มีนาคม – เมษายน 2564): 19-25.

และระบบเทคโนโลยีเครือข่ายที่ทันสมัย ให้มีการกำหนดเขตพื้นที่บริการของสถานศึกษาที่ไม่ซ้ำซ้อนกัน และให้ผู้เรียนได้ศึกษาในสถานศึกษาใกล้บ้าน มากที่สุด¹²⁴

พัสกร อุ่นภาค ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ทักษะความเป็นผู้นำแห่งอนาคต พบว่า ทักษะความเป็นผู้นำ (Leadership Skills) มีความสำคัญอย่างยิ่งโดยเฉพาะผู้นำแห่ง อนาคต ในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงที่ต้องเผชิญ กับการแข่งขันที่รุนแรงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ทั้งนี้แนวทางการ เพิ่มทักษะของผู้นำย่อมมีความหลากหลายและมีความแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับ ลักษณะของผู้นำแต่ละบุคคล การพัฒนาองค์กรจะเป็นไปตามกลไกและกระบวนการบริหารได้มากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับ “ผู้นำ”(Leader) เมื่อผู้นำเป็นปัจจัยที่สำคัญในการขับเคลื่อนการ พัฒนาองค์กร และเป็น มั่นสมอง ในการปฏิบัติงานร่วมกับบุคคลในองค์กร ผู้นำที่มีความรู้ ความสามารถ ในกระบวนการพัฒนาองค์กร เพียงแค่นี้คงไม่เพียงพอต่อการบริหารองค์กร ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ผู้นำควรต้องอาศัยความรู้ ความเข้าใจในเรื่อง ดังต่อไปนี้ คุณสมบัติของผู้นำ ภาวะผู้นำ หรือความเป็นผู้นำ โดยเพิ่มทักษะการ เป็นผู้นำที่ดี และทักษะผู้นำแห่งอนาคต ที่จะเป็นตัวชี้วัด ความเชื่อถือ เชื่อมั่น เชื่อฟัง และให้ความ ร่วมมืออย่างแท้จริงของบุคลากรภายในองค์กร เพื่อใช้เป็นแนวทาง ในการพัฒนาพฤติกรรมผู้นำแห่ง อนาคตไปสู่การบริหารการพัฒนาองค์กร ต่อไป¹²⁵

งานวิจัยต่างประเทศ

แอล บีเรสนิก, เค เจ โนแลน และดี พี เรสนิก (L. B. Resnick, K. J. Nolan and D. P. Resnick) ได้เสนอว่าตัวบ่งชี้ทางการศึกษาเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการกำหนดเป้าหมายที่ ตรวจสอบได้และสรุปว่า ในด้านการประเมินผลของระบบการศึกษาตัวบ่งชี้ทางการศึกษาเป็น ประโยชน์มากในการกำกับและประเมินผลระบบการศึกษาการจัดอันดับการศึกษา การประกัน คุณภาพ และการแสดงความรับผิดชอบต่อหน้าที่การกำหนดเป้าหมายที่ตรวจสอบได้การปรับปรุงและ พัฒนาระบบการศึกษา โดยใช้ผลการประเมินเป็นแนวทางซึ่งจะเรียกตัวบ่งชี้ประเภทนี้ว่า ตัวบ่งชี้ผล การปฏิบัติงาน (Performance Indications)¹²⁶

¹²⁴ วรณชัย รังษี. “ระบบการบริหารจัดการศึกษาของจังหวัดในราชการบริหารส่วน ภูมิภาค”. วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการ บริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2564.

¹²⁵ พัสกร อุ่นภาค . “ทักษะความเป็นผู้นำแห่งอนาคต”. วารสารการพัฒนาการเรียนรู้ สมัยใหม่, ปีที่ 7 ฉบับที่. 2 (มีนาคม 2565) : 454-466.

¹²⁶ L. B. Resnick, K. J. Nolan and D. P. Resnick, “Benching marking education standard,” *Evaluation and Policy Analysis* 17 (1995): 438-439.

เคน โดวีย์ (Ken Dovey) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผู้นำการศึกษาในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง สถานศึกษาเอกชน (สถานศึกษาเชิงธุรกิจ) ควรทำอะไร ผลของการวิจัย จากสถานการณ์ภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของธุรกิจสถานศึกษาที่ต้องเผชิญกับความพยายามความผกผันในการสอน ในการจัดการศึกษาทั่วไปที่ผู้นำสถานศึกษาอาจรู้แจ้งเห็นจริงด้วยประสบการณ์การบริหาร ดังที่เกริ่นไว้แล้ว การรับรู้แห่งสัมพันธภาพ เหมือนดั่งเช่น การศึกษาระดับประถมศึกษาได้รับการสนับสนุนและได้ให้ความหมายของการบูรณาการของทฤษฎีความเป็นผู้นำ และการปฏิบัติภารกิจสำรวจชั้น หลังจากนั้น สิ่งตีพิมพ์ข้อเสนอหัวข้อต่างๆไปสำหรับเนื้อหาต่างๆของโปรแกรมการศึกษาของผู้นำในสถานศึกษา ธุรกิจ และแก้ปัญหาในกระบวนการสอนที่หลากหลายผ่านประสิทธิผลของเนื้อหาเฉพาะ ดังนั้นใน ภาวะการณ์เช่นนี้ การศึกษาแบบภาวะผู้นำในการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคนี้ จึงต้องถูกมีขึ้นอย่าง แน่นนอน¹²⁷

ดับบิว เค ฮอย, ซี เจ ทาร์เทอร์ และ เอ วูล์ฟโพลค ฮอย (W. K. Hoy, C. J. Tarter and A. Woolfolk Hoy) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง บทบาทของผู้นำทางวิชาการ สรุปได้ดังนี้ บทบาทสำคัญของ ผู้บริหารสถานศึกษาทุกคน คือ ผู้นำด้านการเรียนการสอนเพราะผู้บริหารสถานศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบ ในการเป็นผู้นำทางด้านการเรียนการสอน ภาวะผู้นำทางวิชาการควรเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างเต็มใจจาก ทั้งผู้บริหารสถานศึกษาและครู ครูก็จะจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนครุมีความชำนาญด้านหลักสูตร และการสอน ส่วนผู้บริหารสถานศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบในการสร้างบรรยากาศในโรงเรียนที่ช่วยให้มี การเรียนการสอนที่ดีที่สุด ดังนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาควรสร้างความเป็นมิตรกับครู โดยมีเป้าหมาย เพื่อการปรับปรุงการเรียนการสอน ผู้นำทางวิชาการต้องใช้เวลาในชั้นเรียนในฐานะของผู้ร่วมงานและ สนทนากับครูเกี่ยวกับการเรียนการสอน การปรับปรุงการสอนและการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ ต่อเนื่องการสนทนาเชิงวิชาชีพและการพัฒนาเชิงวิชาชีพควรจะทำกรปรับปรุงการเรียนการสอน วิธีที่ผู้เรียนรู้ วิธีสอนที่เหมาะสมสำหรับสถานการณ์ต่าง ๆ ความร่วมมือกันในผู้ร่วมงาน ความ เชี่ยวชาญและการทำงานเป็นทีมเป็นวิธีการสำหรับการปรับปรุงเพื่อความสำเร็จแม้ว่าครูเป็นผู้ทำให้เกิด ความสำเร็จเกี่ยวกับการเรียนการสอนแต่สิ่งที่สำคัญเท่า ๆ กัน คือ ผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องพูด ถึงวิสัยทัศน์ชัดเจน ด้านความเป็นเลิศทางการเรียนการสอนและการพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง ควบคู่กับเป้าหมายการปรับปรุงการเรียนการสอน บทบาทของผู้นำทางวิชาการของผู้บริหาร สถานศึกษาควรมี

¹²⁷ Ken Dovey. "Leadership Education in the Era of Disruption: What Can Business Schools Offer?". *International Journal of Leadership Education* 1 (1): 2005. Senate Hall Academic Publishing. 179- 180.

ดังนั้น 1) ความเป็นเลิศทางวิชาการ ควรเป็นแรงจูงใจอย่างมากในโรงเรียน จากงานวิจัยที่เพิ่มมากขึ้นยืนยันว่าการเน้นวิชาการของโรงเรียนเป็นสิ่งจำเป็นต่อผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ผู้นำทางวิชาการควรมุ่งเน้นสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ให้มีความเป็นระเบียบจริงจัง และมุ่งไปสู่เป้าหมายทางการเรียนการสอน ผู้บริหารสถานศึกษาต้องแสดงทั้งคำพูดและการกระทำถึงความเชื่อมั่นว่านักเรียนทุกคนสามารถบรรลุเป้าหมายในขณะที่การพัฒนาวัฒนธรรมโรงเรียนให้ครูและนักเรียนชอบทำงานหนักและมุ่งสู่ความสำเร็จทางวิชาการ

2) ความเป็นเลิศทางวิชาการและการปรับปรุงการเรียนการสอนต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ดำเนินการอยู่ตลอดเวลาเป็นกิจกรรมร่วมมือกันระหว่างผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาและครู กิจกรรมต่าง ๆ

3) ครูเป็นศูนย์กลางของการปรับปรุงด้านการเรียนการสอนเพราะครู คือ ผู้ที่จะสามารถเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติด้านการเรียนการสอนในชั้นเรียน ดังนั้นแรงจูงใจของครูจึงมีความสำคัญต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนอย่างยิ่ง

4) ผู้บริหารสถานศึกษาต้องให้ความช่วยเหลือในทางสร้างสรรค์และจัดหาทรัพยากรวัสดุที่จำเป็นสำหรับครูให้ประสบความสำเร็จในชั้นเรียนตามความเป็นจริงแล้วการสนับสนุนด้านทรัพยากรเป็นบทบาทพื้นฐานที่สำคัญของอาจารย์ใหญ่

5) อาจารย์ใหญ่ควรจะเป็นผู้นำทางปัญหา เป็นผู้รักษาพัฒนาการคนสุดท้ายในด้านการเรียน การเรียน แรงจูงใจการจัดการในชั้นเรียน การประเมินผล และการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การปฏิบัติที่ดีที่สุดในแต่ละสาขาวิชาระหว่างคน

6) ผู้บริหารสถานศึกษาควรจะเป็นผู้นำในการตระหนักและการส่งเสริมความเป็นเลิศทางวิชาการให้ผู้เรียนและครู เพราะว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นการส่งเสริมวิสัยทัศน์และวัฒนธรรมของความเป็นเลิศทางวิชาการ¹²⁸

เทรัน ราล์ฟ (Teran Ralph) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การวางแผนกลยุทธ์ระบบการศึกษาของโรงเรียนในเขตเมือง ผลการวิจัยพบว่า การวางแผนกลยุทธ์ของโรงเรียนส่งผลดีต่อโรงเรียนและทำให้ผู้บริหารโรงเรียนมีความตั้งใจ กระตือรือร้น มุ่งมั่นในการบริหารจัดการโรงเรียนทำให้เกิดวัฒนธรรมความร่วมมือพัฒนางานกับผู้นำชุมชนมากยิ่งขึ้น แต่ยังคงพบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการวางแผนเชิงกล

¹²⁸ W. K Hoy, C. J. Tarter and A. Woolfolk Hoy, "Academic Optimism of School: A Forcc for Student Achievement. American Educational," Research Journal 43 (2006): 425-446.

ยุทธ์ของโรงเรียนในเขตเมือง คือ การคัดเลือกและการฝึกอบรมผู้รับผิดชอบและขนาดของกลุ่มใหญ่เกินไป¹²⁹

ไมเคิล ฟลาวิน (Michael Flavin) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง เทคโนโลยีที่ก่อกวนในการศึกษาที่สูงขึ้น พบว่า เอกสารฉบับนี้วิเคราะห์บทบาทของเทคโนโลยีที่เป็นนวัตกรรม "ก่อกวน" ในระดับที่สูงขึ้นการศึกษา ในประเทศนี้และที่อื่น ๆ สถาบันอุดมศึกษา (HEIs) ได้ลงทุนเงินจำนวนมากในเทคโนโลยีการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้เสมือนจริงสภาพแวดล้อม (VLEs) เป็นสากลมากหรือน้อย แต่เทคโนโลยีเหล่านี้มี ไม่ได้รับการยอมรับและใช้งานในระดับสากลโดยนักเรียนและเจ้าหน้าที่แต่อื่น ๆ เทคโนโลยีที่ไม่ได้เป็นเจ้าของหรือควบคุมโดย HEIs ใช้กันอย่างแพร่หลายเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้และการสอน ตามทฤษฎีนวัตกรรมที่ก่อกวนของคริสเตนเช่น เทคโนโลยีที่ก่อกวนไม่ได้ออกแบบมาอย่างชัดเจนเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้และการสอนในระดับอุดมศึกษา แต่มีศักยภาพทางการศึกษาการศึกษาที่ใช้ทฤษฎีกิจกรรมและการเรียนรู้ที่กว้างขวางเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบของเทคโนโลยีที่ก่อกวน ข้อมูลที่ได้รับจากการสำรวจแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้และการใช้เทคโนโลยีและผ่านการสังเกตและการสัมภาษณ์สำรวจการปฏิบัติจริงของผู้เข้าร่วมคำตอบของแบบสำรวจมีแนวโน้มที่จะรับรองทฤษฎีนวัตกรรมก่อกวนโดยผู้เข้าร่วมสร้างความหมายสำหรับเทคโนโลยีผ่านการใช้งานของพวกเขา, มากกว่าเพื่อให้สอดคล้องกับนักออกแบบของความตั้งใจ การสังเกตพบว่าผู้เรียนใช้เทคโนโลยีที่แคบเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ แต่มีแนวโน้มที่จะใช้ทรัพยากรนอกเหนือจากจัดหาโดย HEIs ของพวกเขา การสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่าผู้เข้าร่วมใช้งานและเทคโนโลยีที่สะดวกเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้และการสอนของพวกเขาการศึกษานี้ระบุความขัดแย้งระหว่างเทคโนโลยีการเรียนรู้ที่มีให้โดย HEIs และเทคโนโลยีที่ใช้ในทางปฏิบัติ ไม่มีหลักฐานที่จะชี้ให้เห็นว่ามีการใช้เทคโนโลยีที่หลากหลายเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้และการสอนแต่มีการใช้เทคโนโลยีที่หลากหลายสำหรับงานที่หลากหลายนักเรียนและอาจารย์ไม่ได้พึ่งพา HEIs ของพวกเขาเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้และการสอน แต่พวกเขาเลือกเทคโนโลยีด้วยตนเองโดยใช้น้ำหนักต่อแบรนด์ที่จัดตั้งขึ้น การใช้เทคโนโลยีภายนอก HEIs มีผลกระทบต่อตรวจสอบการเรียนรู้และการสอนและบทบาทของ HEIs ซึ่งไม่ใช่ข้อต่อไปคนเฝ้าประตูที่จะรู้¹³⁰

¹²⁹ Teran Ralph, “ A case Study of Strategic Planning A Large Urban School District, Urban Education,” Dissertation Abstracts International 10, 45 (January 2011): 1771.

¹³⁰ Michael Flavin, “Disruptive technologies in higher education” King’s Learning Institute, King’s College, London, UK, ALT-C Conference Proceedings (Received 20 February 2012; final version received 20 June 2012): 102.

เอมิรา แบริสโนวา (Elmira Bayarystanova) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดการระบบการศึกษา และความเชี่ยวชาญของผู้บริหาร พบว่า ปัจจุบันประเทศคาซัคสถานได้พัฒนาเศรษฐกิจอย่างยิ่งใหญ่ ผสานไปกับอารยธรรมโลกด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย ในบริบทเช่นนี้ บทบาทและหน้าที่ของระบบ การศึกษาสมัยใหม่ และศักยภาพของมนุษย์ ในฐานะที่เป็นบรรทัดฐานในการพัฒนาสังคมได้เติบโต เป็นอย่างยิ่ง การศึกษาสมัยใหม่นั้น คือการพัฒนาบุคคลและได้เรียนรู้ถึงความจำเป็น และความเป็นไป ได้ที่เหนือขึ้นไป ความสามารถในการตระหนักรู้ด้วยตนเองถึงศักยภาพแห่งการสร้างสรรค์ทิศทางการ พัฒนา และการศึกษาด้วยตนเองตลอดชีวิตนั้น หมายความว่าศูนย์กลางของกระบวนการศึกษา เป็น เรื่องที่เกี่ยวกับความสนใจ ความจำเป็นและความเป็นไปได้ส่วนบุคคล การตระหนักรู้ที่แท้จริงนั้น ต้องการความเชี่ยวชาญของครูผู้สอน และเข้าถึงการบริหารจัดการทางการศึกษาจากระบบการจัด การศึกษาแบบใหม่ วัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้ คือ วิเคราะห์การเข้าถึงที่หลากหลายต่อการจัด การศึกษาที่สูงขึ้น ผู้วิจัยมีความพยายามที่จะกำหนดการทำงาน และการตระหนักรู้ในการศึกษา โดย ผู้บริหารการศึกษา ผู้วิจัย พบว่า ถึงแม้ว่าหลักการโดยทั่วไป และวิธีการบริหารจัดการศึกษา จะมี คุณลักษณะเฉพาะต่างจากจัดการทางการศึกษา ปัญหาทางด้านความเชี่ยวชาญในการฝึกอบรม ผู้บริหารการจัดการศึกษาในระบบการศึกษา ขั้นสูงนั้นเป็นหนึ่งในปัญหาในการจัดหาทรัพยากรที่ เพียงพอต่อการปฏิรูปการศึกษาในประเทศคาซัคสถานในขั้นสมัยใหม่จากหลาย ๆ ชั้นในการปฏิรูป การศึกษาของประเทศคาซัคสถานบริหารที่คุ้นเคยกับเหมาะสมและความพร้อมเป็นปัจจัยพื้นฐาน สำคัญของความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงการศึกษา¹³¹

จุม จุม นูร์ เบนตี, มุสตีนิงซิฮะ และไมยโสโรจัน (Djum Djum Noor Benty, Mustiningsih and Maisyaroh) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การฝึกอบรมทักษะผู้นำระดับอาจารย์ใหญ่ในยุคที่เปลี่ยนแปลง ถูกจัดขึ้นในเขต Tumpang, Malang Regency, East Java Province, Indonesia วัตถุประสงค์ของ กิจกรรมนี้เพื่อ 1) ช่วยเหลืออาจารย์ใหญ่ รวมทั้งอาจารย์ทั่วไปให้เข้าใจบทบาทการเรียนรู้และภาวะ ผู้นำในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง 2) ข้อเท็จจริงในรูปแบบภาวะผู้นำรวมถึงพฤติกรรมในยุคแห่งการ เปลี่ยนแปลง 3) ตัวบ่งชี้ที่เป็นข้อสังเกตแห่งประสิทธิภาพการเรียนรู้ในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง วิธีที่ใช้ ในการดำเนินการ คือ การบรรยาย, การหารือโต้ตอบ การถามและการตอบ และการมอบหมายงาน ซึ่งได้บูรณาการไปสู่กลยุทธ์ของกิจกรรมการฝึกอบรม

สรุปผลได้ว่า 1) ทักษะผู้นำทั้งอาจารย์ใหญ่และอาจารย์ทั่วไปได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง อย่างมีนัยยะสำคัญ หลังจากเข้าร่วมการฝึกฝนอบรม 2) การฝึกอบรมเป็นผลเชิงบวก ช่วยกระตุ้น จุด

¹³¹ Elmira Bayarystanova, “ Education System Management and Professional Competence Of Managers” (Pedagogy and Psychology department, Caspian state university of technologies and engineering, 2013), abstract.

ประกายในช่วงระหว่างการจัดกิจกรรมอบรม 3) ผู้เข้าร่วมอบรม ล้วนแล้วแต่พึงพอใจกับการนำเสนอของผู้เข้าร่วมอบรม 4) ผู้เข้าร่วมอบรม ต้องการให้มีการอบรมแบบนี้ในคราวต่อไป¹³²

สรุป

จากการศึกษาเรื่อง “การบริหารจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า” ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจาก ตำรา เอกสาร หนังสือ ข้อมูลออนไลน์ วารสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับหลักการ แนวคิดและทฤษฎี เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อภาคการศึกษาจัดการอาชีวศึกษาเอกชน และหน่วยงานต้นสังกัดมากที่สุด โดยผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลในเรื่องของแนวทางการบริหารจัดการอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ประกอบด้วย ความหมายของการบริหารจัดการ, ความสำคัญของการบริหาร, การบริหารการจัดการอาชีวศึกษาเอกชน, แนวคิดการบริหารจัดการอาชีวศึกษาเอกชน, แผนนโยบาย ยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการผลิตและพัฒนากำลังคนด้านอาชีวศึกษา, กรอบคุณวุฒิแห่งชาติ, คุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษา, รูปแบบการจัดการอาชีวศึกษา, แนวทางการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา, การจัดการอาชีวศึกษาในต่างประเทศ, การวิจัยเชิงอนาคต และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อให้การบริหารจัดการศึกษาของสถานศึกษาสอดรับการปรับตัวสู่ปรากฏการณ์ Digital transformation พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี และยกระดับภาพลักษณ์ของสถานศึกษาอาชีวเอกชนให้เป็นที่ไว้วางใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย พร้อมทั้งส่งผลให้เกิดคุณภาพของการอาชีวศึกษาเอกชนอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างยั่งยืนต่อไป

¹³² Djum Djum Noor Benty, Mustiningsih, Maisyaroh. “Training for Improving the Leadership of Schools in the Era of Disruption”. Advances in Social Science, Education and Humanities Research, volume 501. (Proceedings of the 6th International Conference on Education and Technology : ICET. 2020). 130.

บทที่ 3 การดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัย เรื่อง การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า เป็นการวิจัยอนาคต ใช้เทคนิคการวิจัยอนาคต แบบ EDFR (Ethnographic Delphi Futures Research) โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย เพื่อทราบแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า มีรายละเอียดของขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยและระเบียบวิธีวิจัย ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

เพื่อให้แนวทางในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่กำหนดไว้ อย่างมีประสิทธิภาพ ถูกต้องตามระเบียบวิธีวิจัย ผู้วิจัยจึงกำหนดรายละเอียดขั้นตอนการดำเนินการวิจัยไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การจัดเตรียมโครงการวิจัย

เป็นขั้นตอนการจัดเตรียมโครงการตามระเบียบวิธีการดำเนินการวิจัย โดยผู้วิจัยศึกษาแนวคิด หลักการที่เกี่ยวข้อง จากตำรา เอกสารวิชาการ สภาพปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับรายงาน ข้อมูลทางสถิติ ข้อมูลสาระสนเทศ บทความ และงานวิจัยต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำมาประกอบแนวคิดการวิจัยในครั้งนี้ แล้วนำข้อมูลดังกล่าวมาจัดทำโครงการวิจัย และนำเสนอปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา และสอบปกป้องการวิจัย ปรับแก้ไขโครงร่างการวิจัยตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการปกป้องโครงร่างการวิจัย และนำเสนอภาคีวิชาเพื่อขอเสนออนุมัติวิจัยต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อดำเนินโครงการวิจัยในขั้นตอนต่อไป

ขั้นตอนที่ 2 การดำเนินการวิจัย

การดำเนินงานตามโครงการวิจัยผู้วิจัย โดยผู้วิจัยดำเนินการศึกษาวิเคราะห์กำหนดกรอบแนวคิดเพื่อสร้างและพัฒนาเครื่องมือ จากนั้นได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เทคนิควิจัยแบบอนาคต EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) ตรวจสอบข้อมูล วิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูล ด้วยวิธีหาค่าเฉลี่ย และนำเสนอผลวิจัยสำหรับรายละเอียดของการดำเนินการในแต่ละขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การพัฒนาแบบสัมภาษณ์โดยผู้วิจัยศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า โดยทำการสังเคราะห์ข้อมูล เอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และ

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเว็บไซต์ต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อสร้างเป็นแบบสัมภาษณ์ ในการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ โดยใช้การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) ไปสัมภาษณ์ในเรื่องแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า

ขั้นที่ 2 การทำวิจัยอนาคตแบบ EDFR รอบที่ 1 (Ethnographic Delphi Future Research) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

2.1 กำหนดผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 21 คน ได้แก่ ระดับนโยบาย ระดับกลาง (พื้นที่การศึกษา : หน่วยงานต้นสังกัด สอศ.) ระดับสถานศึกษา (วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน) ระดับนักวิชาการ และระดับสถานประกอบการ แบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ระดับนโยบาย : ผู้บริหารระดับสูงในกระทรวงศึกษาธิการ และผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาในกระทรวง จำนวน 5 คน

กลุ่มที่ 2 ระดับกลาง : ผู้บริหารสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอช.) จำนวน 4 คน

กลุ่มที่ 3 ระดับสถานศึกษา : ผู้บริหารสมาคมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย หรือผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน (ผู้อำนวยการ/รองผู้อำนวยการ จำนวน 4 คน

กลุ่มที่ 4 ระดับนักวิชาการ : นักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญในการบริหารจัดการการศึกษาอาชีวศึกษาเอกชน จำนวน 4 คน

กลุ่มที่ 5 ระดับนักวิชาการ (ภาคธุรกิจ) : ผู้บริหารสถานประกอบการในภาคธุรกิจที่ทำความร่วมมือกับภาคการศึกษา หรือผู้บริหารสถานประกอบการ (EXPERT) ด้านภาคธุรกิจ จำนวน 4 คน

2.2 การเตรียมผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ แบบเจาะจง (Purposive Sampling) ตามเกณฑ์ข้อ 2.1 โดยผู้วิจัยจะทำการติดต่อผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญด้วยการส่งจดหมายเชิญเข้าร่วมเป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ พร้อมทั้งแจ้งวัตถุประสงค์ โดยส่งเค้าโครงการวิจัยการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ฉบับย่อ และรายละเอียดของการวิจัย วิธีการวิจัย เครื่องมือการวิจัย พร้อมทั้งทำการนัดหมาย วัน เวลา เพื่อทำการสัมภาษณ์

2.3 การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ในรอบที่ 1 นี้ ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 21 คน ที่ได้ทำการประสานงานนัดหมายกำหนด วัน เวลา และสถานที่สัมภาษณ์ ด้วยเครื่องมือการวิจัยสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) เพื่อทราบแนวทางที่เป็นไปได้หรือน่าจะเป็นประมวลภาพปรากฏการณ์ การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ทั้งนี้ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญคนแรก ๆ ผสมผสานเข้ากับการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญคนต่อ ๆ ไป และทำการ

สัมภาษณ์โดยขึ้นอยู่กับผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนจะคาดการณ์และเสนอแนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า

2.4 รวบรวมข้อมูลทั้งหมดที่ได้การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ มาถอดเทปและจัดพิมพ์เป็นความเรียง สังเคราะห์ และวิเคราะห์แล้วเขียนเป็นประเด็นหรือแนวโน้มในการสร้างแบบสอบถามระดับความคิดเห็นแนวโน้มความเป็นไปได้ของการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า

ขั้นที่ 3 การทำวิจัยอนาคตแบบ EDFR รอบที่ 2 (Ethnographic Delphi Future Research) และทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียด ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามเรื่อง การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม จำนวน 21 คน ด้วยตนเองและเนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดโควิด 19 บางคนอาจจะไม่สะดวก ผู้วิจัยได้ขอความกรุณาตอบแบบสอบถามดังกล่าวผ่าน Google Form กลับคืนมา

3.2 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ของแต่ละข้อคำถาม จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาความสอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกันทุกข้อ ผู้วิจัยก็จะสรุปผลงานวิจัยไว้ในขั้นนี้แต่หากว่าความสอดคล้องนั้นไม่เป็นไปตามเกณฑ์ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูลในการทำ EDFR รอบที่ 3

ขั้นที่ 4 การทำวิจัยอนาคตแบบ EDFR รอบที่ 3 (Ethnographic Delphi Future Research) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถาม เรื่อง การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า เพื่อการวิจัย (EDFR รอบที่ 3) ไปให้กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม เพื่อยืนยันคำตอบผ่าน Google Form กลับคืนมา

4.2 นำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ของแต่ละรายข้อคำถามในภาพรวม โดยพิจารณาตามเกณฑ์ ดังนี้ มี และมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1.50 และค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยม น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1.00

ขั้นที่ 5 การรายงานผล

นำประเด็นแนวทางที่เป็นไปได้มีระดับมากขึ้นไป (ค่ามัธยฐาน 3.50 ขึ้นไป) และมีความสอดคล้องทางความคิดเห็นระหว่างกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ (ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1.50) และค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานกับค่าฐานนิยม น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1.00 มานำเสนอเป็นผลการวิจัย

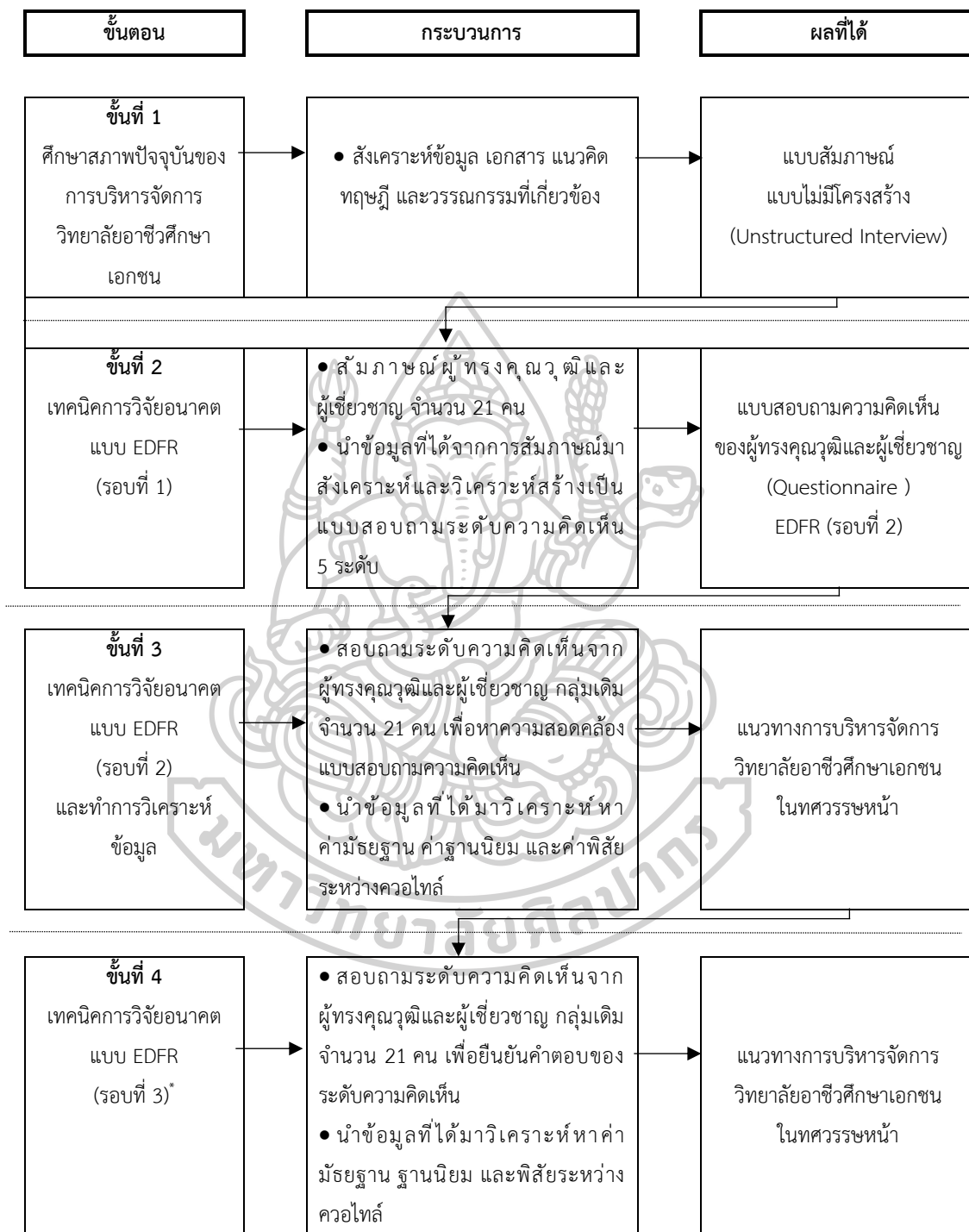
ขั้นตอนที่ 3 การรายงานผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำผลการวิจัย ข้อค้นพบ และข้อเสนอแนะมา จัดทำรายงานการวิจัยนำเสนอต่อ คณะกรรมการผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องปรับปรุงแก้ไข ตามที่คณะกรรมการ ควบคุมวิทยานิพนธ์เสนอแนะ จัดทำรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อขออนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษาต่อไป

โดยผู้วิจัยได้กำหนดขั้นการวิจัยและวิธีการดำเนินการวิจัยเป็น 4 ขั้นตอน ซึ่งมีรายละเอียด ดังแสดงในแผนภูมิที่ 10

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

แผนภูมิที่ 10 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

*หากการทำ EDFR รอบที่ 2 พบค่าความสอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกันข้อทุกข้อก็จะไม่ปฏิบัติ

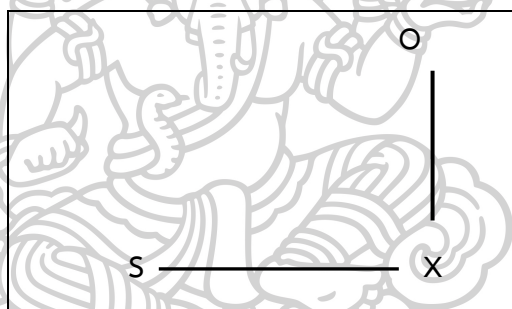
EDFR รอบที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยนี้มีประสิทธิภาพสูงสุดและบรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีระเบียบแบบแผน ผู้วิจัยได้กำหนดรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับระเบียบวิธีการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย 1) แผนแบบการวิจัย 2) ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ 3) ตัวแปรที่ศึกษา 4) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 5) การสร้างและการพัฒนา 6) การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ 7) การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และ 8) สถิติที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

แผนแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิธีวิจัยอนาคต โดยใช้เทคนิคการวิจัยแบบ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) โดยศึกษาสภาวการณ์โดยไม่มีการทดลอง (The One – Shot, Non – Experimental Case Study) สามารถเขียนเป็นแผนผัง (diagram) ดังแผนภูมิที่ 11 ดังนี้

แผนภูมิที่ 11 แผนแบบการวิจัยศึกษาสภาวการณ์โดยไม่มีการทดลอง (The One shot, Non Experimental Case Study)

- เมื่อ S หมายถึง กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ
 X หมายถึง ตัวแปรที่ศึกษา
 O หมายถึง ข้อมูลที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ

ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ

ผู้วิจัยได้กำหนดผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ (July Of Expert) ที่ใช้สำหรับในการวิจัยครั้งนี้ระดับนโยบาย ระดับกลาง (พื้นที่การศึกษา : หน่วยงานต้นสังกัด สอศ.) ระดับสถานศึกษา (วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน) ระดับนักวิชาการ และระดับสถานประกอบ จำนวน 21 คน โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก ดังนี้

- 1) ผู้บริหารกำกับนโยบายการบริหารจัดการการศึกษาอาชีวศึกษาเอกชน, ผู้บริหารสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, ผู้อำนวยการหรือรองผู้อำนวยการสถานศึกษา, อาจารย์ นักวิชาการด้านการศึกษาในมหาวิทยาลัย และผู้บริหารสถานประกอบการ กรรมการบริหาร
- 2) มีประสบการณ์ในการบริหารงานด้านการจัดการศึกษา ไม่น้อยกว่า 5 ปี
- 3) ระดับการศึกษาปริญญาโท (สาขาบริหารศึกษา) หรือปริญญาเอก
- 4) ผู้เชี่ยวชาญที่มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการศึกษา

กลุ่มที่ 1 ระดับนโยบาย : ผู้บริหารระดับสูงในกระทรวงศึกษาธิการ และผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาในกระทรวง ซึ่งปฏิบัติหน้าที่หรือมีความเกี่ยวข้องกำกับนโยบายการบริหารจัดการการศึกษาอาชีวศึกษาเอกชน จำนวน 5 คน

กลุ่มที่ 2 ระดับกลาง : ผู้บริหารสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอช.) จำนวน 4 คน โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก ดังนี้

กลุ่มที่ 3 ระดับสถานศึกษา : ผู้บริหารสมาคมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย หรือผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน (ผู้อำนวยการ/รองผู้อำนวยการ จำนวน 4 คน โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก ดังนี้

กลุ่มที่ 4 ระดับนักวิชาการ : นักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญในการบริหารจัดการการศึกษาอาชีวศึกษาเอกชน จำนวน 4 คน โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก ดังนี้

กลุ่มที่ 5 ระดับนักวิชาการ (ภาคธุรกิจ) : ผู้บริหารสถานประกอบการในภาคธุรกิจที่ทำความร่วมมือกับภาคการศึกษา หรือผู้บริหารสถานประกอบการ (EXPERT) ด้านภาคธุรกิจ จำนวน 4 คน โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก ดังนี้

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยตัวแปรพื้นฐานและตัวแปรที่ศึกษา ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรพื้นฐาน คือ ตัวแปรที่เกี่ยวกับสภาพทั่วไปของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ ตำแหน่ง ประสบการณ์ในการทำงาน ระดับการศึกษา และสังกัด สถานที่ทำงาน

2. ตัวแปรที่ศึกษา คือ ความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ระดับนโยบาย ระดับกลาง ระดับสถานศึกษา ระดับนักวิชาการ และระดับสถานประกอบ จำนวน 21 คน เกี่ยวกับการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ซึ่งได้จากการสัมภาษณ์ และยืนยันการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ตามกลุ่มตัวแปร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือเก็บข้อมูลในการวิจัย EDFR รอบที่ 1 เป็นแบบสัมภาษณ์ แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) ใช้ในการทำ EDFR รอบที่ 1 เพื่อสัมภาษณ์กลุ่มผู้เชี่ยวชาญคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 21 คน

2. เครื่องมือเก็บข้อมูลในการวิจัย EDFR รอบที่ 2 เป็นแบบสอบถามระดับความคิดเห็น (Opinionnaire) ของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวกับแนวโน้มความเป็นไปได้และความสอดคล้องความคิดเห็นของการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

3. เครื่องมือเก็บข้อมูลในการวิจัย EDFR รอบที่ 3 เป็นแบบสอบถามระดับความคิดเห็น (Questionnaire) เพื่อยืนยันคำตอบของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ โดยเพิ่มตำแหน่งค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) และตำแหน่งคำตอบของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญคนนั้น ๆ มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สำหรับเทคนิคการวิจัยอนาคตแบบ EDFR ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง และแบบสอบถามความคิดเห็นโดยผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. สัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) สำหรับการทำ EDFR รอบที่ 1 ซึ่งจะเป็นคำถามปลายเปิด เพื่อในการใช้สัมภาษณ์กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญจำนวน 21 คน

2. แบบสอบถามความคิดเห็น (Opinionnaire) สำหรับการทำ EDFR รอบที่ 2 ผู้วิจัยสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญในประเด็นต่าง ๆ ในการทำ EDFR รอบที่ 1 นำมาสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ Rating Sacle ของ ลิเคิร์ต (Likert's Rating Scale)¹³³ สำหรับการเก็บข้อมูลจากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม ในรอบที่ 2 โดยกำหนดระดับค่าคะแนนของช่วงน้ำหนักมีความหมาย ดังต่อไปนี้

ระดับที่ 5 หมายถึง เห็นด้วยกับประเด็น แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ในระดับมากที่สุด มีค่าน้ำหนักเท่ากับ 5 คะแนน

¹³³ Rensis Likert, *The Human Organization : Its Management and Values* (New York: McGraw – Hill, 1967), 179.

ระดับที่ 4 หมายถึง เห็นด้วยกับประเด็นแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ในระดับมาก มีค่าน้ำหนักเท่ากับ 4 คะแนน

ระดับที่ 3 หมายถึง เห็นด้วยกับประเด็นแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ในระดับปานกลาง มีค่าน้ำหนักเท่ากับ 3 คะแนน

ระดับที่ 2 หมายถึง เห็นด้วยกับประเด็นแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ในระดับน้อย มีค่าน้ำหนักเท่ากับ 2 คะแนน

ระดับที่ 1 หมายถึง เห็นด้วยกับประเด็นแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ในระดับน้อยที่สุด มีค่าน้ำหนักเท่ากับ 1 คะแนน

3. แบบสอบถามความคิดเห็น (Opinionnaire) สำหรับการทำให้ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) รอบที่ 3 โดยนำคำตอบจากแบบสอบถามความคิดเห็นในรอบที่ 2 แต่ละข้อ มาวิเคราะห์ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ใช้ข้อคำถามเดียวกันกับแบบสอบถามรอบที่ 2 โดยเพิ่มตำแหน่งค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) และตำแหน่งคำตอบของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญคนนั้น ๆ มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่เป็นสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) สำหรับการทำให้ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) รอบที่ 1 และแบบสอบถามความคิดเห็น (Opinionnaire) รอบที่ 2 และรอบที่ 3 ผู้วิจัยนำเครื่องมือดังกล่าวเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบรายละเอียด หลักจากนั้นจึงนำเครื่องมือดังกล่าวไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อทราบแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า โดยใช้เทคนิคการวิจัยอนาคตแบบ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทำ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) ในรอบที่ 1 ด้วยการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยขอหนังสือออกจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อขอความอนุเคราะห์ และประสานงานกับกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ เพื่อขออนุญาตเข้านัดหมายสัมภาษณ์ ตามวัน เวลา และสถานที่ในการสัมภาษณ์ครั้งนี้

1.2 ผู้วิจัยเดินทางไปสัมภาษณ์ ตามวัน เวลา และสถานที่ในการสัมภาษณ์ ที่ได้นัดหมายไว้ โดยแนะนำตัวเองและมอบหนังสือจากภาควิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร แก่ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ

1.3 ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวกับแนวทางโดยทำการจัดบันทึกที่ได้จากการสัมภาษณ์และขออนุญาตบันทึกเสียงและภาพการสัมภาษณ์ในครั้งนั้น

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทำ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) รอบที่ 2 ด้วยแบบสอบถามระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความคิดเห็น ให้ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิม ด้วยตนเอง และเนื่องด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา (Covid-19) ผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามความคิดเห็นส่งผ่านทาง Google Forms โดยส่งแบบถามความคิดเห็นกลับคืนมายังผู้วิจัย

2.2 ผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถามความคิดเห็นที่ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญได้ตอบกลับมาทั้งหมดแล้วนำมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทำ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) รอบที่ 3 ด้วยแบบสอบถามเพื่อยืนยันคำตอบของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนเกี่ยวกับแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามความคิดเห็น รอบที่ 3 ให้ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดิมเพื่อยืนยันคำตอบด้วยตนเอง และเนื่องด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา (Covid-19) ผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามความคิดเห็นส่งผ่านทาง Google Forms โดยส่งแบบถามความคิดเห็นในรอบที่ 3 กลับคืนมายังผู้วิจัย

3.2 ผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถามความคิดเห็นที่ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญได้ตอบกลับมาทั้งหมดแล้วนำมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range)

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคการวิจัยอนาคตแบบ EDFR จากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 21 คน เพื่อวิเคราะห์หาแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ในการทำ EDFR รอบที่ 1 ด้วยแบบสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) ใช้การวิเคราะห์และสังเคราะห์เนื้อหา จัดกลุ่มข้อความ จากนั้นนำเสนอผลที่ได้ในรูปแบบความถี่แต่ละแนวโน้มแล้วเขียนเป็นความเรียง

2. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถามความคิดเห็น (Opinionnaire) ในการทำ EDFR รอบที่ 2 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามความคิดเห็นมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) เป็นรายชื่อกระทงเพื่อพิจารณาเลือกแนวโน้มที่เป็นไปได้ในระดับมากขึ้นไปและมีความสอดคล้องกันระหว่างความเห็นของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ค่ามัธยฐาน (Median : Mdn) คือ ค่ากลางของข้อมูลที่อยู่ตรงกลางของข้อมูล โดยค่ามัธยฐานที่ได้จากคำตอบของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเกณฑ์ความเป็นไปได้หรือแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นนั้น พิจารณาในระดับมาก และมากที่สุด คือ ค่ามัธยฐาน ตั้งแต่ 3.50-5.00 ตามแนวความคิดของ เบสท์ (Best)¹³⁴ ดังนี้

ค่ามัธยฐาน 4.50 - 5.00 หมายถึง เห็นด้วยกับแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ในระดับมากที่สุด

ค่ามัธยฐาน 3.50 - 4.49 หมายถึง เห็นด้วยกับแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ในระดับมาก

ค่ามัธยฐาน 2.50 - 3.49 หมายถึง เห็นด้วยกับแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ปานกลาง

ค่ามัธยฐาน 1.50 - 2.49 หมายถึง เห็นด้วยกับแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ในระดับน้อย

¹³⁴ John W. Best, **Research in Education** (Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall Inc.,1970), 190.

ค่ามัธยฐาน 1.00 - 1.49 หมายถึง เห็นด้วยกับแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัย
อาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ในระดับน้อย
ที่สุด

ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ได้ค่ามัธยฐาน จากคำตอบของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ทุกข้อ
อยู่ในระหว่าง 4.00 -5.00

2.2 ค่าฐานนิยม (Mode : Mo) คือ คำตอบที่มีความถี่จำนวนมากที่สุดของแต่ละข้อ
คำถามเมื่อเรียงคำตอบของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญจากน้อยไปหามากทั้ง 17-21 คน

2.3 ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquatile Range : IQR) ได้จากการคำนวณหาค่า
ความแตกต่างของควอไทล์ที่ 1 และควอไทล์ที่ 3 ถ้าค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่า
หรือเท่ากับ 1.50 แสดงว่าความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมีความสอดคล้องกัน ถ้าค่าพิสัยระหว่างควอ
ไทล์ที่คำนวณได้ในแต่ละข้อ มีค่ามากกว่า 1.50 แสดงว่ากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ มีความ
คิดเห็นแต่ละข้อไม่สอดคล้องกัน

2.4 ค่าความแตกต่างระหว่างมัธยฐานกับฐานนิยม ได้จากการคำนวณค่ามัธยฐาน ลบ
ด้วย ค่าฐานนิยม ถ้ามีค่าไม่เกิน 1.00 แสดงว่า ความคิดเห็นของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญที่มี
ต่อข้อความนั้นมีความสอดคล้องกัน แต่ถ้าค่าความแตกต่างระหว่างมัธยฐานกับฐานนิยม ถ้ามีค่าเกิน
1.00 แสดงว่าความคิดเห็นของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความนั้นไม่สอดคล้องกัน

3. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถามความคิดเห็น (Opinionnaire) เพื่อยืนยัน
คำตอบของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ในการทำ EDFR รอบที่ 3 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากคำตอบของ
ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ มาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) และค่าพิสัย
ระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) เป็นรายข้อกระทงเพื่อพิจารณาเลือกแนวโน้มที่เป็นไปได้ใน
ระดับมากขึ้นไปและมีความสอดคล้องกันระหว่างความเห็นของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ตาม
เกณฑ์ดังนี้ คือ มีค่ามัธยฐาน 3.50 ขึ้นไป มีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1.50 และมี
ค่าความแตกต่างระหว่างมัธยฐานกับฐานนิยม น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1.00 มานำเสนอเป็นผลการวิจัยใน
รูปของคำบรรยายสรุปเป็นแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) และค่า
พิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range)

สรุป

การวิจัยเรื่อง “ การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ” มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อทราบแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า โดยใช้เทคนิควิจัยเชิงอนาคตแบบ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) โดยเลือกผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ แบบเจาะจง จำนวน 21 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) EDFR รอบที่ 1 และแบบสอบถามความคิดเห็น (Questionnaire) EDFR รอบที่ 2 มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) เป็นรายข้อกระทงเพื่อพิจารณาเลือกแนวโน้มที่เป็นไปได้ในระดับมากขึ้นไปและมีความสอดคล้องกันระหว่างความเห็นของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ตามเกณฑ์ดังนี้ คือ มีค่ามัธยฐาน 3.50 ขึ้นไป มีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1.50 และมีค่าความแตกต่างระหว่างมัธยฐานกับฐานนิยม น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1.00 ให้นำเสนอเป็นผลการวิจัย ในการดำเนิน EDFR รอบที่ 3 เพื่อยืนยันคำตอบของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ แต่ถ้าพิจารณาความคิดเห็นของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญว่ามีความเป็นเอกภาพ (Homogeneity) หรือมีความสอดคล้องกัน (Consensus) ครอบคลุมเรื่องที่ต้องการศึกษามากเพียงพอแล้ว ก็สามารถหยุดการทำ EDFR เพียงแค่ในรอบที่ 2 ไม่ต้องทำ EDFR รอบที่ 3 ซึ่งทำให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อทราบแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคการวิจัยแบบ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) จากความเห็นร่วมในการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ 5 กลุ่ม จำนวน 21 คน ผ่านกระบวนการ EDFR 2 รอบ ซึ่งในการทำ EDFR รอบที่ 1 เป็นการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) ด้วยการวิเคราะห์และสังเคราะห์ (analysis and synthesis) และนำผลการวิเคราะห์เนื้อหาจากการสัมภาษณ์มาพัฒนาสร้างเป็นแบบสอบถามความคิดเห็น (Questionnaire) เพื่อหาความสอดคล้อง แล้วสรุปเป็นแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า โดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า (EDFR รอบที่ 1)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความสอดคล้องแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า (EDFR รอบที่ 2)

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า (EDFR รอบที่ 1)

ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 21 คน จากการทำ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) ในรอบที่ 1 กับผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ สามารถสังเคราะห์ออกมาเป็นตัวแปรในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ได้ดังนี้

ผู้ทรงคุณวุฒิ คนที่ 1 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า นั้น ควรมีกระบวนการการศึกษาระบบทวิภาคี ที่จัดร่วมกับสถานประกอบการ และสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ และสนับสนุนให้มีการจัดทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการระหว่างหน่วยงาน สถานศึกษาทั้งภายในและต่างประเทศ แลกเปลี่ยน นักเรียน บุคลากรทางการศึกษา เช่น จีน เกาหลีใต้ อินโดนีเซีย เพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ อาหาร และวัฒนธรรม รวมถึงเรื่องของหลักสูตรควรเปิดหลักสูตรเป็น MINI English Program ส่งเสริมภาษาอังกฤษของทุกสาขาวิชา เพื่อเสริมศักยภาพในการแข่งขันระดับประเทศ และมีการเตรียมความพร้อมในการพัฒนาครู นักเรียน ห้องเรียน สื่อ และเทคโนโลยี แลกเปลี่ยนและพัฒนาครูระหว่างประเทศ ส่วนด้านคุณภาพการจัดการศึกษานั้น ในด้านการจัดการเรียนการสอนนั้นสามารถจัดการเรียนการสอนในรูปแบบ

online learning model เป็นการสอนแบบ Blended Learning ซึ่ง Blended Learning เป็นการเรียนแบบผสมผสาน ประกอบด้วยการเรียนรู้ 2 แบบก็คือ การเรียนรู้ในห้องเรียนแบบตัวต่อตัว กับวิธีการเรียนรู้แบบออนไลน์ ผ่านเครื่องมือและวิธีการสอนที่หลากหลาย เปิดโอกาสให้ทุกคนได้เรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานเป็นประสบการณ์เชิงโต้ตอบ ดังนั้นผู้เรียนสามารถเสริมสร้างบทเรียนผ่านเนื้อหาต่าง ๆ ที่หลากหลายได้ โดยสามารถปรับให้เข้ากับตัวเองและรูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมได้ ซึ่งโมเดลการเรียนรู้แบบผสมผสานนั้นสามารถช่วยให้เราปรับแต่งเนื้อหาเองได้ โดยคำนึงถึงระยะเวลา เทคนิคการเรียนรู้ หรือแม้กระทั่งความชอบส่วนตัวของผู้เรียน โดยทำให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนของตัวเอง ดังนี้

- Face-to-Face: เป็นการเรียนรู้แบบดั้งเดิม แต่เสริมการเรียนรู้เข้าด้วยเทคโนโลยีต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถควบคุมจังหวะการเรียนรู้ของตัวเองได้ โดยที่พวกเขาสามารถสวมเรียนรู้ให้คำปรึกษา ปฏิบัติได้จริง และรับผลตอบรับได้เลย

- Rotation: ผู้เรียนสามารถเปลี่ยนกิจกรรมจากการเรียนรู้แบบหนึ่งไปยังอีกแบบหนึ่งได้ด้วยตัวเอง โดยครูมีหน้าที่คอยกำกับดูแลอยู่ตลอดเวลา เช่น การเรียนในห้องแล็บ หรือจะเป็นห้องเรียนกลับด้าน ที่ผู้เรียนสามารถฝึกฝนบทเรียน ทบทวนเนื้อหา ทำความเข้าใจบทเรียนก่อนเข้าร่วมชั้นเรียนจริงได้

- Flex: การเรียนรู้แบบยืดหยุ่นนี้ เป็นคำศัพท์ที่สามารถใช้แทนกับการเรียนรู้ส่วนบุคคลได้ ด้วยการเข้าถึงวิธีการบูรณาการการเรียนรู้ในระบบจัดการการเรียนรู้ (LMS) นักเรียนจะควบคุมเส้นทางการเรียนรู้ของตนเองได้ โดยเลือกว่าจะเรียนรู้อะไร ผู้สอนมักจะอยู่ในความสามารถในการให้คำปรึกษาเพื่อตอบคำถามแทนนั่นเอง

- Gamification: วิธีที่ได้ผลที่สุดอีกวิธีหนึ่งในการจูงใจผู้เรียนก็คือ ปลอ่ยให้พวกเขาเล่นใช้เลยคำนี้เลย โดยใช้องค์ประกอบการเล่น เกม เช่น คะแนนหรือ level จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกอยากแข่งขันและมีแรงจูงใจที่จะอยากเรียนเนื้อหาในเวลาของตนเองมากขึ้น

- Online Lab: เป็นโมเดลที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตัวเองทั้งหมด อาจจะมีหรือไม่มีผู้สอนก็ได้ จะเรียนตอนไหน ช่วงเวลาไหนก็ได้ ผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ต่าง ๆ บนโทรศัพท์มือถือ โน้ตบุ๊ก แท็บเล็ต เป็นต้น

- Self-Blend: Self-Blend คือการเรียนรู้เนื้อหาเสริมเพิ่มเติม ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของการสัมมนาทางเว็บ, เอกสาร, บล็อกของอุตสาหกรรม หรือวิดีโอสอน ที่ช่วยให้ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในตนเองแล้วเจาะลึกลงไปในช่วงเวลานั้น ๆ ซึ่งก็มีแพลตฟอร์ม LMS ที่สามารถรวมแหล่งที่มาของเนื้อหาที่หลากหลายไว้ในระบบเดียวกันไว้อีกด้วย

- Online Driver: โมเดลการเรียนรู้แบบผสมผสานนี้ เป็นการกำหนดทิศทางเองทั้งหมด และเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมเสมือนจริง ผู้เรียนสามารถมีส่วนร่วมกับผู้สอนผ่านการแชท อีเมล หรือ

กระดานข้อความ มีตารางเวลาที่ยืดหยุ่นและเป็นการเรียนรู้ส่วนบุคคล แต่จะไม่มีปฏิสัมพันธ์แบบเห็นหน้ากัน

ด้านอาคารสถานที่และสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเรียนการสอนของสถานศึกษาที่มีการเตรียมความพร้อมเป็นพิเศษ รวมไปถึงการแก้ไขปัญหาสถานการณ์ไวรัส COVID-19 และอาจจะรวมไปถึงการจัดระบบการเรียนการสอนเป็น Education studio เป็น Station

ด้านผู้บริหารต้องการยอมรับและแข่งขันกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในอนาคต และปรับตัว เปิด Mindset การบริหารงานร่วมกันเป็นทีม มีวิสัยทัศน์ ที่ชัดเจนโดยเฉพาะเทคโนโลยี ใหม่ ๆ ที่เพิ่มขึ้น เพื่อเพิ่มศักยภาพขององค์กรและนักเรียนอาชีวะรุ่นใหม่ และต้องให้ความสำคัญในเรื่องการสื่อสารเพื่อหาแนวทางการแก้ไขร่วมกันภายในองค์กรให้ออกมาเป็นยุทธศาสตร์แผนงาน เพื่อให้บทบาทหน้าที่ของแต่ละคนมีความชัดเจนมากขึ้น และในยุคของเทคโนโลยีนั้นสถานศึกษาควรมีแอปพลิเคชันของวิทยาลัยฯให้กับผู้ปกครองและเด็กนักเรียนเพื่อให้สามารถเข้าถึงข้อมูลและติดต่อสื่อได้อย่างรวดเร็ว และนำเทคโนโลยีมาใช้ในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนตามสถานการณ์ในปัจจุบัน อย่างเช่น สถานการณ์ Covid-19 ซึ่งมีการนำแอปพลิเคชันหรือแพลตฟอร์มต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการเรียนมากขึ้น รวมถึงการชำระเงินค่าธรรมเนียมการศึกษาในรูปแบบผ่อนจ่าย 0% บัตรเครดิต บัตรค้าย

ในส่วนของหลักสูตรควรมีผู้เชี่ยวชาญในเรื่องของหลักสูตรให้หลากหลายเพื่อเพิ่มความรวดเร็วในการตรวจสอบหลักสูตรและมีหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เสริมหลักสูตรเพิ่มเติม ให้สอดคล้องกับเทรนด์ เช่น cryptocurrency หรือหุ้นต่างๆ หรือหลักสูตรในการเป็น Start up เป็นต้น และยกระดับมาตรฐานการจัดการศึกษาอาชีวสู่ระดับสากล เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถออกแบบหลักสูตรของตัวเองได้ตามความถนัดและเวลาของผู้เรียน

และด้านเทคโนโลยีที่สามารถเข้าถึงได้ทุกมุมโลกนั้นวิทยาลัยฯ ควรนำระบบ Cloud Computing มาใช้แทนระบบ Server บน Internet ให้ครูทุกคนของสถานศึกษาสามารถเข้าถึงระบบ ICT ของสถานศึกษาใช้Internet ได้รวดเร็วอย่างแท้จริง สามารถสร้างระบบติดตามการผล ประเมินผล ใช้งาน ICT เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนของครูในสถานศึกษาที่ชัดเจน โดยสามารถใช้ระบบ ICT ในการจัดเก็บผลเรียน จัดทำแผนงบประมาณและขอตั้งงบประมาณ รับชำระเงินค่าเนียมการศึกษา ด้วยระบบอัตโนมัติ วิเคราะห์ความต้องการอัตรากำลังบุคลากรทางการศึกษา จัดทำแผนของวิทยาลัยฯ และฝึกอบรมพัฒนาบุคลากรทุกคนในสถานศึกษาให้มีความรู้ความสามารถด้าน ICT อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

ผู้ทรงคุณวุฒิ คนที่ 2 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า นั้นในการบริหารจัดการสถานศึกษา ควรมองไปข้างหน้าถึงสิ่งที่จะช่วยให้สถานศึกษาเติบโต โดยคำนึงถึง

1) เป้าหมายของสถานศึกษาที่ผู้บริหารต้องรักษามูลค่าในการให้ความสำคัญระหว่างสี่เสาคือ ผู้ถือหุ้น สังคม บุคลากร นักเรียนและผู้ปกครอง ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ เมื่อพิจารณาตามบริบทของสถานศึกษา พบว่า ส่วนที่จะต้องให้ความสำคัญมากที่สุดคือ นักเรียนและผู้ปกครอง รองลงมาคือ บุคลากร สังคม และผู้ถือหุ้น ตามลำดับ ดังนั้น เป้าหมายของสถานศึกษา จึงควรมุ่งเน้นคุณภาพการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนและผู้ปกครอง ส่งเสริมการสร้างทักษะใหม่ ๆ ให้กับนักเรียนที่สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการที่เปลี่ยนแปลงไป และการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพที่เป็นมาตรฐาน มีความหลากหลาย โดยอาศัยระบบการศึกษาที่ยืดหยุ่นเพียงพอสำหรับการรับมือการเปลี่ยนแปลงของโลก และสนับสนุนให้มีการจัดทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการระหว่างหน่วยงาน สถานศึกษาทั้งภายในและต่างประเทศ แลกเปลี่ยน นักเรียน บุคลากรทางการศึกษา

2) คุณค่าที่ส่งมอบให้ลูกค้า (Value proposition) สถานศึกษาจะต้องมีความชัดเจนในแง่ของการใส่ใจในรายละเอียดตามความต้องการของกลุ่มลูกค้าในแต่ละระดับ แต่ละสาขาวิชา ส่งเสริมการสร้างทักษะใหม่ ๆ ให้กับนักเรียนที่สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการที่เปลี่ยนแปลงไป และการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพที่เป็นมาตรฐาน มีความหลากหลาย โดยอาศัยระบบการศึกษาที่ยืดหยุ่นเพียงพอสำหรับการรับมือการเปลี่ยนแปลงของโลก

3) ผู้มีส่วนได้เสียตามห่วงโซ่คุณค่า (Value chain) ที่มีการดูแลผู้มีส่วนได้เสียทั้งภายในและภายนอกภายในเพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีและพัฒนาสู่ความยั่งยืนร่วมกัน ครอบคลุมด้านเศรษฐกิจที่ตอบสนองต่อความต้องการที่หลากหลายทางด้านอาชีพ ตลอดจนบริหารจัดการความเสี่ยงอย่างมีประสิทธิภาพ ด้านสังคมที่ให้ความสำคัญกับปัญหาความไม่เท่าเทียมและความเหลื่อมล้ำในสังคม ตลอดจนการพัฒนาเด็กในทุกมิติโดยมีความคาดหวังในการเป็นแบบอย่างและสร้างแรงบันดาลใจให้ทุกภาคส่วนเข้ามาร่วมกันดูแลสังคม และด้านสิ่งแวดล้อมที่ดำเนินการอย่างต่อเนื่องและหลากหลายโดยมีความร่วมมือกับเครือข่ายด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อให้สามารถดำเนินการในการดูแลสิ่งแวดล้อมได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

รวมไปถึงสถานศึกษา สามารถดำเนินการตามกระบวนการขับเคลื่อนองค์กรสู่ความยั่งยืน ดังนี้ 1) มีการวิเคราะห์บริบทและกำหนดประเด็นสำคัญด้านความยั่งยืนของสถานศึกษา (Materiality) ที่พบว่า ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา สถานศึกษาควรขยายเครือข่ายทางการศึกษา เพื่อพัฒนาศักยภาพในการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก อันจะนำไปสู่การพัฒนาความร่วมมือสู่การเปิดหลักสูตรใหม่เพื่อเพิ่มความหลากหลายทางด้านอาชีพ ยกกระดับมาตรฐานสถานศึกษา

ของอาชีวศึกษาสู่มาตรฐานสากล และจัดฝึกอบรมในสาขาวิชาชีพเฉพาะทาง รวมถึงครูผู้สอนต้องอยู่ในรูปแบบโค้ชมากกว่า บรรยาย และผู้เรียนสามารถออกแบบหลักสูตรได้ตามความถนัดของตนเอง และมีเครดิตแบงก์ในการเก็บผลการเรียน มีการเทียบโอนผลการเรียนและจัดหลักสูตรเทียบโอนประสบการณ์จากผู้ที่มีงานทำแล้วเข้าสู่ระบบ

2) มีการกำหนดนโยบายและเป้าหมายในการบริหารจัดการความยั่งยืน (Policy & Commitment) โดยมองจากภาพรวมของสังคม ผลจากการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษา และมุมมองของผู้เชี่ยวชาญจากภายนอก เช่น หน่วยงานวิชาชีพ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) โดยมีเป้าหมายในการบริหารจัดการความยั่งยืนที่มุ่งดำเนินการผ่านสิ่งที่ทำได้ดีและไม่จำเป็นต้องใช้งบประมาณจำนวนมากได้ เพื่อให้สามารถทำได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งช่วยส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ดีให้กับสถานศึกษาได้

3) มีการกำหนดกลยุทธ์ด้านความยั่งยืนขององค์กร (Strategy) คำนึงถึงบริบทของผู้ที่เกี่ยวข้องและมีการปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จที่คาดหวัง ซึ่งสถานศึกษาจึงควรมีการวิเคราะห์ SWOT และความเสี่ยงของสถานศึกษาเป็นประจำทุกปี

4) มีการขับเคลื่อนความยั่งยืนไปสู่การปฏิบัติ (Implementation) โดยได้ดำเนินงานตามกระบวนการ PDCA และมีการขยายผลสู่การสร้างการรับรู้และการมีส่วนร่วมให้กับสังคม

5) มีการประเมินผลการดำเนินงานด้านความยั่งยืนและจัดทำรายงาน (Evaluation & Disclosure) ทั้งในเชิงปริมาณและในเชิงคุณภาพ โดยการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีต่อกันและร่วมมือกันในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาต่อไป

6) มีการรับชำระค่าธรรมเนียมการศึกษาในรูปแบบผ่อนชำระ หรือ สามารถชำระด้วยบัตรเครดิต รวมถึงเหรียญคริปโต

สถานศึกษา ควรมีรูปแบบกิจกรรมเพื่อสถานศึกษาที่ยั่งยืนที่หลากหลาย ครอบคลุมด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม ที่อาศัยการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสียตามห่วงโซ่คุณค่า (Value chain) อาทิเช่น

1) ด้านเศรษฐกิจ ได้แก่

- นำกรอบการบริหารความเสี่ยงทั่วทั้งองค์กรเชิงบูรณาการ (Enterprise Risk Management – Integrating with Strategy and Performance) ของ COSO (The Committee of Sponsoring Organization of the Treadway Commission) มาประยุกต์เป็นกลยุทธ์ในการบริหารความเสี่ยง ซึ่งประกอบด้วย 8 องค์ประกอบหลักที่สัมพันธ์กัน ดังนี้ 1. สภาพแวดล้อมภายใน

2. การกำหนดวัตถุประสงค์ 3. การระบุความเสี่ยง 4. การประเมินความเสี่ยง 5. การตอบสนองต่อความเสี่ยง 6. กิจกรรมควบคุมความเสี่ยง 7. ระบบการติดตาม 8. สารสนเทศและสื่อสาร

- ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง โดยทุ่มเท สร้างสรรค์ พัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ดีตามวิสัยทัศน์ของสถานศึกษา

- มีนวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ตอบสนองต่อการใช้ชีวิตของนักเรียนภายในวิทยาลัย

- ใช้สื่อสังคมออนไลน์ ได้แก่ Facebook, Twitter, Instagram, Pantip และ YouTube และรวมถึง Twitter เพื่อพัฒนาการสื่อสารกับผู้มีส่วนได้เสียตามห่วงโซ่คุณค่า (Value chain) เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีและพัฒนาสู่ความยั่งยืนร่วมกัน

2) ด้านสังคม ได้แก่

- เปิดกว้าง ยอมรับความคิดเห็นใหม่ ในการพัฒนากระบวนการทำงานต่าง ๆ เพื่อให้บุคลากรได้มีส่วนร่วมเป็นผู้ขับเคลื่อน และสร้างนวัตกรรมทางกระบวนการทางความคิดและทัศนคติ

- ปรับวิธีการทำงานให้มีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพมากขึ้น หรือที่เรียกว่า “เอจาวล์” (Agile) ซึ่งมุ่งเน้นการลดขั้นตอนการทำงานและงานด้านเอกสารลง มุ่งเน้นเรื่องการสื่อสารภายในทีมให้มากขึ้น และมีการทำงานแบบประสานงานข้ามสายงาน (Cross Function) เพื่อให้กระบวนการทำงานมีความคล่องตัว ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน และปรับเปลี่ยนได้ทันสถานการณ์

- มีการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถเฉพาะทาง ทักษะการเปลี่ยนแปลงของโลกและเทคโนโลยี โดยมีการจัดทำแผนพัฒนารายบุคคลเพื่อให้ได้ผลลัพธ์สูงสุดในการพัฒนา

- จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับเด็กในชุมชน และ โรงเรียนใกล้เคียง เพื่อเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้เรียนรู้ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ และทดลองปฏิบัติจริง เพื่อนำไปสู่การเสริมสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนสายอาชีพ

3) ด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

- การใช้พลังงานแสงอาทิตย์ในสถานศึกษา เพื่อลดการใช้พลังงาน และเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ชุมชน

- นำเทคโนโลยีเซ็นเซอร์มาตรวจจับการเคลื่อนไหว เพื่อควบคุมการเปิดปิดไฟในบางพื้นที่

4) ด้านเทคโนโลยี ได้แก่

- สถานศึกษามีการนำเทคโนโลยีมาปรับใช้ในสถานศึกษา อาทิเช่น Cloud Computing เพื่อให้บุคลากรในสถานศึกษาสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ทุกที่

- วิทยาลัยฯ ใช้ระบบในการจัดทำแผนงบประมาณประจำปี และใช้เทคโนโลยีในการวิเคราะห์ความอัตรากำลังบุคลากรทางการศึกษา รวมถึงการจัดทำแผนประจำปี ระยะสั้นและระยะยาว

- จัด KM .ในการฝึกอบรมพัฒนาบุคลากรในการเสริมสร้างทักษะการใช้เทคโนโลยี และการเข้ามาของ AI

- การใช้ระบบ ICT ในการจัดระบบฐานข้อมูลและพัฒนาระบบเครือข่ายข้อมูลข่าวสารสนเทศภายในวิทยาลัยฯ ให้มีประสิทธิภาพ

ผู้ทรงคุณวุฒิ คนที่ 3 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า โดยสถานศึกษาอาชีวศึกษาต้องยกระดับมาตรฐานสู่สากล และส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบทวิภาคีที่มีคุณภาพ และปรับรูปแบบของหลักสูตรการร่วมมือของสถานประกอบการให้หลากหลายโดยการยึดผู้เรียนเป็นหลัก เตรียมความพร้อมของผู้เรียนเพื่อสอนให้นักเรียน – นักศึกษาได้ศึกษาหาความรู้จากประสบการณ์จริง ภายนอกสถานที่หรือห้องเรียนและนำไปเชื่อมโยงเข้ากับการศึกษาเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้นกับนักเรียน สร้างเครือข่ายการศึกษาของอาชีวะเอกชนเพื่อยกระดับสู่ระดับสากลหรือสร้างความร่วมมือกับต่างประเทศ เพื่อให้สถานศึกษามีจุดเด่นในการโชว์ศักยภาพขององค์กรและผู้เรียนโดยเฉพาะเจาะจงกับกลุ่มเป้าหมายนั้น ๆ และสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันที่มีเทคโนโลยีใหม่ ๆ เพิ่มเราจะจัดการกับเครื่องมือการเรียนการสอนในวิชาชีพปฏิบัติอาจจะปรับการใช้เครื่องมือให้ทันสมัยมากขึ้นหรือใช้เครื่องมือแบบเดิมเพื่อเน้นทางด้านทักษะฝีมือ การอ่านค่า การวัดค่าต่าง ๆ ของเครื่องมือแต่ละสาขา เพื่อที่จะฝึกทักษะ ความอดทน ความละเอียด ความแม่นยำ และความรอบคอบในสาขางานของผู้เรียน ให้ผู้เรียนมีความรู้ในการใช้งานเครื่องมือแบบเก่าและแบบใหม่ และเพื่อนำไปประยุกต์ใช้กับสายงานต่างๆในอนาคต รวมถึงการจัดการเรียนการสอนให้หลากหลายไม่ว่าจะเป็นรูปแบบ online learning model เป็นการสอนแบบ Blended Learning หรือการเรียนแบบผสมผสาน ประกอบด้วยการเรียนรู้ 2 แบบ ก็คือ การเรียนรู้ในห้องเรียนแบบตัวต่อตัว กับวิธีการเรียนรู้แบบออนไลน์ และเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถเลือกเรียนแต่ละวิชาตามความสามารถของตัวเอง นำเทคโนโลยีมาบูรณาการจัดการเรียนการสอนทั้งออนไลน์และออฟไลน์ควบคู่กัน ห้องเรียนจริง หรือห้องเรียนเสมือนจริงได้ การเรียนการสอนเป็น Education studio เป็น Station สร้างแอปพลิเคชันหรือแพลตฟอร์มต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการเรียนมากขึ้น และต้องเข้า เทรนด์และรูปแบบการเรียนรู้ใหม่ล่าสุดมาใช้ในหลักสูตรได้อย่างรวดเร็ว

รวมถึงผู้บริหารต้องสร้างการยอมรับในความแตกต่างให้กับคนในองค์กร เพราะการที่จะให้คนหลาย Gen สามารถทำงานร่วมกันได้ ทุกคนต้องเปิดใจยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่าง และต้องไม่ถือคติต่อกัน เปิดใจรับฟังความคิดเห็นให้มากขึ้น มีระบบฐานข้อมูลในการจัดเก็บผลเรียน แผน

งบประมาณ และแผนของวิทยาลัยฯ และในส่วนของด้านการบริหารงบประมาณควรนำระบบการชำระเงินค่าธรรมเนียมการศึกษาในการสแกนจ่าย หรือ สามารถรูดผ่านบัตรเครดิต หรือรับชำระด้วย บัตรค้าย รวมถึงการจัดการระบบฐานข้อมูลด้วย ระบบ Cloud Computing ทั้งนี้ผู้บริหารสถานให้ ความสำคัญด้านทักษะการใช้ ICT ของครู และร่วมกันสร้างค่านิยมและภาพลักษณ์ให้กับอาชีวศึกษา ยกระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งมีระบบการ เรียนรู้สะสมหน่วยการเรียนรู้ (Academic Credit Bank : Credit Bank)

และนำแนวคิดการทำงานที่เน้นผลลัพธ์มากกว่าขั้นตอน Agile โดยเป็นการนำบุคคลจาก หลายสายงานมาทำนั้งทำงานร่วมกันเป็นทีม (Cross-functional team) เน้นที่การสื่อสารและ ประสานงานภายในทีม ไม่ได้แยกแผนกชัดเจน มีการกำหนดเป้าหมายระยะสั้น แบ่งเฟสงานให้เป็น โครงการเล็ก เพื่อเป็นการส่งมอบงานชิ้นเล็ก ๆ ในเวลาอันสั้น หรือเรียกว่า Sprint หวังผลการรับรู้ ข้อผิดพลาดได้อย่างรวดเร็ว และพัฒนาการแก้ปัญหาได้ทันเวลาที่ โดยที่คนในทีมมีอำนาจตัดสินใจและ สามารถกำหนดทิศทางของงานได้เอง แนวคิดการทำงานแบบ Agile เป็นที่นิยมอยากมาในบริษัท IT หรือบริษัท Startup ที่ต้องการเน้นการทำงานที่คล่องตัวสูง โดย Agile เป็นมากกว่ารูปแบบการ ทำงาน แต่เป็นการสร้างวัฒนธรรมองค์กรและทัศนคติที่ดีในการทำงานร่วมกัน และมีการประเมินผล การดำเนินงานในเชิงปริมาณและในเชิงคุณภาพ และต้องคำนึงถึงผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียรักษาความ สมดุลเพื่อให้การดำเนินเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ผู้ทรงคุณวุฒิ คนที่ 4 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า นั้นในปัจจุบันจะอยู่ในความดูแลของ สอศ. แนวโน้มที่ต้องการปรับตัว คือ ทิศ ทางการพัฒนาประเทศ เช่น ความสามารถในการแข่งขันของประเทศอาจจะใช้ลู่ทางเศรษฐกิจเป็น เครื่องมือไม่ว่าจะเป็น ไทยแลนด์ 4.0 หรือ อุตสาหกรรม s curve อุตสาหกรรมแห่งอนาคต สิ่งสำคัญ ของอาชีวศึกษาเอกชนสิ่งแรกที่ต้องคำนึงและให้ความสำคัญก็คือการปรับภาพลักษณ์ ทัศนคติและ สร้างการยอมรับของสังคมที่มีต่อการเรียนสายอาชีพด้วยกระบวนการเชิงคุณภาพให้กับนักเรียน กลุ่มผู้ประกอบการและชุมชน และส่งเสริมการจัดการการศึกษาความสามารถในการแข่งขันของประเทศ อุตสาหกรรม s curve อุตสาหกรรมแห่งอนาคต หลักสูตรอุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่ (Next- Generation Automotive) อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ (Smart Electronics) อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Affluent, Medical and Wellness Tourism) อุตสาหกรรมเกษตรและเทคโนโลยีชีวภาพ (Agriculture and Biotechnology) อุตสาหกรรม การแปรรูปอาหาร (Food for the Future) อุตสาหกรรมอนาคต ได้แก่ หุ่นยนต์เพื่ออุตสาหกรรม (Robotics) อุตสาหกรรมการบินและโลจิสติกส์ (Aviation and Logistics) อุตสาหกรรมเชื้อเพลิง ชีวภาพและเคมีชีวภาพ (Biofuels and Biochemicals) อุตสาหกรรมดิจิทัล (Digital) อุตสาหกรรมการ แพทย์ครบวงจร (Medical Hub) รวมถึงการแนะแนว เตรียมความพร้อมก่อนการตัดสินใจของ

ผู้ปกครองและนักเรียน เพื่อสร้างความชอบเกี่ยวกับสายงานอาชีพในยุคปัจจุบัน สนับสนุนให้มีโครงการเรียนฟรี ทุน หรือกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา เพื่อรองรับปัญหาสาขาขาดแคลนและลดภาระค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง พร้อมทั้งจัดกลุ่มสถานศึกษา จำแนกตามสาขาวิชาที่เปิดสอน คัดเลือกสถานศึกษากลุ่มความเป็นเลิศ (Excellent Center) และมีศูนย์บริหารเครือข่ายการผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา (Center of Vocational Manpower Networking Management : CVM) รวมถึงสถานศึกษาจัดตั้งศูนย์ประเมินมาตรฐานกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน และศูนย์ทดสอบมาตรฐานสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ รวมถึงรู้เท่าทันเทรนของอาชีพในปัจจุบันมีมาตรฐานไหนที่เกี่ยวข้อง สร้างความแตกต่างของหลักสูตรจะต้องบริหารจัดการโดยไม่มุ่งเน้นการบริหารเป็นธุรกิจ หรือแสวงหากำไรมากเกินไป ควรเน้นการมุ่งผลิตกำลังคนให้มีคุณภาพก่อนเป็นหลักก่อน และระดมทรัพยากรแสวงหาทุนการศึกษาหรือสิ่งต่าง ๆ ที่เอื้ออำนวยเพื่อให้ผู้เรียนสนใจและมาเรียนกับสถาบันของเรา รวมทั้งเร่งขับเคลื่อนการจัดการศึกษาในระบบทวิภาคี ที่จัดร่วมกับสถานประกอบการ

ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 5 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ควรพัฒนาและเน้นศักยภาพของผู้เรียนให้มีมาตรฐาน และยกระดับมาตรฐานขึ้นไปเรื่อย ๆ เป็นขั้นตอนตามลำดับ จัดการเรียนการสอนในรูปแบบทวิภาคี โดยผลิตและพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงานและสังคมทั้งในประเทศ ภูมิภาค อาเซียนและระดับสากล มีศูนย์ทดสอบมาตรฐานสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพและศูนย์ประเมินมาตรฐานกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน

ทั้งนี้ผู้บริหารต้องยอมรับการเปลี่ยนแปลง พร้อมจะปรับเปลี่ยน Mindset ของคนในองค์กร เช่น สิ่งต่าง ๆ ที่เราคิดว่าดีที่สุดในวันนี้ อาจจะผิดพลาดในอนาคต เป็นต้น เพราะฉะนั้นทุกคนในองค์กรต้องยอมรับการเปลี่ยนแปลงกับสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เข้าใจและเรียนรู้แพลตฟอร์มหรือสื่อเทคโนโลยีต่างๆที่เริ่มเข้ามามีบทบาทในการเรียนการสอนในยุคปัจจุบัน ทำให้การเรียนการสอน มีความเปลี่ยนแปลงเพิ่มมากขึ้น เช่นการเรียนออนไลน์ การเรียนในหลักสูตรระยะสั้น การเรียนรู้ด้วยตัวเอง เป็นต้น รวมถึงการปรับเปลี่ยนโครงสร้างของหลักสูตร โดยมุ่งเน้นการเรียนการสอนในสาขาวิชาชีพเพียงอย่างเดียว ฝึกปฏิบัติและทฤษฎีเกี่ยวกับสาขางาน ของตนเอง หรือ สามารถลงทะเบียนเลือกวิชาที่เราสนใจ เช่น นักเรียนสาขาช่างยนต์ อยากรู้เกี่ยวกับงานปฏิบัติหรือทฤษฎีของสาขาช่างไฟฟ้า ก็สามารถเลือกลงทะเบียนเรียนได้ อย่างน้อย 2 วิชา เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้และนำไปใช้ในสายงานอาชีพของตนเอง เพราะในอนาคตรถยนต์ในโลกอาจเป็นรถยนต์ไฟฟ้าทั้งหมด เป็นต้น

ผู้บริหารควรลงทุนเกี่ยวกับเครื่องมือ หรืออุปกรณ์ หรือมุ่งเน้นหลักสูตรทวิภาคีมากขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้ใกล้ชิดและปฏิบัติจริงกับเครื่องมือ เครื่องจักร หรืออุปกรณ์ เกี่ยวกับความปลอดภัยภายในสถานประกอบการต่าง ๆ และส่งเสริม สนับสนุนอบรมวิชาชีพเพื่อการพัฒนาต่อยอดอาชีพเดิม

หรือสร้างอาชีพใหม่สำหรับผู้ประกอบอาชีพอิสระ เพิ่มโอกาสการเรียนรู้และการฝึกอบรมวิชาชีพ อาชีวศึกษาให้กับผู้เรียน และพัฒนาระบบการประเมินมาตรฐานวิชาชีพตามระบบคุณวุฒิวิชาชีพ ระบบกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษาต่ออาชีวศึกษา พร้อมทั้งจัดหาแหล่งเงินสนับสนุนทุนการศึกษาให้ผู้สนใจและคนเก่งได้ศึกษาในระดับ ปวช. ปวส.

ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 6 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ควรส่งเสริมการสร้างทักษะใหม่ ๆ ให้กับผู้เรียนที่สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการที่เปลี่ยนแปลงไป ผู้บริหารต้องการยอมรับและแข่งขันกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอนาคต ต้องรู้เทรนด์เพื่อ สร้างความแตกต่างของหลักสูตร โดยพัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาด้านอาชีวศึกษาให้มีคุณภาพและได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มีการประสานความร่วมมือกับสถานศึกษาและหน่วยงานอื่น ทั้งในด้านการจัดการวิชาการ การใช้บุคลากรและทรัพยากร ร่วมกันในการจัดการศึกษาให้มีความทันสมัย ยืดหยุ่น สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน สถานประกอบการและการประกอบอาชีพอิสระ รวมถึงการจัดการศึกษาระบบทวิภาคี ร่วมกับสถานประกอบการ และจัดการศึกษาทุกแขนง เพื่อยกระดับมาตรฐานสถานศึกษาของอาชีวศึกษาสู่สากล พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถออกแบบหลักสูตรของตัวเองได้ตามความถนัดและเวลาของผู้เรียน มีการสะสมหน่วยการเรียนรู้ธนาคารหน่วยกิต เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนและทำงานควบคู่กันไป พร้อมทั้งใช้สื่อสังคมออนไลน์ ในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลและการติดต่อสื่อสารที่รวดเร็ว เหมาะสมกับลักษณะงานการบริหารของสถานศึกษา รวมถึงมีการประเมินมาตรฐานวิชาชีพผู้เรียนอาชีวศึกษาทุกคนก่อนสำเร็จการศึกษา จัดการศึกษาให้ผู้เรียนเป็นผู้มีสมรรถนะทางวิชาชีพ สามารถประกอบอาชีพได้ และจัดหาเทคโนโลยีที่ทันสมัยมารองรับการปฏิบัติงาน และส่งเสริมการเรียนการสอนให้ทันสมัย เพื่อให้ผู้เรียนมีสมรรถนะทางเทคโนโลยีและการสื่อสาร การพัฒนาระบบข้อมูลและสารสนเทศเพื่อบริหารจัดการทรัพยากร และเสริมสร้างวิทยาลัยฯ แห่งอนาคต (ห้องเรียนแบบใหม่ ทั้งครูและนักเรียนใช้เทคโนโลยีช่วย นักเรียนเรียนแบบอัสยาศัย) จัดตั้งเครือข่ายจากผู้มีผลประโยชน์ร่วม (STAKE HOLDERS) และทำแผนยุทธศาสตร์แบบ Strategic RoadMap รวมถึงการจัดการเรียนการสอน Learning How to Learn - รู้ว่าจะเรียนรู้ได้อย่างไร/ How to Search

ผู้ทรงคุณวุฒิ คนที่ 7 ให้ความคิดเห็นว่า ได้กล่าวว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ควรที่จะหาความร่วมมือในแต่ละสถานประกอบการต่าง ๆ เพื่อสร้างหลักสูตรทวิภาคีให้เป็นที่รู้จักและเพิ่มความหลากหลาย ความน่าสนใจ ในสาขางานต่าง ๆ ปลูกฝังให้นักเรียนมีประสบการณ์ในสถานประกอบการในอนาคต จัดการศึกษาหรือสร้างหลักสูตรอาชีวะให้ทันยุคสมัยตามเทรนด์ต่างๆในปัจจุบันที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะภายในอนาคตอาจจะเกิดสาขางานที่หลายหลายมากขึ้น เป็นไปตามความสนใจ ความชอบ ของนักเรียน รวมถึงการสะสมหน่วยการเรียนรู้ (Academic Credit Bank : Credit Bank) หรือ ธนาคารหน่วยกิต และอาจจะต้องมีการ

จัดอบรมบุคลากรในเรื่องของเทคโนโลยี หรือแพลตฟอร์มต่าง ๆ มากขึ้น เพื่อเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ ในด้านเทคโนโลยีทั้งในปัจจุบันและอนาคต จัดให้มีระบบการกำกับติดตามและการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีการสื่อสารและเทคโนโลยีดิจิทัลของสถานศึกษาทั้งครู-อาจารย์ บุคลากรทุกคน และนักเรียนว่าสามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งเสริม สนับสนุนสร้างแรงจูงใจครูอาจารย์ บุคลากรทุกคนของสถานศึกษาให้นำความรู้ความสามารถ ด้านเทคโนโลยีการสื่อสารและเทคโนโลยีดิจิทัล รวมถึงเทคโนโลยีอื่น ๆ ที่สถานศึกษาจัดให้มาสร้างนวัตกรรมใหม่ในการจัดการเรียนรู้หรือการปฏิบัติงาน รวมถึงผู้บริหารต้องมีความยืดหยุ่น ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จะสามารถรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉินได้ สอดรับกับเป้าหมาย วิสัยทัศน์ขององค์กร ส่งเสริมการพัฒนานวัตกรรม เรียนรู้ปัญหา การให้อำนาจ สร้างเครือข่ายในการทำงานร่วมกัน และมีทักษะทางด้านการคิดเชิงระบบ (Conceptual Thinking) พร้อมทั้งสามารถบูรณาการการศึกษาระดับมัธยมศึกษาสายวิชาการและอาชีวศึกษาเข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ที่ดีขึ้น และเป็นโอกาสทางการศึกษาที่มากขึ้น และกระทั้งการสร้างระบบของการฝึกงาน (dual apprenticeship system) และระบบความร่วมมือแบบทวิภาคีระหว่างสถานประกอบการและสถานศึกษา (dual system) ให้มีศูนย์ทดสอบมาตรฐานสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพเพื่อเพิ่มคุณภาพในการจัดการศึกษา มีการใช้ระบบ ICT ในการจัดระบบฐานข้อมูลและพัฒนาระบบ และมีการวิเคราะห์ Data Analysis เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ทรงคุณวุฒิ คนที่ 8 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ผู้บริหารต้องการยอมรับและแข่งขันกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอนาคต เนื่องหลักสูตรในยุคปัจจุบัน ยังไม่ สามารถตอบโจทย์การเรียนรู้ของนักเรียนอาชีวศึกษาในปัจจุบัน เพราะฉะนั้นทางผู้บริหาร ควรจัดสร้างหลักสูตรเพิ่มเติมที่นอกเหนือจากหลักสูตรแกนกลาง ให้ตามทันยุคสมัย ตามทันสถานประกอบการในยุคปัจจุบัน สร้างหลักสูตรคู่ขนานทั้งสายสามัญ เป็นการเพิ่มทางเลือกให้ผู้เรียนและผู้ปกครองในการตัดสินใจเข้าเรียนที่ผู้เรียนที่สนใจ อีกทั้งนักเรียนยังสามารถเลือกเรียนแต่ละวิชาตามความสามารถของตัวเองได้ และมีกระบวนการสร้างให้ผู้เรียนเป็น Start up รวมทั้งจัดการศึกษาให้มีความทันสมัย ยืดหยุ่น เพิ่มทักษะ Re-Skill, Up-Skill ใหม่ ๆ สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานสถานประกอบการและการประกอบอาชีพอิสระ พร้อมสร้างระบบของการฝึกงาน และระบบความร่วมมือแบบทวิภาคีระหว่างสถานประกอบการและสถานศึกษา จัดการศึกษาระบบทวิภาคี ร่วมกับสถานประกอบการ เป็นการสร้างค่านิยมและภาพลักษณ์ให้กับอาชีวศึกษายกระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมไปถึงคุณภาพของการจัดการศึกษาในสถานศึกษาอาจจะต้องมีกระบวนการวัดและประเมินผลที่รองรับกับการเรียนทั้งสายสามัญและสายอาชีพเพื่อให้ผู้เรียนมีสมรรถนะที่พร้อมเข้าสู่สถานประกอบการก่อนสำเร็จการศึกษา

ในส่วนของทรัพยากรบุคคลที่มีในองค์กรนั้นภายในองค์กรจะมี Gen ต่าง ๆ ในแต่ละสมัยอยู่ด้วยกัน ซึ่งบุคลากรบางคนอาจจะไม่ได้จบสายตรงในการเป็นครูมาก่อนอาจทำให้มีการสอนที่แตกต่าง ส่วนครูบางคนอาจจะไม่ค่อยเข้าใจเด็ก จึงต้องมีการเทรนและให้มีการเชิญวิทยากรมาอบรมบุคลากรต่างๆแลกเปลี่ยนความรู้ภายในองค์กรมากขึ้น เพื่อก้าวทันยุคและเทคโนโลยีในยุคปัจจุบันที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ควรจัดให้มีการพัฒนาครูโดยการศึกษาดูงานสถานศึกษาในที่ต่าง ๆ เพื่อเกิดความเข้าใจและนำมาเปลี่ยนแปลง และเป็นผู้นำเทรนด์และรูปแบบการเรียนรู้ใหม่ๆ มาปรับใช้เพิ่มเติมในแผนการสอน เพื่อส่งเสริมให้มีการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถเฉพาะทาง ทักษะการเปลี่ยนแปลงของโลกและเทคโนโลยี โดยมีการจัดทำแผนพัฒนารายบุคคลเพื่อให้ได้ผลลัพธ์สูงสุดในการพัฒนา และสร้างแรงจูงใจครูอาจารย์บุคลากรทุกคนของสถานศึกษาให้นำความรู้ความสามารถด้านเทคโนโลยีต่างๆ ที่และนวัตกรรมใหม่ ๆ เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอน อีกทั้งครูยังต้องจากผู้บรรยายเป็นโค้ช กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และสร้างบรรยากาศในห้องเรียนเสมือนจริงด้วยนวัตกรรมการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นออนไลน์ที่สามารถติดต่อสื่อสารได้ทุกที่ หรือ จะเป็นออฟไลน์ควบคู่กันไป รวมถึงการมีระบบ Cloud Computing เข้ามาใช้ในการจัดเก็บข้อมูลที่สามารถเข้าถึงได้ทุกที่ และรวดเร็ว รวมถึงสามารถใช้ Data Analysis ช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล วางแผน ตั้งงบประมาณประจำปี รวมถึงคลังสะสมหน่วยกิต หรือ Credit Bank ธนาคารหน่วยกิต เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้เรียนและทำงานไปในเวลาเดียวกัน และนำแพตฟอร์มต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการเรียนมากขึ้น สอดรับกับสถานะเศรษฐกิจและสถานการณ์การแพร่ระบาด Covid-19 ซึ่งอาจจะทำให้ผู้ปกครองไม่มีกำลังทรัพย์ในการส่งลูกเรียนในโรงเรียนเอกชนตั้งนั้น สถานศึกษาควรสร้างขยายเครือข่ายทางการศึกษา ร่วมกับสถานประกอบการ ในการสร้างโครงการเรียนฟรี ทุน หรือกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา เพื่อรองรับปัญหาสาขาขาดแคลนและลดภาระค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง และใช้สื่อสังคมออนไลน์ในเกิดคุณค่าตอบโต้ภัยกับการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน

ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 9 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ควรมีการปรับปรุงสภาพภาพลักษณ์ของอาชีวะและให้เป็นที่ยอมรับกับผู้คนในสังคมมากขึ้นเพราะเป็นที่รู้กันว่าวิทยาลัยอาชีวะในประเทศไทยในปัจจุบันไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับ สังคมยังให้ความกลัวกับผู้ปกครองหลาย ๆ คน แต่ในขณะเดียวกันสถานประกอบการก็ต่างเรียกร้องว่าอาชีวะคือสายงานที่ขาดแคลนในประเทศ ดังนั้นอาชีวะจะต้องมีการปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์ของสถาบันอาชีวะให้มีความทันสมัยมากขึ้น ดึงดูดให้ผู้คนสนใจและเริ่มศึกษา ค้นคว้า ตามเทรนด์ ตามยุคเทคโนโลยีในปัจจุบัน อีกทั้งนักเรียนสามารถเลือกเรียนแต่ละวิชาตามความถนัดความสามารถของตนเองได้

- ปรับปรุงระบบหลักสูตรทวิภาคี ให้เกิดการยอมรับในทุกสถานะครอบครัว และทุกสถานะรายได้ของเด็ก โดยที่ไม่ต้องเลือกเฉพาะเด็กที่ด้อยโอกาส หรือยากจน

- มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียนการสอน เช่น การเพิ่มทักษะการสื่อสารและ Entrepreneurial Mindset พัฒนาแนวคิดให้เติบโตแบบผู้ประกอบการ เป็นต้น ทั้งหมดคือการฝึกทักษะในการทำงานเพื่อที่จะให้นักเรียนอาชีวะได้พัฒนาเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองเรียนในด้านฝีมือ ด้านการทำงานในสถานประกอบการจริง และพัฒนาต่อยอดความรู้ของตนเองเพื่อที่จะเป็นผู้ประกอบการภายในอนาคตต่อไป

- สามารถเลือกระบบการเรียนได้ เช่น ระบบการศึกษาของ Your Next U ลืมโลกการศึกษาแบบเดิม ๆ ไปก่อน อย่างที่รู้กันว่าสำหรับยุคนี้การเรียนในห้องเรียนไม่เพียงพออีกต่อไป การเรียนรู้ต่างหากคือสิ่งสำคัญและจำเป็นที่ทำให้ได้ตลอดเวลา การพัฒนาทักษะใหม่ๆ ให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของโลก นี่คือนักเรียนยุคใหม่ที่ขาดไม่ได้ นี่คือนักเรียนที่ก่อให้เกิด Your Next U แพลตฟอร์มการเรียนรู้แบบใหม่ขึ้น โดยอยากให้คนไทยได้มีโอกาสพัฒนาตัวเองให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก ทาง Your Next U จาก SEAC จึงได้รวบรวมคอร์สชั้นนำจากต่างประเทศ ที่ได้รับการรับรองจากสถาบันการศึกษาชื่อดัง เช่น Stanford และสถาบันชั้นนำอีกมากมายอย่าง Arbinger Institute, Extended DISC และ Erickson International มารวมไว้ในที่เดียว สไตล์การเรียนที่หลากหลาย ตอบโจทย์ชีวิตคนเมืองที่มีข้อจำกัดด้วยพื้นที่และเวลา Your Next U ได้คัดเลือกและพัฒนาทักษะการเรียนรู้ต่างๆ ให้เหมาะกับทุกคน และเสริมความพิเศษ ที่ไม่ใช่มีแค่คอร์สออนไลน์เท่านั้น แต่ได้แบ่งรูปแบบการเรียนรู้เป็น 4 แบบหลัก ได้แก่

- Classroom คือ การเข้าคลาสเรียนกับเทรนเนอร์ที่มีประสบการณ์ตามหลักสูตรต่าง ๆ ทำให้ได้ประสบการณ์ตรง เข้าใจการประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ เพราะไม่ใช่การเข้ามานั่งเรียนเฉยๆ แต่เน้นเรื่องความคิดและการลงมือทำ

- Online Courses คือคอร์สเรียนออนไลน์ เรียนที่ไหน เมื่อไรก็ได้ ทำให้สามารถทบทวนการเรียนรู้ได้ตลอดเวลา เข้าใจหลักความรู้ โดยมีหลากหลายรูปแบบ มีทั้งเรื่องเบาๆ คลายความเครียดระหว่างการทำงานจนถึงทักษะระดับ Advance เช่น Digital Marketing หรือความรู้เฉพาะทางในสาย IT ที่เป็นลิขสิทธิ์จากแพลตฟอร์มชั้นนำระดับโลก เมื่อจบหลักสูตรจะได้รับใบรับรองอีกด้วย

- Social Learning คือการเรียนแบบแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ ในประเด็นที่เราสนใจกับคนที่เข้าเรียนกับเรา โดยมีผู้เชี่ยวชาญอยู่ในห้องเรียนด้วย เน้นการจับกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีแขกรับเชิญ วิทยากรผู้เชี่ยวชาญ และหัวข้อพิเศษทุกเดือน

- Library คือคลังความรู้ออนไลน์ที่ให้ผู้เรียนเข้าไปหาข้อมูลเพิ่มเติมได้ สามารถค้นคว้าข้อมูลได้อย่างไม่มีขีดจำกัด

ไม่ว่าจะเป็นความรู้ระดับโลก เช่น กระบวนการคิดเชิงสร้างสรรค์ Design Thinking จาก Stanford Center for Professional Development หรือวิธีคิดเพื่อการพัฒนาตนเอง Outward Mindset รวมถึง Soft Skills อื่น ๆ ที่จำเป็นต่อโลกปัจจุบัน ที่หลายคนอาจจะเคยได้ยิน แต่ยังไม่เข้าใจอย่าง

ลึกซึ้ง ยังมีเรื่อง Disruption เข้ามา ยิ่งเป็นตัวเร่งให้ทุกคนต้องพัฒนาตัวเอง และต้องไม่ลืมว่า ความรู้ ความเข้าใจแบบเดิม ๆ ไม่สามารถใช้ได้ตลอดไป การหาความรู้ใหม่ ๆ ตลอดเวลาจึงเป็นสิ่งจำเป็นในยุคนี้

- เพิ่มทักษะในการใช้ RUN (Re-skills Up-skills New Skills) การปรับปรุงทักษะ (Re-skills) การเพิ่มทักษะ (Up-skills) และการสร้างทักษะใหม่ (New Skills) ภายในสถานศึกษา เพื่อที่จะทำไปใช้ในสถานประกอบการ พัฒนาให้หลักสูตรทวิภาคี ให้มีสถานประกอบการมีส่วนร่วมมากขึ้นภายในสถานศึกษาเพื่อให้เด็กอาชีวศึกษาได้มีเป้าหมายและพัฒนา skill ในด้านต่างๆ ของตนเอง สร้างสภาพแวดล้อมเพื่อปลูกฝังทักษะในแต่ละด้าน แต่ละสาขา

- ผู้บริหารควรที่จะให้โอกาสให้บุคลากรภายในสถานศึกษาของตนเอง แสดงออกในการพูด กล้าคิด กล้าลงมือทำ เพื่อให้บุคลากรทุก ๆ คนได้มีการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน เสริมวิสัยทัศน์ในด้านต่าง ๆ ของตนเองและผู้อื่น

ผู้ทรงคุณวุฒิ คนที่ 10 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ท่ามกลางสถานการณ์โควิด-19 ส่งผลให้เศรษฐกิจในหลายภาคส่วนต้องหยุดชะงัก ภาคธุรกิจจึงต้องทำความเข้าใจบริบทของโลกใหม่ ผู้บริหารต้องพร้อมปรับตัวให้ทันท่วงที เพื่อสามารถช่วยให้สถานศึกษาอาชีวศึกษานั้นยืนหยัดในสถานการณ์นี้คือ “การพัฒนาและเพิ่มศักยภาพของบุคลากรในองค์กร” เพื่อพลิกโฉมภาคการศึกษาให้สามารถเผชิญกับภาวะปกติใหม่ได้อย่างเท่าทันและมีประสิทธิภาพส่งเสริมให้มีการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถเฉพาะทางทันการเปลี่ยนแปลงของโลกและเทคโนโลยี โดยมีการจัดทำแผนพัฒนารายบุคคลเพื่อให้ได้ผลลัพธ์สูงสุดในการพัฒนาเปิดโอกาสให้บุคลากรภายในสถานศึกษาของตนเอง แสดงออกในการพูด กล้าคิด กล้าลงมือทำ รับฟังความคิดเห็น เพื่อให้ได้มีการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน เสริมวิสัยทัศน์ในด้านต่าง ๆ รวมทั้งผู้บริหารสถานศึกษาต้องมีวิสัยทัศน์ที่ก้าวไกลในการยกระดับมาตรฐานสถานศึกษาของอาชีวศึกษาในด้านการจัดการเรียนสอนในระดับ ปวช. ปวส. และเพิ่มศักยภาพให้เป็นแหล่งเรียนรู้วิชาชีพและฝึกอบรมวิชาชีพพร้อมกับชุมชน ในการ ผลิตและพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงานและสังคมทั้งในประเทศ ภูมิภาค อาเซียนและระดับสากล อีกทั้งยังต้องต้องรู้เทรนของอาชีพในปัจจุบันมีมาตรฐานไหนที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างความแตกต่างของหลักสูตรในการเสริมการสร้างทักษะใหม่ ๆ ให้กับผู้เรียนที่สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการที่เปลี่ยนแปลงไป มีการจัดการศึกษาในระบบทวิภาคีร่วมกับสถานประกอบการต่างๆ เพื่อสร้างเครือข่ายความร่วมมือในการทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการระหว่างหน่วยงาน สถานศึกษาทั้งภายในและต่างประเทศ แลกเปลี่ยน นักเรียน และบุคลากรทางการศึกษา พัฒนานักวิจัยและนวัตกรรมอาชีวศึกษา การพัฒนาความร่วมมือสู่การเปิดหลักสูตรใหม่เพื่อเพิ่มความหลากหลายทางด้านอาชีพ สร้างสมรรถนะวิชาชีพที่เป็นมาตรฐานสากลให้มีความหลากหลาย โดยอาศัยระบบ

การศึกษาที่ยืดหยุ่นเพียงพอสำหรับการรับมือการเปลี่ยนแปลงของโลก ทั้งนี้วิทยาลัยฯ ควรมีกระเช้าในการให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนแต่ละวิชาตามความสามารถของตัวเอง และออกแบบหลักสูตรของตัวเองได้ตามความถนัดและเวลาของผู้เรียน พร้อมทั้งจัดเตรียมความพร้อมในด้านอาคารสถานที่ ครุภัณฑ์ ครูและบุคลากรทางการศึกษาให้เหมาะสม สอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนในแต่ละลักษณะการผลิตและการพัฒนาผู้เรียน

ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 11 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าในยุคดิจิทัลและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้ ทำให้เกือบทุกสถานศึกษาต้องปรับตัวหรือวางแผนการทำงานใหม่เพื่อความอยู่รอด ดังนั้นสถานศึกษาจึงต้องมีระบบจัดการฐานข้อมูลของสถานศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล โดยเฉพาะ Social Network ในยุคที่สื่อสังคมออนไลน์มีอิทธิพลต่อทัศนคติ พฤติกรรมและความเชื่อ มีการจัดทำระบบจัดการฐานข้อมูลของสถานศึกษา Data Analysis ผู้บริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล โดยเฉพาะ Social Network ในยุคที่สื่อสังคมออนไลน์มีอิทธิพลต่อทัศนคติ พฤติกรรมและความเชื่อ สร้างความเข้าใจ (Understanding) ทำความเข้าใจจุดแข็ง จุดอ่อนขององค์กร ในการเพิ่มขีดความสามารถและกลยุทธ์ขององค์กร ในการรับมือกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว อีกทั้งผู้บริหารต้องมีความรอบรู้และเชี่ยวชาญในศาสตร์ด้านการบริหารจัดการต่าง ๆ (Knowledge in Management) ด้านการจัดการทุกด้านเข้าใจในระบบของสถานศึกษา ยอมรับการเปลี่ยนแปลง และนำเทคโนโลยีสู่สถานศึกษา การบูรณาการเทคโนโลยีสู่ห้องเรียน ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมของสถานศึกษาเพื่อการเป็นองค์กรแห่งนวัตกรรม นำเทรนด์และรูปแบบการเรียนรู้ใหม่ล่าสุดมาใช้ในหลักสูตรได้อย่างรวดเร็ว ใช้เทคโนโลยีและการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนตามสถานการณ์ในปัจจุบัน อย่างเช่น สถานการณ์ Covid-19 นำแอปพลิเคชันหรือแพลตฟอร์มต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการเรียนมากขึ้น เพื่อพัฒนาผู้เรียนในทุกมิติโดยมีความคาดหวังในการเป็นแบบอย่างและสร้างแรงผลักดันให้ทุกภาคส่วนเข้ามาร่วมกันดูแลสังคม และด้านสิ่งแวดล้อมที่ดำเนินการอย่างต่อเนื่องและหลากหลาย ในการจัดการศึกษาแบบทางเลือก Bilateral high school ที่เป็นการศึกษาแบบบูรณาการระหว่างสายวิชาการและสายอาชีวศึกษา ให้มีความยืดหยุ่น ที่หลากหลาย มีระบบการเทียบโอนผลการเรียน รวมถึงระบบเทียบประสบการณ์การทำงานของบุคคลเพื่อให้ได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพนั้นอย่างต่อเนื่อง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถออกแบบหลักสูตรของตัวเองได้ตามความถนัดและความสามารถของตัวเอง อีกทั้งมีการสะสมหน่วยการเรียนรู้ (Academic Credit Bank : Credit Bank) หรือ ธนาคารหน่วยกิต สร้างหลักสูตรการเป็น Start up ส่งเสริมการสร้างทักษะใหม่ๆ และเชิญผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความสามารถประสบการณ์ในการทำงานในสายอาชีพโดยมาแลกเปลี่ยนให้กับผู้เรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการที่เปลี่ยนแปลงไป ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการจัดทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการระหว่างหน่วยงาน

สถานศึกษาทั้งภายในและต่างประเทศ แลกเปลี่ยน นักเรียน และบุคลากรทางการศึกษา รวมถึงจัดการศึกษาระบบทวิภาคี พัฒนาคุณภาพและปริมาณผู้เรียนให้สัมพันธ์กับความต้องการของตลาดแรงงานในประเทศและระดับสากล เพื่อเป็นวิทยาลัยฯ แห่งอนาคต (ห้องเรียนแบบใหม่ ทั้งครูและนักเรียนใช้เทคโนโลยีช่วย นักเรียนเรียนแบบอรรถาศัย) มีการระดมทรัพยากรทั้งในภาครัฐและเอกชนต่อการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม และมีระบบในการพัฒนาครูของการอาชีวศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี และในขณะเดียวกันผู้บริหารต้องสร้างวัฒนธรรมในการเปิดกว้าง ยอมรับความคิดเห็นใหม่ ในการพัฒนากระบวนการทำงานต่าง ๆ เพื่อให้บุคลากรแต่ละ Gen ได้มีส่วนร่วมเป็นผู้ขับเคลื่อน และสร้างนวัตกรรมทางกระบวนการทางความคิดและทัศนคติ

ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 12 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ปัจจุบัน เราต่างเห็นความเปลี่ยนแปลง Digital Disruption ที่ส่งผลให้หลายองค์กรต้องเร่งปรับตัวด้วยการทำ Digital Transformation ซึ่งแน่นอนว่ากุญแจสำคัญที่จะช่วยให้องค์กรขับเคลื่อนได้สำเร็จ คือ "คน" ดังนั้น หลายองค์กรจึงต้องมีการเร่ง Upskill & Reskill คนให้พร้อมรับมือกับความเปลี่ยนแปลง รวมถึงจะต้องมีการสร้าง Mindset ที่พร้อมเรียนรู้ตลอดเวลา เช่นกัน Tec sauce แพลตฟอร์มแห่งการเรียนรู้ด้านเทคโนโลยีและธุรกิจ (Knowledge Sharing Platform) ที่ครอบคลุมทั้งออนไลน์และออฟไลน์ จากการเข้ามาของ COVID-19 ได้ทำให้ต้องมีการปรับตัวไม่น้อยทั้งในแง่ของการศึกษาและการทำงานภายในองค์กร รวมถึงการ Upskill & Reskill และการสร้าง Digital Skill ให้กับพนักงานในองค์กรเองเช่นกัน สำหรับสถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนนั้น ผู้บริหารสถานศึกษาต้องมีการนำเทคโนโลยีมาปรับใช้ในการดำเนินงานและการเรียนการสอน การสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาแพลตฟอร์มการพัฒนาและบริหารจัดการหลักสูตรในรูปแบบ Modular Education และหรือ Modular Curriculum และแพลตฟอร์ม การเรียนรู้ตลอดชีวิตและทักษะเพื่ออนาคต (Upskill/Reskill) ยกระดับมาตรฐานสถานศึกษาของอาชีวศึกษาในด้านการจัดการเรียนสอนในระดับ ปวช. ปวส. สร้างเครือข่ายความร่วมมือร่วมกับสถานศึกษาทั้งในและต่างประเทศ เพื่อเพิ่มศักยภาพให้เป็นแหล่งเรียนรู้วิชาชีพและฝึกอบรมวิชาชีพ เป็นการปรับภาพลักษณ์ ทัศนคติและสร้างการยอมรับของสังคมที่มีต่อการเรียนสายอาชีพด้านคุณภาพการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานสถานประกอบการ จัดการศึกษาให้มีความทันสมัย ยืดหยุ่น สู่ความเป็นเลิศ (Excellent Center) สร้างรูปแบบใหม่ของการศึกษาที่เปิดกว้างสู่ภายนอก ยกกระตือรือร้นทางการศึกษาและความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศ และสถาบันวิชาชีพ ระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อปวงชน โดยสร้างสภาพแวดล้อมของระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิตสำหรับปวงชน จัดตั้งและปรับปรุงระบบเครดิตธนาคารสะสมหน่วยการเรียนรู้ (Academic Credit Bank : Credit Bank) หรือ ธนาคารหน่วยกิต ระบบรับรองผลสัมฤทธิ์ทางการ

ศึกษา เพื่อเตรียมการจัดการเรียนการสอนผ่านดิจิทัลแพลตฟอร์มทั้งการฝึกอบรมขนาดใหญ่ และการฝึกอบรมรายบุคคล อีกทั้งยังสามารถออกแบบหลักสูตรของตัวเองได้เรียนและทำงานไปในเวลาเดียวกัน มีการเทียบโอนรายวิชาและหน่วยกิตเพื่อให้ครบตามเกณฑ์การได้รับประกาศนียบัตร หรือ ส่งเสริมการจัดหลักสูตรสถานศึกษาในระดับมัธยมศึกษาสายสามัญให้มีการผสมผสานการเรียนการสอนและการฝึกอบรมอาชีพศึกษาในโรงเรียน (school-based vocation training) กับการประสานความร่วมมือกับสถานประกอบการในการจัดการฝึกอบรมให้กับผู้เรียน (company-based vocational training หรือ firm-based training system) ทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการระหว่างหน่วยงาน สถานศึกษาทั้งภายในและต่างประเทศ แลกเปลี่ยน นักเรียน และบุคลากรทางการศึกษา พร้อมทั้งเปิดหลักสูตรทวิภาคี ร่วมกับสถานประกอบการ และตามเทรนด์ รูปแบบการเรียนรู้อื่นล่าสุดมาใช้ในหลักสูตรตามสถานการณ์ในปัจจุบัน เน้นการจัดการเรียนการสอนที่เพิ่มทักษะที่เพียงพอให้แก่ผู้เรียน และเตรียมผู้เรียนให้ตรงความต้องการและความจำเป็นของสถานประกอบการ ปรับโครงสร้างการบริหารงานอาชีพศึกษาทุกระดับให้มีความยืดหยุ่น และสามารถวัดประเมินผลให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง วัดตามตัวชี้วัดหรือสภาพความเป็นจริง ใช้เครื่องมือวิธีการวัดอย่างหลากหลาย เข้าใจและสะท้อนศักยภาพของแต่ละบุคคลได้ ปรับรูปแบบใหม่ในบริการทางการศึกษา สร้างกลไกการแบ่งปันทรัพยากรทางการศึกษาในรูปแบบดิจิทัล รวมทั้งส่งเสริมให้มีการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถเฉพาะทาง ทันการเปลี่ยนแปลงของโลกและเทคโนโลยี โดยมีการจัดทำแผนพัฒนารายบุคคลเพื่อให้ได้ผลลัพธ์สูงสุดในการพัฒนา

ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 13 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ในช่วงที่ผ่านมา ตั้งแต่มีการระบาดของโควิด-19 Tec sauce เป็นหนึ่งในองค์กรที่ต้องปรับตัวอย่างมาก ด้วยรูปแบบการทำงานที่เป็นไป การจัดงาน Event ต่าง ๆ ต้องเปลี่ยนไปเป็นออนไลน์ แต่ด้วยระยะเวลาอันสั้น พนักงานของ Tec sauce สามารถปรับตัวได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นผู้บริหารต้องมีการปรับตัว ให้ก้าวทันเทคโนโลยีที่เพิ่มขึ้นมาใหม่ และหันมาให้ความสำคัญในการจัดการศึกษาในระบบทวิภาคี เพื่อส่งเสริมการสร้างทักษะใหม่ๆ ให้กับผู้เรียนที่สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ ในการผลิตและพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงานและสังคมทั้งในประเทศ ภูมิภาค อาเซียนและระดับสากล อีกทั้งครูผู้สอนอาจจะต้องเปลี่ยนรูปแบบการจัดการเรียนการสอนจากเดิมจากบรรยายหน้าห้องมาเป็นโค้ช ที่คอยให้คำปรึกษาให้เกิดการเรียนรู้ เชิญผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านมาให้ความรู้ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ รวมทั้งสถานศึกษาควรสร้างความร่วมมือกับกรมฝีมือแรงงาน สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ ในการ ประเมินวัด ผู้เรียนในสายอาชีพก่อนสำเร็จการศึกษาในการตอบโจทย์คุณภาพผู้เรียน และสร้างความน่าเชื่อถือให้กับผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย

ผู้ทรงคุณวุฒิ คนที่ 14 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ได้แก่ ประการแรก การมุ่งเน้นประสิทธิผลหรือผลสัมฤทธิ์ (Effectiveness) ประการที่สอง การมุ่งเน้นเรื่องคุณภาพ (Quality) หรือความพึงพอใจของผู้รับบริการ (Customer Satisfaction) และประการสุดท้าย การมุ่งเน้นหลักความรับผิดชอบ (Accountability) ซึ่งองค์ประกอบนี้สอดคล้องประสานกับสภาพแวดล้อมทางการบริหารที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ทำให้สถานศึกษาต้องปรับตัวตามเพื่อความความเข้มแข็งในการอยู่รอดและมีความสามารถเชิงการแข่งขัน ได้แก่ การยกระดับมาตรฐานสถานศึกษาของอาชีวศึกษา สร้างค่านิยมและภาพลักษณ์ให้กับอาชีวศึกษากระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และต้องรู้เทรนของอาชีพในปัจจุบันมีมาตรฐานไหนที่เกี่ยวข้อง สร้างความแตกต่างของหลักสูตร เพื่อนำเทรนด์มาจัดรูปแบบการเรียนรู้ใหม่ล่าสุดมาใช้ในการสร้างแพลตฟอร์ม ต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการเรียนการสอน และจัดฝึกอบรมวิชาชีพพระยะสั้นโดยเติมเต็มช่องว่างทางด้านทักษะต่าง ๆ และครูผู้สอนเปลี่ยนจากผู้บรรยายเป็นโค้ช รวมทั้งสถานศึกษาควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถออกแบบหลักสูตรของตัวเองได้ตามความถนัดและเวลาของผู้เรียน หรือหลักสูตรการเป็น Start up เป็นต้น จัดการศึกษาระบบทวิภาคี ร่วมกับสถานประกอบการ ส่งเสริมการสร้างทักษะใหม่ ๆ ให้กับผู้เรียนที่สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ อีกทั้งในปัจจุบันการบริหารทรัพยากรมนุษย์สำคัญผู้บริหารต้องสร้างวัฒนธรรมในการเปิดกว้าง ยอมรับความคิดเห็นใหม่ ในการพัฒนากระบวนการทำงานต่าง ๆ เพื่อให้บุคลากรแต่ละ Gen ได้มีส่วนร่วมเป็นผู้ขับเคลื่อน และสร้างนวัตกรรมทางกระบวนการทางความคิด และทัศนคติ และส่งเสริมสนับสนุนสร้างแรงจูงใจครูอาจารย์บุคลากรทุกคนของสถานศึกษาให้นำความรู้ความสามารถด้านดิจิทัลและเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่สถานศึกษาจัดให้มาสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ ในการจัดการเรียนการสอน สนับสนุนจัดให้มีโครงการเรียนฟรี ทุน หรือกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา เพื่อรองรับปัญหาสาขาขาดแคลนและลดภาระค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง

ผู้ทรงคุณวุฒิ คนที่ 15 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ควรสร้างวิทยาเขตอัจฉริยะ ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อเร่งขับเคลื่อนการปฏิรูปการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาให้เก่งทางด้านดิจิทัล มีหลักสูตร ต้องมีการบูรณาการวิชาการกับการนำไปประกอบอาชีพเรียนรู้พร้อมทั้งยอมรับความแตกต่าง เตรียมพร้อมสู่โลกการทำงานจริง ส่งเสริมจัดการศึกษาระบบทวิภาคี ร่วมกับสถานประกอบการทุกสาขาวิชา รวมทั้งนำแพลตฟอร์มต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการเรียนการสอน มีระบบจัดเก็บผลการเรียน “ธนาคารหน่วยกิต” และเชิญผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางในแต่ละสาขาวิชามาสอนคู่กับครูผู้สอน บันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการระหว่างหน่วยงาน สถานศึกษาทั้งภายในและต่างประเทศ แลกเปลี่ยน นักเรียน และบุคลากรทางการศึกษา ในการนำเทรนด์และรูปแบบการเรียนรู้ใหม่ สู่สถานศึกษาสร้างความรู้ความเข้าใจ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะใหม่ ๆ ให้กับผู้เรียนที่สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการและ

บูรณาการหลักสูตรในการเป็น Start up สามารถจบแล้วสามารถประกอบอาชีพอิสระได้ บทบาทของครูอาจจะต้องเปลี่ยนไปจากผู้บรรยายมาเป็น “โค้ช” แทน พร้อมทั้งมีการร่วมมือกับกรมพัฒนาฝีมือแรงงานและมาตรฐานสถานบันคุณวุฒิวิชาชีพเพื่อสร้างค่านิยมและภาพลักษณ์ให้กับอาชีวศึกษายกระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีการใช้ระบบเทคโนโลยีในสถานศึกษาเพื่อจัดเก็บฐานข้อมูลของสถานศึกษาไว้ Cloud Computing ที่สามารถจัดเก็บพื้นที่ได้จำนวนมากและรวดเร็ว

ผู้ทรงคุณวุฒิ คนที่ 16 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า สถานศึกษาควรสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกกับกรมพัฒนาฝีมือแรงงานให้ความสำคัญในการพัฒนากำลังแรงงานทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ เพื่อเพิ่มศักยภาพกำลังแรงงานให้ได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับชาติและระดับสากลโดยมีกรอบแนวทางการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย เพื่อพัฒนากำลังแรงงานให้มีความรู้และทักษะฝีมือสอดคล้องกับกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย สามารถใช้เทคโนโลยีมาพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อการต่อยอดด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม โดยมีการบูรณาการความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคการศึกษา ดังนั้นในการผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาของคณะกรรมการการอาชีวศึกษาด้านการกำหนดนโยบาย เป้าหมายการผลิตและแผนพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาให้ความสำคัญกับคุณภาพผู้สำเร็จอาชีวศึกษาเป็นสำคัญ โดยมุ่งปรับปรุงปัจจัยสนับสนุนและกระบวนการจัดอาชีวศึกษาให้เกิดคุณภาพ ทั้งในด้านสารสนเทศสำคัญที่จะเป็นตัวบ่งชี้แนวทางการพัฒนากำลังคนในระดับโลก ระดับภูมิภาค ระดับประเทศ ระดับกลุ่มจังหวัด และระดับจังหวัด ให้ความสำคัญกับครู และผู้บริหารสถานศึกษาซึ่งเป็นปัจจัยแห่งความสำเร็จ โดยมุ่งเพิ่มพูนขีดความสามารถของครูในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้ครูสามารถจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ และยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องและเชื่อมโยงกับสถานประกอบการโดยเน้นความร่วมมือในการจัดอาชีวศึกษา ระบบทวิภาคี และการฝึกงาน เพื่อเตรียมความพร้อมกำลังคนรองรับการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในส่วนของ การตั้งรับและเชิงรุกได้แก่ การเพิ่มขีดความสามารถทางภาษา และสมรรถนะกำลังคนอาชีวศึกษาให้มีมาตรฐานในระดับสากลในการนี้ ได้กำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์ของการพัฒนา ประกอบด้วย 4 นโยบาย 10 ยุทธศาสตร์ 28 กลยุทธ์ และโครงการ 93 โครงการ มีการพัฒนาระบบการถ่ายโอนการเรียนของผู้เรียนสายสามัญและสายอาชีพ จัดให้มีครูที่มีคุณภาพในจำนวนที่เหมาะสมเพียงพอ โดยครูต้องเข้ารับการฝึกอบรมในสถานประกอบการทุกปี การจัดการเรียนการสอนที่เน้นทั้งความรู้ ทักษะ ความสามารถและมีการฝึกงาน โดย จัดการศึกษาให้นักเรียนเลือกเรียนแต่ละวิชาตามความสามารถของตัวเอง และการสร้างวัฒนธรรมองค์กร และทัศนคติที่ดีในการทำงานร่วมกัน

ผู้ทรงคุณวุฒิ คนที่ 17 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ด้วยการศึกษายุคปัจจุบันที่มีการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลจำนวนมาก ทำให้คนส่วนใหญ่มักเข้าใจว่าเทรนด์การศึกษาในอนาคตจะเป็นเรื่องของการเรียนรู้ผ่านดิจิทัล แพลตฟอร์ม ต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการเรียนมากขึ้น หลายคนอาจจะมองว่าเป็นเทรนด์การศึกษาดิจิทัลต้องมาแน่ ๆ ในปี 2566 นี้ ทั้งที่ดิจิทัลเป็นเพียงเครื่องมือ เป็นเพียงตัวกลางที่จะทำให้ความรู้จากผู้สอนไปถึง ผู้เรียน ซึ่งการเรียนรู้ในขณะนี้ผู้สอนและผู้เรียนจะพบเจอกันกันตัวเป็น ๆ แต่เมื่อเปลี่ยนเป็นดิจิทัล ไม่ต้องเจอกันตัวเป็น ๆ แต่เจอผ่านออนไลน์ ซึ่งเทรนด์การศึกษาในอนาคตต้องไม่มองเรื่องของดิจิทัล หรือ การเปลี่ยนห้องเรียนให้กลายเป็นดิจิทัล หรือสื่อที่ผู้สอนจะส่งไปผู้เรียน แต่สิ่งที่สำคัญมากกว่า วิธีการ คือ เนื้อหาสาระที่ต้องเปลี่ยนแปลง และการเปลี่ยนแปลงในอนาคตไม่ใช่เพียงเรื่องของวิธีการ เนื้อหาที่จะเปลี่ยนไปดิจิทัล แต่ต้องเปลี่ยนองค์ความคิดด้วย เป็นการพัฒนาประสบการณ์ ความฉลาด ทักษะในการใช้ชีวิต การศึกษาในเทรนด์อนาคตจะเปลี่ยนจาก knowledge based เป็น wisdom based นั่นคือ จะไม่ได้เป็นการเรียนเพื่อให้ได้ความรู้แต่เพียงอย่างเดียว แต่ต้องได้ความฉลาดด้วย ซึ่งเด็กรุ่นใหม่ มีความรู้อย่างเดียวไม่พอ แต่ต้องฉลาดร่วมด้วย เพราะตอนนี้อองค์ความรู้มี มากมายที่พวกเขาสามารถเรียนรู้ได้ ซึ่งแต่ละองค์ความรู้มีผู้นำเสนอหลากหลาย อาจจะทำให้ความรู้ที่ ตรงกันหรือต่างกัน ดังนั้นสถานศึกษาควรให้นักเรียนเลือกเรียนแต่ละวิชาตามความสามารถของตัวเอง และมีแพลตฟอร์มต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการเรียนมากขึ้น เพราะในการจัดการเรียนการสอน จะเปลี่ยนจาก ออนไลน์-ออนไลน์ เป็นออฟไลน์-ออนไลน์ หรือเป็นการศึกษาแบบ Lifeline Learning ใครอยู่ที่ไหนก็ สามารถเรียนรู้ได้ตลอด และจะเป็นการเรียนรู้ผสมผสานกันและเสริมกันระหว่างการเรียนในห้องเรียน และการนำไปใช้ และกลับมาเติมเต็มความรู้ใหม่ เพราะฉะนั้น ความรู้มีทั่วทุกแห่ง แต่ความฉลาดจะเป็นผลพลอยได้ของการเรียนรู้แบบ Lifeline Learning ต่อมารูปแบบการเรียนที่เป็น knowledge based ต้องเปลี่ยนเป็น wisdom based และ thinking based คือ คนมาเรียนแล้วต้องมีความฉลาดมากขึ้น เข้าใจโลกมากขึ้น และสามารถพัฒนาให้เกิดความแตกฉานทางความคิดได้มากขึ้น รวมทั้งองค์ความรู้ต่าง ๆ ในอนาคตต้องพัฒนาทักษะการใช้ชีวิต ไม่ใช่พูดเรื่องของวิชาการเพียงอย่าง เดียว แต่ต้องสามารถบูรณาการกับศาสตร์อื่น ๆ ได้ด้วย เพราะเราไม่ต้องการทักษะในการวิเคราะห์ ความคิดในเชิงระบบ แต่เราต้องทักษะชีวิตที่ต้องมีเรื่องของ การเข้าใจ Concept และความคิดรวบ ยอดของการเรียนรู้คืออะไร ที่สำคัญประสบการณ์จริงต้องเกิดขึ้นทั้งในรั้ววิทยาลัยฯ และนอกรั้ว วิทยาลัยฯ สร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการ เปิดหลักสูตรทวิภาคี ในแต่ละสาขา วิชาชีพที่ตลาดแรงงานและสถานประกอบการต้องการผู้เรียนที่มีทักษะเฉพาะทางมุ่งเน้นการฝึกทักษะ ในสถานประกอบการเพื่อให้ผู้เรียนมีสมรรถนะที่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานและมีช่องทางใน การประกอบอาชีพในสถานประกอบการต่อไปในอนาคต และท้ายสุดนี้ฝากสถานศึกษาให้ความสำคัญ

และคำนึงถึงสิทธิประโยชน์ของผู้เรียนด้วย ยิ่งตอนนี้มีกฎหมายเรื่องความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล “PDPA”

ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 18 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า โลกทุกวันนี้เป็นโลกแห่งข้อมูล โดยเฉพาะข้อมูลระบบ Big Data ที่มีประโยชน์มหาศาลขึ้นอยู่กับว่าใครจะนำมาใช้ประโยชน์ได้อย่างไร และอย่าลืมให้ความสำคัญเพราะมีกฎหมายกำหนดการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล “PDPA” มาแล้ว และตอนนี้ก็ยังมี การเชื่อมต่อข้อมูลระหว่างกันของสถานศึกษาต่าง ๆ ทั่วโลกที่ยิ่งทำให้โลกทุกวันนี้เต็มไปด้วยข้อมูล มีคำกล่าวที่ว่าใครเป็นเจ้าของข้อมูลเยอะที่สุด จะสามารถบริหารข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด มีคลังสะสมหน่วยการเรียนรู้ เมื่อความต้องการแรงงานที่มีฝีมือในตลาดแรงงานระดับโลกมีสูงขึ้น ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาในสถานศึกษา ควรเตรียมความพร้อมผู้เรียนให้มีทักษะที่เหมาะสมกับความต้องการของตลาดแรงงาน ในการจัดการศึกษาสถานศึกษาเองควรหันมาให้ความสำคัญในการสร้างเครือข่ายความร่วมมือ ร่วมกับสถานประกอบการ กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน และสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ ในการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรวิชาชีพ เพื่อให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนแต่ละวิชาตามความสามารถของตัวเอง อีกทั้ง ผู้บริหารควรเปิด Mindset พร้อมกับรับมือกับในการเข้าถึงเทคโนโลยี เพื่อสร้างแพลตฟอร์มการเรียนรู้ทั้งสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพด้านทฤษฎีและด้านปฏิบัติ สามารถเรียนรู้ได้ทุกที่ และสามารถทบทวนได้ทุกเมื่อ อีกทั้งสนับสนุนการเรียนรู้ในรูปแบบ Project-based learning การเรียนรู้แบบใช้โครงงานเป็นฐานการเรียนรู้ด้วยโครงงาน เป็นอีกวิธีการสอนที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมกับโครงงานในชีวิตจริง แนวคิดคือนักเรียนได้เรียนรู้โดยการลงมือทำ และมีครูเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกเท่านั้น จุดประสงค์หลัก เพื่อต้องการให้นักเรียนได้เชื่อมโยงประสบการณ์จริงไปสู่การเรียนรู้ และค้นหาคำตอบด้วยการลงมือทำ เพื่อพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ การทำงานร่วมกัน และการสื่อสาร ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นทักษะที่องค์กรต้องการในการทำงานของศตวรรษที่ 21 และเชิญผู้เชี่ยวชาญมาจัดการเรียนการสอน เพื่อยกระดับมาตรฐานสถานศึกษาของอาชีวศึกษาในด้านการจัดการเรียนสอนในระดับอาชีวศึกษา ปรับภาพลักษณ์ให้กับอาชีวศึกษายกระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งสร้างวัฒนธรรมในการเปิดกว้าง ยอมรับความคิดเห็นใหม่ ในการพัฒนากระบวนการทำงานต่าง ๆ เพื่อให้บุคลากรแต่ละ Gen นั้นสามารถพัฒนาสถานศึกษาไปสู่เป้าหมายเดียวกันได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 19 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว ทำให้วัฒนธรรมการทำงานในองค์กรมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะคนทำงานที่ต้องพัฒนาทักษะอยู่เสมอ สถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชนควรยกระดับมาตรฐานของสถานศึกษาและสร้างภาพลักษณ์อาชีวศึกษายกระดับสู่นานาชาติ สร้างความร่วมมือ MOU ทางวิชาการระหว่างหน่วยงาน สถานศึกษา สถาน

ประกอบการ ทั้งภายในและต่างประเทศ เพื่อแลกเปลี่ยน นักเรียน และบุคลากรทางการศึกษา เปิดหลักสูตรทวิภาคี และสนับสนุนให้คนในองค์กรร่วมกันพัฒนาสถานศึกษาสู่ความเป็นเลิศ Excellent Center อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มทางเลือกให้แก่ผู้เรียนมากขึ้น และสำหรับผู้เรียนมีโอกาพัฒนาทักษะที่ใช้สำหรับการทำงานต่อไปในอนาคต

ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 20 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ผู้นำต้องผันตัวเองเป็น Disruptive Leadership มีการบริหารจัดการโครงสร้างพื้นฐานให้สามารถใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ Hardware, Software, Network และเครือข่ายไร้สายต่าง ๆ ของสถานศึกษาให้ครูอาจารย์ บุคลากรและนักเรียนทุกคนสามารถใช้เข้าถึงได้สะดวกและรวดเร็ว ในความรวดเร็วนี้สถานศึกษาก็ควรเตรียมความพร้อมที่จะมีกฎหมายบังคับใช้ ในเรื่องของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล “PDPA” ที่ต้องคำนึงถึงสิทธิประโยชน์ของผู้เรียน พร้อมทั้งการสร้างวัฒนธรรมการทำงานและบรรยากาศในสถานศึกษาให้มีการใช้เทคโนโลยีการสื่อสาร และ เทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างแพร่หลาย สอดรับกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบันในยุคของข้อมูลข่าวสารเทคโนโลยีเป็นส่วนผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของระบบการศึกษา ตลาดแรงงาน อาชีพใหม่เกิดขึ้น อาชีพเก่าบางอาชีพจะลดความสำคัญลง ปริมาณความรู้มีอัตราการเติบโตสูง ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ ส่งผลให้เกิดแนวโน้มที่ชัดเจนเกี่ยวกับความจำเป็นของกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งรูปแบบการศึกษาแบบเก่าอาจไม่สามารถรองรับการสร้างอาชีพให้กับคนรุ่นใหม่ตลอดชีวิตได้อีกต่อไป ผู้ประกอบอาชีพต้องปรับตัวและพร้อมเรียนรู้ใหม่อยู่เสมอ อุตสาหกรรมต้องพัฒนาทักษะของลูกจ้างให้เหมาะสม รูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับยุคข้อมูลข่าวสารคือ รูปแบบที่สามารถนำเทคโนโลยีมาใช้ประโยชน์ซึ่งสามารถเรียนรู้ได้แต่ต้องเรียนรู้อย่างเหมาะสมกับความสนใจและความสามารถของแต่ละบุคคลด้วย ทำให้เกิดรูปแบบการเรียนรู้ใหม่ อาทิ หลักสูตรออนไลน์แบบเปิดสำหรับมวลชน (MOOCs) หรือช่องทางการเรียนรู้อื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นภาพ เสียง วิดีทัศน์ สื่อสังคม เกม จึงนับเป็นโอกาสดีของคนรุ่นใหม่ในการเลือกรูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเองได้ ดังนั้นผู้บริหารควรยกระดับมาตรฐานสถานศึกษาของอาชีวศึกษา ในการสร้างค่านิยมและภาพลักษณ์ให้กับอาชีวศึกษา ยกกระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สนับสนุนให้แต่ละสาขาวิชาร่วมกับกรมพัฒนาฝีมือแรงงานและสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ ในการจัดตั้งศูนย์สอบภายในสถานศึกษา สร้าง MOU ร่วมกับสถานประกอบการในการฝึกทักษะในภาคปฏิบัติ และเปิดหลักสูตรทวิภาคีแต่ละสาขาวิชา สร้าง Platform ออนไลน์ ที่มีความนิยม มีตัวอย่างที่เป็นที่ประสบความสำเร็จ มีการใช้โดยแพร่หลายทั้งในและต่างประเทศ มีความสอดคล้องกับพฤติกรรมของคนรุ่นใหม่ มีโอกาสสูงที่คนรุ่นใหม่จะเข้าถึงได้ และมีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการเรียนรู้ในอนาคตอันใกล้ ได้แก่ หลักสูตรออนไลน์แบบเปิด Massive Open Online Courses (MOOCs) สื่อวิดีโอ (YouTube) เกมคอมพิวเตอร์ (Games) สื่อสังคม (Social Media) สื่อทางเสียง (Audiobooks and

Podcasts) สำหรับสื่อการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเรียนรู้เป็นการผสมผสานระหว่างสื่อที่สามารถมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบในการเรียนรู้ สามารถเรียนรู้ร่วมกันได้ง่าย เช่น วิดีโอ Social Media ร่วมกับสื่อแบบดั้งเดิมอย่างหนังสือ การพัฒนาทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน การถ่ายทอด เป็นสิ่งสำคัญ รวมทั้งทักษะที่จำเป็นในการทำงานเช่น ทักษะด้านการคิดวิเคราะห์ ทักษะการเรียนรู้ค้นคว้าด้วยตนเอง และปฏิบัติงานจริง การปรับทัศนคติและยอมรับความแตกต่างจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันที่ดีได้ แรงบันดาลใจและการเรียนรู้ที่มีความหลากหลายได้ทดลองปฏิบัติจริงจะเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการลงมือปฏิบัติและสร้างสภาวะของการแข่งขันมีส่วนช่วยกระตุ้นและส่งเสริมการเรียนรู้

ผู้ทรงคุณวุฒิ คนที่ 21 ให้ความคิดเห็นว่า แนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า โดยเทคโนโลยีเข้ามาทำให้สถานศึกษาอาชีวศึกษานั้นไม่ถูกจำกัดด้วยจำนวนที่นั่งอีกต่อไป จึงสามารถเปิดกว้างให้คนทั่วไปเข้าถึงได้ ผ่านออนไลน์คลาส ทะลายโจทย์ทั้งเรื่องจำนวนที่นั่ง, การคัดเลือกนักศึกษา เข้าสู่การแข่งขันในการนำความรู้จากวิทยาลัยฯ ให้เข้าถึงคนทั่วไปมากที่สุด พร้อมผันตัวเองเป็น Open Integration Platform ที่เปิดโอกาสให้เกิดการเรียนรู้และสร้างนวัตกรรมในหลายรูปแบบ ร่วมกับหลายพาร์ทเนอร์ที่ทำงานร่วมกันแบบ agile และจากความต้องการของตลาดแรงงานที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว กัดดันให้ภาคธุรกิจต้องสร้างหลักสูตรขึ้นเอง อาจเป็นรูปแบบการสร้างสถาบันของตัวเอง หรือร่วมมือกับ EdTech / วิทยาลัยฯ เพื่อสร้างหลักสูตรทักษะใหม่ที่นำไปใช้ทำงานได้จริง จบหลักสูตรหรือผ่านการประเมินก็สามารถฝึกงาน หรือสมัครงานในตำแหน่งนั้น ๆ ได้ทันที ปัจจุบันความรู้เปลี่ยนแปลงไว้มาก ความรู้ที่เรียนปีที่แล้ว ก็อาจใช้ไม่ได้แล้วในปีี้ ผู้เรียนจึงต้องตั้ง Learning Objective เสมอว่าปีนี้ต้องพัฒนา Skill อะไรบ้าง แล้ววางแผนการเรียนรู้ผ่านบทเรียนสั้น (micro-learning) ที่จะทำให้เข้าถึงความรู้ได้ง่ายไว้ แทนที่จะต้องเรียนทุกอย่างในหลักสูตร ก็สามารถเลือกเฉพาะหัวข้อที่สนใจที่ต้องใช้ในการทำงานจริงได้ จุดนี้จะกดดันให้สถาบันการศึกษา ต้องปรับโครงสร้างหลักสูตรให้เป็นหน่วยย่อยมากขึ้น จัดหลักสูตรเฉพาะทางอาชีพ หลักสูตรการเป็น Start up หลักสูตรทวิภาคีร่วมกับสถานประกอบการ หลักสูตรเทรนดที่ตลาดแรงงานและสถานประกอบการต้องการ พร้อมทั้งสร้าง Platform การเรียนรู้ คลังสะสมหน่วยกิต สู่วิทยาลัยฯ แห่งอนาคต (ห้องเรียนแบบใหม่ ทั้งครูและนักเรียนใช้เทคโนโลยีช่วย นักเรียนเรียนแบบอัสยาศัย) ยกกระดับมาตรฐานสถานศึกษาของอาชีวศึกษา สร้างภาพลักษณ์ให้กับอาชีวศึกษา ยกกระดับสู่ระดับสากล สามารถผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สุดท้ายนี้ก็สถานศึกษาเองก็ต้องเตรียมความพร้อมในเรื่องของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ด้วยอย่าลืมตระหนักและให้ความสำคัญ โดยคำนึงถึงสิทธิประโยชน์ของผู้เรียน

จากการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 21 คน เกี่ยวกับแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ผู้วิจัยสรุปได้ 5 ประเด็น โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ประเด็นการสร้างและผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษา โดยผู้ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นว่า แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้านั้น ควรมีการผลิตและพัฒนาากำลังคนอาชีวศึกษาด้านคุณภาพและปริมาณของผู้เรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในประเทศและระดับสากล ดังนี้

1.1 ส่งเสริมการผลิตและพัฒนาากำลังคนให้มีสมรรถนะ มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงานและสังคมทั้งในประเทศ ภูมิภาค อาเซียนและระดับสากล

1.2 ส่งเสริมและพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพด้วยรูปแบบที่หลากหลาย

1.3 ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการอาชีวศึกษา ด้านความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา สถานประกอบการ โดยเฉพาะการศึกษาระบบทวิภาคี และการฝึกประสบการณ์วิชาชีพตามสาขาวิชาที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน

1.4 ปรับภาพลักษณ์ ทักษะ และสร้างการยอมรับของสังคมที่มีต่อการเรียนสายอาชีพ ด้วยกระบวนการเชิงคุณภาพให้กับนักเรียน กลุ่มผู้ปกครองและชุมชน ยกกระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.5 ส่งเสริม สนับสนุนการเพิ่มโอกาสทางการเรียนและการฝึกอบรมวิชาชีพอาชีวศึกษา ในการต่อยอดอาชีพเดิมหรือสร้างอาชีพใหม่

1.6 ส่งเสริมการจัดการศึกษาให้นักเรียนสามารถเลือกเรียนในแต่ละวิชาได้ตามความสามารถของตัวเอง เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพ ฝึกอบรมวิชาชีพระยะสั้นโดยเติมเต็มช่องว่างทางด้านทักษะต่าง ๆ

1.7 เปิดหลักสูตรเป็น MINI English Program ส่งเสริมภาษาอังกฤษของทุกสาขาวิชา เพื่อเสริมศักยภาพในการแข่งขันระดับประเทศ

1.8 สร้างความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาแพลตฟอร์มและการบริหารจัดการหลักสูตรในรูปแบบ Modular Education หรือ Modular Curriculum สู่การเรียนรู้ตลอดชีวิตและทักษะที่จำเป็นในอนาคต

1.9 สร้างความร่วมมือกับสถานประกอบให้ก้าวทันเทรนเพื่อสร้างความแตกต่างของหลักสูตรในแต่ละสาขาวิชาชีพให้มีมาตรฐานสอดคล้องความต้องการของตลาดแรงงานโลก

1.10 พัฒนาและสนับสนุนให้มีการบูรณาการสร้างหลักสูตรคู่ขนานสายสามัญและสายวิชาชีพอาชีวศึกษาเข้าด้วยกัน

1.11 จัดให้มีระบบการเทียบโอนผลการเรียนและระบบเทียบประสบการณ์การทำงาน เพื่อให้ได้รับการศึกษา การฝึกอบรมในสาขาวิชาชีพนั้นอย่างต่อเนื่อง

2. ประเด็นการพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่ โดยผู้ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นว่า แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้านั้น สถานศึกษาควรมีมาตรฐานในด้านการจัดการเรียนการสอน และเป็นแหล่งเรียนรู้ของชุมชน โดยความร่วมมือทางวิชาการระหว่างหน่วยงาน สถานศึกษา สถานประกอบการทั้งภายในและต่างประเทศ ดังนี้

2.1 ส่งเสริมโครงสร้างและเครือข่ายการเรียนรู้ ในการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนด้วยเครื่องมือที่ทันสมัย เน้นร่วมมือกับสถานประกอบการชั้นนำ (Tailor-made Curriculum) ภาคเอกชนเพื่อยกระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 พัฒนาการจัดการเรียนการสอน แบบ 1 ต่อ 1 เพิ่มศักยภาพและคุณภาพในการเรียนการสอน จะมีการเปลี่ยนแปลงเป็นการสอนรายบุคคลมากขึ้น

2.3 ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนทักษะในด้านภาษา การสื่อสาร ทักษะด้านความเป็นผู้นำ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดคิดสร้างสรรค์ สามารถในการปรับตัว และการจัดสรรเวลาสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้หลากหลายมากยิ่งขึ้น

2.4 ส่งเสริมการเตรียมความพร้อมของสถานศึกษาในการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ

2.5 สร้างความร่วมมือกับหน่วยงาน สถานศึกษา สถานประกอบการทั้งภายในและต่างประเทศ ในการเปิด ปวช. ปวส. และ ปริญญาตรี สายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติ

2.6 เจรจาแสวงหาความร่วมมือการทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการ (MOU) แลกเปลี่ยน นักเรียน บุคลากรทางการศึกษา และทรัพยากรร่วมกันระหว่างหน่วยงาน สถานศึกษาทั้งในและต่างประเทศ

2.7 พัฒนาและสนับสนุนให้สถานศึกษาได้การรับรองมาตรฐานประเมินคุณภาพการศึกษาในระดับสากล

2.8 ส่งเสริมการจัดตั้งศูนย์ประเมินมาตรฐานร่วมกับกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ให้ครอบคลุมทุกสาขาวิชาชีพในสถานศึกษา

2.9 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถออกแบบหลักสูตรของตัวเองได้ตามความถนัดและเวลาของผู้เรียน

2.10 สนับสนุนและส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนแบบมีการสะสมหน่วยการเรียนรู้ (Academic Credit Bank : Credit Bank) ธนาครหน่วยกิต เพื่อการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนและประชาชนได้เรียนและทำงานไปในเวลาเดียวกัน

2.11 จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับเด็กในชุมชน และโรงเรียนใกล้เคียง เพื่อเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้เรียนรู้ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่างๆ และทดลองปฏิบัติจริง เพื่อนำไปสู่การเสริมสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนสายอาชีพ

2.12 เปิดการจัดการการศึกษาหลักสูตรอุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่ (Next-Generation Automotive) อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ (Smart Electronics) อุตสาหกรรมการแปรรูปอาหาร (Food for the Future) หลักสูตรอุตสาหกรรมดิจิทัล (Digital) และหลักสูตรอุตสาหกรรมอนาคต ได้แก่ หุ่นยนต์เพื่ออุตสาหกรรม (Robotics)

3. ประเด็นการพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา โดยผู้ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นว่า แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้านั้น ควรมีการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาด้านอาชีวศึกษาให้มีคุณภาพและได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สม่่าเสมอ ดังนี้

3.1 สร้างเสริมพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ให้มีสมรรถนะและประสบการณ์ ได้แก่ การส่งเสริมการศึกษาต่อ การฝึกอบรม และการปฏิบัติงานในสถานประกอบการ

3.2 สร้างโอกาสความร่วมมือในการสร้างเสริมคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ได้แก่ สร้างโอกาสความร่วมมือกับภาครัฐ เอกชน และชุมชน

3.3 พัฒนาและส่งเสริมครู และบุคลากรทางการศึกษาให้มีการทำงานเป็นทีม มุ่งเน้นการสื่อสาร การทำงานแบบประสานงานข้ามสายงาน (Cross Function) ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน เพื่อให้กระบวนการทำงานมีความคล่องตัว และปรับเปลี่ยนได้ทันสถานการณ์

3.4 เสริมสร้างวิทยาเขตอัจฉริยะ สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อเร่งขับเคลื่อนการปฏิรูปการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาให้เก่งทางด้านดิจิทัล

3.5 ส่งเสริมการทำงานแบบบูรณาการ (Problem + Functional + Area Approaches)

3.6 กำหนดเป้าหมายระยะสั้น แบ่งเฟสงานให้เป็นโครงการเล็ก เพื่อเป็นการส่งมอบงานชิ้นเล็ก ๆ ในเวลาอันสั้น หรือเรียกว่า Sprint หวังผลการรับรู้ข้อผิดพลาดได้อย่างรวดเร็ว และพัฒนาการแก้ปัญหาได้ทัน่วงที

3.7 ส่งเสริมแบ่งปันข้อมูลร่วมกันเพื่อพัฒนามาตรฐานการอบรมครูให้เป็นสากล จนสามารถทำโปรแกรม Exchange ครู/นักเรียน โดยให้ครู 1 คน สามารถสอนได้ในหลายประเทศหมุนเวียนกันไป

4. **ประเด็นการบริหารจัดการศึกษาในรูปแบบสมัยใหม่** โดยผู้ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นว่า แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้านั้น ผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาคควรมีทักษะ องค์ความรู้ การบริหารอย่างมีคุณภาพ และส่งเสริมสนับสนุน การใช้นวัตกรรม ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ และเครื่องมืออุปกรณ์ที่ทันสมัย เพื่อการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ดังนี้

4.1 ผู้บริหารต้องมีการปรับตัว และยอมรับแข่งขันกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในอนาคต มุ่งเน้นผลลัพธ์มากกว่าแค่วิธีการ

4.2 ผู้บริหารเปิด Mindset พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง มีความฉลาดทางอารมณ์ ในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ในการเรียนรู้เพื่อเข้าถึงเทคโนโลยีได้อย่างรวดเร็ว

4.3 ผู้บริหารมีวิธีการในการบริหารจัดการคนเก่งในสถานศึกษา (Talent Management)

4.4 ผู้บริหารนำข้อมูล Data Analysis มาพัฒนา สนับสนุน นวัตกรรมและระบบเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการกำหนดกลยุทธ์ เพื่อหาแนวโน้ม ความต้องการศึกษาต่อในสายอาชีวศึกษา

4.5 สนับสนุนให้มีการใช้ระบบ ICT ในการจัดระบบฐานข้อมูลและพัฒนาระบบเครือข่ายข้อมูลข่าวสารสนเทศทั้งภายในและภายนอกวิทยาลัยฯ ให้มีประสิทธิภาพ

4.6 ส่งเสริมสนับสนุนการทำงานร่วมกันเป็นทีม (Cross-functional team) เน้นที่การสื่อสารและประสานงานภายในทีม ที่ชัดเจน

4.7 ส่งเสริม สนับสนุนการใช้สื่อสังคมออนไลน์ทุกช่องทางในการติดต่อสื่อสารกับผู้มีส่วนได้เสีย เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีและพัฒนาสู่ความยั่งยืนร่วมกัน

4.8 สร้างวัฒนธรรมองค์กรและทัศนคติที่ดีในการทำงานร่วมกัน แต่ละ Gen

4.9 พัฒนาและส่งเสริมให้เป็นวิทยาลัยฯ แห่งอนาคต (ห้องเรียนแบบใหม่ ทั้งครูและนักเรียนใช้เทคโนโลยีช่วยนักเรียนเรียนแบบอัสยาศัย)

4.10 ปรับโครงสร้างการบริหารงานทุกระดับให้มีความยืดหยุ่นความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพมากขึ้น หรือที่เรียกว่า “เอจาวล์” (Agile) ซึ่งมุ่งเน้นการลดขั้นตอนการทำงานและงานด้านเอกสารลง

4.11 พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนการใช้อุปกรณ์ เครื่องมือ นวัตกรรม องค์ความรู้ ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ ๆ ให้ครอบคลุมพื้นที่ของสถานศึกษา

4.12 สนับสนุนให้มีการลงทุนทางการศึกษาเพื่อสร้างห้องเรียนสมัยใหม่ที่มีการนำเทคโนโลยี Virtual Reality (VR) เข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างกระบวนการเรียนรู้เสมือนได้อยู่ในสถานการณ์จริง

5. **ประเด็นการเพิ่มโอกาสทางการศึกษา** โดยผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญให้ความเห็นว่า แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้านั้น ควรมีการจัดหาแหล่งเงินทุนในการสนับสนุนทางการศึกษาให้กับนักเรียนอาชีวะเพื่อเพิ่มโอกาสทางการศึกษาและต่อยอดคิดค้น นวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ ดังนี้

5.1 จัดหาแหล่งเงินทุนเพื่อการประกอบอาชีพอิสระหลังจบการศึกษา สร้างความมั่นคงในชีวิต

5.2 จัดหาแหล่งเงินทุนการศึกษาร่วมกับสถานประกอบการ เรียนฟรี สำหรับสาขาวิชาชีพที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน

5.3 จัดสร้างกองทุนสนับสนุนการสร้างสรรค์ผลงานสิ่งประดิษฐ์ คิดค้น นวัตกรรมของผู้เรียนในสถานศึกษา

5.4 จัดหาแหล่งเงินทุน เวที การแข่งขันผลงานสิ่งประดิษฐ์ คิดค้น นวัตกรรม ของผู้เรียนสู่ระดับสากล

5.5 จัดหาแหล่งเงินทุน ส่งเสริมสนับสนุนการต่อยอดนวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ “นักเรียนอาชีวะ” เชิงพาณิชย์ การขายทรัพย์สินทางปัญญาที่เกิดจากความคิดของเด็กอาชีวะให้กับกลุ่มบริษัทเอกชนที่สนใจ

5.6 สร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถานประกอบการเพื่อนำผลงานนวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ของนักเรียนอาชีวะมาพัฒนาให้เกิดขึ้นจริง ในการจดสิทธิบัตรและอนุสิทธิบัตร

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความสอดคล้องแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า (EDFR รอบที่ 2)

จากข้อสรุปตัวแปรแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ทั้ง 5 ประเด็น ผู้วิจัยได้พัฒนาเป็นเครื่องมือของการวิจัยออกมาเป็นแบบสอบถาม เพื่อใช้เก็บข้อมูลจากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 21 คน จากการทำ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) ในรอบที่ 2 โดยใช้แบบสอบถามสอบถามความเห็น (questionnaire) แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ของแต่ละข้อคำถาม แล้วนำมาวิเคราะห์หาความสอดคล้องแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรอบที่ 2 สามารถนำเสนอได้ดังรายละเอียดในตารางที่ 4 - 8 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 1 การสร้างและผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษา

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของความ คิดเห็น
1	การส่งเสริมการผลิตและพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะมาตรฐานเป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงานและสังคมทั้งในประเทศ ภูมิภาค อาเซียนและระดับสากล	5	5	0.00	5	5	0	มากที่สุด	สอดคล้อง

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 1 การสร้างและผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษา (ต่อ)

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของความ คิดเห็น
2	การส่งเสริมและพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพด้วยรูปแบบที่หลากหลาย	5	5	0.00	5	5	0	มากที่สุด	สอดคล้อง
3	การส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการอาชีวศึกษา ด้านความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา สถานประกอบการ โดยเฉพาะ การศึกษาระบบทวิภาคี และการฝึกประสบการณ์วิชาชีพตามสาขาวิชาที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน	5	5	0.00	5	5	0	มากที่สุด	สอดคล้อง
4	การส่งเสริมการปรับปรุงภาพลักษณ์ ทักษะ และสร้างการยอมรับของสังคมที่มีต่อการเรียนสายอาชีพด้วยกระบวนการเชิงคุณภาพให้กับนักเรียน กลุ่มผู้ปกครอง และชุมชน ยกกระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ	5	5	0.00	4.5	5	0.5	มากที่สุด	สอดคล้อง

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 1 การสร้างและผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษา (ต่อ)

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของ ความคิดเห็น
5	การส่งเสริม สนับสนุนการเพิ่ม โอกาสทางการเรียนและการ ฝึกอบรมวิชาชีพอาชีวศึกษา ในการต่อยอดอาชีพเดิมหรือ สร้างอาชีพใหม่	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
6	การส่งเสริมการจัดการศึกษา ให้นักเรียนสามารถเลือกเรียน ในแต่ละวิชาได้ตาม ความสามารถของตัวเอง เพื่อ พัฒนาทักษะอาชีพ ฝึกอบรม วิชาชีพระยะสั้นโดยเพิ่มเติม ช่องว่างทางด้านทักษะต่าง ๆ	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
7	การเปิดหลักสูตรเป็น MINI English Program ส่งเสริม ภาษาอังกฤษของทุกสาขาวิชา เพื่อเสริมศักยภาพในการ แข่งขันระดับประเทศ	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 1 การสร้างและผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษา (ต่อ)

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของ ความคิดเห็น
8	การสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาแพลตฟอร์มและบริหารจัดการหลักสูตรในรูปแบบ Modular Education หรือ Modular Curriculum สู่การเรียนรู้ตลอดชีวิตและทักษะที่จำเป็นในอนาคต	5	5	0.00	5	5	0	มากที่สุด	สอดคล้อง
9	การสร้างความร่วมมือกับสถานประกอบการให้ก้าวทันเทรนเพื่อสร้างความแตกต่างของหลักสูตรในแต่ละสาขาวิชาชีพให้มีมาตรฐานสอดคล้องความต้องการของตลาดแรงงานโลก	5	5	0.00	5	5	0	มากที่สุด	สอดคล้อง
10	การพัฒนาและสนับสนุนให้มีการบูรณาการสร้างหลักสูตรคู่ขนานสายสามัญและสายวิชาชีพอาชีวศึกษาเข้าด้วยกัน	5	5	0.00	4.5	5	0.5	มากที่สุด	สอดคล้อง

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 1 การสร้างและผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษา (ต่อ)

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของ ความคิดเห็น
11	จัดให้มีระบบการเทียบโอนผล การเรียนและระบบเทียบ ประสบการณ์การทำงาน เพื่อให้ได้รับการศึกษา การ ฝึกอบรมในสาขาวิชาชีพนั้น อย่างต่อเนื่อง	5	5	0.00	4.5	5	0.5	มาก ที่สุด	สอดคล้อง

จากตารางที่ 4 พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในระดับมากที่สุด ดังนี้ ข้อที่ 1 การส่งเสริมการผลิตและพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะ มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงานและสังคมทั้งในประเทศ ภูมิภาค อาเซียนและระดับสากล (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 2 การส่งเสริมและพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพด้วยรูปแบบที่หลากหลาย (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 3 การส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการอาชีวศึกษา ด้านความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา สถานประกอบการ โดยเฉพาะการศึกษาระบบทวิภาคี และการฝึกประสบการณ์วิชาชีพตามสาขาวิชาที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 4 การส่งเสริมการปรับภาพลักษณ์ ทักษะ และสร้างการยอมรับของสังคมที่มีต่อการเรียนสายอาชีพด้วยกระบวนการเชิงคุณภาพให้กับนักเรียน กลุ่มผู้ปกครองและชุมชน ยกกระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0.5, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 5 การส่งเสริม สนับสนุนการเพิ่มโอกาสทางการเรียนและการฝึกอบรมวิชาชีพอาชีวศึกษา ในการต่อยอดอาชีพเดิมหรือสร้างอาชีพใหม่ (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 6 การส่งเสริมการจัดการศึกษาให้นักเรียนสามารถเลือกเรียนในแต่ละวิชาได้ตามความสามารถของตนเอง เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพ ฝึกอบรมวิชาชีพระยะสั้นโดยเติมเต็มช่องว่างทางด้านทักษะต่าง ๆ (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 7 การเปิดหลักสูตรเป็น MINI English

Program ส่งเสริมภาษาอังกฤษของทุกสาขาวิชา เพื่อเสริมศักยภาพในการแข่งขันระดับประเทศ (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 8 การสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาแพลตฟอร์มและการบริหารจัดการหลักสูตรในรูปแบบ Modular Education หรือ Modular Curriculum สู่การเรียนรู้ตลอดชีวิตและทักษะที่จำเป็นในอนาคต (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00-) ข้อที่ 9 การสร้างความร่วมมือกับสถานประกอบให้ก้าวทันเทรนเพื่อสร้างความแตกต่างของหลักสูตรในแต่ละสาขาวิชาชีพให้มีมาตรฐานสอดคล้องความต้องการของตลาดแรงงานโลก (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 10 การพัฒนาและสนับสนุนให้มีการบูรณาการสร้างหลักสูตรคู่ขนานสายสามัญและสายวิชาชีพอาชีวศึกษาเข้าด้วยกัน (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0.5, Mo. – Mdn. =0.00) และข้อที่ 11 จัดให้มีระบบการเทียบโอนผลการเรียนและระบบเทียบประสบการณ์การทำงานเพื่อให้ได้รับการศึกษา การฝึกอบรมในสาขาวิชาชีพนั้นอย่างต่อเนื่อง (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0.5, Mo. – Mdn. =0.00)

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 2 การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของความ คิดเห็น
1	ส่งเสริมโครงสร้างและ เครือข่ายการเรียนรู้ในการ พัฒนาคุณภาพการจัดการ เรียนการสอนด้วยเครื่องมือที่ ทันสมัย เน้นร่วมมือกับสถาน ประกอบการชั้นนำ (Tailor- made Curriculum) ภาคเอกชนเพื่อยกระดับสู่ นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ ตลาดแรงงานได้อย่างมี ประสิทธิภาพ	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 2 การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่ (ต่อ)

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของความ คิดเห็น
2	พัฒนาการจัดการเรียนการสอน แบบ 1 ต่อ 1 เพิ่มศักยภาพและคุณภาพในการเรียนการสอน จะมีการเปลี่ยนแปลงเป็นการสอนรายบุคคลมากขึ้น	5	5	0.00	5	5	0	มากที่สุด	สอดคล้อง
3	ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนทักษะในด้านภาษา การสื่อสาร ทักษะด้านความเป็นผู้นำ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดคิดสร้างสรรค์ สามารถในการปรับตัว และการจัดสรรเวลาสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้หลากหลายมากยิ่งขึ้น	5	5	0.00	4.5	5	0.5	มากที่สุด	สอดคล้อง
4	ส่งเสริมการเตรียมความพร้อมของสถานศึกษาในการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ	5	5	0.00	4.5	5	0.5	มากที่สุด	สอดคล้อง

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 2 การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่ (ต่อ)

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของความ คิดเห็น
5	สร้างความร่วมมือกับ หน่วยงาน สถานศึกษา สถาน ประกอบการทั้งภายในและ ต่างประเทศ ในการเปิด ปวช. ปวส. และ ปริญญาตรี สาย เทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติ	5	5	0.00	4.5	5	0.5	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
6	เจรจาแสวงหาความร่วมมือ การทำบันทึกข้อตกลงความ ร่วมมือทางวิชาการ (MOU) แลกเปลี่ยน นักเรียน บุคลากร ทางการศึกษา และทรัพยากร ร่วมกันระหว่างหน่วยงาน สถานศึกษาทั้งในและ ต่างประเทศ	5	5	0.00	4.5	5	0.5	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
7	พัฒนาและสนับสนุนให้ สถานศึกษาได้รับการรับรอง มาตรฐานประเมินคุณภาพ การศึกษาในระดับสากล	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
8	ส่งเสริมการจัดตั้งศูนย์ ประเมินมาตรฐานร่วมกับกรม พัฒนาฝีมือแรงงาน ให้ ครอบคลุมทุกสาขาวิชาชีพใน สถานศึกษา	5	5	0.00	4	5	1	มาก ที่สุด	สอดคล้อง

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 2 การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่ (ต่อ)

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของความ คิดเห็น
9	เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถ ออกแบบหลักสูตรของตัวเอง ได้ตามความถนัดและเวลา ของผู้เรียน	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
10	สนับสนุนและส่งเสริมการ จัดการเรียนการสอนแบบมี การสะสมหน่วยการเรียนรู้ (Academic Credit Bank : Credit Bank) ธนาคารหน่วย กิต เพื่อการเปิดโอกาสให้ ผู้เรียนและประชาชนได้เรียน และทำงานไปในเวลาเดียวกัน	5	5	0.00	4.5	5	0.5	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
11	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับ เด็กในชุมชน และโรงเรียน ใกล้เคียง เพื่อเปิดโอกาสให้ เด็ก ๆ ได้เรียนรู้ ทำความ เข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่างๆ และทดลองปฏิบัติจริง เพื่อ นำไปสู่การเสริมสร้างแรง บันดาลใจในการเรียนสาย อาชีพ	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 2 การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่ (ต่อ)

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของความ คิดเห็น
12	เปิดการจัดการการศึกษา หลักสูตรอุตสาหกรรมยาน ยนต์สมัยใหม่ (Next- Generation Automotive) อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อัจฉริยะ (Smart Electronics) อุตสาหกรรม การแปรรูปอาหาร (Food for the Future) อุตสาหกรรม ดิจิทัล (Digital) และ อุตสาหกรรมอนาคต ได้แก่ หุ่นยนต์เพื่ออุตสาหกรรม (Robotics)	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง

จากตารางที่ 5 พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในระดับมากที่สุด ดังนี้ ข้อที่ 1 ส่งเสริมโครงสร้างและเครือข่ายการเรียนรู้ในการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนด้วยเครื่องมือที่ทันสมัย เน้นร่วมมือกับสถานประกอบการชั้นนำ (Tailor-made Curriculum) ภาคเอกชนเพื่อยกระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 2 พัฒนาการจัดการเรียนการสอน แบบ 1 ต่อ 1 เพิ่มศักยภาพและคุณภาพในการเรียนการสอน จะมีการเปลี่ยนแปลงเป็นการสอนรายบุคคลมากขึ้น (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 3 ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนทักษะในด้านภาษา การสื่อสาร ทักษะด้านความเป็นผู้นำ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดคิดสร้างสรรค์ สามารถในการปรับตัว และการจัดสรรเวลาสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้หลากหลายมาก

ยิ่งขึ้น (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0.5, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 4 ส่งเสริมการเตรียมความพร้อมของสถานศึกษาในการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0.5, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 5 สร้างความร่วมมือกับหน่วยงานสถานศึกษา สถานประกอบการทั้งภายในและต่างประเทศ ในการเปิด ปวช. ปวส. และ ปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติ (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0.5, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 6 เจรจาแสวงหาความร่วมมือการทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการ (MOU) แลกเปลี่ยน นักเรียนบุคลากรทางการศึกษา และทรัพยากรร่วมกันระหว่างหน่วยงาน สถานศึกษาทั้งในและต่างประเทศ (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0.5, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 7 พัฒนาและสนับสนุนให้สถานศึกษาได้ การรับรองมาตรฐานประเมินคุณภาพการศึกษาในระดับสากล (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 8 ส่งเสริมการจัดตั้งศูนย์ประเมินมาตรฐานร่วมกับกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ให้ครอบคลุมทุกสาขาวิชาชีพในสถานศึกษา (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 1, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 9 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถออกแบบหลักสูตรของตัวเองได้ตามความถนัดและเวลาของผู้เรียน (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 10 สนับสนุนและส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนแบบมีการสะสมหน่วยการเรียนรู้ (Academic Credit Bank : Credit Bank) ธนาคารหน่วยกิต เพื่อการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนและประชาชนได้เรียนและทำงานไปในเวลาเดียวกัน (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0.5, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 11 จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับเด็กในชุมชน และโรงเรียนใกล้เคียง เพื่อเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้เรียนรู้ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่างๆ และทดลองปฏิบัติจริง เพื่อนำไปสู่การเสริมสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนสายอาชีพ (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00) และ ข้อที่ 12 เปิดการจัดการการศึกษาหลักสูตรอุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่ (Next-Generation Automotive) อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ (Smart Electronics) อุตสาหกรรมอาหาร (Food for the Future) หลักสูตรอุตสาหกรรมดิจิทัล (Digital) และหลักสูตรอุตสาหกรรมอนาคต ได้แก่ หุ่นยนต์เพื่ออุตสาหกรรม (Robotics) (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00)

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 3 การพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของความ คิดเห็น
1	สร้างเสริมพัฒนาคุณภาพครู และบุคลากรทางการศึกษา ให้ มี ส ม ร ร ถ น ะ และ ประสบการณ์ ได้แก่ การ ส่งเสริมการศึกษาต่อ การ ฝึกอบรม และการปฏิบัติงาน ในสถานประกอบการ	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
2	สร้างโอกาสความร่วมมือใน การสร้างเสริมคุณภาพครูและ บุคลากรทางการศึกษา ได้แก่ สร้างโอกาสความร่วมมือกับ ภาครัฐ เอกชน และชุมชน	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
3	พัฒนาและส่งเสริมครู และ บุคลากรทางการศึกษาให้มี การทำงานเป็นทีม มุ่งเน้นการ สื่อสาร การทำงานแบบ ประสานงานข้ามสายงาน (Cross Function) ไ้ ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน เพื่อให้กระบวนการทำงานมี ความคล่องตัว และ ปรับเปลี่ยนได้ทันสถานการณ์	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 3 การพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา (ต่อ)

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของความ คิดเห็น
4	เสริมสร้างวิทยาเขตอัจฉริยะ สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีที่ ทันสมัยเพื่อเร่งขับเคลื่อนการ ปฏิรูปการฝึกอบรมครูและ บุคลากรทางการศึกษาให้เก่ง ทางด้านดิจิทัล	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
5	ส่งเสริมการทำงานแบบบูรณา การ (Problem + Functional + Area Approaches)	5	5	0.00	4.5	5	0.5	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
6	กำหนดเป้าหมายระยะสั้น แบ่งเฟสงานให้เป็นโครงการ เล็ก เพื่อเป็นการส่งมอบงาน ชิ้นเล็ก ๆ ในเวลาอันสั้น หรือ เรียกว่า Sprint หวังผลการ รับรู้ข้อผิดพลาดได้อย่าง รวดเร็ว และพัฒนาการ แก้ปัญหาได้ทันที่	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 3 การพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา (ต่อ)

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของ ความคิดเห็น
7	ส่งเสริมแบ่งปันข้อมูลร่วมกัน เพื่อพัฒนามาตรฐานการ อบรมครูให้เป็นสากล จน สามารถทำโปรแกรม Exchange ครู/นักเรียน โดย ให้ครู 1 คน สามารถสอนได้ ในหลายประเทศหมุนเวียนกัน ไป	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง

จากตารางที่ 6 พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในระดับมากที่สุด ดังนี้ ข้อที่ 1 สร้างเสริมพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีสมรรถนะและประสบการณ์ ได้แก่ การส่งเสริมการศึกษาต่อ การฝึกอบรม และการปฏิบัติงานในสถานประกอบการ (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. - Mdn. = 0.00) ข้อที่ 2 สร้างโอกาสความร่วมมือในการสร้างเสริมคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ได้แก่ สร้างโอกาสความร่วมมือกับภาครัฐ เอกชน และชุมชน (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. - Mdn. = 0.00) ข้อที่ 3 พัฒนาและส่งเสริมครู และบุคลากรทางการศึกษาให้มีการทำงานเป็นทีม มุ่งเน้นการสื่อสาร การทำงานแบบประสานงานข้ามสายงาน (Cross Function) ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน เพื่อให้กระบวนการทำงานมีความคล่องตัว และปรับเปลี่ยนได้ทันสถานการณ์ (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. - Mdn. = 0.00) ข้อที่ 4 เสริมสร้างวิทยาเขตอัจฉริยะ สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อเร่งขับเคลื่อนการปฏิรูปการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาให้เก่งทางด้านดิจิทัล (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. - Mdn. = 0.00) ข้อที่ 5 ส่งเสริมการทำงานแบบบูรณาการ (Problem + Functional + Area Approaches) (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0.5, Mo. - Mdn. = 0.00) ข้อที่ 6 กำหนดเป้าหมายระยะสั้น แบ่งเฟสงานให้เป็นโครงการเล็ก เพื่อเป็นการส่งมอบงานชิ้นเล็ก ๆ ในเวลาอันสั้น หรือเรียกว่า Sprint หวังผลการรับรู้

ข้อผิดพลาดได้อย่างรวดเร็ว และพัฒนาการแก้ปัญหาได้ทันท่วงที (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00) และข้อที่ 7 ส่งเสริมแบ่งปันข้อมูลร่วมกันเพื่อพัฒนามาตรฐานการอบรมครูให้เป็นสากล จนสามารถทำโปรแกรม Exchange ครู/นักเรียน โดยให้ครู 1 คน สามารถสอนได้ในหลายประเทศหมุนเวียนกันไป (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00)

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 4 การบริหารจัดการศึกษาในรูปแบบสมัยใหม่

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของความ คิดเห็น
1	ผู้บริหารต้องมีการปรับตัว และยอมรับแข่งขันกับสิ่ง ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในอนาคต มุ่งเน้นผลลัพธ์มากกว่าแค่ วิธีการ	4	4	0.00	4	5	1	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
2	ผู้บริหารเปิด Mindset พร้อม รับการเปลี่ยนแปลง มีความ ฉลาดทางอารมณ์ ในการ ปรับตัวให้เข้ากับ สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็ว ในการเรียนรู้ เพื่อเข้าถึงเทคโนโลยีได้อย่าง รวดเร็ว	4	4	0.00	4	5	1	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
3	ผู้บริหารมีวิธีการในการ บริหารจัดการคนเก่งใน สถานศึกษา (Talent Management)	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 4 การบริหารจัดการศึกษาในรูปแบบสมัยใหม่ (ต่อ)

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของความ คิดเห็น
4	ผู้บริหารนำข้อมูล Data Analysis มาพัฒนา สนับสนุน นวัตกรรม และ ระบบ เทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการ กำหนดกลยุทธ์ เพื่อหา แนวโน้ม ความต้องการศึกษา ต่อในสายอาชีวศึกษา	5	5	0.00	4	5	1	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
5	สนับสนุนให้มีการใช้ระบบ ICT ในการจัดระบบฐานข้อมูล และพัฒนาระบบเครือข่าย ข้อมูลข่าวสารสนเทศทั้ง ภายในและภายนอกวิทยาลัย ๆ ให้มีประสิทธิภาพ	5	5	0.00	4	5	1	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
6	ส่งเสริมสนับสนุนการทำงาน ร่วมกันเป็นทีม (Cross-functional team) เน้นที่การ สื่อสารและประสานงาน ภายในทีม ที่ชัดเจน	4	4	0.00	4	5	1	มาก ที่สุด	สอดคล้อง

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 4 การบริหารจัดการศึกษาในรูปแบบสมัยใหม่ (ต่อ)

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของความ คิดเห็น
7	ส่งเสริม สนับสนุนการใช้สื่อสังคมออนไลน์ทุกช่องทางในการติดต่อสื่อสารกับผู้มีส่วนได้เสีย เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีและพัฒนาสู่ความยั่งยืนร่วมกัน	5	5	0.00	4	5	1	มากที่สุด	สอดคล้อง
8	สร้างวัฒนธรรมองค์กรและทัศนคติที่ดีในการทำงานร่วมกัน แต่ละ Gen	5	5	0.00	4	5	1	มากที่สุด	สอดคล้อง
9	พัฒนาและส่งเสริมให้เป็นวิทยาลัยฯ แห่งอนาคต (ห้องเรียนแบบใหม่ ทั้งครูและนักเรียนใช้เทคโนโลยีช่วยนักเรียนเรียนแบบอัจฉริยะ)	5	5	0.00	4	5	1	มากที่สุด	สอดคล้อง
10	ปรับโครงสร้างการบริหารงานทุกระดับให้มีความยืดหยุ่น ความคล่องตัว และมีประสิทธิภาพมากขึ้น หรือที่เรียกว่า “เอจาวล์” (Agile) ซึ่งมุ่งเน้นการลดขั้นตอนการทำงานและงานด้านเอกสารลง	5	5	0.00	4	5	1	มากที่สุด	สอดคล้อง

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 4 การบริหารจัดการศึกษาในรูปแบบสมัยใหม่ (ต่อ)

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของ ความคิดเห็น
11	พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุน การใช้อุปกรณ์ เครื่องมือ นวัตกรรม องค์ความรู้ ระบบ เทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ ๆ ให้ครอบคลุมพื้นที่ ของ สถานศึกษา	5	5	0.00	4	5	1	มาก ที่สุด	สอดคล้อง
12	สนับสนุนให้มีการลงทุนทาง การศึกษาเพื่อสร้างห้องเรียน สมัยใหม่ที่มีการนำเทคโนโลยี Virtual Reality (VR) เข้ามามี ส่วนร่วมในการสร้าง กระบวนการเรียนรู้เสมือนได้ อยู่ในสถานการณ์จริง	5	5	0.00	5	5	0	มาก ที่สุด	สอดคล้อง

จากตารางที่ 7 พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในระดับมากที่สุด ดังนี้ ข้อที่ 1 ผู้บริหารต้องมีการปรับตัว และยอมรับแข่งขันกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในอนาคต มุ่งเน้นผลลัพธ์มากกว่าแค่วิธีการ (ค่าสถิติ Mdn = 4, IQR = 1, Mo. - Mdn. =0.00) ข้อที่ 2 ผู้บริหาร เปิด Mindset พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง มีความฉลาดทางอารมณ์ ในการปรับตัวให้เข้ากับ สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ในการเรียนรู้เพื่อเข้าถึงเทคโนโลยีได้อย่างรวดเร็ว (ค่าสถิติ Mdn = 4, IQR = 1, Mo. - Mdn. =0.00) ข้อที่ 3 ผู้บริหารมีวิธีการในการบริหารจัดการคนเก่งใน สถานศึกษา (Talent Management) (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0.5, Mo. - Mdn. =0.00) ข้อที่ 4 ผู้บริหารนำข้อมูล Data Analysis มาพัฒนา สนับสนุน นวัตกรรมและระบบเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการ กำหนดกลยุทธ์ เพื่อหาแนวโน้ม ความต้องการศึกษาต่อในสายอาชีวศึกษา (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR

= 1, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 5 สนับสนุนให้มีการใช้ระบบ ICT ในการจัดระบบฐานข้อมูลและพัฒนาระบบเครือข่ายข้อมูลข่าวสารสนเทศทั้งภายในและภายนอกวิทยาลัยฯ ให้มีประสิทธิภาพ (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 1, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 6 ส่งเสริมสนับสนุนการทำงานร่วมกันเป็นทีม (Cross-functional team) เน้นที่การสื่อสารและประสานงานภายในทีม ที่ชัดเจน (ค่าสถิติ Mdn = 4, IQR = 1, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 7 ส่งเสริม สนับสนุนการใช้สื่อสังคมออนไลน์ทุกช่องทางในการติดต่อสื่อสารกับผู้มีส่วนได้เสีย เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีและพัฒนาสู่ความยั่งยืนร่วมกัน (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 1, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 8 สร้างวัฒนธรรมองค์กรและทัศนคติที่ดีในการทำงานร่วมกัน แต่ละ Gen (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 1, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 9 พัฒนาและส่งเสริมให้เป็นวิทยาลัยฯ แห่งอนาคต (ห้องเรียนแบบใหม่ ทั้งครูและนักเรียนใช้เทคโนโลยีช่วยนักเรียนเรียนแบบอัจฉริยะ) (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 1, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 10 ปรับโครงสร้างการบริหารงานทุกระดับให้มีความยืดหยุ่นความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพมากขึ้น หรือที่เรียกว่า “เอจาวล์” (Agile) ซึ่งมุ่งเน้นการลดขั้นตอนการทำงานและงานด้านเอกสารลง (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 1, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 11 พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนการใช้อุปกรณ์ เครื่องมือ นวัตกรรม องค์ความรู้ ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ ๆ ให้ครอบคลุมพื้นที่ของสถานศึกษา (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 1, Mo. – Mdn. =0.00) และข้อที่ 12 สนับสนุนให้มีการลงทุนทางการศึกษาเพื่อสร้างห้องเรียนสมัยใหม่ที่มีการนำเทคโนโลยี Virtual Reality (VR) เข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างกระบวนการเรียนรู้เสมือนได้อยู่ในสถานการณ์จริง (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0.5, Mo. – Mdn. =0.00)

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 5 การเพิ่มโอกาสทางการศึกษา

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของ ความคิดเห็น
1	จัดหาแหล่งเงินทุนเพื่อการประกอบอาชีพอิสระหลังจบการศึกษา สร้างความมั่นคงในชีวิต	5	5	0.00	5	5	0	มากที่สุด	สอดคล้อง
2	จัดหาแหล่งเงินทุนการศึกษา ร่วมกับสถานประกอบการ เรียนฟรี สำหรับสาขาวิชาชีพ ที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน	5	5	0.00	5	5	0	มากที่สุด	สอดคล้อง
3	จัดสร้างกองทุนสนับสนุนการสร้างสรรค์ผลงานสิ่งประดิษฐ์ คิดค้น นวัตกรรม ของผู้เรียน ในสถานศึกษา	5	5	0.00	5	5	0	มากที่สุด	สอดคล้อง
4	จัดหาแหล่งเงินทุน เวที การแข่งขันผลงานสิ่งประดิษฐ์ คิดค้น นวัตกรรม ของผู้เรียนสู่ระดับสากล	5	5	0.00	5	5	0	มากที่สุด	สอดคล้อง

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์แนวทางแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน
ในทศวรรษหน้า ประเด็นที่ 5 การเพิ่มโอกาสทางการศึกษา (ต่อ)

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	มัธยฐาน (Median)	ฐานนิยม (Mode)	ฐานนิยม - มัธยฐาน	ควอไทล์ที่ 1 (Q ₁)	ควอไทล์ที่ 3 (Q ₃)	พิสัยระหว่างควอไทล์	ระดับความคิดเห็น	ความ สอดคล้อง ของความคิดเห็น
5	จัดหาแหล่งเงินทุน ส่งเสริม สนับสนุนการต่อยอด นวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ “นักเรียนอาชีวะ” เชิง พาณิชย์ การขายทรัพย์สิน ทางปัญญาที่เกิดจากความคิด ของเด็กอาชีวะให้กับกลุ่ม บริษัทเอกชนที่สนใจ	5	5	0.00	4	5	1	มากที่สุด	สอดคล้อง
6	สร้างความร่วมมือกับ หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถานประกอบการเพื่อนำ ผลงานนวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ ของนักเรียนอาชีวะมาพัฒนา ให้เกิดขึ้นจริง ในการจด สิทธิบัตร และ อนุสิทธิบัตร	5	5	0.00	4	5	1	มากที่สุด	สอดคล้อง

จากตารางที่ 8 พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในระดับมากที่สุด ดังนี้ ข้อที่ 1 จัดหาแหล่งเงินทุนเพื่อการประกอบอาชีพอิสระหลังจบการศึกษา สร้างความมั่นคงในชีวิต (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. - Mdn. = 0.00) ข้อที่ 2 จัดหาแหล่งเงินทุนการศึกษา ร่วมกับสถานประกอบการ เรียนฟรี สำหรับสาขาวิชาชีพที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. - Mdn. = 0.00) ข้อที่ 3 จัดสร้างกองทุนสนับสนุนการสร้างสรรคผลงานสิ่งประดิษฐ์ คิดค้น นวัตกรรม ของผู้เรียนในสถานศึกษา (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. - Mdn. = 0.00) ข้อที่ 4 จัดหาแหล่งเงินทุน เวที การแข่งขันผลงานสิ่งประดิษฐ์ คิดค้น

นวัตกรรม ของผู้เรียนสู่ระดับสากล (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 0, Mo. – Mdn. =0.00) ข้อที่ 5 จัดหาแหล่งเงินทุน ส่งเสริมสนับสนุนการต่อยอดนวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ “นักเรียนอาชีวะ” เชิงพาณิชย์ การขายทรัพย์สินทางปัญญาที่เกิดจากความคิดของเด็กอาชีวะให้กับกลุ่มบริษัทเอกชนที่สนใจ (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 1, Mo. – Mdn. =0.00) และข้อที่ 6 สร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถานประกอบการเพื่อนำผลงานนวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ของนักเรียนอาชีวะมาพัฒนาให้เกิดขึ้นจริง ในการจดสิทธิบัตรและอนุสิทธิบัตร (ค่าสถิติ Mdn = 5, IQR = 1, Mo. – Mdn. =0.00)

จากตารางที่ 4-8 ผู้วิจัยสามารถสรุปเป็นแนวการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ประกอบด้วย 5 ด้าน 48 แนวทาง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การสร้างและผลิตกำลังคนอาชีวศึกษา ประกอบด้วย 11 แนวทาง ควรมีการส่งเสริมการผลิตและพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะ มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงานและสังคมทั้งในประเทศ ภูมิภาค อาเซียนและระดับสากล พร้อมทั้งการพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพด้วยรูปแบบที่หลากหลาย โดยมีการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการอาชีวศึกษา ด้านความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา สถานประกอบการ โดยเฉพาะการศึกษาระบบทวิภาคี และการฝึกประสบการณ์วิชาชีพตามสาขาวิชาที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน เพื่อปรับภาพลักษณ์ทัศนคติ และสร้างการยอมรับของสังคมที่มีต่อการเรียนสายอาชีพด้วยกระบวนการเชิงคุณภาพให้กับนักเรียน กลุ่มผู้ปกครองและชุมชน ยกกระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งให้มีการส่งเสริม สนับสนุนการเพิ่มโอกาสทางการเรียนและการฝึกอบรมวิชาชีพอาชีวศึกษา ในการต่อยอดอาชีพเดิมหรือสร้างอาชีพใหม่ และส่งเสริมการจัดการศึกษาให้นักเรียนสามารถเลือกเรียนในแต่ละวิชาได้ตามความสามารถของตัวเอง เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพ ฝึกอบรมวิชาชีพระยะสั้นโดยเติมเต็มช่องว่างทางด้านทักษะต่าง ๆ ควรเปิดหลักสูตรเป็น MINI English Program ส่งเสริมภาษาอังกฤษของทุกสาขาวิชา เพื่อเสริมศักยภาพในการแข่งขันระดับประเทศ และสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาแพลตฟอร์มและการบริหารจัดการหลักสูตรในรูปแบบ Modular Education หรือ Modular Curriculum สู่การเรียนรู้ตลอดชีวิตและทักษะที่จำเป็นในอนาคต ให้ก้าวทันเทรนเพื่อสร้างความแตกต่างของหลักสูตรในแต่ละสาขาวิชาชีพให้มีมาตรฐานสอดคล้องความต้องการของตลาดแรงงานโลก โดยมีการพัฒนาและสนับสนุนให้มีการบูรณาการสร้างหลักสูตรคู่ขนานสายสามัญและสายวิชาชีพอาชีวศึกษาเข้าด้วยกัน พร้อมทั้งจัดให้มีระบบการเทียบโอนผลการเรียนและระบบเทียบประสบการณ์การทำงานเพื่อให้ได้รับการศึกษา การฝึกอบรมในสาขาวิชาชีพนั้นอย่างต่อเนื่อง

2. การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่ ประกอบด้วย 12 แนวทาง

สถานศึกษาควรมีการส่งเสริมโครงสร้างและเครือข่ายการเรียนรู้ในการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนด้วยเครื่องมือที่ทันสมัย เน้นร่วมมือกับสถานประกอบการชั้นนำ (Tailor-made Curriculum) ภาคเอกชนเพื่อยกระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน แบบ 1 ต่อ 1 เพิ่มศักยภาพและคุณภาพในการเรียนการสอน จะมีการเปลี่ยนแปลงเป็นการสอนรายบุคคลมากขึ้น และมีการส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนทักษะในด้านภาษา การสื่อสาร ทักษะด้านความเป็นผู้นำ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดคิดสร้างสรรค์ สามารถในการปรับตัว และการจัดสรรเวลาสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้หลากหลายมากยิ่งขึ้น รวมถึงการส่งเสริมการเตรียมความพร้อมของสถานศึกษาในการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ และมีการสร้างความร่วมมือกับหน่วยงาน สถานศึกษา สถานประกอบการทั้งภายในและต่างประเทศ ในการเปิด ปวช. ปวส. และ ปริญญาตรี สายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติ รวมถึงการเจรจาแสวงหาความร่วมมือการทำงานที่ข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการ (MOU) แลกเปลี่ยน นักเรียน บุคลากรทางการศึกษา และทรัพยากรร่วมกันระหว่างหน่วยงาน สถานศึกษาทั้งในและต่างประเทศ เพื่อพัฒนาและสนับสนุนให้สถานศึกษาได้รับการรับรองมาตรฐานประเมินคุณภาพการศึกษาในระดับสากล และควรมีการส่งเสริมการจัดตั้งศูนย์ประเมินมาตรฐานร่วมกับกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ให้ครอบคลุมทุกสาขาวิชาชีพในสถานศึกษา โดยมีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถออกแบบหลักสูตรของตนเองได้ตามความถนัดและเวลาของผู้เรียน และมีการสนับสนุนและส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนแบบมีการสะสมหน่วยการเรียนรู้ (Academic Credit Bank : Credit Bank) ธนาคารหน่วยกิต เพื่อการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนและประชาชนได้เรียนและทำงานไปในเวลาเดียวกัน และควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับเด็กในชุมชน และโรงเรียนใกล้เคียง เพื่อเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้เรียนรู้ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่างๆ และทดลองปฏิบัติจริง เพื่อนำไปสู่การเสริมสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนสายอาชีพ พร้อมทั้งควรมีการเปิดการจัดการศึกษาหลักสูตรอุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่ (Next-Generation Automotive) อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ (Smart Electronics) อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป (Food for the Future) หลักสูตรอุตสาหกรรมดิจิทัล (Digital) และหลักสูตรอุตสาหกรรมอนาคต ได้แก่ หุ่นยนต์เพื่ออุตสาหกรรม (Robotics)

3. การพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ประกอบด้วย 7 แนวทาง ควรมีการสร้างเสริมพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ให้มีสมรรถนะและประสบการณ์ ได้แก่ การ

ส่งเสริมการศึกษาต่อ การฝึกอบรม และการปฏิบัติงานในสถานประกอบการ รวมถึงมีการสร้างโอกาสความร่วมมือในการสร้างเสริมคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ได้แก่ สร้างโอกาสความร่วมมือกับภาครัฐ เอกชน และชุมชน มีการพัฒนาและส่งเสริมครู และบุคลากรทางการศึกษาให้มีการทำงาน

เป็นทีม มุ่งเน้นการสื่อสาร การทำงานแบบประสานงานข้ามสายงาน (Cross Function) ได้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน เพื่อให้กระบวนการทำงานมีความคล่องตัว และปรับเปลี่ยนได้ทัน สถานการณ์ ควรมีการเสริมสร้างวิทยาเขตอัจฉริยะ สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อเร่ง ขับเคลื่อนการปฏิรูปการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาให้เก่งทางด้านดิจิทัล โดยมีการ ส่งเสริมการทำงานแบบบูรณาการ (Problem + Functional + Area Approaches) และควรมีการ กำหนดเป้าหมายระยะสั้น แบ่งเฟสงานให้เป็นโครงการเล็ก เพื่อเป็นการส่งมอบงานชิ้นเล็ก ๆ ในเวลา อันสั้น หรือเรียกว่า Sprint หวังผลการรับรู้ข้อผิดพลาดได้อย่างรวดเร็ว และพัฒนาการแก้ปัญหาได้ ทันทันที พร้อมทั้งมีการส่งเสริมแบ่งปันข้อมูลร่วมกันเพื่อพัฒนามาตรฐานการอบรมครูให้เป็นสากล จนสามารถทำโปรแกรม Exchange ครู/นักเรียน โดยให้ครู 1 คน สามารถสอนได้ในหลายประเทศ หมุนเวียนกันไป

4. การบริหารจัดการศึกษาในรูปแบบสมัยใหม่ ประกอบด้วย 12 แนวทาง ผู้บริหาร สถานศึกษาอาชีวศึกษาควรมีการปรับตัว และยอมรับแข่งขันกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในอนาคต มุ่งเน้น ผลลัพธ์มากกว่าแค่วิธีการ Mindset พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง มีความฉลาดทางอารมณ์ ในการ ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ในการเรียนรู้เพื่อเข้าถึงเทคโนโลยีได้อย่าง รวดเร็ว ควรมีวิธีการในการบริหารจัดการคนเก่งในสถานศึกษา (Talent Management) และ ผู้บริหารนำข้อมูล Data Analysis มาพัฒนา สนับสนุน นวัตกรรมและระบบเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการ กำหนดกลยุทธ์ เพื่อหาแนวโน้ม ความต้องการศึกษาต่อในสายอาชีวศึกษา โดยมีการสนับสนุนให้มี การใช้ระบบ ICT ในการจัดระบบฐานข้อมูลและพัฒนาระบบเครือข่ายข้อมูลข่าวสารสนเทศทั้งภายใน และภายนอกวิทยาลัยฯ ให้มีประสิทธิภาพ รวมถึงควรมีการส่งเสริมสนับสนุนการทำงานร่วมกันเป็น ทีม (Cross-functional team) เน้นที่การสื่อสารและประสานงานภายในทีม ที่ชัดเจน พร้อมทั้งควรมี ส่งเสริม สนับสนุนการใช้สื่อสังคมออนไลน์ทุกช่องทางในการติดต่อสื่อสารกับผู้มีส่วนได้เสีย เพื่อสร้าง ความสัมพันธ์อันดีและพัฒนาสู่ความยั่งยืนร่วมกันในการสร้างวัฒนธรรมองค์กรและทัศนคติที่ดีในการ ทำงานร่วมกัน แต่ละ Gen และควรมีการพัฒนาและส่งเสริมให้เป็นวิทยาลัยฯ แห่งอนาคต (ห้องเรียน แบบใหม่ ทั้งครูและนักเรียนใช้เทคโนโลยีช่วยนักเรียนเรียนแบบอัสยาศัย) และควรมีการปรับ โครงสร้างการบริหารงานทุกระดับให้มีความยืดหยุ่นความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพมากขึ้น หรือที่ เรียกว่า “เอจาวล์” (Agile) ซึ่งมุ่งเน้นการลดขั้นตอนการทำงานและงานด้านเอกสารลง โดยมีการ พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนการใช้อุปกรณ์ เครื่องมือ นวัตกรรม องค์ความรู้ ระบบเทคโนโลยี สารสนเทศใหม่ ๆ ให้ครอบคลุมพื้นที่ของสถานศึกษา พร้อมทั้งมีการสนับสนุนให้มีการลงทุนทาง การศึกษาเพื่อสร้างห้องเรียนสมัยใหม่ที่มีการนำเทคโนโลยี Virtual Reality (VR) เข้ามามีส่วนร่วมใน การสร้างกระบวนการเรียนรู้เสมือนได้อยู่ในสถานการณ์จริง

5. การเพิ่มโอกาสทางการศึกษา ประกอบด้วย 6 แนวทาง ควรมีการจัดการแหล่งเงินทุนเพื่อการประกอบอาชีพอิสระหลังจบการศึกษา สร้างความมั่นคงในชีวิต และควรมีการจัดการแหล่งเงินทุนการศึกษาร่วมกับสถานประกอบการ เรียนฟรี สำหรับสาขาวิชาชีพที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน ในการจัดสร้างกองทุนสนับสนุนการสร้างสรรค์ผลงานสิ่งประดิษฐ์ คิดค้น นวัตกรรมของผู้เรียนในสถานศึกษา และควรมีการจัดการแหล่งเงินทุน เวที การแข่งขันผลงานสิ่งประดิษฐ์ คิดค้น นวัตกรรม ของผู้เรียนสู่ระดับสากล รวมถึงควรมีการจัดการแหล่งเงินทุน ส่งเสริมสนับสนุนการต่อยอด นวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ “นักเรียนอาชีวะ” เชิงพาณิชย์ การขายทรัพย์สินทางปัญญาที่เกิดจากความคิดของเด็กอาชีวะให้กับกลุ่มบริษัทเอกชนที่สนใจ พร้อมทั้งควรมีการสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถานประกอบการเพื่อนำผลงานนวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ของนักเรียนอาชีวะมาพัฒนาให้เกิดขึ้นจริง ในการจดสิทธิบัตรและอนุสิทธิบัตร

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า” นี้ ผู้วิจัยสังเคราะห์แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ให้เกิดการบริหารจัดการวิทยาลัยที่เหมาะสม ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 21 คน เพื่อตอบคำถามของการวิจัย ใช้เทคนิคการวิจัยแบบ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) โดยเลือกผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ แบบเจาะจง แบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ประกอบด้วย 1) ระดับนโยบาย : ผู้บริหารระดับสูงในกระทรวงศึกษาธิการ และผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาในกระทรวง ซึ่งปฏิบัติหน้าที่หรือมีความเกี่ยวข้องกำกับนโยบายการบริหารจัดการการศึกษาอาชีวศึกษาเอกชน จำนวน 4 คน 2) ระดับกลาง : ผู้บริหารสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอช.) จำนวน 4 คน 3) ระดับสถานศึกษา : ผู้บริหารสมาคมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย หรือผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน (ผู้อำนวยการ/รองผู้อำนวยการ จำนวน 5 คน 4) ระดับนักวิชาการ : นักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญในการบริหารจัดการการศึกษาอาชีวศึกษาเอกชน จำนวน 4 คน และ 5) ระดับนักวิชาการ (ภาคธุรกิจ) : ผู้บริหารสถานประกอบการในภาคธุรกิจที่ทำความร่วมมือกับภาคการศึกษา หรือผู้บริหารสถานประกอบการ (EXPERT) ด้านภาคธุรกิจ จำนวน 4 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) ใช้สำหรับในการทำ EDFR รอบที่ 1 และ 2) แบบสอบถามความคิดเห็น (Questionnaire) ใช้สำหรับในการทำ EDFR รอบที่ 2 สถิติที่ใช้การวิเคราะห์ ได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ พิจารณาหาความสอดคล้องของค่ามัธยฐาน, ค่าฐานนิยม และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ มาสรุปผลการวิจัย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า โดยใช้เทคนิคการวิจัยแบบ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ เพื่อหาแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า โดยมีรายละเอียดดังนี้

แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ประกอบด้วย 5 ด้าน 48 แนวทาง ดังนี้ 1) การสร้างและผลิตกำลังคนอาชีวศึกษา มี 11 แนวทาง 2) การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่ มี 12 แนวทาง 3) การพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา มี 7 แนวทาง 4) การบริหารจัดการศึกษาในรูปแบบสมัยใหม่ มี 12 แนวทาง และ 5) การเพิ่มโอกาสทางการศึกษา มี 6 แนวทาง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การสร้างและผลิตกำลังคนอาชีวศึกษา มี 11 แนวทาง คือ 1) ส่งเสริมการผลิตและพัฒนาากำลังคนให้มีสมรรถนะ มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงานและสังคมทั้งในประเทศ ภูมิภาค อาเซียนและระดับสากล 2) ส่งเสริมและพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพด้วยรูปแบบที่หลากหลาย 3) ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการอาชีวศึกษา ด้านความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา สถานประกอบการ โดยเฉพาะการศึกษาระบบทวิภาคี และการฝึกประสบการณ์ วิชาชีพตามสาขาวิชาที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน 4) ปรับภาพลักษณ์ ทศคติ และสร้างการยอมรับของสังคมที่มีต่อการเรียนสายอาชีพด้วยกระบวนการเชิงคุณภาพให้กับนักเรียน กลุ่มผู้ประกอบการ และชุมชน ยกกระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ 5) ส่งเสริมสนับสนุนการเพิ่มโอกาสทางการเรียนและการฝึกอบรมวิชาชีพอาชีวศึกษา ในการต่อยอดอาชีพเดิมหรือสร้างอาชีพใหม่ 6) ส่งเสริมการจัดการศึกษาให้นักเรียนสามารถเลือกเรียนในแต่ละวิชาได้ตามความสามารถของตัวเอง เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพ ฝึกอบรมวิชาชีพพระยะสั้นโดยเต็มเต็มช่องว่างทางด้านทักษะต่าง ๆ 7) เปิดหลักสูตรเป็น MINI English Program ส่งเสริมภาษาอังกฤษของทุกสาขาวิชา เพื่อเสริมศักยภาพในการแข่งขันระดับประเทศ 8) สร้างความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาแพลตฟอร์มและการบริหารจัดการหลักสูตรในรูปแบบ Modular Education หรือ Modular Curriculum สู่การเรียนรู้ตลอดชีวิตและทักษะที่จำเป็นในอนาคต 9) สร้างความร่วมมือกับสถานประกอบให้ก้าวทันเทรนเพื่อสร้างความแตกต่างของหลักสูตรในแต่ละสาขาวิชาชีพให้มีมาตรฐานสอดคล้องความต้องการของตลาดแรงงานโลก 10) พัฒนาและสนับสนุนให้มีการบูรณาการสร้างหลักสูตรคู่ขนานสายสามัญและสายวิชาชีพอาชีวศึกษาเข้าด้วยกัน และ 11) จัดให้มีระบบการ

เทียบโอนผลการเรียนและระบบเทียบประสบการณ์การทำงานเพื่อให้ได้รับการศึกษา การฝึกอบรมในสาขาวิชาชีพนั้นอย่างต่อเนื่อง

2. การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่ มี 12 แนวทาง คือ 1) ส่งเสริมโครงสร้างและเครือข่ายการเรียนรู้ในการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนด้วยเครื่องมือที่ทันสมัย เน้นร่วมมือกับสถานประกอบการชั้นนำ (Tailor-made Curriculum) ภาคเอกชนเพื่อยกระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ 2) พัฒนาการจัดการเรียนการสอน แบบ 1 ต่อ 1 เพิ่มศักยภาพและคุณภาพในการเรียนการสอน จะมีการเปลี่ยนแปลงเป็นการสอนรายบุคคลมากขึ้น 3) ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนทักษะในด้านภาษา การสื่อสาร ทักษะด้านความเป็นผู้นำ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดคิดสร้างสรรค์ สามารถในการปรับตัว และการจัดสรรเวลาสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้หลากหลายมากยิ่งขึ้น 4) ส่งเสริมการเตรียมความพร้อมของสถานศึกษาในการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ 5) สร้างความร่วมมือกับหน่วยงาน สถานศึกษา สถานประกอบการทั้งภายในและต่างประเทศ ในการเปิด ปวช. ปวส. และปริญญาตรี สายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติ 6) เจรจาแสวงหาความร่วมมือการทำงานกับภาคเอกชน (MOU) แลกเปลี่ยน นักเรียน บุคลากรทางการศึกษา และทรัพยากรร่วมกัน ระหว่างหน่วยงาน สถานศึกษาทั้งในและต่างประเทศ 7) พัฒนาและสนับสนุนให้สถานศึกษาได้รับการรับรองมาตรฐานประเมินคุณภาพการศึกษาในระดับสากล 8) ส่งเสริมการจัดตั้งศูนย์ประเมินมาตรฐานร่วมกับกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ให้ครอบคลุมทุกสาขาวิชาชีพในสถานศึกษา 9) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถออกแบบหลักสูตรของตัวเองได้ตามความถนัดและเวลาของผู้เรียน 10) สนับสนุนและส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนแบบมีการสะสมหน่วยการเรียนรู้ (Academic Credit Bank : Credit Bank) ธนาคารหน่วยกิต เพื่อการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนและประชาชนได้เรียนและทำงานไปในเวลาเดียวกัน 11) จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับเด็กในชุมชน และโรงเรียนใกล้เคียง เพื่อเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้เรียนรู้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่างๆ และทดลองปฏิบัติจริง เพื่อนำไปสู่การเสริมสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนสายอาชีพ และ 12) เปิดการจัดการการศึกษาหลักสูตรอุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่ (Next-Generation Automotive) อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ (Smart Electronics) อุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร (Food for the Future) หลักสูตรอุตสาหกรรมดิจิทัล (Digital) และหลักสูตรอุตสาหกรรมอนาคต ได้แก่ หุ่นยนต์เพื่ออุตสาหกรรม (Robotics)

3. การพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา มี 7 แนวทาง คือ 1) สร้างเสริมพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ให้มีสมรรถนะและประสบการณ์ ได้แก่ การส่งเสริมการศึกษา ต่อ การฝึกอบรม และการปฏิบัติงานในสถานประกอบการ 2) สร้างโอกาสความร่วมมือในการสร้างเสริมคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ได้แก่ สร้างโอกาสความร่วมมือกับภาครัฐ เอกชน และชุมชน 3) พัฒนาและส่งเสริมครู และบุคลากรทางการศึกษาให้มีการทำงานเป็นทีม มุ่งเน้นการสื่อสาร

การทำงานแบบประสานงานข้ามสายงาน (Cross Function) ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน เพื่อให้กระบวนการทำงานมีความคล่องตัว และปรับเปลี่ยนได้ทันสถานการณ์ 4) เสริมสร้างวิทยาเขตอัจฉริยะ สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อเร่งขับเคลื่อนการปฏิรูปการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาให้เก่งทางด้านดิจิทัล 5) ส่งเสริมการทำงานแบบบูรณาการ (Problem + Functional + Area Approaches) 6) กำหนดเป้าหมายระยะสั้น แบ่งเฟสงานให้เป็นโครงการเล็ก เพื่อเป็นการส่งมอบงานชิ้นเล็ก ๆ ในเวลาอันสั้น หรือเรียกว่า Sprint หวังผลการรับรู้ข้อผิดพลาดได้อย่างรวดเร็ว และพัฒนาการแก้ปัญหาได้ทันที่ และ 7) ส่งเสริมแบ่งปันข้อมูลร่วมกันเพื่อพัฒนามาตรฐานการอบรมครูให้เป็นสากล จนสามารถทำโปรแกรม Exchange ครู/นักเรียน โดยให้ครู 1 คน สามารถสอนได้ในหลายประเทศหมุนเวียนกันไป

4. การบริหารจัดการศึกษาในรูปแบบสมัยใหม่ มี 12 แนวทาง คือ 1) ผู้บริหารต้องมีการปรับตัว และยอมรับแข่งขันกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในอนาคต มุ่งเน้นผลลัพธ์มากกว่าแค่วิธีการ 2) ผู้บริหารเปิด Mindset พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง มีความฉลาดทางอารมณ์ ในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ในการเรียนรู้เพื่อเข้าถึงเทคโนโลยีได้อย่างรวดเร็ว 3) ผู้บริหารมีวิธีการในการบริหารจัดการคนเก่งในสถานศึกษา (Talent Management) 4) ผู้บริหารนำข้อมูล Data Analysis มาพัฒนา สนับสนุน นวัตกรรมและระบบเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการกำหนดกลยุทธ์ เพื่อหาแนวโน้ม ความต้องการศึกษาต่อในสายอาชีพศึกษา 5) สนับสนุนให้มีการใช้ระบบ ICT ในการจัดระบบฐานข้อมูลและพัฒนาระบบเครือข่ายข้อมูลข่าวสารสนเทศทั้งภายในและภายนอกวิทยาลัยฯ ให้มีประสิทธิภาพ 6) ส่งเสริมสนับสนุนการทำงานร่วมกันเป็นทีม (Cross-functional team) เน้นที่การสื่อสารและประสานงานภายในทีม ที่ชัดเจน 7) ส่งเสริม สนับสนุนการใช้สื่อสังคมออนไลน์ทุกช่องทางในการติดต่อสื่อสารกับผู้มีส่วนได้เสีย เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีและพัฒนาสู่ความยั่งยืนร่วมกัน 8) สร้างวัฒนธรรมองค์กรและทัศนคติที่ดีในการทำงานร่วมกัน แต่ละ Gen 9) พัฒนาและส่งเสริมให้เป็นวิทยาลัยฯ แห่งอนาคต (ห้องเรียนแบบใหม่ ทั้งครูและนักเรียนใช้เทคโนโลยีช่วยนักเรียนเรียนแบบอัสยาศัย) 10) ปรับโครงสร้างการบริหารงานทุกระดับให้มีความยืดหยุ่นความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพมากขึ้น หรือที่เรียกว่า “เอจาวล์” (Agile) ซึ่งมุ่งเน้นการลดขั้นตอนการทำงานและงานด้านเอกสารลง 11) พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนการใช้อุปกรณ์ เครื่องมือ นวัตกรรม องค์ความรู้ ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ ๆ ให้ครอบคลุมพื้นที่ของสถานศึกษา และ 12) สนับสนุนให้มีการลงทุนทางการศึกษาเพื่อสร้างห้องเรียนสมัยใหม่ที่มีการนำเทคโนโลยี Virtual Reality (VR) เข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างกระบวนการเรียนรู้เสมือนได้อยู่ในสถานการณ์จริง

5. การเพิ่มโอกาสทางการศึกษา มี 6 แนวทาง คือ 1) จัดหาแหล่งเงินทุนเพื่อการประกอบอาชีพอิสระหลังจบการศึกษา สร้างความมั่นคงในชีวิต 2) จัดหาแหล่งเงินทุนการศึกษาร่วมกับสถานประกอบการ เรียนฟรี สำหรับสาขาวิชาชีพที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน

3) จัดสร้างกองทุนสนับสนุนการสร้างสรรค์ผลงานสิ่งประดิษฐ์ คิดค้น นวัตกรรม ของผู้เรียนในสถานศึกษา 4) จัดหาแหล่งเงินทุน เวที การแข่งขันผลงานสิ่งประดิษฐ์ คิดค้น นวัตกรรม ของผู้เรียนสู่ระดับสากล 5) จัดหาแหล่งเงินทุน ส่งเสริมสนับสนุนการต่อยอดนวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ “นักเรียนอาชีวะ” เชิงพาณิชย์ การขายทรัพย์สินทางปัญญาที่เกิดจากความคิดของเด็กอาชีวะให้กับกลุ่มบริษัทเอกชนที่สนใจ และ 6) สร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถานประกอบการเพื่อนำผลงานนวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ของนักเรียนอาชีวะมาพัฒนาให้เกิดขึ้นจริง ในการจดสิทธิบัตรและอนุสิทธิบัตร

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า โดยใช้เทคนิคการวิจัยแบบ EDFR (Ethnographic Delphi Future Research) ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ เพื่อหาแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ดังนี้

แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า พบว่า แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ประกอบด้วย 5 ด้าน 48 แนวทาง ดังนี้ 1) การสร้างและผลิตกำลังคนอาชีวศึกษา มี 11 แนวทาง 2) การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่ มี 12 แนวทาง 3) การพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา มี 7 แนวทาง 4) การบริหารจัดการศึกษาในรูปแบบสมัยใหม่ มี 12 แนวทาง และ 5) การเพิ่มโอกาสทางการศึกษามี 6 แนวทาง ดังนี้

1. การสร้างและผลิตกำลังคนอาชีวศึกษา มี 11 แนวทาง ดังนั้นวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนควรมีการส่งเสริมการผลิตและพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะ มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงานและสังคมทั้งในประเทศ ยกกระดับสู่นานาชาติ โดยสร้างความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ ปรับภาพลักษณ์ ทัศนคติ สร้างการยอมรับของสังคมที่มีต่อการเรียนสายอาชีพด้วยกระบวนการเชิงคุณภาพให้กับนักเรียน ส่งเสริมสนับสนุนการต่อยอดอาชีพเดิม สร้างอาชีพใหม่ นักเรียนสามารถเลือกเรียนในแต่ละวิชาได้ตามความสามารถของตัวเอง มีการจัดฝึกอบรมวิชาชีพระยะสั้น ส่งเสริมภาษาอังกฤษของทุกสาขาวิชา พัฒนาแพลตฟอร์มและจัดให้มีระบบการเทียบโอนผลการเรียนและระบบเทียบประสบการณ์การทำงานเพื่อให้ได้รับการศึกษา การฝึกอบรมในสาขาวิชาชีพนั้นอย่างต่อเนื่อง ส่งเสริมเรียนรู้ตลอดชีวิตและทักษะที่จำเป็นในอนาคต สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ในระยะ 15 ปี พ.ศ. 2555 – 2569 นโยบายที่ 1 มุ่งสร้างและ

ผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน และสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 มาตรา 10 กำหนดให้มีอิสระด้านนโยบาย ให้มีความหลากหลาย และการศึกษาในด้านวิชาชีพของผู้เรียน สอดรับกับความถนัด ความสนใจอย่างทั่วถึง ต่อเนื่อง โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน สังคม รวมทั้งสถานประกอบการ มีระบบการเทียบโอนผลการเรียนรวมถึงระบบเทียบประสบการณ์การทำงานของบุคคลเพื่อให้ได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพนั้นอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งมีการระดมทรัพยากรทั้งในภาครัฐและเอกชนต่อการจัดการอาชีวศึกษา การฝึกอบรมวิชาชีพ อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม ซึ่งสอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579 ว่าด้วยเรื่องของการสร้างภาพลักษณ์สถาบันการอาชีวศึกษาสู่ความเป็นสากล การผลิตและการพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาที่เป็นมาตรฐานสากลและสอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ด้านวิชาชีพเพื่อยกระดับการอาชีวศึกษาสู่มาตรฐานสากล บูรณาการใช้ทรัพยากรร่วมกันจากทุกภาคส่วน และส่งเสริมภาพลักษณ์ ขยายโอกาสการอาชีวศึกษาให้เป็นที่ยอมรับต่อสังคม และสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570) “พลิกโฉมประเทศไทยสู่ สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน” ซึ่งเป็น การผลิตและพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ให้มีทักษะและคุณลักษณะที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่เปลี่ยนผ่านไปสู่ความยั่งยืน และเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่ พร้อมทั้งสอดคล้องกับกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ ที่ได้กำหนดการสร้างความสำเร็จเชื่อมโยงผลลัพธ์การเรียนรู้ของผู้ที่สำเร็จการศึกษาให้มีสมรรถนะในการปฏิบัติงานตามความต้องการของตลาดแรงงาน สามารถเทียบโอนประสบการณ์ได้ และสอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2561 ว่าด้วยเรื่องของการหาพันธมิตรร่วมและสร้างเครือข่ายทางการศึกษา โดยหลักสูตรนั้น ต้องให้มีการเรียนรู้และยอมรับความแตกต่างได้ มีการบูรณาการวิชาการกับการนำไปประกอบอาชีพ เพื่อเตรียมพร้อมสู่โลกการทำงานจริง เรียนรู้ แก้ปัญหา คิดวิเคราะห์ ได้อย่างสร้างสรรค์ตรงประเด็น สามารถใช้เครื่องมือวิธีการวัดอย่างหลากหลาย เข้าใจและสะท้อนศักยภาพของแต่ละบุคคลได้ ดังที่ชรัมและเลวิน (Schrum & Levin) ได้กล่าวไว้ว่าต้องพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง และที่เซอร์เนียร์ (Sheninger) ได้นำเสนอแนวทางในการการบริหารจัดการสถานศึกษาในยุคดิจิทัล นั้นต้องมีการสื่อสาร การประชาสัมพันธ์ การสร้างภาพลักษณ์ ความผูกพันและการเรียนรู้ของผู้เรียน การพัฒนาสู่ความเป็นมืออาชีพ โดยสอดคล้องกับการจัดการอาชีวศึกษาประเทศสหรัฐอเมริกา ให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการ ความถนัด ความสนใจ ทักษะคิดและเป้าหมายของผู้เรียนเป็นสำคัญ ลักษณะที่สำคัญ คือ การสร้างหลักสูตรคู่ขนานทั้งสายสามัญ และสายวิชาชีพอาชีวศึกษา พร้อมทั้งเพิ่มทางเลือกให้ผู้เรียนและผู้ปกครองในการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อ รวมถึงสิทธิ์ในการเข้าเรียนของผู้เรียน ในสถานศึกษาตามมาตรฐานวิชาชีพ การเทียบโอนรายวิชาและหน่วยกิต เพื่อได้รับประกาศนียบัตรเมื่อครบตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และในการจัดการอาชีวศึกษาของ

ประเทศออสเตรเลีย เป็นการจัดการศึกษาเพื่อให้นักเรียนในสายสามัญมัธยมศึกษาได้รับประกาศนียบัตรวุฒิการศึกษาสายวิชาชีพโดยเป็นไปตามเกณฑ์และมาตรฐานสมรรถนะของผู้เรียนตามมาตรฐานอุตสาหกรรม ความหลากหลายของหลักสูตร การสร้างความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง การเตรียมความพร้อมในด้านคุณภาพของสถานศึกษา การสร้างแรงจูงใจให้กับสถาบันการจัดฝึกอบรมเพื่อเตรียมทักษะให้แก่ผู้เรียน และมีทิศทางและเป้าประสงค์ที่ชัดเจนในการเรียนต่อสายวิชาชีพ โดยมีเส้นทางเข้าสู่อาชีพของผู้เรียน สำหรับการจัดการอาชีวศึกษาในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน เป็นการจัดการอาชีวศึกษามีความเข้มแข็งของการร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการในรูปแบบทวิภาคี ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของการจัดการศึกษาอาชีวศึกษา สอดคล้องกับงานวิจัยของวชิรา อ่อนอ้าย ได้นำเสนอองค์ประกอบสำคัญของการบริหารจัดการโรงเรียนเอกชนสู่ความเป็นองค์กรแห่งนวัตกรรม การสร้างเครือข่ายความร่วมมือและสอดคล้องกับงานวิจัยของพงศ์ศักดิ์ วงษ์ป้อม และคณะ พบว่า รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสู่มาตรฐานสากลของสถานศึกษาฯ ได้แก่ ด้านการพัฒนาหลักสูตร และด้านความร่วมมือและการบริการวิชาชีพ สอดคล้องกับงานวิจัยของแววตา พูลสวัสดิ์ และคณะ พบว่า วิทยาลัยเทคโนโลยีซีเทคแปซิฟิกมีการบริหารจัดการตามแนวคิดการบริหารแบบสมดุล (Balance Scorecard :BSC) ภายใต้มุมมอง 4 ด้าน เพื่อต้องการยกระดับความสามารถในการแข่งขันในยุคการศึกษาไทย 4.0 ให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาในทุกมิติ

2. การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่ มี 12 แนวทาง ดังนี้วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ควรมีการส่งเสริมโครงสร้างและเครือข่ายการเรียนรู้ ในการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนด้วยเครื่องมือที่ทันสมัย เน้นร่วมมือกับสถานประกอบการภาคเอกชนชั้นนำ เพื่อยกระดับสู่นานาชาติ สามารถผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการ (MOU) แลกเปลี่ยน นักเรียน บุคลากรทางการศึกษา และทรัพยากรร่วมกันระหว่างหน่วยงาน ทั้งในและต่างประเทศ พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถออกแบบหลักสูตรของตัวเองได้ตามความถนัดและเวลาของผู้เรียน มีการสะสมหน่วยการเรียนรู้ ธนาครหน่วยกิต เพื่อเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้เรียนรู้ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่างๆ และทดลองปฏิบัติจริง เพื่อนำไปสู่การเสริมสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนสายอาชีพ สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 มาตรา 10 กำหนดให้ การศึกษาในด้านวิชาชีพของผู้เรียนและวัยทำงานต้องสอดคล้องกับความถนัด ความสนใจอย่างทั่วถึงจนได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพนั้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579 ว่าด้วยเรื่องของการส่งเสริม สนับสนุน ให้ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งยังสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570) เพื่อมุ่งเสริมสร้างสังคมที่ก้าวทันพลวัตของโลก โดยการพัฒนาค้นหาสำหรับโลกยุคใหม่ ให้คนไทยมีทักษะและคุณลักษณะที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่เปลี่ยนผ่าน

ไปสู่ความยั่งยืน และการเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่ พร้อมทั้งยังสอดคล้องกับกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ ที่ได้กำหนดให้พัฒนาระบบการทดสอบ วัดและประเมินความรู้ ทักษะที่เปิดกว้าง ยืดหยุ่น หลากหลาย และสร้างความเข้มแข็งร่วมกับสถานประกอบการในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา วิชาชีพ รวมทั้งสถาบัน องค์กรวิชาชีพในการให้การรับรองสมรรถนะแกนกลางและสมรรถนะอาชีพ และสอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2561 ที่ต้องมีการบูรณาการวิชากับการนำไปประกอบอาชีพ ให้มีการเรียนรู้และยอมรับความแตกต่างได้ เพื่อเตรียมพร้อมสู่โลกการทำงานจริง เรียนรู้ แก้ปัญหา คิดวิเคราะห์ ได้อย่างสร้างสรรค์ ตรงประเด็น เป้าหมายที่ตั้งไว้ ดังที่จิมณวัตร ปะโคทัง ได้กล่าวว่า การบริหารจัดการสถานศึกษานั้น ต้องมีการใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอน ควบคู่กับการบริหารงาน ตลอดจนใช้เทคโนโลยีในการวัดผลและการประเมินผล ดังที่ Schrum & Levin () ได้กล่าวไว้ว่าต้องพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง และการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ (PLC) สอดคล้องกับการจัดการอาชีวศึกษาประเทศได้หวั่น ปัจจัยความสำเร็จประกอบด้วย สภาพแวดล้อมและทรัพยากรที่เอื้อต่อการเรียนรู้ในสถานศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน บรรยากาศสถานศึกษา การสอนและการประเมินผลของครู การนำหลักสูตรไปใช้ ทั้งนี้ในการจัดการอาชีวศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา ให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการ ความถนัด ความสนใจ ทักษะคติและเป้าหมายของผู้เรียนเป็นสำคัญตามเกณฑ์มาตรฐานวิชาสายอาชีพ ซึ่งในการจัดการอาชีวศึกษาของประเทศออสเตรเลีย เป็นการจัดการศึกษาเพื่อให้นักเรียนในสายสามัญมัธยมศึกษาได้รับประกาศนียบัตรวุฒิการศึกษาสายวิชาชีพโดยเป็นไปตามเกณฑ์และมาตรฐานสมรรถนะของผู้เรียนตามมาตรฐานอุตสาหกรรม คุณภาพของผู้เรียน ทั้งด้านความรู้ ความสามารถ ฝีมือ และทักษะในระดับสูง มีทิศทางและเป้าประสงค์ที่ชัดเจนในการเรียนต่อสายวิชาชีพ โดยมีเส้นทางเข้าสู่อาชีพของผู้เรียน สำหรับการจัดการอาชีวศึกษาในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน เป็นการจัดการอาชีวศึกษาที่สร้างความตระหนักให้เห็นคุณค่าของการเข้าสู่ระบบอาชีวศึกษา และการให้ความสำคัญกับ Work-based learning และการบริหารจัดการของประเทศจีน EEC Model ที่มุ่งเน้นการบริหารจัดการโดยอาศัยความร่วมมือของเครือข่ายการศึกษาในพื้นที่และภาคอุตสาหกรรมมาจับมือเป็นพาร์ทเนอร์กัน เพื่อนำไปถ่ายทอดให้กับนักศึกษาในระดับ ปวช. และ ปวส. ได้พัฒนาทักษะฝีมือมากขึ้นกว่าการเรียนในระดับปกติทั่วไป โดยมีภาคอุตสาหกรรมเข้ามาสนับสนุนอุปกรณ์เครื่องมือสำหรับการเรียนการสอน โดยการพัฒนาคนอย่างรอบด้าน ส่งเสริมการเรียนรู้ตามศักยภาพและความสนใจของผู้เรียน สู่การลงมือปฏิบัติ รวมถึงเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของพงศักดิ์ วงษ์ป้อม และคณะฯ พบว่า รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสู่มาตรฐานสากลของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ได้แก่ ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านความร่วมมือและการบริการวิชาชีพ สอดคล้องกับงานวิจัยของกฤษณพงศ์ เลิศ บำรุงชัย พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ ผ่านการสังเคราะห์แล้วเรียกว่า "PPAC Model" ได้แก่

สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ดิจิทัล สื่อและเนื้อหา ผู้สอนและผู้เรียน และ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยมีการเชื่อมต่อการเรียนรู้ดิจิทัล ประกอบด้วย ชั้นเรียนรู้ ชั้นสืบค้นความรู้ ชั้นลงมือสร้างสื่อสร้างสรรค์ ชั้นค้นพบปัญหา ชั้นค้นหาวิธีการแก้ปัญหา และชั้นค้นพบการแก้ปัญหา

3. การพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา มี 7 แนวทาง ดังนี้วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ควรมีการสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อเร่งขับเคลื่อนการปฏิรูปการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาให้เก่งทางด้านดิจิทัล ให้มีสมรรถนะ ประสบการณ์ ได้แก่ การส่งเสริมการศึกษาต่อ การฝึกอบรม การทำงานเป็นทีม มุ่งเน้นการสื่อสาร การทำงานแบบประสานงานข้ามสายงาน ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน โดยมีการส่งเสริมการทำงานแบบบูรณาการ สร้างการรับรู้ข้อผิดพลาดได้อย่างรวดเร็ว และพัฒนาการแก้ปัญหาได้ทันท่วงที พร้อมทั้งมีการส่งเสริมแบ่งปันข้อมูลร่วมกันเพื่อพัฒนามาตรฐานการอบรมครูให้เป็นสากล จนสามารถทำโปรแกรม Exchange ครู/นักเรียน โดยให้ครู 1 คน สามารถสอนได้ในหลายประเทศหมุนเวียนกันไป และการปฏิบัติงานในสถานประกอบการในการสร้างโอกาสความร่วมมือกับภาครัฐ เอกชน และชุมชน สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ในระยะ 15 ปี พ.ศ. 2555 – 2569 นโยบายที่ 3 : พัฒนาคุณภาพสถานศึกษาและแหล่งเรียนรู้ใหม่ และสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 มาตรา 10 กำหนดให้มีระบบในการพัฒนาครูของอาชีวศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ซึ่งสอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579 ว่าด้วยเรื่องของการส่งเสริม สนับสนุน พัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา เพื่อความเป็นเลิศ ให้มีความมั่นคง และก้าวหน้าในอาชีพ และสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570) ในการพัฒนาให้มีทักษะและคุณลักษณะที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่เปลี่ยนผ่านไปสู่ความยั่งยืน และการเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่ พร้อมทั้งยังสอดคล้องกับกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ ที่ได้กำหนดให้มีการพัฒนาศักยภาพของครูและบุคลากรทางการศึกษา และผู้ควบคุมการฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ และสอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2561 ที่ว่าการทำงานต้องมีความยืดหยุ่น คล่องตัว โดยสามารถเชื่อมโยงฐานข้อมูลสารสนเทศทั่วทั้งองค์กร และแบ่งความรับผิดชอบตามสายงานได้ ดังที่ สุกัญญา แซ่ม้อย กล่าวถึง การบริหารจัดการการศึกษาในยุค Disruptive Change การจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มเด็กที่เกิดในยุคดิจิทัล ต้องมีการพัฒนาบุคลากรให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลง ดังที่บาร์โธล (Bartol) ยังได้กล่าวถึง การบริหารการเปลี่ยนแปลง ต้องมีระบบและมีแบบแผนโดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ ด้านคน และด้านวัฒนธรรม ซึ่งสำหรับการจัดการอาชีวศึกษาประเทศได้หวั่น ปัจจัยความสำเร็จที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยสภาพแวดล้อมและทรัพยากรที่เอื้อต่อการการทำงานในสถานศึกษา และความพอใจในงานของครู สำหรับการบริหารจัดการของประเทศจีน EEC Model ที่มุ่งเน้นการบริหารจัดการโดยอาศัยความร่วมมือของเครือข่าย

การศึกษาในพื้นที่และภาคอุตสาหกรรมมาจับมือเป็นพาร์ทเนอร์กัน โดยคณาจารย์ในพื้นที่ต้องเข้าใจในความเปลี่ยนแปลงและมองเห็นเป้าหมายเดียวกัน พร้อมทั้งจะถ่ายทอดองค์ความรู้ระหว่างกัน แลกเปลี่ยนทรัพยากรร่วมกัน โดยมีภาคอุตสาหกรรมเข้ามาสนับสนุนอุปกรณ์เครื่องมือสำหรับการเรียนการสอน เพื่อให้ประสบความสำเร็จ เพื่อพัฒนาคนอย่างรอบด้านสู่การลงมือปฏิบัติ สามารถพัฒนาแบบบูรณาการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สอดคล้องกับงานวิจัยของวชิร อ่อนอ้าย ได้นำเสนอองค์ประกอบสำคัญของการบริหารจัดการโรงเรียนเอกชนสู่ความเป็นองค์กรแห่งนวัตกรรม ได้แก่ การสร้างวัฒนธรรมองค์กรและบรรยากาศ การสร้างทีม และเครือข่ายความร่วมมือ สอดคล้องกับงานวิจัยของจิราพร สุพิสิงห์ และคณะฯ ผลวิจัยพบว่า ปัจจัยที่สนับสนุนต่อการประสบความสำเร็จและการจัดการ คือ Man และสอดคล้องกับงานวิจัยของพงศศักดิ์ วงษ์ป้อม และคณะฯ พบว่ารูปแบบการบริหารสถานศึกษาสู่มาตรฐานสากลของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ได้แก่ ด้านครู และด้านความร่วมมือและการบริการวิชาชีพ รวมถึงสอดคล้องกับงานวิจัยของสงบ อินทรมณี ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล ได้แก่ การสร้างวัฒนธรรมสถานศึกษาที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลง การทำงานอย่างเป็นเครือข่าย โดยมีการยอมรับเทคโนโลยี นวัตกรรมและการเปลี่ยนแปลง

4. การบริหารจัดการศึกษาในรูปแบบสมัยใหม่ มี 12 แนวทาง ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาควรมีการปรับตัว และยอมรับแข่งขันกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอนาคต มุ่งเน้นผลลัพธ์มากกว่าแค่วิธีการ สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีได้อย่างรวดเร็ว และมีวิธีการบริหารจัดการคนเก่งในสถานศึกษา มีการนำข้อมูลมาพัฒนา สนับสนุน ลดขั้นตอนการทำงานและงานด้านเอกสารลง สนับสนุนการใช้อุปกรณ์ เครื่องมือ นวัตกรรม องค์ความรู้ ระบบเทคโนโลยี Virsual Reality (VR) และระบบเทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ ๆ ให้ครอบคลุมพื้นที่ของสถานศึกษา ส่งเสริมสนับสนุนการทำงานร่วมกันเป็นทีม เน้นที่การสื่อสารโดยใช้สังคมออนไลน์ และประสานงานที่ชัดเจน และสร้างวัฒนธรรมองค์กร ทักษะที่ดีในการทำงานร่วมกัน แต่ละ Gen มีโครงสร้างการบริหารงานทุกระดับ ให้มีความยืดหยุ่นความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อพัฒนาและส่งเสริมให้เป็นวิทยาลัยฯ แห่งอนาคต สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษา ในระยะ 15 ปี พ.ศ. 2555 - 2569 นโยบายที่ 4 : การพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการใหม่ให้มีมาตรฐานในระดับสากล ซึ่งสอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2579 ว่าด้วยเรื่องของการสร้างนวัตกรรม บริการวิชาการ และวิชาชีพเพื่อยกระดับการอาชีวศึกษาสู่มาตรฐานสากล บูรณาการใช้ทรัพยากรร่วมกัน ด้วยพลังความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ส่งเสริม สนับสนุน ให้ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการบริหารจัดการ และสอดคล้องกับกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ ที่ได้กำหนดให้มีการพัฒนาศักยภาพของผู้บริหารให้มียืดหยุ่น หลากหลาย เพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถของการบริหารและจัดการศึกษา ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล และยังสอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2561 ที่ว่า

ด้วยโครงสร้างองค์กร ต้องมีความยืดหยุ่น คล่องตัว โดยสามารถเชื่อมโยงฐานข้อมูลสารสนเทศทั่วทั้งองค์กร และแบ่งความรับผิดชอบตามสายงาน เตรียมพร้อมสู่โลกการทำงานจริง ปรับ Mindset เรียนรู้ แก้ปัญหา คิดวิเคราะห์ ได้อย่างสร้างสรรค์ตรงประเด็นตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมตนเอง ดังที่ จิณณวัตร ปะโคทัง ได้กล่าวว่า การบริหารจัดการสถานศึกษานั้นต้อง มีการสนับสนุนเทคโนโลยีในการเรียนการสอน และใช้เทคโนโลยีในการบริหารงาน และที่สําคัญๆ แคมป์ช้อย กล่าวถึง การบริหารจัดการการศึกษาในยุค Disruptive Change ของผู้บริหารสถานศึกษาไว้ว่า หลักในการจัดการศึกษาที่ดี ต้องคำนึงถึงกิจกรรมหลัก 3 รูปแบบ คือ 1) การกำหนดทิศทางของสถานศึกษา 2) การพัฒนาบุคลากรและ 3) การทบทวนการออกแบองค์กรเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการการเปลี่ยนแปลง ดังที่ศศิมา สุขสว่าง กล่าวว่า แนวทางรับมือกับยุค VUCA world สำหรับผู้นำองค์กร ประกอบด้วย 4 ด้านหลัก คือ 1) วิสัยทัศน์ 2) การทำความเข้าใจ 3) ชัดเจนกระจ่าง และ 4) ความไว้วางใจ รวมทั้งบาร์โธล (Bartol) ยังได้กล่าวถึง การบริหารการเปลี่ยนแปลงต้องมีระบบและมีแบบแผนโดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 คือ 1) ด้านโครงสร้าง 2) ด้านเทคโนโลยี 3) ด้านคน และ 4) ด้านวัฒนธรรม สอดคล้องกับการจัดการอาชีวศึกษาประเทศได้ทุกวัน ปัจจัยความสำเร็จที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย ภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษา ซึ่งในการจัดการอาชีวศึกษาของประเทศออสเตรเลีย ซึ่งปัจจัยในความสำเร็จประกอบด้วย การเตรียมความพร้อมในด้านคุณภาพของสถานศึกษา และมีทิศทางและเป้าประสงค์ที่ชัดเจนในการเรียนต่อสายวิชาชีพ สอดคล้องกับงานวิจัยของวชิน อ่อนอ้าย ได้แก่ การจัดโครงสร้างที่ยืดหยุ่น การสร้างกลยุทธ์เชิงนวัตกรรม การจัดระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร การสร้างวัฒนธรรมองค์การและบรรยากาศ ภาวะผู้นำเชิงนวัตกรรมของผู้บริหาร การสร้างทีม และเครือข่ายความร่วมมือ สอดคล้องกับงานวิจัยของจิราพร สุพิสิงห์ และคณะฯ ผลวิจัยพบว่า ปัจจัยที่สนับสนุนต่อการประสบความสำเร็จ และการจัดการ คือ ทฤษฎี 4 M ดังนี้ Man, Money, Material, Management และสอดคล้องกับงานวิจัยของพงศศักดิ์ วงษ์ป้อม และคณะฯ พบว่า รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสู่มาตรฐานสากลของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ได้แก่ ด้านผู้บริหาร ด้านการบริหารจัดการ และด้านการจัดสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวก สอดคล้องกับงานวิจัยของสงบ อินทรมณี พบว่า การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล ได้แก่ การสร้างวัฒนธรรมสถานศึกษาที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลง การจัดการความรู้ในสถานศึกษายุคดิจิทัล และการทำงานอย่างเป็นเครือข่าย โดยยอมรับเทคโนโลยี นวัตกรรมและการเปลี่ยนแปลง รวมทั้งการเข้าถึงเทคโนโลยี โดยผู้บริหารสถานศึกษาที่มีสมรรถนะในการเชื่อมโยงความคิดและความรู้ให้กับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มคนที่เกิดในยุคดิจิทัล และสอดคล้องกับงานวิจัยของวันทิตา โพธิสาร ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง คุณลักษณะผู้บริหารสถานศึกษาอาชีวศึกษาสู่ความเป็นเลิศ ได้แก่ ทักษะในด้านการสื่อสาร มีความคิดสร้างสรรค์ บุคลิกภาพที่ดีอีกทั้งยังมีความคิดบวก และด้านภาวะผู้นำทางการบริหาร โดยต้องมีความรู้

ความสามารถทางวิชาชีพ เพื่อพัฒนาตนเองให้เป็นคนรอบรู้ทันสมัย พร้อมทั้งมีวิสัยทัศน์และมาตรฐานในการบริหารงาน โดยมีการคิดเชิงกลยุทธ์ประกอบกับการตัดสินใจเพื่อที่จะสร้างแรงบันดาลใจ

5. การเพิ่มโอกาสทางการศึกษา มี 6 แนวทาง ดังนี้วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ควรมีการจัดการทุนการศึกษาร่วมกับสถานประกอบการ เรียนฟรี สำหรับสาขาวิชาชีพที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน ในการจัดสร้างกองทุนสนับสนุนการสร้างสรรค์ผลงานสิ่งประดิษฐ์ คิดค้น นวัตกรรมของผู้เรียนในสถานศึกษา สนับสนุน ทรัพย์สินทางปัญญาที่เกิดจากความคิดของเด็กอาชีวศึกษาให้กับกลุ่มบริษัทเอกชนที่สนใจ จัดเวที การแข่งขันผลงานสิ่งประดิษฐ์ คิดค้น นวัตกรรม สู่ระดับสากล ต่อยอดนวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ “นักเรียนอาชีววะ” พร้อมทั้งสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถานประกอบการเพื่อนำผลงานนวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ของนักเรียนอาชีววะมาพัฒนาให้เกิดขึ้นจริง ในการจดสิทธิบัตรและอนุสิทธิบัตร สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551 มาตรา 10 กำหนดให้มีการระดมทรัพยากรทั้งในภาครัฐและเอกชนต่อการจัดการอาชีวศึกษาอย่างทั่วถึง ซึ่งสอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579 ว่าด้วยเรื่องของการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ สร้างนวัตกรรม บริการวิชาการและวิชาชีพ เพื่อยกระดับการอาชีวศึกษาสู่มาตรฐานสากล พร้อมทั้งการขยายโอกาสการอาชีวศึกษาให้เป็นที่ยอมรับต่อสังคมและสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570) การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและการเปลี่ยนผ่านไปสู่ความยั่งยืน ทั้งนี้ในการจัดการอาชีวศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่ให้ความสำคัญต่อการจัดการศึกษาของผู้เรียนเป็นสำคัญ คือ จะรับผิดชอบในต้นทุนและค่าใช้จ่ายของการเรียนในสถานศึกษา โรงเรียน และสถาบันอาชีวศึกษา สอดคล้องกับงานวิจัยของจิราพร สุพิสิงห์ และคณะฯ ผลวิจัยพบว่า ปัจจัยที่สนับสนุน กระบวนการบริหารสถานศึกษาในยุคการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัลต่อการประสบความสำเร็จ และการจัดการ คือ Money

ข้อเสนอแนะการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า” ได้ข้อค้นพบที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ซึ่งผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษาต่าง ๆ ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดประโยชน์ในพัฒนาสถานศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ดังนี้

1. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนควร พิจารณาแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ที่ได้จากการศึกษาของผู้วิจัย เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการขับเคลื่อนสถานศึกษาเอกชนให้สอดคล้องกับบริบทของการเปลี่ยนแปลงของโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิภาพ
2. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ควรผลิตและพัฒนากำลังคนอาชีวศึกษาให้มีสมรรถนะ ด้วยรูปแบบที่หลากหลายมาตรฐานในด้านคุณภาพและปริมาณของผู้เรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานในประเทศและระดับสากล
3. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ควรมีการจัดการศึกษาให้นักเรียนสามารถเลือกเรียนในแต่ละวิชาได้ตามความสามารถของตัวเอง ในการพัฒนาทักษะอาชีพ ฝึกอบรมวิชาชีพระยะสั้นโดยเติมเต็มช่องว่างทางด้านทักษะต่าง ๆ การสะสมหน่วยการเรียนรู้ (ธนาคารหน่วยกิต) เพื่อเพิ่มโอกาสทางการเรียนและการฝึกอบรมวิชาชีพอาชีวศึกษา ในการต่อยอดอาชีพเดิมหรือสร้างอาชีพใหม่
4. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ควรพัฒนาการจัดการเรียนการสอน แบบ 1 ต่อ 1 และสร้างเครือข่ายการเรียนรู้ ทางวิชาการระหว่างหน่วยงาน สถานศึกษา สถานประกอบการทั้งภายในและต่างประเทศในเพื่อการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนด้วยเครื่องมือที่ทันสมัย เน้นร่วมมือกับสถานประกอบการชั้นนำภาคเอกชน ในการยกระดับสถานศึกษาเอกชนสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ควรเปิดการจัดการการศึกษาหลักสูตรใหม่เพื่อตอบโจทย์โลกอนาคตและการเปลี่ยนทางเทคโนโลยี อาทิเช่น อุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ อุตสาหกรรมบริการแปรรูปอาหาร หลักสูตรอุตสาหกรรมดิจิทัล และหลักสูตรอุตสาหกรรมอนาคต ได้แก่ หุ่นยนต์เพื่ออุตสาหกรรม เป็นต้น

6. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ควรมีการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาด้าน อาชีวศึกษาให้มีคุณภาพ สมรรถนะ ประสบการณ์ และได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สม่่าเสมอ ได้แก่ การส่งเสริมการศึกษาต่อ การฝึกอบรมระดับสากล และการปฏิบัติงานในสถานประกอบการช่วงปิด เทอม

7. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ควรมีปรับโครงสร้างการบริหารงานทุกระดับให้มีความ ยืดหยุ่นความคล่องตัว ลดขั้นตอนการทำงานด้านเอกสารลง พร้อมทั้งสร้างวัฒนธรรมองค์กรและ ทัศนคติที่ดีในการทำงานร่วมกันในแต่ละ Gen มีการส่งเสริมสนับสนุนการใช้นวัตกรรม ระบบ เทคโนโลยีสารสนเทศ เครื่องมืออุปกรณ์ที่ทันสมัย เพื่อการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพ

8. วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ควรร่วมกับหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ในการสนับสนุน ทุนทางการศึกษาให้กับนักเรียนอาชีวศึกษาเพื่อเพิ่มโอกาสทางการศึกษาและทุนในการต่อยอด คิดค้น นวัตกรรม สิ่งประดิษฐ์มาพัฒนาให้เกิดขึ้นจริง สามารถทำการจดสิทธิบัตร และอนุสิทธิบัตร ของ ผู้เรียน พร้อมทั้งเวทีการแข่งขันนวัตกรรม สิ่งประดิษฐ์ สู่ระดับสากล

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

เพื่อให้การวิจัยเกี่ยวกับการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ได้มี การศึกษาหรือพัฒนาและเป็นประโยชน์ต่อสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นประโยชน์แก่ ผู้บริหาร ดั้งนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ควรมีศึกษาวิจัย เพื่อหารูปแบบการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในยุค Disruptive Technology
2. ควรมีการศึกษาวิจัย เกี่ยวกับปัจจัยความสำเร็จของการบริหารจัดการวิทยาลัย อาชีวศึกษาเอกชน

รายการอ้างอิง

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กมล ภู่งาม. การบริหารงานวิชาการในสถานศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : เมธีทิปส์, 2548.

กรรณิการ์ เฉิน รองผู้อำนวยการองค์การพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์แห่งชาติ (อพวช.). งานเสวนาเรื่อง “โลก Disruptive กับคุณค่าของครู”. จัดโดย บริษัท ปีโก (ไทยแลนด์) จำกัด (มหาชน) โรงแรมเดอะสุโกศล กรุงเทพฯ : 2561

กฤษมณฑ์ วัฒนานรงค์. เทคโนโลยีการศึกษาวิชาชีพ. กรุงเทพมหานคร : สนิทวิการพิมพ์, 2549.

กระทรวงศึกษาธิการ. ข่าววงการศึกษ : การจัดการเรียนการสอนในยุคโลกดิจิทัล. เข้าถึงเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2562. เข้าถึงจาก: <https://www.moe.go.th/moe/th/news/.2562>.

กระทรวงศึกษาธิการ. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. แผนการพัฒนาศึกษาแห่งชาติ. พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560).

กระทรวงศึกษาธิการ. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. การจัดการอาชีวศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1. (กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2562).

กระทรวงศึกษาธิการ. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (พ.ศ. 2562) มาตรา 43. (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา).

กัลยา ดิงศภัทย์. “ความท้าทาย ณ ขอบแดนใหม่แห่งการเรียนรู้: การศึกษาระบบ 4.0.” สัมมนาทางวิชาการเรื่องขอบแดนใหม่แห่งการเรียนรู้: การศึกษาระบบ 4.0 (New Frontier of Learning :Education4.0) วันพุธที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ.2557 ณ โรงแรมดุสิตธานี กรุงเทพมหานคร. (กรุงเทพฯ : ศูนย์นวัตกรรม การเรียนรู้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2557).

คณะกรรมการนโยบายวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติ, สำนักงานและศูนย์พัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ, สำนักงาน. กรอบนโยบายการพัฒนานาโนเทคโนโลยีของประเทศไทย พ.ศ. 2555 – 2564 (กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการนโยบายวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติ, 2556).

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน “แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่สอง พ.ศ.2560 – 2564” กรุงเทพมหานคร : 2560.

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. “ยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี พ.ศ. 2561 - 2580”. กรุงเทพฯ : 2561.

คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, สำนักงาน. แผนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการศึกษาเอกชน พ.ศ. 2556 -2560. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว, 2556.

จรรยาพร ธรณินทร์. เอกสารการประชุม ชุดที่ 2 แนวโน้มการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยยุคใหม่. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย, 2550.

จรัล เลิศจามิกร. กิจกรรมการบริหารของผู้บริหารสถานศึกษาตามการรับรู้ในการปฏิบัติของผู้บริหาร ครูและคณะกรรมการสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาลพบุรี. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี. 2554.

จินฉัตร ปะโคทัง. ภาวะผู้นำยุคดิจิทัล สำหรับผู้บริหารสถานศึกษามีอาชีพ. อุบลราชธานี: โรงพิมพ์ศิริธรรมออฟเซต, 2561.

จิราพร สุพิสิงห์ และคณะ. กระบวนการบริหารสถานศึกษาในยุคการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัล. วารสารวิชาการการทบทวนการวิจัยแบบสหวิทยาการ, ปีที่ 16 ฉบับที่ 2) มีนาคม - เมษายน 2564).

จุมพล พูลภัทรชีวิน. เทคนิคการวิจัยอนาคตแบบ EDFR. เทคนิควิธีการวิเคราะห์ นโยบาย, พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

ชาญณรงค์ ลักษณะียนาวิน. การพัฒนาโลกเสมือนเพื่อเสริมสร้างทักษะที่จำเป็นของนักศึกษาอาชีวศึกษา. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2558.

ชัยยนต์ เพาพาน. ผู้บริหารสถานศึกษายุคใหม่ในศตวรรษที่ 21. วารสารบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2559.

ชินวรรณ บุญยเกียรติ. นโยบายการพัฒนาการศึกษาของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพมหานคร : สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. 2553.

ดวงนภา มกรานุรักษ์. อนาคตภาพของการอาชีวศึกษาไทยในทศวรรษหน้า (พ.ศ.2554-2564). วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2554

ธีรศักดิ์ อุปไมยอริชัย. พื้นฐานการจัดการการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2560.

ธีระ รุญเจริญ. การบริหารโรงเรียนยุคปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : ข้าวฟ่าง, 2545.

- ธีระ รุญเจริญ. (2548). **สู่ความเป็นผู้บริหารสถานศึกษามืออาชีพ**. กรุงเทพมหานคร : ข้าวฟ่าง, 2546.
- ธีระ รุญเจริญ. (2550). **ความเป็นมืออาชีพในการจัดและบริหารการศึกษายุคปฏิรูปการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร : ข้าวฟ่าง, 2546.
- นรรักษ์ต์ ฝันเชียร. “7กลยุทธ์ที่ช่วยสร้างชั้นเรียนที่มีคุณภาพ.” เข้าถึงเมื่อ 19 มีนาคม 2564, เข้าถึงจาก: <https://www.trueplookpanya.com/education/content/73708/-tearttea-teart-teamet> 2562.
- นภา หลิมรัตน์. **Grading**. สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2551.
- นิรภัย จันทร์สวัสดิ์. **การบริหารความเสี่ยง**. กรุงเทพมหานคร : สุทรไพศาล, 2551.
- นิชาภา ประสพอารยา. **การศึกษาการบริหารงานบุคคลในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช: 2543.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. **จิตวิทยาการบริหารงานบุคคล**. กรุงเทพมหานคร : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด, 2555.
- พรจันทร์ พรศักดิ์กุล. **รูปแบบกระบวนการงบประมาณของโรงเรียนที่บริหารงบประมาณแบบใช้โรงเรียนเป็นฐานในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : 2550.
- พัชรภรณ์ ดวงชื่น. “องค์ประกอบการบริหารจัดการเชิงกลยุทธ์สู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย”. วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน, ปีที่ 22 ฉบับที่ 4 (ตุลาคม-ธันวาคม) 2559.: 551-552.
- พัชรภรณ์ ดวงชื่น. **การบริหารจัดการศึกษารับความปกติใหม่หลังวิกฤตโควิด – 19**. วารสารศิลปการจัดการ, 2563.
- พัชรวัลย์ วงศ์บุญสิน และคณะ. **รายงานวิจัยเปรียบเทียบการปฏิรูปการศึกษาของประเทศในกลุ่มอาเซียน สถาบันเอเชียศึกษา**. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เสนอต่อ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษากระทรวงศึกษาธิการ. 2548.
- พัสกร อุ่ณาคศ. **ทักษะความเป็นผู้นำแห่ง**. วารสารการพัฒนาการเรียนรู้สมัยใหม่, ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 (มีนาคม 2565) : 454-466.
- เพ็ญจันทร์ สีนุเขต. **การศึกษายุคนี้ (ยุคดิจิทัล) : Thailand 4.0**. การประชุมวิชาการระดับชาติ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง, มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง. 2560.

ภาณัททกา วงษากิตติกุล, รัฐพล ปรระดับเวทย์, ชมพูนุท สุขหวาน, ไพรัช วงศ์ยุทไกร. **การพัฒนา รูปแบบการบริหารจัดการอาชีวศึกษาแบบความร่วมมือ เพื่อยกระดับคุณภาพ สู่มมาตรฐานสากล.** สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา แขนงวิชาการบริหารการ อาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2560.

ภัณทิตรา สุปการ. **รูปแบบการบริหารจัดการการนิเทศการศึกษา สำหรับศตวรรษที่ 21.** ฉบับ ภาษาไทย มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ, 2558.

ยีน ภู่วรรณ. **“ความท้าทาย ณ ขอบแดนใหม่แห่งการเรียนรู้: การศึกษาระบบ 4.0 (Challenges of New Frontier in Learning : Education 4.0).”** สัมมนาทางวิชาการ เรื่อง ขอบแดน ใหม่แห่งการเรียนรู้ : การศึกษาระบบ 4.0 (New Frontier of Learning :Education4.0) วันพุธที่1 พฤศจิกายน พ.ศ.2557 ณ โรงแรมดุสิตธานี กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ : ศูนย์ นวัตกรรมการเรียนรู้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2557.

ราชบัณฑิตยสถาน. **พจนานกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542.** กรุงเทพมหานคร : นานมีบุคค สพับลิเคชันส์, 2546.

รัตนา กาญจนพันธ์. **การบริหารสถานศึกษา.** กรุงเทพมหานคร : มิตรภาพการพิมพ์และสตูดิโอ. 2554.

เรวดี นามทองดี. **การคิดอย่างมีเหตุผลของนักเรียนช่วงชั้นที่4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมเขต 9 อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาชุมชน). นครปฐม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2554.

รุ่งรัชดา พรเวหะชาติ. **การบริหารงานวิชาการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน.** พิมพ์ครั้งที่ 4 สงขลา : นำ ศิลป์โฆษณา, 2553.

รุ่งโรจน์ ศิริพรมงคล และอรนุช เลิศสุวรรณกิจ. **การตลาด 2.1 ประยุกต์โซเชียลมีเดียอย่างไรให้ตรง กับงาน.** กรุงเทพมหานคร : จูปีตัส. 2554.

วรรณชัย รั้งสี. **การบริหารพัสดุและสินทรัพย์อย่างมีคุณภาพในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเขต 2 ราชบุรี.** การค้นคว้าอิสระ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2550

วิจารณ์ พานิช. **การจัดการความรู้กับการบริหารราชการไทย.** กรุงเทพมหานคร : สถาบันส่งเสริม การจัดการความรู้เพื่อสังคม, 2548.

วิจารณ์ พานิช. **การศึกษาองค์ความรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์: เขาวงกตทาง ปัญญา.** กรุงเทพมหานคร : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2552.

วิจารณ์ พานิช. **การเรียนรู้เกิดขึ้นได้อย่างไร.** กรุงเทพมหานคร : บริษัท เอส อาร์.พรินติ้ง, 2556.

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. **กระบวนการบริหาร.** กรุงเทพมหานคร : อัมรินทร์พรินท์ติ้ง, 2545

- วิรัช วิรัชชนาภวรรณ. การบริหารเมืองหลวงและการบริหารท้องถิ่น : สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น และไทย. กรุงเทพมหานคร : โพรเพซ, 2545.
- วิรัช วิรัชชนาภวรรณ. การบริหารจัดการและการบริหารการพัฒนาขององค์กรตามรัฐธรรมนูญและหน่วยงานของรัฐ. กรุงเทพมหานคร : นิติธรรม, 2548.
- วิโรจน์ สารรัตน์. กระบวนทัศน์ใหม่ทางการศึกษากรณีทัศนคติต่อการศึกษาศตวรรษที่ 21. กรุงเทพมหานคร : หจก.ทิพย์วิสุทธิ, 2556.
- แววตา พูลสวัสดิ์และคณะ. การบริหารจัดการการอาชีวศึกษาเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันยุคการศึกษาไทย 4.0 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีซีเทคแปซิฟิก. วารสารวิจัยและพัฒนาโลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2561.
- ศศิมา สุขสว่าง. 9 Thinking Skills. เข้าถึงเมื่อ 29 มีนาคม 2564. เข้าถึงจาก: <https://www.sasimasuk.com/16805006/การคิดเชิงนวัตกรรม-innovative-thinking-และนวัตกรรมในรูปแบบต่างๆ>. 2562.
- ศศิธร บัวทอง. การวัดและประเมินทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. Veridian E-Journal Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ, 2560.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. การบริหารการตลาดยุคใหม่. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์บริษัทธรรมสาร จำกัด, 2550.
- สงบ อินทรมณี. “การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล”. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น. (มกราคม – มิถุนายน 2562).
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ(องค์การมหาชน). (2561ก). รายงานประจำปี 2563. สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ(องค์การมหาชน) เข้าถึงเมื่อ 2 มกราคม 2564. เข้าถึงจาก https://www.niets.or.th/uploads/content_pdf/pdf_1471581504.pdf
- สนธยา แสงส่อง. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการยอมรับเทคโนโลยี “Block chain” ในสถานศึกษา”. วารสารรัชต์ภาคย์, ปีที่ 14 ฉบับที่ 37 (พฤศจิกายน - ธันวาคม 2563 - TC1 กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปี 2563-2567) : 70-71.
- สมพงษ์ เกษมสิน. การบริหาร. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2550.
- สมศักดิ์ อัมพรวิสิทธิ์โสภณ. วิฤตโรงเรียนเอกชน. เข้าถึงเมื่อ 8 มิถุนายน 2564 เข้าถึงจาก <http://10112.1.3/mm/Areobat/s59421.pdf>.
- สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์. การจัดทำยุทธศาสตร์การปฏิรูปการศึกษาขั้นพื้นฐานให้เกิดความรับผิดชอบ. สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย กรุงเทพมหานคร: 2556.
- สมเดช สีแสง. คู่มือการบริหารโรงเรียนสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตาม พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ. ชัยนาท : ชมรมพัฒนาความรู้ด้านระเบียบกฎหมายและพัฒนา มาตรฐานวิชาชีพครู, 2547.

- สุกัญญา แซ่มซ้อย. **การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล**. (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2561)
- สุกัญญา แซ่มซ้อย. **การบริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล**. (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2562)
- สุขสวัสดิ์ สบายใจ, “อนาคตศึกษากับความมั่นคงแห่งชาติ”, วารสารนาวิกานุสาร : คลังปัญญา พัฒนาผู้นำ, 2551,
- สุรศักดิ์ ปาเฮ. **สู่มิติการเป็นนกรบริหารการศึกษามีอาชีพ**. วารสารวิชาการ, (2543, เมษายน).
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. **ร่างยุทธศาสตร์ 20 ปี และกรอบทิศทางแผนฯ**. เข้าถึงเมื่อ 17 สิงหาคม 2564. เข้าถึงจาก www.project-wre.eng.chula.ac.th
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560 - 2564)**. กรุงเทพมหานคร : 2560.
- สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ. **การจัดการนวัตกรรมสำหรับผู้บริหาร**. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพมหานคร : 2553.
- อรนุช เลิศสุวรรณกิจ, ฐานิตา ภูวนานรานูบาลและกรรณิการ์ ฉะนิ. (2561). มหกรรมการศึกษาเพื่อพัฒนาวิชาชีพ ครู ครั้งที่ 11 ภายใต้แนวคิด “Value of Teachers : คุณค่าของครู”. เข้าถึงเมื่อ 4 พฤศจิกายน 2564.
- อมรรัตน์ เตชะนอก และคณะ. **การจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21**. วารสารมหาจุฬานาครทรรศน์, 2563.
- อร่าม วัฒนะ. **รูปแบบการบริหารสถานศึกษาสู่ความเป็นเลิศของโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์ดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์. 2561.
- อธิปัตย์ คลี่สุนทร. **ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร**. สืบค้นวันที่ 2 กรกฎาคม 2558. เข้าถึงได้จาก http://www.moe.go.th/moe/th/news/detail.php?NewsID=32183&Key=news_research. 2558.
- อธิปัตย์ คลี่สุนทร. **ยุทธศาสตร์การบริหารในยุคโลกาภิวัตน์**. เข้าถึงวันที่ 10 กรกฎาคม 2564. เข้าถึงจาก: http://www.moe.go.th/main2/article/article_atipat/cyber_manage.htm. 2547.
- อาภรณ์ ภูวิทย์พันธุ์. **กลยุทธ์การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์: Strategic Human Resource Development**. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : พิมพ์ดีการพิมพ์, 2553.

อุทัย สื่อกระแสร์. ผู้รับใบอนุญาตโรงเรียนเทพดินทร์วิทยาเชียงใหม่. สัมภาษณ์ 12 พฤศจิกายน 2553.

เอกชัย กี่สุขพันธ์. **หลักมนุษย์สัมพันธ์กับการบริหาร**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิช, 2559.

BECTERO. เข้าถึงเมื่อ 16 พฤศจิกายน 2564. เข้าถึงจาก [http://www.becteroradio.com/Digital Ventures](http://www.becteroradio.com/DigitalVentures). การปรับตัวของธุรกิจด้านค้าปลีก ท่องเที่ยว และการเงิน ในยุคที่.

Disruptive Tech เข้ามาประชิดตัว. เข้าถึงเมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2564 เข้าถึงจาก <http://www.dv.co.th/blog-th/disruptive-technology-ureka/>

Krating Poonpol. **ความรู้พื้นฐาน ในการลงทุน VC (Venture Capital)**. เข้าถึงเมื่อ 29 ธันวาคม 2564 เข้าถึงจาก <https://www.disruptignite.com/blog/introduction-to-venture-capita>

ภาษาต่างประเทศ

Australia and New Zealand Institute of Information Literacy (ANZIIL). "**Australian and New Zealand Information Literacy Framework : Principles and Practice.**" Retrieved December 19, 2009 from <http://www.anziil.org/resources.pdf>.

Barnard, C. I. **The Functions of the Executive**. 30th Anniversary ed.. Cambridge; MA : Harvard University., 1974.

Blanchard B.S. **Logistics Engineering and Management**. Edited by 6th: Upper Saddle River, N. J. : Pearson Prentice Hall, 2004.

Bartol, K. M. & Martin, D. C. **Management**. NewYork : McGraw - Hill., 1998.

Bateman, T. S., & Snell, S. A. **Management: Building Competitive Advantage**. 4th ed Boston : Irwin McGraw-Hill., 1999.

Bateman, S. T., & Snell, A. S. **Management:Leading & Collaborating in a competitive world**. 8th ed Boston, MA : McGraw Hill., 2009.

Best, J. W. **Research in Education**. 3 rd ed New Jersey : Prentice hall Inc., 1977.

Bradford, D.L. & Cohen, A.R. **Managing for excellence**. New York : Wiley & Sons., 1984.

Certo, S. C. **Modern management**. 8th ed New Jersey : Prentice Hall., 2000.

- Christensen, C. M., Horn, M. B., Caldera, L., & Soares L. **Disrupting College How Disruptive Innovation Can Deliver Quality and Affordability to Postsecondary Education**. Washington DC : Center for American Progress., 2011.
- Citi GPS: Global Perspective & Solutions. **Disruptive Innovations V Ten More Things to Stop and Think About**. retrieved from: www.citi.com/citigps 2017. 2017.
- Dale Ernest. **Management : Theory and Practice**. McGraw-Hill Book Company, New York. (1968).
- Derick Meado. **The Role of the Principal in Schools**. Available : <http://teaching.bout.com/od/admin/tp/Role-Of-The-Principal.htm> 2016.
- Donnelly, R. A., Jr. **The Complete Idiot's Guide to Statistics**. New York : Prentice-Hall., 2004.
- Drucker. Peter F . **The Effective Executive**. New York : Harper and Row., 1979.
- Drucker, Peter, F., **"Post-Capitalist Society"**. NY : Butterworth Heinemann., 1993.
- Drucker, Peter, F., **"Ten Year of Peter Drucker the Father of Management"**. NY : Harper Collins., 1993.
- Drucker, Peter, F., **"Innovation and Entrepreneurship: Practice and Principles"**. London : 1994.
- Drucker. P.F. **Management: Tasks, responsibilities, practices**. (New York: Truman Talley Books.2005)
- Djum Djum Noor Benty, Mustiningsih, Maisyaroh. **"Training for Improving the Leadership of Schools in the Era of Disruption"**. Advances in Social Science, Education and Humanities Research, volume 501. (Proceedings of the 6th International Conference on Education and Technology : ICET. 2020). 130.
- Dubrin, A. J. **Foundations of Organizational Behavior**. Englewood Cliffs, N. J. : Prentice- Hall., 1984.
- Dubrin, A. J., & Ireland, R. D. **Management and organization**. 2nd ed Ohio : South Westem Publishing Company., 1993.
- Ernst, W.G. **The dynamic planet**. New York : Columbia Univ. Press., 1998.
- Eyscher. F.J., **Re-engineering Education**. "Paper Presentation in London : England., 1994.

- Faber, C.F. and Shearron, G.F. **Elementary school administration: Theory and practice.** New York : Holt Rinchart and Winston., 1970.
- Flippo, E.B. **Management : Behavior Approach.** Boston : Allyn and Bacon., 1969.
- Frederick W. Taylor. **The Principles of Scientific Management.** New York : McMillan., 1911.
- Gabail, A.. “**Entrepreneurs as the drivers of the knowledge triangle**”. (online). available at : <https://eit.europa.eu/interact/blog/entrepreneurs-drivers-knowledge-triangle>, 2017.
- Greg Allen & Taniel Chan. **Artificial Intelligence and National Security.** (United States of America. 2017).
- Giles, Sunnie. “**How VUCA Is Reshaping The Business Environment, And What It Means For Innovation**”. Available : <https://www.forbes.com>. 2018 May 9,
- Greene, J. C. **A Study of Principals’ Perception of their Involvement in Decision Making Processes: It’s on Their Joy Performance.** Dissertation Abstracts International., 1992.
- Griffin, John M. **Are the Frma and French factors global or country-specific? The Review of Financial Studies.** 2002.
- Harvard Business School Press. **Managing change to reduce resistance : the results driven manager.** Boston, Mass. : HBSP, 2005.
- Hersey, Paul and Blanchard, Kenneth H. **Management of organizational behavior:Utilizing human resources.** New York : Prentice -Hall, 1982.
- Hiemstra, R. **Self-directed learning.** In T. Husen and T. N. Postlethwaite. The International Encyclopedia of Education (second edition). Oxford: Pergamon Press., 1994.
- Husen, T. & Postlethwaite. N.T., **The international encyclopedia of education.** 2nd ed New York : Pergawon press Inc., 1994.
- Hoy, Wayne K. and Cecil G, Miskel. (2001). Educational Administration : Theory, Research and Practice. 6 th ed. Mc Graw – Hill International Edition 2001.
- Jung, C. G. “**The Association Method.**” America Journal of Psychology. London : Rout ledge’s Regan Paul Ltd., 1921.

- Jiraporn Supising. “**School management paradigm in digital disruption era**”. Interdisciplinary Research Review. (Volme 16, Number 2, 2020). 19-25.
- Ken Dovey. “**Leadership Education in the Era of Disruption: What Can Business Schools Offer?**”. International Journal of Leadership Education 1(1): 2005). Senate Hall Academic Publishing. 179- 180.
- Koontz, H. and H. Weihrich. **Essentials of Management**. New York : Mc Graw – Hill Book Company., 1990.
- Likert, Rensis. “**The Method of Constructing and Attitude Scale**”. In Reading in Fishbeic, M (Ed.), Attitude Theory and Measurement (pp. 90-95). New York : Wiley & Son., 1967.
- Mckinsey, “**Effect of Disruptive Technology for the preparation of the industrial and the infrastructure**”. business, and the global economy. 2017.
- Macmillan, Thomas T. **The Delphi Technique**. Paper Presented at The Annual Meeting of the California Junior Colleges Associations Committee on Research and Development. Ca : Monterey, May 3-5. 1971.
- Ministry of Education. **Culture, Sports, Science and Technology**. The Lifelong Learning Policy. Available : [http:// www.mext.go.jp](http://www.mext.go.jp). On line September 9, 2013.
- Milstein, M. M., & Belasco, J. A. **Educational administration and the behavioral sciences: A systems perspective**. Boston, MA : Allyn & Bacon., 1973.
- Moore Christopher W. **The Mediation Process: Practical Strategies for Resolving Conflict**. 2nd San Francisco San Francisco : Jossey-Bass Publishers., 1996.
- National Statistical Office. **Report 2018**. (Online). Retrieved February 2, 2019, from <http://www.nso.go.th>. 2018.
- Robbins, S. P. and Coulter, M. **Management**. 5 th ed New Jersey : Prentice-Hall., 1996.
- Robbins, S.P. & DeCenzo. **Management**. 6 th ed.. New York : Prentice-Hill., 2005.
- Rue, Leslie W. and Byars, Lloyd L. **Human resource management**. Irwin : McGraw Hill., 2002.
- Smith P. and Merrit, **Proactive Risk Management : Controlling Uncertainty in Product Development**. Proactive Risk Management, 2002
- Schermerhorn, J. R. **Management**. 7th ed New York : John Wiley & Sons., 2000.

- Sergiovanni, T.J. **Education Governance and Administration**. 2nd ed New Jersey : Englewood Cliffs., 1987.
- Simon, H. A. **The New Science of Management Decision**. New York : Harper & Row, 1960.
- Textor, Robert B. “**The ethnographic futures research method: An application to Thailand**”.Futures, 1995.
- Tufan Aytac. “**The Problems and Opinions of School Administrators during COVID-19 Pandemic: A Qualitative Study from Turkey**”. (European Journal of Educational Sciences, December 2020). edition Vol.7 No.4 ISSN: 57.
- Weigel, R. A. **School Leadership Skill Development**: Dissertation Ph.D. Thesis in Educational Leadership. Eastern Michigan University : Michigan., 2012.
- Weyer, C., Hanson, R. L., Tataranni, P. A., Bogardus, C., & Pratley, R. E. **A high fasting plasma insulin concentration predicts type 2 diabetes independent of insulin**. Resistance : Evidence for a pathogenic role of relative hyperinsulinemia. Diabetes, 2000.
- Wilson, and Tiger. J. **Clinical Risk Modification: A Route to Clinical Governance**. Oxford: Butterworth-Heinemann, 1999.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอสัมภาษณ์งานวิจัยและรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ

ที่ อว 8612.2/ 262

ภาควิชาการบริหารการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม 73000

25 เมษายน 2565

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาสัมภาษณ์เพื่อประกอบการวิจัย

เรียน ดร. นิตี นาชิต ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ

ด้วย นางสาวพรพิรุณ วงศ์สมุต รหัสนักศึกษา 620630001 นักศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาวิชาการบริหารการศึกษา ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า” ในกรณีนี้ ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิให้นักศึกษา สัมภาษณ์เพื่อนำไปประกอบการวิจัยต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สงวน อินทร์รักษ์)

รองหัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา
ปฏิบัติการแทนหัวหน้าภาควิชาการบริหารการศึกษา

ภาควิชาการบริหารการศึกษา

โทร. 09 3979 3455

ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ

ที่	ชื่อ-สกุล	ตำแหน่ง	สถานที่ทำงาน/ หน่วยงานที่สังกัด
1	นายสุเทพ แก่งสันเทียะ	เลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ต้นสังกัด สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
2	นายมณฑล ภาคสุวรรณ	รองเลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ต้นสังกัด สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
3	ดร.สุรพงษ์ เอ็มอุทัย	ผู้อำนวยการ	สำนักพัฒนาสมรรถนะครูและบุคลากรอาชีวศึกษา
4	ดร.จรรยา เตชะเจริญกิจ	ศึกษานิเทศก์	ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
5	ดร.ก้านทิพย์ ชาติวงศ์	ผู้อำนวยการ	สำนักงานบริหารการอาชีวศึกษาเอกชน
6	นายวิวัฒน์ ปัญจมะวัต	ผู้อำนวยการ	สำนักนโยบายและแผนการอาชีวศึกษา
7	ดร.นิตติ นาซิด	ผู้อำนวยการ	สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ
8	ดร.รังสรรค์ เทพมนตรี	ผู้อำนวยการกลุ่มนโยบายและยุทธศาสตร์การอาชีวศึกษา	สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.)
9	ดร.จุฑามณี ไกรคุณาศัย	ผู้อำนวยการ	วิทยาลัยเทคโนโลยีสหวิทยบริหารธุรกิจ จ. สุพรรณบุรี
10	ดร.ธิดิ มหบุญพาชัย	ผู้อำนวยการ	วิทยาลัยอาชีวศึกษาภักดี พัฒนชยการและเทคโนโลยี จ. กำแพงเพชร

ที่	ชื่อ-สกุล	ตำแหน่ง	สถานที่ทำงาน/ หน่วยงานที่สังกัด
11	ดร.บุญศรีสมิ์ ต้นประภัสร์	รองผู้อำนวยการฝ่ายพัฒนา องค์กร	วิทยาลัยเทคโนโลยีชลบุรี จ. ชลบุรี
12	ดร.อิสริยา วรพิพัฒน์	รองผู้อำนวยการ	วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม บริหารธุรกิจ กรุงเทพมหานคร
13	ดร.รัญญา ชูปปวา	ผู้อำนวยการ	วิทยาลัยเทคโนโลยี มหาชนะชัย จ. ยโสธร
14	รองศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา แซ่ม้อย	อาจารย์สาขาวิชาบริหาร การศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำ ทางการศึกษา	คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
15	รองศาสตราจารย์ ดร. จอมพงศ์ มงคลวานิช	รองอธิการบดีและคณบดี บัณฑิตวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยสยาม กรุงเทพมหานคร
16	ศาสตราจารย์ ดร.ปรัชญนันท์ นิลสุข	อาจารย์ภาควิชาครุศาสตร์ เทคโนโลยีและสารสนเทศ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระ จอมเกล้าพระนครเหนือ
17	ดร.วณิชย์ อ่วมศรี ผู้ทรงคุณวุฒิ	ผู้อำนวยการ	สำนักงานคณะกรรมการการ อาชีวศึกษา (สอศ.)
18	ดร.ฉัตรภิมุก อภินันท์โชติสกุล	ผู้อำนวยการสำนักความร่วมมือ	บริษัท ซีพี ออลล์ จำกัด (มหาชน)
19	ดร.วิชชุพันธ์ จันทร์มณี	ผู้อำนวยการ	ศูนย์การเรียนรู้ผู้ดูแลฯ บริษัท บาร์บีคิวพลาซ่า
20	ดร.พระระวี สีเหลืองสวัสดิ์	ผู้อำนวยการ ผู้บริหาร โรงเรียนอนันตรักษ์การ บริหาร	/ ปร ะ ธ า น ก ร ร ม ก า ร คณะกรรมการประสานงาน และส่งเสริมการศึกษา ภาคเอกชน นอกระบบ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
21	พันเอก ดร.ยรรยง ภัทรเลาหะ	กรรมการบริหาร	บริษัท อุตสาหกรรม ท่อน้ำไทย จำกัด

ภาคผนวก ข
ตารางกำหนดการสัมมนาผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ
(EDFR รอบที่ 1)

กำหนดการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ
ตามการวิจัยอนาคตแบบ EDFR (รอบที่ 1)

ที่	ชื่อ-สกุล	วัน/เดือน/ปี	เวลา	สถานที่สัมภาษณ์
1	นายสุเทพ แก่งสันเทียะ เลขาธิการคณะกรรมการการ อาชีวศึกษา	25 พฤษภาคม 2565	10.30 น.- 11.40 น.	ห้องผู้อำนวยการ สำนักพัฒนาสมรรถนะครูและ บุคลากรอาชีวศึกษา จ. นครปฐม
2	นายมณฑล ภาคสุวรรณ รองเลขาธิการคณะกรรมการการ อาชีวศึกษา	11 พฤษภาคม 2565	10.30 น.- 11.30 น.	ห้องรองเลขาธิการ สำนักงานปลัดกระทรวง ศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ อาคารราชวัลลภ วังจันทน์เกษม แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
3	ดร.สุรพงษ์ เอ็มอุทัย ผู้อำนวยการ	2 กรกฎาคม 2565	10.00 น.- 11.20 น.	ห้องผู้อำนวยการ สำนักพัฒนาสมรรถนะครูและ บุคลากรอาชีวศึกษา จ. นครปฐม
4	ดร.จรรยา เตชะเจริญกิจ ศึกษานิเทศก์	24 เมษายน 2565	10.30 น.- 11.40 น.	ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนา อาชีวศึกษาภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ
5	ดร.ก้านทิพย์ ขาดวงค์ ผู้อำนวยการ	20 พฤษภาคม 2565	14.00 น.- 15.10 น.	ห้องผู้อำนวยการ (ชั้น4) สำนักงานบริหารการ อาชีวศึกษาเอกชน แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
6	นายวิวัฒน์ ปัญจมะวัต ผู้อำนวยการ	8 มิถุนายน 2565	10.00 น.- 11.30 น.	ห้องผู้อำนวยการ สำนักนโยบาย และแผนการอาชีวศึกษา แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ที่	ชื่อ-สกุล	วัน/เดือน/ปี	เวลา	สถานที่สัมมนา
7	ดร.นิตติ นาชิต ผู้อำนวยการ	18 พฤษภาคม 2565	10.30 น.- 11.50 น.	ห้องผู้อำนวยการ สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษา และวิชาชีพ แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
8	ดร.รังสรรค์ เทพมนตรี ผู้อำนวยการกลุ่มนโยบายและ ยุทธศาสตร์การอาชีวศึกษา	5 พฤษภาคม 2565	10.00 น.- 11.40 น.	สำนักงานคณะกรรมการการ อาชีวศึกษา (สอศ.)
9	ดร.จุฑามณี ไกรคุณาชัย ผู้อำนวยการ	27 เมษายน 2565	17.20 น.- 18.40 น.	วิทยาลัยเทคโนโลยี สหวิทยบริหารธุรกิจ จ. สุพรรณบุรี
10	ดร.ธิตติ มหบุญพาชัย ผู้อำนวยการ	27 เมษายน 2565	15.00 น.- 16.20 น.	วิทยาลัยอาชีวศึกษากักตติพนิชย การและเทคโนโลยี จ. กำแพงเพชร
11	ดร.บุญศรีสมิ์ ต้นประภัสร์ รองผู้อำนวยการฝ่ายพัฒนา องค์กร	6 กรกฎาคม 2565	13.00 น.- 14.10 น.	ห้องรองผู้อำนวยการ วิทยาลัยเทคโนโลยีชลบุรี จ. ชลบุรี
12	ดร.อิสริยา วรพิพัฒน์ รองผู้อำนวยการ	27 เมษายน 2565	10.30 น.- 11.20 น.	วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม บริหารธุรกิจ กรุงเทพมหานคร
13	ดร.รัญญา ชุปปวา ผู้อำนวยการ	25 เมษายน 2565	13.00 น.- 14.10 น.	วิทยาลัยเทคโนโลยีมหาชนะชัย จ. ยโสธร
14	รองศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา แซ่มซ้อย อาจารย์สาขาวิชาบริหาร การศึกษา ภาควิชานโยบาย การ จัดการและความเป็นผู้นำทาง การศึกษา	23 พฤษภาคม 2565	15.00 น.- 16.10 น.	คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่	ชื่อ-สกุล	วัน/เดือน/ ปี	เวลา	สถานที่สัมภาษณ์
15	รองศาสตราจารย์ ดร. จอมพงศ์ มงคลวานิช รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยสยาม	19 เมษายน 2565	10.20 น.- 11.40 น.	ห้องผู้บริหาร มหาวิทยาลัยสยาม กรุงเทพมหานคร
16	ศาสตราจารย์ ดร.ปรัชญนันท์ นิลสุข อาจารย์คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ	19 พฤษภาคม 2565	14.30 น.- 15.20 น.	ห้องรับรองผู้บริหาร มหาวิทยาลัยธนบุรี กรุงเทพมหานคร
17	ดร.วณิชช์ อ่วมศรี ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้อำนวยการ	11 พฤษภาคม 2565	13.30 น.- 14.20 น.	ห้องผู้อำนวยการ สำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา (สอศ.) แขวง ดุสิต เขต ดุสิต กรุงเทพมหานคร
18	ดร.ฉัตรภิมุก อภินันท์โชติสกุล ผู้อำนวยการสำนักความร่วมมือ บริษัท ซีพี ออลล์ จำกัด (มหาชน)	27 เมษายน 2565	13.00 น.- 14.10 น.	ห้องประชุม สำนักพัฒนาสมรรถนะครู และบุคลากรอาชีวศึกษา จ. นครปฐม
19	ดร.วิษณุพันธ์ จันทรมณี ผู้อำนวยการ ศูนย์การเรียนรู้ผู้ดูแลฯ บริษัท บาร์บี คิวพลาซ่า	26 เมษายน 2565	13.30 น.- 14.40 น.	ห้องประชุม สำนักพัฒนาสมรรถนะครู และบุคลากรอาชีวศึกษา จ. นครปฐม
20	ดร.พระระวี สีเหลืองสวัสดิ์ ผู้อำนวยการ โรงเรียนอนันตรักษ์การบริบาลจังหวัด ประจวบคีรีขันธ์	26 เมษายน 2565	10.20 น.- 11.30 น.	ห้องประชุม สำนักพัฒนาสมรรถนะครู และบุคลากรอาชีวศึกษา จ. นครปฐม
21	พันเอก ดร.ยรรยง ภัทรเลาหะ กรรมการบริหาร บริษัท อุตสาหกรรมท่อน้ำไทย จำกัด	9 มิถุนายน 2565	08.20 น.- 09.30 น.	ห้องผู้อำนวยการ วิทยาลัยเทคโนโลยีหมู่บ้าน ครู กรุงเทพมหานคร

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย (EDFR รอบที่ 2)

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย (EDFR รอบที่ 2)

เรื่อง แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้ สร้างขึ้นจากผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ที่ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในทศวรรษหน้า ตามเทคนิค EDFR รอบที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า ในประเด็น การสร้างและผลิตกำลังคนด้านอาชีวศึกษา, การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่, การพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา, การบริหารจัดการศึกษาในรูปแบบสมัยใหม่ และการเพิ่มโอกาสทางการศึกษา สำหรับใช้ในการเก็บข้อมูลตามเทคนิค EDFR รอบที่ 2

ข้อมูลที่คุณตอบจะไม่มีผลกระทบต่อการทำงานของบุคคลใดๆ ผู้วิจัยรับรองว่าข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถามฉบับนี้จะเป็นความลับ การนำเสนอข้อมูลจะเป็นภาพรวมเท่านั้น

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคุณเป็นอย่างสูง สำหรับความกรุณา ในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

นางสาวพรพิรุณ วงศ์สมุด

นักศึกษาปริญญาเอก หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของคน

ระดับที่ 5 หมายถึง เห็นด้วยกับประเด็น แนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ในระดับมากที่สุด มีค่าน้ำหนักเท่ากับ 5 คะแนน

ระดับที่ 4 หมายถึง เห็นด้วยกับประเด็นแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ในระดับมาก มีค่าน้ำหนักเท่ากับ 4 คะแนน

ระดับที่ 3 หมายถึง เห็นด้วยกับประเด็นแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ในระดับปานกลาง มีค่าน้ำหนักเท่ากับ 3 คะแนน

ระดับที่ 2 หมายถึง เห็นด้วยกับประเด็นแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ในระดับน้อย มีค่าน้ำหนักเท่ากับ 2 คะแนน

ระดับที่ 1 หมายถึง เห็นด้วยกับประเด็นแนวทางการบริหารจัดการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เอกชน ในทศวรรษหน้า ในระดับน้อยที่สุด มีค่าน้ำหนักเท่ากับ 1 คะแนน

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	ระดับความคิดเห็น (เห็นด้วย)					ไม่เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
		1	2	3	4	5		
1. การสร้างและผลิตกำลังคนอาชีวศึกษา								
1	การส่งเสริมการผลิตและพัฒนากำลังคน ให้มีสมรรถนะ มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของ ตลาดแรงงานและสังคมทั้งในประเทศ ภูมิภาค อาเซียนและระดับสากล							
2	การส่งเสริมและพัฒนาการจัดการ อาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพด้วย รูปแบบที่หลากหลาย							
3	การส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการ อาชีวศึกษา ด้านความร่วมมือระหว่าง สถานศึกษา สถานประกอบการ โดยเฉพาะการศึกษาระบบทวิภาคี และ การฝึกประสบการณ์วิชาชีพตามสาขาวิชา ที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน							

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	ระดับความคิดเห็น (เห็นด้วย)					ไม่เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
		1	2	3	4	5		
4	การส่งเสริมการปรับภาพลักษณ์ ทักษะดี และสร้างการยอมรับของสังคมที่มีต่อการเรียนสายอาชีพด้วยกระบวนการเชิงคุณภาพให้กับนักเรียน กลุ่มผู้ประกอบการและชุมชน ยกกระดับสู่นานาชาติ และผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ							
5	การส่งเสริม สนับสนุนการเพิ่มโอกาสทางการเรียนและการฝึกอบรมวิชาชีพ อาชีวศึกษา ในการต่อยอดอาชีพเดิมหรือสร้างอาชีพใหม่							
6	การส่งเสริมการจัดการศึกษาให้นักเรียนสามารถเลือกเรียนในแต่ละวิชาได้ตามความสามารถของตัวเอง เพื่อพัฒนาทักษะอาชีพ ฝึกอบรมวิชาชีพระยะสั้นโดยเต็มเต็มช่องว่างทางด้านทักษะต่าง ๆ							
7	การเปิดหลักสูตรเป็น MINI English Program ส่งเสริมภาษาอังกฤษของทุกสาขาวิชา เพื่อเสริมศักยภาพในการแข่งขันระดับประเทศ							
8	การสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาแพลตฟอร์มและการบริหารจัดการหลักสูตรในรูปแบบ Modular Education หรือ Modular Curriculum สู่การเรียนรู้ตลอดชีวิตและทักษะที่จำเป็นในอนาคต							

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	ระดับความคิดเห็น (เห็นด้วย)					ไม่เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
		1	2	3	4	5		
9	การสร้างความร่วมมือกับสถานประกอบ ให้ก้าวทันเทรนเพื่อสร้างความแตกต่าง ของหลักสูตรในแต่ละสาขาวิชาชีพให้มี มาตรฐานสอดคล้องความต้องการของ ตลาดแรงงานโลก							
10	การพัฒนาและสนับสนุนให้มีการบูรณา การสร้างหลักสูตรคู่ขนานสายสามัญและ สายวิชาชีพอาชีวศึกษาเข้าด้วยกัน							
11	จัดให้มีระบบการเทียบโอนผลการเรียน และระบบเทียบประสบการณ์การทำงาน เพื่อให้ได้รับการศึกษา การฝึกอบรมใน สาขาวิชาชีพนั้นอย่างต่อเนื่อง							
2. การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่								
1	ส่งเสริมโครงสร้างและเครือข่ายการเรียนรู้ ในการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการ สอนด้วยเครื่องมือที่ทันสมัย เน้นร่วมมือ กับสถานประกอบการชั้นนำ (Tailor- made Curriculum) ภาคเอกชนเพื่อยกระดับสู่นานาชาติ และ ผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานได้อย่างมี ประสิทธิภาพ							
2	พัฒนาการจัดการเรียนการสอน แบบ 1 ต่อ 1 เพิ่มศักยภาพและคุณภาพในการ เรียนการสอน จะมีการเปลี่ยนแปลงเป็น การสอนรายบุคคลมากขึ้น							

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	ระดับความคิดเห็น (เห็นด้วย)					ไม่เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
		1	2	3	4	5		
3	ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนทักษะใน ด้านภาษา การสื่อสาร ทักษะด้านความ เป็นผู้นำ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดคิดสร้างสรรค์ สามารถในการปรับตัว และการจัดสรร เวลาสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ หลากหลายมากยิ่งขึ้น							
4	ส่งเสริมการเตรียมความพร้อมของ สถานศึกษาในการจัดการเรียนการสอน ระดับปริญญาตรีสายเทคโนโลยีหรือสาย ปฏิบัติการ							
5	สร้างความร่วมมือกับหน่วยงาน สถานศึกษา สถานประกอบการทั้งภายใน และต่างประเทศ ในการเปิด ปวช. ปวส. และ ปริญญาตรี สายเทคโนโลยีหรือสาย ปฏิบัติ							
6	เจรจาแสวงหาความร่วมมือการทำบันทึก ข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการ (MOU) แลกเปลี่ยน นักเรียน บุคลากรทางการ ศึกษา และทรัพยากรร่วมกันระหว่าง หน่วยงาน สถานศึกษาทั้งในและ ต่างประเทศ							
7	พัฒนาและสนับสนุนให้สถานศึกษาได้การ รับรองมาตรฐาน ประเมินคุณภาพ การศึกษาในระดับสากล							
8	ส่งเสริมการจัดตั้งศูนย์ประเมินมาตรฐาน ร่วมกับกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ให้ ครอบคลุมทุกสาขาวิชาชีพในสถานศึกษา							

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	ระดับความคิดเห็น (เห็นด้วย)					ไม่เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
		1	2	3	4	5		
9	เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถออกแบบหลักสูตรของตัวเองได้ตามความถนัดและเวลาของผู้เรียน							
10	สนับสนุนและส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนแบบมีการสะสมหน่วยการเรียนรู้ (Academic Credit Bank : Credit Bank) ธนาคารหน่วยกิต เพื่อการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนและประชาชนได้เรียนและทำงานไปในเวลาเดียวกัน							
11	จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับเด็กในชุมชนและโรงเรียนใกล้เคียง เพื่อเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้เรียนรู้ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่างๆ และทดลองปฏิบัติจริง เพื่อนำไปสู่การเสริมสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนสายอาชีพ							
12	เปิดการจัดการการศึกษาหลักสูตรอุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ อุตสาหกรรมการแปรรูปอาหาร อุตสาหกรรมดิจิทัล และอุตสาหกรรมอนาคต ได้แก่ หุ่นยนต์เพื่ออุตสาหกรรม							

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	ระดับความคิดเห็น (เห็นด้วย)					ไม่เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
		1	2	3	4	5		
3. การพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา								
1	สร้างเสริมพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ให้มีสมรรถนะและประสบการณ์ ได้แก่ การส่งเสริมการศึกษาต่อ การฝึกอบรม และการปฏิบัติงานในสถานประกอบการ							
2	สร้างโอกาสความร่วมมือในการสร้างเสริมคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ได้แก่ สร้างโอกาสความร่วมมือกับภาครัฐ เอกชน และชุมชน							
3	พัฒนาและส่งเสริมครู และบุคลากรทางการศึกษาให้มีการทำงานเป็นทีม มุ่งเน้นการสื่อสาร การทำงานแบบประสานงานข้ามสายงาน (Cross Function) ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน เพื่อให้กระบวนการทำงานมีความคล่องตัว และปรับเปลี่ยนได้ทันสถานการณ์							
4	เสริมสร้างวิทยาเขตอัจฉริยะ สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อเร่งขับเคลื่อนการปฏิรูปการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาให้เก่งทางด้านดิจิทัล							
5	ส่งเสริมการทำงานแบบบูรณาการ (Problem + Functional + Area Approaches)							

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	ระดับความคิดเห็น (เห็นด้วย)					ไม่เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
		1	2	3	4	5		
6	กำหนดเป้าหมายระยะสั้น แบ่งเฟสงานให้ เป็นโครงการเล็ก เพื่อเป็นการส่งมอบงาน ชิ้นเล็ก ๆ ในเวลาอันสั้น หรือเรียกว่า Sprint หวังผลการรับรู้ข้อผิดพลาดได้ อย่างรวดเร็ว และพัฒนาการแก้ปัญหาได้ ทันที่							
7	ส่งเสริมแบ่งปันข้อมูลร่วมกันเพื่อพัฒนา มาตรฐานการอบรมครูให้เป็นสากล จน สามารถทำโปรแกรม Exchange ครู/ นักเรียน โดยให้ครู 1 คน สามารถสอนได้ ในหลายประเทศหมุนเวียนกันไป							
4. การบริหารจัดการศึกษาในรูปแบบสมัยใหม่								
1	ผู้บริหารต้องมีการปรับตัว และยอมรับ แข่งขันกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในอนาคต มุ่งเน้นผลลัพธ์มากกว่าแค่วิธีการ							
2	ผู้บริหารเปิด Mindset พร้อมรับการ เปลี่ยนแปลง มีความฉลาดทางอารมณ์ ใน การปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่ เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ในการเรียนรู้ เพื่อเข้าถึงเทคโนโลยีได้อย่างรวดเร็ว							
3	ผู้บริหารมีวิธีการในการบริหารจัดการคน เก่ง ใน ส ถ า น ศึ ก ษา (Talent Management)							
4	ผู้บริหารนำข้อมูล Data Analysis มา พัฒนา สนับสนุน นวัตกรรมและระบบ เทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการกำหนดกลยุทธ์ เพื่อหาแนวโน้ม ความต้องการศึกษาต่อใน สายอาชีวศึกษา							

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	ระดับความคิดเห็น (เห็นด้วย)					ไม่เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
		1	2	3	4	5		
5	สนับสนุนให้มีการใช้ระบบ ICT ในการ จัดระบบฐานข้อมูลและพัฒนาระบบ เครือข่ายข้อมูลข่าวสารสนเทศทั้งภายใน และภายนอกวิทยาลัยฯ ให้มีประสิทธิภาพ							
6	ส่งเสริมสนับสนุนการทำงานร่วมกันเป็น ทีม (Cross-functional team) เน้นที่การ สื่อสารและประสานงานภายในทีม ที่ ชัดเจน							
7	ส่งเสริม สนับสนุนการใช้สื่อสังคมออนไลน์ ทุกช่องทางในการติดต่อสื่อสารกับผู้มีส่วน ได้เสีย เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีและ พัฒนาสู่ความยั่งยืนร่วมกัน							
8	สร้างวัฒนธรรมองค์กรและทัศนคติที่ดีใน การทำงานร่วมกัน แต่ละ Gen							
9	พัฒนาและส่งเสริมให้เป็นวิทยาลัยฯ แห่ง อนาคต (ห้องเรียนแบบใหม่ ทั้งครูและ นักเรียนใช้เทคโนโลยีช่วยนักเรียนเรียน แบบอรรถาศัย)							
10	ปรับโครงสร้างการบริหารงานทุกระดับให้ มีความยืดหยุ่นความคล่องตัวและมี ประสิทธิภาพมากขึ้น หรือที่เรียกว่า “เอ จาวล์” (Agile) ซึ่งมุ่งเน้นการลดขั้นตอน การทำงานและงานด้านเอกสารลง							
11	พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนการใช้ อุปกรณ์ เครื่องมือ นวัตกรรม องค์ความรู้ ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ ๆ ให้ ครอบคลุมพื้นที่ของสถานศึกษา							

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	ระดับความคิดเห็น (เห็นด้วย)					ไม่ เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
		1	2	3	4	5		
12	สนับสนุนให้มีการลงทุนทางการศึกษาเพื่อสร้างห้องเรียนสมัยใหม่ที่มีการนำเทคโนโลยี Virtual Reality (VR) เข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างกระบวนการเรียนรู้เสมือนได้อยู่ในสถานการณ์จริง							
5. ด้านอัตลักษณ์” (Identity)								
1	จัดหาแหล่งเงินทุนเพื่อการประกอบอาชีพอิสระหลังจบการศึกษา สร้างความมั่นคงในชีวิต							
2	จัดหาแหล่งเงินทุนการศึกษาร่วมกับสถานประกอบการ เรียนฟรี สำหรับสาขาวิชาชีพที่เป็นความต้องการของตลาดแรงงาน							
3	จัดสร้างกองทุนสนับสนุนการสร้างสรรคผลงานสิ่งประดิษฐ์ คิดค้น นวัตกรรม ของผู้เรียนในสถานศึกษา							
1. การสร้างและผลิตกำลังคนอาชีวศึกษา								
1	การส่งเสริมการผลิตและพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะ มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงานและสังคมทั้งในประเทศภูมิภาค อาเซียนและระดับสากล							
4	จัดหาแหล่งเงินทุน เวที การแข่งขันผลงานสิ่งประดิษฐ์ คิดค้น นวัตกรรม ของผู้เรียนสู่ระดับสากล							
5	จัดหาแหล่งเงินทุน ส่งเสริมสนับสนุนการต่อยอดนวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ “นักเรียนอาชีวะ” เชิงพาณิชย์ การขายทรัพย์สินทางปัญญาที่เกิดจากความคิดของเด็กอาชีวะให้กับกลุ่มบริษัทเอกชนที่สนใจ							

ข้อ	แนวทางการบริหารจัดการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ในทศวรรษหน้า	ระดับความคิดเห็น (เห็นด้วย)					ไม่ เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม
		1	2	3	4	5		
6	สร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถานประกอบการเพื่อนำ ผลงานนวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ของนักเรียน อาชีวะมาพัฒนาให้เกิดขึ้นจริง ในการจด สิทธิบัตรและอนุสิทธิบัตร							

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง สำหรับความกรุณา ในการตอบแบบสอบถาม

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวพรพริณ วงศ์สมุด
วัน เดือน ปี เกิด	26 สิงหาคม 2530
สถานที่เกิด	สงขลา
วุฒิการศึกษา	ปี 2546 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสันทรายวิทยาคม ปี 2549 ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) โรงเรียนศรีธนาพาณิชย์การ เทคโนโลยี เชียงใหม่ ปี 2551 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) โรงเรียนศรีธนาพาณิชย์การ เทคโนโลยี เชียงใหม่ ปี 2553 ปริญญาตรี สาขาบริหารธุรกิจบัณฑิต (เทคโนโลยีสารสนเทศทาง ธุรกิจ) มหาวิทยาลัยแม่โจ้ เชียงใหม่ ปี 2556 ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยธนบุรี ปี 2558 ปริญญาโท สาขาวิชา การบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยธนบุรี
ประวัติการทำงาน	พ.ศ. 2554 - 2566 อาจารย์วิทยาลัยเทคโนโลยีหมู่บ้านครู พ.ศ. 2559 - 2560 หัวหน้าฝ่ายวิชาการ วิทยาลัยเทคโนโลยีหมู่บ้านครู พ.ศ. 2550 - 2566 นายทะเบียน วิทยาลัยเทคโนโลยีหมู่บ้านครู พ.ศ. 2562 - 2566 รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ วิทยาลัยเทคโนโลยี หมู่บ้านครู
ที่อยู่ปัจจุบัน	พฤษภาวิลิษฐ์ (พุทธสาคร) 180/13 หมู่ 7 ตำบลสวนหลวง อำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร 74110
ผลงานตีพิมพ์	พ.ศ. 2564 ตีพิมพ์ วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัย ธนบุรี ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 เดือนพฤษภาคม – สิงหาคม 2564 บทความวิจัย เรื่อง กลยุทธ์การขับเคลื่อนแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการศึกษา ในระดับพื้นที่. หน้า 33-43. พ.ศ. 2565 ตีพิมพ์ วารสารการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับ บัณฑิตศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 55 บทความวิจัย เรื่อง ทักษะการบริหารของ

รางวัลที่ได้รับ

ผู้บริหารที่ส่งผลกระทบต่อปัจจัยจูงใจในการปฏิบัติงานของครูในสถานศึกษา สังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครปฐมเขต 2. หน้า 162-175.

พ.ศ. 2560 The Best Research and Innovation AWARD 2017

(Private Vocational Association of Thailand UNDER THE
PARONAGE OF HER ROYAL HIGHNESS PRINCEDD MAHA CHAKRI
SIRINDHORN)

พ.ศ. 2563 ผู้บริหารดีเด่น สมาคมวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเอกชน
แห่งประเทศไทย ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรม
ราชกุมารี

พ.ศ. 2565 เครื่องราชอิสริยาภรณ์ดิเรกคุณาภรณ์ ชั้น 5 ชื่อ เบญจมติเรก
คุณาภรณ์

พ.ศ. 2565 เข็มนักบริหารระดับสูง สถานศึกษาอาชีวศึกษาเอกชน (นบส.อ
ศช.) รุ่นที่ 1

